MARY HIGGINS CLARK

Regina literaturii americane de suspans

CASA BLESTEMATĂ

MARY HIGGINS CLARK

CASA BLESTEMATĂ

Traducere: LIVIU MATEESCU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

NO PLACE LIKE HOME
Copyright © 2005 by Mary Higgins Clark

În acest nou roman al Reginei Americane a Suspansului, o tânără femeie ajunge să se întoarcă într-un loc pe care spera să-l fi părăsit pentru totdeauna – casa în care şi-a petrecut copilăria. Acolo, pe când avea zece ani, Liza Barton îşi împuşcase mama într-o încercare disperată de a o apăra de tatăl său vitreg, Ted Cartwright. Deşi acesta a declarat că a fost vorba de crimă cu premeditare, Tribunalul pentru Minori a hotărât că fusese un accident. Totuşi, mulţi i-au dat dreptate lui Cartwright şi ziarele de scandal au comparat-o cu celebra criminală Lizzie Borden, făcând mare caz, inclusiv, de asemănarea de nume.

Pentru a o rupe de trecut, părinţii săi adoptivi i-au schimbat numele în Celia. La douăzeci şi opt de ani, când ajunsese deja un specialist recunoscut în domeniul decoraţiunilor interioare, se mărită cu un văduv fără copii din Manhattan, Laurence Foster, căruia îi dăruieşte un băiat. Înainte de a se căsători, Liza îi dezvăluie adevărata identitate. Doi ani mai târziu, pe patul de moarte, el o convinge să îi jure că nu va mai spune nimănui aceste lucruri, pentru ca fiul lor, Jack, să nu poarte stigmatul trecutului ei.

Peste doi ani, Celia se recăsătoreşte. Liniştea ei este distrusă atunci când noul ei soţ, Alex Nolan, o surprinde, făcându-i un cadou – casa din Mendham, New Jersey, unde ea îşi omorâse mama. În ziua când s-au mutat, pe gazonul din faţa casei stătea scris *ATENŢIE – CASA MICUŢEI LIZZIE*, pe faţada clădirii erau pete de vopsea roşie, iar în lemnul uşii fuseseră sculptate un craniu şi o pereche de oase încrucişate.

Devine din ce în ce mai evident că o persoană din comunitatea locală cunoaşte adevărata identitate a Celiei. În momentul în care Georgette Grove, agentul imobiliar care îi vânduse casa lui Alex, este

omorâtă cu cruzime, Celia ajunge prima la locul faptei şi devine suspectă.

Celia se luptă să îşi dovedească nevinovăţia, neştiind că ea şi Jack, fiul ei, devin ţintele criminalului.

MARY HIGGINS CLARK este autoarea a douăzeci şi trei de romane de suspans, a trei volume de nuvele, a unui roman istoric – *Mount Vernon Love Story* – şi a unui volum de memorii – *Kitchen Privileges.* De asemenea, a scris alături de Carol Higgins Clark alte trei romane de suspans – *Deck the Halls, He Sees You When You're Sleeping* şi *The Christmas Thief.* Romanele sale au fost publicate în mai mult de optzeci de milioane de exemplare numai în Statele Unite, devenind bestselleruri în toată lumea.

MULŢUMIRI

Anul trecut, prietena mea Dorothea Krusky, care e agent imobiliar, m-a întrebat dacă am auzit despre o lege a statului New Jersey care prevede obligaţia unui agent imobiliar de a-l informa pe eventualul cumpărător al unui imobil despre faptul că respectiva casă poartă un stigmat ce ar putea să-i provoace acestuia traume psihice.

— Poate scoţi o carte din chestia asta, mi-a sugerat ea.

Nicăieri nu-i ca acasă este rezultatul acestei sugestii. Mulţumesc, Dorothea!

Sunt foarte recunoscătoare acelor oameni minunaţi care sunt întotdeauna alături de mine atunci când încep să spun o poveste.

Michael Korda este prietenul şi editorul meu prin excelenţă de mai bine de treizeci de ani. Editorul Chuck Adams este parte a echipei noastre de doisprezece ani. Le sunt recunoscătoare amândurora pentru tot ce au făcut pentru a-l ghida pe scriitor pe tot parcursul drumului.

Agenţii mei literari, Eugene Winick şi Sam Pinkus, îmi sunt prieteni extraordinari, critici constructivi şi susţinători înfocaţi. Îi iubesc.

Doctorul Ina Winick m-a asistat cu cunoştinţele ei din domeniul psihologiei la scrierea acestui roman.

Doctorul James Cassidy mi-a răspuns la multe întrebări despre modul în care se tratează un copil traumatizat şi despre modalităţile în care acesta îşi exprimă sentimentele.

Lisl Cade, publicistul şi prietenul meu drag, a fost mereu lângă mine. Încă o dată, ca întotdeauna, îmi scot pălăria în faţa lui Gypsy da Silva, directorul asociat al compartimentului de editare. Multe

mulţumiri şi lui Anthony Newsfield, editor.

Barbara A. Barinsonek de la Agenţia Turpin Real Estate mi-a oferit, în mod generos, timpul şi cunoştinţele sale pentru a mă pune la curent cu povestea lui Mendham şi cu practicile folosite în domeniul imobiliar.

Agnes Newton, Nadine Petry şi Irene Clark sunt întotdeauna lângă mine în călătoriile mele literare. De asemenea, ţin să-i mulţumesc în mod special lui Jennifer Roberts, asociat la centrul de afaceri The Breakers din Palm Beach, Florida.

Două cărţi mi-au fost de ajutor în încercarea mea de a afla mai multe despre casele şi istoria ţinutului Mendham. Este vorba de *The Mendhams,* scrisă de John W. Rae, şi de *The Somerset Hills, New Jersey Country Homes,* scrisă de John K. Turpin şi W. Barry Thomson, cu o prefaţă de Mark Allen Hewit.

Este o plăcere pentru mine ca, după ce termin de spus o poveste, să petrec clipe minunate alături de copiii şi nepoţii mei, şi, bineînţeles, alături de „dumnealui", mai mult decât perfectul meu soţ, John Conheeney.

Şi sper că şi dumneavoastră, mult stimaţii mei cititori, veţi citi cu plăcere cartea aceasta şi, după ce o veţi termina, veţi fi de acord cu mine că nicăieri nu-i ca acasă.

PROLOG

Liza avea zece ani. Dormea şi era fericită în visul ei favorit, acela despre ziua când avea şase ani şi era la plajă cu tăticul ei, la Spring Lake, în New Jersey. Erau în apă, ţinându-se de mână şi sărind împreună de câte ori un val se spărgea lângă ei. Apoi, parcă din senin, a apărut un val mult mai mare care s-a năpustit spre ei.

— Ţine-te bine, Liza! strigase el, şi în momentul următor făceau amândoi tumbe sub apă, aruncaţi de val în toate direcţiile. Liza se speriase atât de tare!

Încă mai putea să simtă cum fruntea ei lovise nisipul, atunci când valul îi aruncase pe ţărm. Înghiţise apă, tuşea, ochii o înţepau şi începuse să plângă, dar tati o luase în braţe.

— Ăsta da, val! spusese el şi îi curăţase nisipul de pe faţă. Dar l-am înfruntat amândoi, nu-i aşa, Liza?

Asta era cea mai frumoasă parte a visului – atunci când se simţea ocrotită de braţele tatălui ei.

Înainte de venirea următoarei veri, tatăl ei murise. De atunci, nu se mai simţise în siguranţă niciodată. Acum îi era mereu frică, pentru că mama îl gonise din casă pe Ted, pe tatăl ei vitreg. Ted nu voia să divorţeze şi o tot bătea la cap pe mama să-l primească înapoi. Nu numai Lizei îi era frică, ci şi mama ei era speriată.

Liza se străduia să se întoarcă în visul ei, în braţele tatălui ei, dar vocile care răzbăteau până la ea nu-i dădeau pace.

Cineva plângea şi ţipa. O auzise oare pe mama strigându-l pe tata? Ce spunea? Liza se ridică şi se strecură afară din pat.

Mama lăsa întotdeauna uşa de la dormitorul Lizei întredeschisă, ca ea să poată vedea lumina de pe hol. Şi până anul trecut, când se măritase cu Ted, îi spunea mereu Lizei că, dacă se trezeşte în timpul

nopţii şi e cuprinsă de tristeţe, poate să vină în camera ei şi să doarmă împreună. După ce Ted se mutase la ele, Liza nu mai dormise deloc cu mama ei.

Acum se auzea vocea lui Ted. Urla la mama, iar mama ţipa:

— Dă-mi drumul!

Liza ştia că mamei ei îi era foarte frică de Ted şi că, de când îl dăduse afară din casă, păstra un pistol, care aparţinuse tatălui Lizei, în sertarul noptierei. Liza ieşi pe hol, mişcându-se fără zgomot pe podeaua acoperită de covoare. Uşa de la sufragerie era deschisă şi putu să-l vadă pe Ted care o lipise pe mama de perete şi o zgâlţâia. Liza trecu în fugă pe lângă sufragerie şi intră în dormitorul mamei. Tremurând, apucă pistolul şi fugi spre sufragerie.

Se opri la intrarea în cameră, îndreptă pistolul spre Ted şi urlă:

— Las-o pe mama în pace!

Ted se întoarse brusc, încă ţinând-o pe mama, şi ochii i se măriră şi se umplură de furie. Venele de pe frunte i se umflaseră. Liza zări lacrimile care se prelingeau pe obrazul mamei.

— Cum să nu! urlă el, şi o împinse pe mama către ea. Când aceasta se izbi de Liza, arma se descărcă. Apoi, Liza auzi un gâlgâit straniu şi mama se prăbuşi pe podea. Copila privi în jos la mama ei, apoi la Ted. Acesta înainta către ea, şi Liza îndreptă pistolul spre el şi apăsă pe trăgaci, o dată, şi încă o dată, până când el se prăbuşi şi începu să se târască pe podea, încercând să-i smulgă arma din mână. Când gloanţele se terminară, lăsă pistolul să cadă pe podea şi îşi îmbrăţişă mama. Nu se mai auzea nimic, şi ea ştia că mama ei murise.

Despre ceea ce urmase, Liza îşi amintea vag. Ţinea minte vocea lui Ted care vorbea la telefon, venirea poliţiei şi faptul că cineva îi desfăcuse braţele din jurul gâtului mamei ei.

Fusese luată de acolo şi nu-şi mai văzuse niciodată mama.

1

Douăzeci şi patru de ani mai târziu

Nu pot să cred că mă aflu în acelaşi loc unde stăteam atunci când am ucis-o pe mama. Chiar mă întreb dacă ceea ce se întâmplă e real sau face parte dintr-un coşmar. La început, după noaptea aceea groaznică, aveam mereu coşmaruri. Mi-am petrecut o bună parte din copilărie desenându-le la îndemnul doctorului Moran, un psiholog din California, unde mă mutasem după terminarea procesului. Această încăpere apărea în multe desene.

Oglinda de deasupra şemineului era aceeaşi pe care o alesese tatăl meu când renovase casa. Este încastrată în perete. Pot să văd în ea că sunt palidă ca un mort. Ochii mei nu mai sunt de un albastru-închis, acum par negri şi reflectă viziunile teribile care îmi inundă mintea.

Culoarea ochilor am moştenit-o de la tata. Ochii mamei erau de un albastru-azuriu, ca safirele, se potriveau perfect cu părul ei auriu. Părul meu ar fi blond-închis, dacă nu l-aş vopsi. Obişnuiesc să-l vopsesc negru încă de acum şaisprezece ani, de când m-am întors pe Coasta de Est, pentru a urma cursurile Institutului de Tehnologia Decoraţiunilor din Manhattan. De asemenea, sunt cu aproape zece centimetri mai înaltă decât era mama. Şi totuşi, pe măsură ce înaintez în vârstă, îmi dau seama că semăn din ce în ce mai mult cu ea şi încerc să evit cât pot această asemănare. Întotdeauna am trăit cu spaima că cineva îmi va spune: „Parcă te-am mai văzut undeva…“ Atunci, imaginea ei inundase toată mass-media, şi din când în când mai apare în reportaje care fac referire la circumstanţe asemănătoare cu cele ale morţii ei. Aşa că, dacă îmi spune cineva că îi par

cunoscută, ştiu că se gândeşte la ea. Eu, Celia Foster Nolan, fostă Liza Barton, copila pe care ziarele de scandal o porecliseră „Micuţa Lizzie Borden", e mult mai greu să fiu recunoscută ca fiind acea fetiţă bosumflată, cu bucle blonde care fusese achitată – dar nu eliberată – de acuzaţiile de omor cu premeditare asupra mamei sale şi de tentativă de omor împotriva tatălui ei vitreg.

M-am căsătorit cu Alex Nolan, al doilea meu soţ, acum şase luni. Astăzi, am crezut că mergem cu fiul meu de patru ani, Jack, la un spectacol hipic în Peapack, un oraş la nord de New Jersey, când, brusc, Alex a luat-o spre Mendham, oraşul învecinat. Abia atunci mi-a spus că îmi pregătise o surpriză pentru ziua mea. A condus până la casa asta, a parcat maşina şi am intrat.

Jack mă tot trăgea de mână, dar eu înlemnisem. Ca toţi copiii de vârsta lui, e plin de energie şi vrea să exploreze. I-am dat drumul şi, într-o clipită, a ieşit din cameră, fugind pe hol.

Alex stă la un pas în spatele meu. Chiar şi fără să-l privesc pot să-mi dau seama că e emoţionat, agitat. E convins că a găsit o casă frumoasă pentru familia noastră, şi, în generozitatea lui, a trecut-o pe numele meu. A fost cadoul lui pentru ziua mea.

— Am eu grijă de Jack, scumpo, mă asigură el. Tu aruncă o privire pe-aici, ca să-ţi faci o idee în privinţa modificărilor pe care vrei să le faci. În timp ce ieşea din cameră, l-am auzit strigând: Nu te duce jos, Jack. N-am terminat să-i arătăm mamei noua ei casă.

— Soţul dumneavoastră mi-a spus că lucraţi în domeniul decoraţiunilor interioare, spuse Henry Paley, agentul imobiliar. Casa asta a fost foarte bine întreţinută, dar, bineînţeles, orice femeie, mai ales una care are meseria pe care o aveţi dumneavoastră, vrea să-şi aranjeze căminul într-un stil propriu.

Încă nu cred că pot vorbi coerent, mă mulţumesc doar să-l privesc. Paley e un bărbat scund, cu părul cărunt şi rar, cam de şaizeci de ani. Purta un costum bleumarin cu dungulițe subţiri. Mi-am dat seama că se aştepta la mai mult entuziasm din partea mea, se aştepta să mă vadă bucurându-mă de minunatul cadou pe care soţul meu tocmai

mi-l făcuse.

— După cum, probabil, v-a spus şi soţul dumneavoastră, nu eu sunt agentul care a încheiat tranzacţia, explică Paley. Şefa mea, Georgette Grove, tocmai îi arăta soţului dumneavoastră câteva case din apropiere, când el a observat înscrisul de vânzare pus pe peluza acesteia. Se pare că s-a îndrăgostit pe loc de ea. Casa e o adevărată comoară din punct de vedere arhitectonic şi este situată într-o zonă bună dintr-un oraş bun.

Eu ştiu că e o comoară. Tatăl meu a fost arhitectul care a restaurat un conac în ruină din secolul al optsprezecelea, transformându-l în această fermecătoare şi spaţioasă casă. Mi-am îndreptat privirea dincolo de Paley, spre şemineu. Mama şi tata găsiseră poliţa de deasupra lui în Franţa, la un castel care urma să fie demolat. Tata îmi dezvăluise înţelesurile sculpturilor ce o împodobeau – heruvimi, struguri şi ananas…

Ted ţintuind-o pe mama de perete…

Mama suspinând…

Eu îndrept pistolul spre el, pistolul tatălui meu…

Las-o pe mama în pace…

Cum să nu…

Ted răsucindu-se şi aruncând-o pe mama spre mine…

Ochii îngroziţi ai mamei privindu-mă…

Împuşcătura…

Lizzie Borden avea un topor…

— Vă simţiţi bine, doamnă Nolan? mă întreabă Henry Paley.

— Da, sigur, reuşesc să-i răspund, nu fără efort. Îmi simt limba prea grea pentru a articula cuvintele. Mă gândesc că poate n-ar fi trebuit să-l las pe Larry, primul meu soţ, să-mi smulgă, pe patul de moarte, promisiunea că n-o să spun nimănui adevărul despre mine, nici măcar persoanei cu care mă voi recăsători. În momentul acesta, sunt furioasă pe Larry. Fusese atât de bun cu mine când îi povestisem despre ce mi se întâmplase înainte de a mă mărita cu el, dar, spre sfârşit, m-a dezamăgit. Se simţea ruşinat de trecutul meu, îi

era frică de impactul pe care acesta ar fi putut să-l aibă asupra viitorului meu. Această frică ne-a adus aici, acum.

Minciuna s-a instalat deja între mine şi Alex. Amândoi simţim asta. El tot îmi spune că vrea să avem copii cât mai curând şi eu mă gândesc cum s-ar simţi dacă ar şti că Micuţa Lizzie Borden este mama copiilor lui.

Au trecut douăzeci şi patru de ani de atunci, dar astfel de amintiri mor greu. Mă întreb dacă mă va recunoaşte cineva. Probabil că nu. Însă, deşi am fost de acord să trăiesc în regiunea asta, n-am vrut să locuiesc în oraşul acesta, cu atât mai puţin în casa asta. Nu pot locui aici, pur şi simplu nu pot.

Pentru a evita privirea curioasă a lui Paley, am mers spre poliţa căminului şi m-am prefăcut că o studiez.

— E foarte frumoasă, nu-i aşa? întrebă Paley, cu vocea lui ciudat de piţigăiată, din care răzbătea entuziasmul specific meseriei de agent imobiliar.

— Da, aşa este.

— Dormitorul principal este foarte spaţios şi are două băi perfect echipate. Deschise uşa dormitorului şi se uită la mine întrebător. L-am urmat, aproape din reflex.

Amintirile mi-au inundat mintea. Dimineţile de weekend petrecute în această cameră… Obişnuiam să mă urc în patul părinţilor mei, între ei. Tata îi aducea mamei cafeaua şi mie o cană cu ciocolată caldă.

Patul acela imens, cu tăblia tapiţată, nu mai e aici, bineînţeles. Pereţii, pe vremea acea de culoarea piersicii, erau acum zugrăviţi într-un verde-închis. Prin fereastra din spate se vedea arţarul japonez pe care îl plantase tata cu multă vreme în urmă, acum ajuns la maturitate, transformat într-un arbore splendid.

Lacrimile îmi umplu ochii. Vreau să fug de-aici. Dacă o să fie nevoie, o să-mi încalc promisiunea făcută lui Larry şi o să-i spun lui Alex adevărul. Nu sunt Celia Foster, nici Kellogg, fiica lui Kathleen şi a lui Martin Kellogg din Santa Barbara, California. Sunt Liza

Barton, m-am născut în oraşul acesta şi, pe când eram doar un copil, am fost cu greu achitată de un judecător de acuzaţiile de omor şi tentativă de omor.

— Mamă, mamă! Am auzit vocea copilului meu care tropăia pe podelele neacoperite. A intrat în fugă în cameră, un bulgăre de energie, micuţ şi neastâmpărat, vioi, un băieţel frumos care îmi stăpânea inima. Uneori, noaptea, mă strecor în camera lui, doar pentru a-l asculta cum respiră. Pe el nu-l interesează ce s-a întâmplat acum mulţi ani. El e mulţumit că sunt lângă el de câte ori mă cheamă.

Când a ajuns lângă mine, m-am aplecat şi l-am luat în braţe. Jack a moştenit părul şaten-deschis al lui Larry şi fruntea lui înaltă. Frumoşii lui ochi albaştri sunt ai mamei mele, dar şi Larry avea ochii albaştri. În ultimele sale momente conştiente, Larry mi-a şoptit că n-ar vrea ca Jack, atunci când va merge la grădiniţă, să aibă de înfruntat poveştile despre mine pe care ziarele de scandal le-ar fi dezgropat. Simt din nou un gust amar – tatălui lui Jack îi era ruşine cu mine.

Ted Cartwright jură că soţia lui îl rugase să se împace cu ea…

Expertiza psihiatrică a stabilit faptul că Liza Barton, în vârstă de zece ani, avea discernământul necesar pentru a plănui şi comite o crimă…

Oare Larry procedase bine când mă îndemnase să jur că o să păstrez secretul? În momentul ăsta, nu pot fi sigură de nimic. L-am sărutat pe Jack în creştetul capului.

— Îmi place foarte, foarte, foarte mult aici, îmi spuse el încântat.

Alex intră şi el în dormitor. Plănuise cu multă atenţie surpriza aceasta pentru mine… Aleea pe care intrasem fusese împodobită cu baloane, care se legănau în bătaia vântului acelei zile de august, şi pe toate era scris numele meu şi urarea „La mulţi ani, Celia!“. Dar exuberanţa cu care mi-a înmânat cheile şi actele de proprietate ale casei dispăruse acum. Mă cunoaşte prea bine. Ştie că nu sunt fericită. Este dezamăgit şi rănit, dar cine n-ar fi, în situaţia asta?

— Când le-am spus celor de la birou ce am făcut, două dintre

colegele mele mi-au zis că, indiferent de cât de frumoasă este o casă, ar vrea s-o vadă înainte de a se hotărî dacă o cumpără sau nu, spuse el cu amărăciune.

Aveau dreptate, am gândit eu uitându-mă în ochii lui căprui, ce se iveau de sub ciuful de păr şaten. Înalt, cu umeri laţi, Alex lăsa impresia unui om foarte puternic, ceea ce-l făcea teribil de atrăgător. Jack îl adora. Acum, Jack se desprinse din braţele mele şi cuprinse piciorul lui Alex.

Soţul şi fiul meu.

Şi casa mea.

2

Agenţia Imobiliară Grove era situată pe East Main Street, în frumosul oraş Mendham din New Jersey. Georgette Grove parcă maşina în faţa ei şi coborî. Ziua aceea de august era neobişnuit de rece şi norii care se înghesuiau pe cer anunţau ploaie. Compleul ei de pânză nu era prea potrivit pentru vremea de afară, mai ales că sacoul avea mânecă scurtă, aşa că femeia străbătu cu paşi repezi aleea care ducea spre uşa de la intrarea în agenţie.

Georgette avea şaizeci şi doi de ani şi încă arăta bine. Era o femeie micuţă şi subţirică, cu părul de culoarea oţelului, scurt şi ondulat, şi o bărbie puternică. În momentul de faţă, încerca sentimente contradictorii. Era mulţumită de bunul mers al tranzacţiei cu casa pe care tocmai o vânduse. Era vorba de una dintre cele mai mici case din oraş, preţul ei abia depăşea o sumă cu şase zerouri, dar chiar dacă avea să împartă comisionul cu încă un agent, cecul pe care-l avea în buzunar era mană cerească. Banii aveau să-i ajungă măcar câteva luni, până când avea să vândă un alt imobil.

Până acum, anul fusese foarte prost. Îl mai salvase faptul că îi vânduse lui Alex Nolan casa de pe Old Mill Lane. Comisionul primit o ajutase să plătească toate facturile restante ale firmei. Îşi dorise foarte mult să fie şi ea de faţă în dimineaţa aceea, când Nolan avea să-i prezinte casa soţiei sale. Sper că-i plac surprizele, se gândi Georgette pentru a suta oară. Se temea că el riscase destul de mult, încercase să-l avertizeze în privinţa istoriei casei, dar lui Nolan nu păruse să-i pese. De asemenea, având în vedere că el trecuse proprietatea numai pe numele soţiei, Georgette se temea să nu fie acuzată de ascunderea adevărului.

Legea care reglementa activitatea agenţilor imobiliari din New

Jersey prevedea obligaţia agentului de a-l avertiza pe potenţialul cumpărător dacă era vorba de o proprietate stigmatizată, adică dacă ar putea fi, din punct de vedere psihologic, un factor de stres, cauzând temeri sau angoase. Ţinând seama de faptul că unii oameni nu voiau să trăiască în case în care fusese comisă o crimă sau în care se sinucisese cineva, agentul imobiliar era obligat să-l încunoştinţeze pe eventualul cumpărător de orice astfel de evenimente care ar fi avut loc acolo. Statul cerea chiar agenţilor să le vorbească clienţilor inclusiv de presupunerea că o casă ar fi bântuită.

Am încercat să-l avertizez pe Alex Nolan că în casa de pe Old Mill Lane s-a petrecut o tragedie, se gândi, parcă scuzându-se, Georgette în timp ce deschidea uşa agenţiei şi intra în zona de recepţie. Dar el o oprise, spunând că familia lui locuise într-un castel închiriat, în Cape Cod, şi unele dintre poveştile despre oamenii care trăiseră acolo erau de-a dreptul îngrozitoare. Dar aici era vorba despre altceva, gândi Georgette. Ar fi trebuit să-i spun că prin părţile astea locul era cunoscut sub numele „Casa Micuţei Lizzie“.

Se întreba dacă surpriza lui Nolan avusese efectul pe care el îl dorise atât de mult. În ultimul moment, îi ceruse să fie şi ea de faţă, dar îi fusese imposibil, fiind ocupată cu încheierea celeilalte vânzări. Îl trimisese pe Henry Paley în locul ei, să-i întâmpine pe Nolan şi pe soţia lui şi să răspundă la întrebările pe care domnul Nolan le-ar fi putut avea. Pe Henry nu-l prea trăgea inima să se ducă, aşa că Georgette fusese nevoită să ridice tonul pentru a-i spune nu numai să se ducă acolo, dar să nu uite să scoată în evidenţă toate calităţile casei şi ale întregii proprietăţi.

La cererea lui Nolan, aleea fusese decorată cu baloane colorate, pe care scria „La mulţi ani, Celia!“. Veranda fusese împodobită cu hârtie creponată şi el ceruse, de asemenea, ca în casă să fie pregătite o sticlă de şampanie, un tort, pahare, farfurii, tacâmuri şi şerveţele.

Când Georgette îi atrăsese atenţia că în casă nu exista niciun fel de mobilă şi se oferise să aducă ea de acasă o masă pliantă şi nişte scaune, Nolan se supărase. Se repezise până la un magazin din

apropiere, comandase un set scump de mobilier de grădină şi îi spusese vânzătorului să aşeze totul în sufragerie.

— O să le ducem în grădină după ce ne mutăm sau, dacă Celiei n-o să-i placă, o să le donăm şi o să deducem suma din impozit, spusese el.

A dat cinci mii de dolari pe un set de mobilier de grădină şi zice că vrea să le dea de pomană, se gândise Georgette, dar ştia că el vorbea serios. Cu o zi înainte, o sunase şi îi ceruse să se asigure că în fiecare cameră de la parter va fi câte o duzină de trandafiri.

— Trandafirii sunt florile preferate ale Celiei, îi explicase el. Când ne-am căsătorit, i-am promis că n-o să-i lipsească niciodată.

E bogat. E chipeş. E fermecător. Şi, în mod evident, îi este foarte devotat soţiei, se gândea Georgette în timp ce se uita în jur, căutând din priviri eventualii clienţi. Ţinând seama cum se comportă jumătate din cuplurile căsătorite pe care le ştia ea, putea spune că doamna Nolan era o femeie norocoasă.

Dar cum va reacţiona când îi vor ajunge la urechi poveştile despre casă?

Georgette încercă să-şi îndepărteze din minte aceste gânduri. Avea o abilitate înnăscută de a vinde, astfel că, în scurt timp, după stadiul de secretară şi de agent imobiliar cu jumătate de normă, îşi fondase propria companie. Era foarte mândră de modul în care amenajase sala de recepţie. Robin Carpenter, secretara şi persoana care întâmpina clienţii, şedea la un birou antic de mahon, în dreapta intrării. Pe stânga, o canapea cu tapiseria strălucitoare şi câteva fotolii erau grupate în jurul unei măsuţe pentru cafea.

Acolo, în după-amiezile târzii, în timp ce clienţii sorbeau dintr-un pahar cu vin sau dintr-o băutură răcoritoare, Georgette sau Henry le prezentau casete video cu proprietăţile disponibile. În filmuleţele respective erau prezentate meticulos toate detaliile interiorului, exteriorului şi ale împrejurimilor casei respective.

— Durează destul de mult să realizezi o astfel de casetă, îi plăcea lui Georgette să le spună clienţilor, dar vă scuteşte de deplasări inutile şi ne ajută să ne dăm seama mai bine ce anume doriţi.

Fă-i să şi-o dorească înainte de a păşi în ea – ăsta era planul lui Georgette. Funcţionase mai bine de douăzeci de ani, dar în ultimii cinci, afacerile mergeau din ce în ce mai greu. Agenţiile imobiliare puternice îşi deschiseseră reprezentanţe în zonă şi agenţii lor, tineri şi în putere, se luptau pentru fiecare tranzacţie.

Robin era singura persoană din sala de recepţie.

— Ai avut vreo problemă la încheierea contractului? o întrebă ea pe Georgette.

— Nu, slavă Domnului! Henry s-a întors?

— Nu, cred că încă mai bea şampanie cu soţii Nolan. Încă nu-mi vine să cred. Un tip foarte arătos îi cumpără nevestei sale o casă superbă, cadou pentru cea de-a treizeci şi patra aniversare. Are aceeaşi vârstă cu mine. E o femeie foarte norocoasă! Ai aflat cumva dacă Alex Nolan are vreun frate? Robin oftă. Oricum, nu cred că pot exista doi bărbaţi la fel, adăugă ea.

— Să sperăm că, după ce trece de şocul surprizei şi află toate poveştile despre casa aceea, Celia Nolan o să continue să se considere norocoasă, replică Georgette iritată. În caz contrar, e posibil să avem probleme serioase.

Robin ştia ce voia să spună Georgette. Era o femeie micuţă, delicată şi lăsa impresia unei blonde tipice, datorită feţei în formă de inimă şi pasiunii ei pentru toalete nonconformiste. Asta crezuse despre ea şi Georgette atunci când venise să dea interviu, cu un an în urmă. Totuşi, după cinci minute de conversaţie, nu numai că îşi schimbase această impresie, dar o şi angajase pe Robin, mărind salariul pe care intenţionase să-l plătească unei secretare. Acum, după un an, Robin urma să-şi ia în scurt timp licenţa de agent imobiliar, şi Georgette abia aştepta ca ea să se alăture echipei ei de agenţi. Henry pur şi simplu nu mai făcea faţă.

— Dar tu ai încercat să-l previi pe domnul Nolan despre istoria casei. Pot chiar depune mărturie pentru chestia asta.

— Asta e ceva, spuse Georgette în timp ce se îndrepta spre biroul ei, poziţionat în partea din spate a clădirii. Dar se opri brusc şi se

întoarse spre femeia mai tânără. Am încercat să vorbesc cu Alex Nolan despre istoria casei o singură dată, Robin, spuse ea apăsat. Şi asta se întâmpla în timp ce eram în maşină cu el, îndreptându-ne spre casa lui Murray, aceea de pe Moselle Road. Nu aveai cum să ne fi auzit discutând.

— Sunt sigură că ai mai adus vorba despre asta când Alex Nolan era aici, insistă Robin.

— Nu i-am spus despre chestia asta decât o dată, în maşină. Niciodată nu am vorbit cu el despre asta cât timp am fost aici. Robin, nu-mi faci nici mie un bine şi, pe termen lung, nici ţie nu-ţi faci vreo favoare dacă minţi clienţii, izbucni Georgette. Ţine minte asta, te rog.

Uşa de la intrare se deschise şi amândouă se întoarseră spre Henry Paley.

— Cum a mers? întrebă Georgette, îngrijorată.

— Pot să spun că doamna Nolan a mimat foarte bine încântarea pe care i-a provocat-o surpriza pregătită de soţul ei, răspunse Paley. Cred că pe el a reuşit să-l păcălească, dar pe mine în mod sigur n-a putut să mă convingă.

— De ce? întrebă Robin înainte ca Georgette să reuşească să articuleze vreun cuvânt.

Expresia de pe faţa lui Henry Paley era aceea a unui om însărcinat cu o misiune pe care era condamnat să nu o poată duce la capăt.

— Aş vrea să-ţi pot spune, zise el. Poate a fost doar copleşită de situaţie. Se uită spre Georgette, iar în priviri i se citea teama de a nu lăsa impresia că ar fi dezamăgit-o într-un fel sau altul. Georgette, spuse el aproape scuzându-se, atunci când îi arătam doamnei Nolan camera principală, jur că am avut impresia că o văd aievea pe Liza cum îşi împuşcă mama şi tatăl vitreg în sufrageria aceea, în urmă cu mulţi ani. Nu-i aşa că-i ciudat?

— Henry, agenţia asta a intermediat trei vânzări ale acestei case în ultimii douăzeci şi patru de ani, şi tu te-ai ocupat de cel puţin două dintre ele. Nu te-am mai auzit spunând asta niciodată, protestă Georgette furioasă.

— N-am mai avut până acum senzaţia asta. Poate că de vină au fost şi blestematele acelea de flori pe care le-a comandat soţul ei. Răspândeau acelaşi miros ca cel dintr-o agenţie de pompe funebre. Senzaţia a devenit mai pregnantă atunci când le-am prezentat sufrageria „Casei Micuţei Lizzie“. Şi cred că şi Celia Nolan a simţit ceva. Henry îşi dădu seama că folosise involuntar cuvintele interzise când se referise la casa de pe Old Mill Lane. Îmi pare rău, Georgette, murmură el în timp ce trecea pe lângă ea.

— Ar trebui să-ţi pară, spuse Georgette pe un ton amar. Nici nu vreau să mă gândesc ce impresie i-ai făcut doamnei Nolan.

— Poate că până la urmă te hotărăşti să accepţi oferta mea în ceea ce priveşte conversaţia pe care ai avut-o cu Alex Nolan despre casă, sugeră Robin, cu o undă de sarcasm în voce.

3

Dar, Ceil, oricum, plănuisem să facem chestia asta. Singura diferenţă este că acum o facem un pic mai repede. E mai bine pentru Jack să înceapă grădiniţa în Mendham. În ultimele şase luni am stat înghesuiţi în apartamentul tău. La mine n-ai vrut să te muţi.

Era a doua zi, ziua următoare marii surprize. Luam micul dejun în apartamentul pe care acum şase ani fusesem angajată să-l decorez pentru Larry, bărbatul care avea să-mi devină soţ. Jack îşi băuse repede sucul de portocale, îşi mâncase cerealele şi acum sper că se îmbrăca pentru a pleca la cămin.

Azi-noapte n-am închis un ochi. Am stat culcată în pat, lângă Alex, uitându-mă în gol, în bezna care învăluise camera, copleşită de amintiri. Acum, îmbrăcată într-un halat alb cu albastru, cu părul strâns într-un coc, încerc să par cât mai relaxată în timp ce-mi beau cafeaua. De cealaltă parte a mesei, îmbrăcat impecabil ca întotdeauna, într-un costum bleumarin, cu cămaşă albă şi cu o cravată cu imprimeuri roşii şi albastre, Alex îşi lua obişnuitul mic dejun, o felie de pâine prăjită şi o cană de cafea.

Îi sugerasem lui Alex că, deşi casa era minunată, nu aveam cum să termin să o redecorez înainte să ne mutăm, dar el nu fusese de acord cu mine.

— Ceil, ştiu că, probabil, am făcut o nebunie cumpărând casa aceea înainte de a mă consulta cu tine, dar la exact un astfel de cămin ne gândiserăm amândoi. Ai fost de acord cu zona. Vorbisem să ne mutăm în Peapack sau în Basking Ridge, şi Mendham este la câteva minute de mers cu maşina de fiecare dintre aceste localităţi. E un oraş destul de civilizat, aproape de New York. În plus, o să mă transfer la New Jersey şi, astfel, o să am şi eu ocazia să mai călăresc

puţin dimineţile. Central Park nu mă mai satisface. Şi te pot învăţa şi pe tine. Spuneai că vrei să iei lecţii de echitaţie.

L-am studiat pe soţul meu. Expresia de pe faţa lui era rugătoare şi convingătoare în acelaşi timp. Avea dreptate. Apartamentul acesta era prea mic pentru noi trei. Alex renunţase la multe atunci când ne căsătorisem. Apartamentul lui din Soho includea un birou spaţios, o cameră specială pentru minunatul lui sistem audio şi chiar un pian cu coadă. Acum, pianul se afla într-un depozit. Alex are o înclinaţie nativă pentru muzică şi îi face o deosebită plăcere să cânte la pian. Ştiu că acum îi simte lipsa. A muncit mult pentru a ajunge aici. După părerea unui văr îndepărtat al răposatului meu soţ, o persoană cu destul de mulţi bani, Alex fusese un fel de „rudă mai săracă". Ştiu cât de mândru era că reuşise să cumpere casa aceasta.

— M-ai spus de multe ori că vrei să te reapuci de decorat interioare, îşi reaminti Alex. După ce ne mutăm, vei avea destule ocazii să faci acest lucru, mai ales în Mendham. Acolo locuiesc o grămadă de oameni cu mulţi bani, se construiesc multe case noi. Te rog, Ceil, fa o încercare, măcar pentru mine! Vecinii tăi ţi-au făcut o ofertă destul de bună pentru apartamentul ăsta, vor să-l cumpere cu mai mult decât ai dat tu pe el. Ştii asta. Înconjură masa şi mă luă în braţe. Te rog!

Jack intrase neauzit în cameră.

— Şi mie îmi place casa, mămico, spuse el. Şi Alex a zis că o să-mi cumpere un ponei după ce ne mutăm acolo.

Mi-am privit soţul şi fiul.

— Se pare că avem o casă nouă, am spus, încercând să zâmbesc. Alex îşi doreşte mai mult spaţiu, m-am gândit eu. E încântat că va fi foarte aproape de clubul de echitaţie. Până la urmă, o să găsesc eu o altă casă într-unul dintre celelalte oraşe. Nu-mi va fi greu să-l conving să ne mutăm. Mai ales acum, după ce admisese că făcuse o greşeală când o cumpărase pe aceasta fără să mă consulte.

O lună mai târziu, camioanele firmei specializate în mutări plecau din faţa clădirii de la numărul 895 de pe Fifth Avenue şi se îndreptau

către Tunelul Lincoln. Destinaţia lor era casa de la numărul 1 de pe Old Mill Lane, în Mendham, New Jersey.

4

Cu ochii plini de curiozitate, Marcella Williams, de cincizeci şi patru de ani, urmărea de la fereastra sufrageriei, care dădea în stradă, cum camionul firmei de mutări trecea încet pe lângă casa ei. Cu douăzeci de minute mai devreme, văzuse BMW-ul argintiu al lui Georgette Grove înaintând în susul dealului. Georgette fusese agentul imobiliar care vânduse casa. Marcella era sigură că Mercedes-ul care ajunsese acolo la scurtă vreme după aceea aparţinea noilor săi vecini. Auzise că se grăbeau să se mute pentru că fiul lor în vârstă de patru ani trebuia să înceapă grădiniţa. Se întreba ce fel de oameni sunt.

Nimeni nu stătuse prea multă vreme în casa aceea, se gândi ea, şi nu era ceva de neînţeles. Cui i-ar plăcea ca locuinţa lui să fie cunoscută sub numele de „Casa Micuţei Lizzie"? Jane Salzman fusese primul cumpărător al casei, când aceasta fusese pusă în vânzare după ce Liza Barton îşi împuşcase familia. Jane o cumpărase foarte ieftin. Susţinuse întotdeauna că locul avea o aură sinistră, dar, pe vremea aceea, Jane era pasionată de parapsihologic, ceea ce, după părerea Marcellei, era o tâmpenie. Dar, fără îndoială, faptul că toată lumea cunoştea casa aceea ca fiind a „Micuţei Lizzie" măcinase până la urmă nervii tuturor proprietarilor. Farsa de anul trecut, de Halloween, fusese prea mult pentru ultimii proprietari, Mark şi Louise Harriman. Ea îşi ieşise din minţi când văzuse plăcuţa cu numele casei plantată pe gazon şi păpuşa de mărimea unei fetiţe, ţinând în mână un pistol, pe care un binevoitor o pusese pe verandă. Oricum, ea şi Mark aveau de gând să se mute în Florida anul următor, aşa că au plecat mai devreme. Asta s-a întâmplat în februarie, şi de atunci casa rămăsese nelocuită.

Marcella se întreba pe unde o fi Liza Barton acum. Locuia aici când avusese loc tragedia şi încă şi-o amintea pe micuţa Liza, de zece ani, cu părul blond şi creţ, cu faţa rotundă ca o plăcintă, tăcută, cu gesturi de om matur. Cu siguranţă era un copil deştept, se gândi Marcella, dar avea un fel ciudat de a se uita la ceilalţi, chiar şi la adulţi, parcă îi măsura, parcă îi cântărea din priviri. Îmi place ca un copil să se comporte ca un copil, îşi spuse ea. M-am dat peste cap să mă port cât mai frumos cu Audrey şi cu Liza după moartea lui Will Barton. M-am bucurat când Audrey s-a măritat cu Ted Cartwright. I-am spus Lizei că ar trebui să fie fericită că are un nou tată, şi n-am să uit niciodată cum s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Mama mea are un nou soţ. Eu nu am un nou tată."

La proces, le-am spus asta, îşi aminti Marcella cu oarecare satisfacţie. Şi le-am mai spus şi că am fost de faţă când Ted a adunat toate lucrurile lui Will Barton din biroul acestuia şi le-a pus în cutii, pentru a le duce în garaj. Liza a început să ţipe la el şi a luat cutiile acelea la ea în cameră. Nu i-a dat nicio şansă lui Ted. Şi i-a îngreunat şi maică-sii viaţa. Era clar ca lumina zilei că Audrey era îndrăgostită nebuneşte de Ted.

Cel puţin la început, era îndrăgostită de el, se gândi Marcella, corectându-se în timp ce privea un al doilea camion urmându-l pe primul, în susul dealului. Cine ştie ce se întâmplase acolo? În mod sigur, Audrey nu acordase prea multe şanse acelei căsnicii, iar ordinul judecătoresc, pe care-l obţinuse împotriva lui Ted, chiar nu fusese necesar. Eu l-am crezut pe Ted când a jurat că Audrey l-a sunat şi l-a rugat să vină la ea în noaptea aceea.

Ted a fost recunoscător pentru sprijinul pe care i l-am dat, îşi aminti Marcella. Mărturia mea i-a folosit şi în procesul civil pe care el i l-a intentat Lizei. Bietului om i s-ar fi cuvenit o compensaţie. E destul de greu să îţi petreci restul vieţii cu un genunchi distrus. Încă mai şchioapătă. E un miracol că nu a fost ucis în noaptea aceea.

După ce ieşise din spital, Ted se mutase ceva mai departe, în Bernardsville. Acum era un prosper om de afaceri în New Jersey, iar

plăcuţe cu numele companiei lui de construcţii puteau fi văzute pe multe Mall-uri şi autostrăzi. Ultima lui afacere fusese deschiderea unui lanţ de săli de gimnastică în tot statul, profitând, astfel, de faptul că tot mai mulţi oameni se lăsau cuprinşi de nebunia fitnessului. De asemenea, construia case în Madison.

De-a lungul anilor, Marcella se întâlnise cu el de mai multe ori, cu diferite ocazii. Ultima oară, se întâmplase cu o lună în urmă. Ted nu se recăsătorise, avusese, în schimb, mai multe prietene şi, dacă era să te iei după bârfe, de ultima se despărţise de curând. Întotdeauna afirmase că Audrey fusese iubirea vieţii sale şi că nu o va uita niciodată. Dar arăta foarte bine şi chiar pomenise ceva despre o eventuală întâlnire între ei doi. Poate voia să afle mai multe despre noii proprietari ai casei.

Marcella admise în sinea ei că, de când se întâlnise întâmplător cu Ted ultima dată, căuta un motiv pentru a-l suna. Anul trecut, de Halloween, când nişte puşti scriseseră pe gazonul din faţa casei, cu vopsea albă, ATENŢIE – CASA MICUŢEI LIZZIE, ziarele îl sunaseră pe Ted pentru a-i solicita un comentariu pe marginea acestui subiect.

Mă întreb dacă puştii aceia ar face o astfel de farsă şi noilor proprietari. Dacă apar asemenea incidente, cu siguranţă că ziarele o să-l contacteze din nou pe Ted. Poate ar fi bine să-l sun şi să-i spun despre noii proprietari ai casei.

Mulţumită de scuza pe care o găsise pentru a-l suna pe Ted Cartwright, Marcella se îndreptă spre telefon. În timp ce traversa livingul spaţios, îşi zâmbi aprobator în oglindă. Îşi întreţinea corpul prin exerciţii zilnice. Părul de un blond platinat încadra o faţă netedă, întinsă, efect al ultimelor tratamente cu Botox. Era sigură că noile farduri îi vor pune şi mai mult în valoare ochii căprui.

Victor Williams, bărbatul de care divorţase în urmă cu mai bine de zece ani, spunea tuturor că Marcella obişnuia să doarmă cu ochii deschişi şi cu urechile ciulite, de teamă să nu piardă vreun subiect de bârfa.

Marcella sună la informaţii şi ceru numărul de la biroul lui Ted

Cartwright. După ce urmă instrucţiunile „Apăsaţi pe tasta 1 pentru asta, apăsaţi pe tasta 2 pentru cealaltă, apăsaţi pe tasta 3…“, reuşi să ajungă la robotul lui telefonic. Are o voce aşa de plăcută, gândi ea, în timp ce-i asculta mesajul de întâmpinare.

Pe un ton care trăda cochetăria, spuse:

— Ted, la telefon, Marcella Williams. M-am gândit că poate te interesează faptul că fosta ta casă îşi schimbă din nou stăpânii, iar noii proprietari tocmai se mută. Două camioane au trecut chiar acum pe lângă locuinţa mea. Zgomotul unei sirene de poliţie o întrerupse. O secundă mai târziu, zări o maşină de poliţie, trecând în goană pe lângă fereastra ei. Deja au apărut problemele, gândi ea, cuprinsă de un fior de satisfacţie. Ted, te sun eu mai târziu, spuse ea pe nerăsuflate. Poliţia se îndreaptă spre fosta ta casă. Te ţin la curent cu mersul evenimentelor.

5

— Îmi parc foarte rău, doamnă Nolan, bâigui Georgette. Tocmai am ajuns aici. Am anunţat poliţia.

Mă uit la ea. Încerca să târască un furtun peste poteca pietruită, sperând, cred, că poate să spele o parte din dezastrul care cuprinsese casa şi gazonul.

Casa este aşezată la vreo treizeci de metri de stradă şi pe gazon stătea scris cu vopsea roşie, cu litere imense, groase, cuvintele

CASA MICUŢEI LIZZIE.
FERIŢI-VĂ!

Grinzile şi piatra de var de pe faţada casei erau pătate cu vopsea roşie. Am văzut chiar şi un craniu şi două oase încrucişate zgâriate pe uşa de mahon. Un manechin de paie, cu un pistol de jucărie în mână era proptit de uşă. Cred că mă reprezenta pe mine.

— Ce înseamnă toate astea? izbucni Alex.

— Probabil, opera unor copii. Îmi cer scuze, explică Georgette nervoasă. O să chem imediat o echipă de curăţenie şi o să-l aduc aici şi pe grădinarul meu. O să taie iarba şi o să rezolve problema cu gazonul chiar astăzi. Nu-mi vine să cred…

Vocea i se stinse treptat, în timp ce îşi întorcea privirea spre noi. Era o zi caldă şi umedă. Amândoi eram îmbrăcaţi în haine obişnuite, tricouri cu mânecă scurtă şi pantaloni. Părul prins la spate îmi cădea liber pe umeri. Mulţumesc lui Dumnezeu că purtam ochelari de soare. Rămăsesem lângă Mercedes, cu mâna încă pe portieră. Lângă mine, furios şi supărat, Alex nu voia să se mulţumească doar cu oferta pe care agentul imobiliar i-o făcuse. Voia să afle ce se

întâmplase acolo.

Nu pot să-ţi spun eu despre ce e vorba aici, Alex, am gândit eu. Ţine-te bine, m-am îmbărbătat, disperată. Ştiam că dacă dădeam drumul portierei, aveam să mă prăbuşesc. Soarele de august ne bombarda cu razele sale, făcând vopseaua roşie să scânteieze.

Sânge. Nu era vopsea, era sângele mamei mele. Puteam să simt cum gâtul şi braţele îmi deveneau lipicioase de la sângele ei.

— Celia, te simţi bine? Alex mă prinse de braţ. Iubito, îmi pare nespus de rău! Nu pot să-mi imaginez de ce ar fi făcut cineva una ca asta.

Jack ieşise şi el din maşină.

— Te simţi bine, mami? Nu ţi-e rău, nu-i aşa?

Istoria se repetă. Jack, care şi-l amintea foarte vag pe tatăl lui, se temea acum instinctiv că avea să mă piardă şi pe mine.

M-am forţat să mă concentrez asupra lui, asupra nevoii lui de siguranţă. Apoi, am văzut îngrijorarea şi durerea întipărite pe faţa lui Alex. M-a străfulgerat o idee sinistră: oare ştie? Oare toată chestia asta nu e decât o glumă proastă, crudă? Am alungat repede gândul ăsta. Bineînţeles că Alex habar n-avea că eu locuisem aici. Agentul imobiliar, Henry Paley, îmi spusese că Alex se îndrepta spre o casă aflată la câteva străzi depărtare când văzuse înscrisul DE VÂNZARE din faţa acestui imobil. A fost una dintre întâmplările acelea teribile, o coincidenţă sinistră. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce să fac acum?

— Îmi revin imediat, i-am spus lui Jack, reuşind să articulez cuvintele, deşi buzele îmi erau uscate şi le simţeam amorţite.

Jack trecu pe lângă maşină şi ajunse pe gazon.

— Pot să citesc asta, spuse el mândru. M-i-c-u-ţ-a L-i-z-z-i-e…

— Ajunge, Jack, spuse Alex cu fermitate. Se uită la Georgette. Există o explicaţie pentru toate astea?

— Am încercat să vă explic ceva, atunci când v-am arătat pentru prima dată casa, spuse Georgette, dar nu v-a prea interesat. Aici a avut loc o tragedie, acum douăzeci şi cinci de ani. O copilă de zece

am, Liza Barton, şi-a omorât din greşeală mama şi şi-a împuşcat tatăl vitreg. Din cauza asemănării numelui ei cu cel al celebrei Lizzie Borden, ziarele de scandal au poreclit-o „Micuţa Lizzie Borden". De atunci, din când în când, aici au loc incidente, dar niciodată nu s-a petrecut aşa ceva. Georgette mai avea puţin şi începea să plângă. Ar fi trebuit să vă fac să mă ascultaţi.

Primul camion al firmei de mutări intrase deja pe alee. Doi bărbaţi săriră din cabină şi se grăbiră în partea din spate, pentru a deschide oblonul şi a începe să descarce mobila.

— Alex, spune-le să se oprească! i-am cerut soţului meu, speriată de propria-mi voce, care aproape se transformase în ţipăt. Spune-le să se întoarcă şi să meargă înapoi la New York, chiar acum! Nu pot trăi sub acoperişul ăsta! Prea târziu. Alex şi agentul imobiliar se uitau la mine, şocaţi.

— Doamnă Nolan, nu gândiţi aşa, protestă Georgette Grove. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva. Nu ştiu cum să mă mai scuz. Vă asigur că nişte copii au tăcut asta, din joacă. Dar îşi vor da seama că nu e de glumit cu astfel de lucruri, când îi va găsi poliţia.

— Draga mea, faci prea mare caz de chestia asta, protestă Alex. Este totuşi o casă minunată. Îmi pare rău că nu am ascultat-o pe Georgette când a vrut să-mi povestească despre ce s-a petrecut aici, dar, oricum, ţi-aş fi cumpărat-o. Nu lăsa ca nişte copii nesăbuiţi să-ţi strice bucuria. Îmi cuprinse faţa în mâinile lui. Uită-te la mine! Îţi promit că până la sfârșitul zilei toată mizeria asta o să dispară. Hai să mergem în spate. Vreau să-i arăt lui Jack surpriza pe care i-am pregătit-o. Unul dintre angajaţii firmei de mutări se îndrepta spre casă, şi Jack se luase după el. Nu pe-acolo, Jack, mergem în spate, la grajduri, strigă Alex. Haide, Ceil, mă imploră el. Te rog!

Am vrut să protestez, dar atunci am văzut luminile unei maşini de poliţie care urca dealul.

După ce mi-au desprins braţele de pe trupul mamei mele, m-au urcat într-o maşină de poliţie. Eram îmbrăcată în cămaşă de noapte şi cineva îmi pusese o pătură pe umeri. Apoi, a venit o ambulanţă şi Ted a fost scos din

casă, aşezat pe o targă.

— Haide, iubito, mă rugă Alex. Hai, să-i arătăm lui Jack surpriza.

— O să vorbesc eu cu cei de la poliţie, doamnă Nolan, se oferi Georgette Grove.

Nu puteam să fac faţă unei confruntări cu poliţiştii, aşa că, pentru a încerca să evit contactul cu ei, l-am urmat tăcută pe Alex. Ne-am îndreptat spre partea din spate a casei. Atunci, mi-am dat seama că zorelele pe care mama le plantase de-a lungul fundaţiei nu mai erau acolo şi am fost uimită să văd că, în luna care se scursese de când trecusem ultima oară pe aici, fusese construit un padoc.

Alex îi promisese lui Jack un ponei. I-l adusese deja? Cred că la acelaşi lucru se gândise şi Jack, pentru că alerga de-a curmezişul gazonului, spre grajd. Deschise uşa şi l-am auzit cum chiuie de bucurie.

— E un ponei, mamă! strigă el. Alex mi-a cumpărat un ponei!

Cinci minute mai târziu, cu ochii plini de satisfacţie, cu picioarele prinse bine în scările noului lui harnaşament şi cu Alex lângă el, Jack îşi plimba poneiul în interiorul padocului improvizat. M-am oprit lângă gardul din cornier şi i-am privit, bucurându-mă de expresia de încântare pură ce era zugrăvită pe faţa lui Jack şi de mulţumirea care mustea în zâmbetul lui Alex. Mi-am dat seama că Jack se bucura de ponei, aşa cum se aşteptase Alex, ca eu să mă bucur de casă.

— Ăsta e încă un motiv pentru care am considerat că locul ăsta e perfect, draga mea, spuse Alex, în timp ce trecea pe lângă mine. Jack are tot ce îi trebuie pentru a ajunge, într-o bună zi, un jocheu perfect. Acum, poate să exerseze în fiecare zi, nu-i aşa, Jack?

Am auzit pe cineva care îşi dregea vocea în spatele meu.

— Doamnă Nolan, sunt sergentul Earley. Îmi pare teribil de rău pentru acest incident. Nu aşa trebuia să fiţi întâmpinată în Mendham.

Nu-i auzisem pe poliţist şi pe Georgette Grove apropiindu-se. M-am întors spre ei, surprinsă.

Poliţistul era un bărbat de aproape şaizeci de ani, cu constituţia

unui bărbat căruia îi plăcea să trăiască în aer liber şi cu părul cărunt şi rar.

— Ştiu exact ce puşti să iau la întrebări, spuse el grav. Aveţi încredere în mine. Părinţii lor o să plătească pentru toate pagubele şi pentru curăţarea casei şi a gazonului.

Earley, m-am gândit eu, parcă ştiu numele ăsta de undeva. Când mi-am împachetat dosarele, săptămâna trecută, l-am răsfoit şi pe acela care fusese început în noaptea în care mi-am ucis mama, dosarul meu secret. Într-unul dintre articole apărea şi un poliţist pe nume Earley.

— Doamnă Nolan, lucrez în poliţia acestui oraş de mai bine de treizeci de ani, continuă el. E un orăşel liniştit, la fel ca oricare altul din lume.

Când îi văzu pe sergent şi pe Georgette Grove, Alex îl lăsă pe Jack cu poneiul şi veni spre noi. Grove i-l prezentă pe sergentul Earley.

— Domnule sergent, ştiu că vorbesc şi în numele soţiei mele când spun că nu vreau să ne începem viaţa în oraşul acesta completând plângeri împotriva copiilor din cartier, spuse Alex. Dar sper din toată inima că atunci când îi veţi găsi pe aceşti mici vandali o să-i faceţi să înţeleagă că sunt al dracului de norocoşi că au de-a face cu oameni generoşi ca noi. De fapt, vreau să vă spun că am să încep de îndată să împrejmuiesc toată proprietatea şi voi monta şi câteva camere de supraveghere. Astfel, dacă vor mai exista copii cărora să le vină asemenea idei trăsnite, nu vor apuca să le pună în practică.

Earley, m-am gândit eu. Depănam în minte articolele despre mine apărute în ziarele de scandal, aceleaşi care îmi provocaseră o stare de leşin săptămâna trecută, când le răsfoisem. Era acolo o fotografie cu un poliţist care îmi punea o pătură pe umeri, pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Earley era numele lui. După aceea, declarase presei că nu mai văzuse niciodată un copil atât de calm. „Era plină de sângele mamei ei şi totuşi atunci când am acoperit-o cu pătura, mi-a spus: *Mulţumesc foarte mult, domnule poliţist,* de parcă i-aş fi oferit un cornet de îngheţată."

Şi acum stau în faţa aceluiaşi om, care aşteaptă, ca şi atunci, să-i mulţumesc pentru serviciul pe care tocmai mi-l făcuse.

— Mami, îmi place la nebunie poneiul meu! strigă Jack. Vreau să-i pun numele Lizzie, aşa cum scria pe iarbă. Nu-i aşa că-i o idee bună?

Lizzie!

Înainte ca eu să-i pot răspunde, am auzit-o pe Georgette Grove murmurând exasperată:

— Oh, Doamne, trebuia să-mi dau seama! N-avea cum să lipsească curiosul de serviciu!

O secundă mai târziu îi eram prezentată Marcellei Williams, care, în timp ce-mi strângea mâna, îmi spuse:

— Locuiesc în casa de alături de mai bine de douăzeci şi opt de ani, şi-mi face plăcere să am nişte vecini noi. Abia aştept să vă cunosc mai bine, pe tine, pe soţul şi pe băieţelul tău.

Marcella Williams! Încă mai locuia aici! La proces depusese mărturie împotriva mea. Mă uitam de la unul la altul: Georgette Grove, agentul imobiliar, care îi vânduse casa asta lui Alex, sergentul Earley, poliţistul, care cu ani în urmă mă învelise cu o pătură şi mă descrisese presei ca pe un monstru lipsit de sentimente, şi Marcella Williams, cea care la proces îl susţinuse pe Ted, îi confirmase toate declaraţiile şi-l ajutase să obţină despăgubirile care mă lăsaseră aproape fără nimic.

— Mămico, pot să-i pun poneiului numele Lizzie?

Trebuie să-l protejez, m-am gândit. Ar fi fost pierdut dacă oamenii aceştia ar şti cine sunt. Pentru o clipă mi-a năvălit în minte visul pe care-l am câteodată, acela în care ne aflăm în ocean şi eu încerc disperată să-l salvez pe Jack. Sunt din nou în ocean, m-am gândit eu panicată.

Alex se uita la mine, nedumerit.

— Ceil, eşti de acord ca Jack să-i pună poneiului numele Lizzie?

Simţeam cum privirile soţului meu, ale vecinei, ale poliţistului şi ale agentului imobiliar mă fixau intens. Voiam să fug de tot şi de toate. Voiam să mă ascund. Jack, în inocenţa lui, dorea să-şi

numească poneiul cu porecla atribuită copilului criminal, cu porecla pe care mi-o dăduseră ziarele!

Trebuia să scap de toate amintirile astea. Trebuia să mă port ca un nou-venit deranjat de un simplu act de vandalism. Doar atât, nimic mai mult. M-am forţat să zâmbesc, dar probabil că nu mi-a ieşit decât o grimasă.

— Hai să nu lăsăm nişte puştani descreieraţi să ne strice ziua, am spus. Sunt de acord. Nu vreau să înaintez nicio plângere. Georgette, te rog să te ocupi de repararea lucrurilor, cât mai repede posibil. M-am simţit măsurată de privirile sergentului Earley şi ale Marcellei Williams. Oare se întrebau: „De cine îmi aduce aminte femeia asta?“ M-am întors şi m-am sprijinit de gard. Poţi să-i spui poneiului cum vrei tu, Jack, am strigat.

Trebuie să intru în casă, m-am gândit. Sergentul Earley, Marcella Williams – cât timp va mai dura până când unul dintre ei va observa ceva cunoscut la mine?

Unul dintre angajaţii companiei de mutări, un tip cu umeri largi şi cu faţă de copil, un bărbat de douăzeci de ani, traversă gazonul în fugă:

— Domnule Nolan, spuse el, au venit nişte persoane de la ziar, sunt în faţă, fac fotografii ale actului de vandalism. A venit şi un reporter de la un post de televiziune, zice că vrea să vă ia un interviu, dumneavoastră şi doamnei Nolan.

— Nu! M-am uitat la Alex, implorându-l din priviri. În niciun caz!

— Am cheia de la uşa din spate, spuse Georgette repede.

Dar era deja prea târziu. În timp ce eu încercam să mă ascund, reporterii depăşiră în fugă colţul casei. Am văzut bliţurile aparatelor de fotografiat şi, în timp ce ridicam mâinile pentru a-mi acoperi faţa, am simţit că mi se înmoaie genunchii şi m-am prăbuşit în bezna care se năpustise asupra mea.

6

Dru Perry se afla pe Route 24, mergând spre tribunalul din Morris County, când a primit un telefon prin care i se spunea să facă un reportaj despre actele de vandalism petrecute la „Casa Micuţei Lizzie“ pentru ziarul la care lucra, *Star-Ledger.* Dru avea şaizeci şi trei de ani şi de patruzeci lucra ca reporter. Era o femeie masivă. Părul ei cărunt, lung până la umeri, părea mereu în dezordine. Ochelarii largi îi scoteau în evidenţă ochii căprui, penetranţi.

Vara, ţinuta ei obişnuită era compusă dintr-o cămaşă de bumbac, cu mânecă scurtă, o pereche de pantaloni kaki şi tenişi în picioare. Astăzi, ţinând seama că în tribunal avea să fie destul de răcoare, din cauza aerului condiţionat, îşi luase cu ea şi un pulover subţire, pe care-l înghesuise în sacul în care îşi ţinea şi poşeta, agenda, o sticlă cu apă şi camera de fotografiat digitală de care se folosea pentru a imortaliza detaliile specifice reportajelor de senzaţie.

— Dru, lasă tribunalul. Du-te la Mendham, îi ceruse editorul ziarului când reuşise să o găsească la telefon. Au mai avut loc câteva acte de vandalism la casa aceea pe care localnicii o numesc „Casa Micuţei Lizzie“, aceea de pe Old Mill Lane. Chris e deja pe drum, l-am trimis să facă nişte fotografii.

Casa Micuţei Lizzie, se gândi Dru, în timp ce trecea cu maşina prin Morristown. Tot ea se ocupase şi de povestea întâmplată anul trecut de Halloween, când nişte copii puseseră pe verandă păpuşa aceea, cu un pistol în mână, şi mânjiseră gazonul cu vopsea. Poliţiştii fuseseră destul de duri cu ei, ajunseseră chiar la tribunalul pentru minori. Nimeni nu se aştepta ca ei să aibă curajul să repete istoria.

Dru căută în geantă sticla de apă, care îi era tovarăş nelipsit de călătorie, şi bău din ea, gânditoare. Acum era august, Halloween-ul

era departe. De ce oare se deciseseră copiii aceia să repete farsa tocmai acum?

Răspunsul deveni evident când ajunse în faţa casei de pe Old Mill Lane şi văzu camioanele firmei de mutări şi pe muncitori cărând piese de mobilier în casă. Cine făcuse asta, o făcuse pentru a-i speria pe nou-veniţi, se gândi ea. Apoi, dădu cu ochii de grozăvia aceea.

Pagubele sunt destul de serioase, se gândi Dru. Nu cred că va fi suficient să curețe grinzile acelea, va trebui să le vopsească din nou. Şi piatra de var va trebui să fie tratată cu o soluţie specială de curăţat, ca să nu mai vorbim despre replantarea gazonului.

Dru îşi parcă maşina pe stradă, în spatele camionetei televiziunii locale. În timp ce deschidea uşa şi cobora din maşină, auzi un elicopter care survola zona.

Doi reporteri şi un cameraman alergau spre partea din spate a casei. Dru o luă şi ea la fugă şi îi ajunse din urmă. Apucă să-şi scoată camera exact la timp pentru a o fotografia pe Celia leşinând.

Apoi, aşteptă împreună cu ceilalţi reporteri până când o ambulanţă părăsi proprietatea şi Marcella Williams ieşi pe uşă. Toţi se repeziră spre ea, copleşind-o cu întrebări.

Îşi trăieşte momentul de glorie, se gândi Dru, în timp ce doamna Williams relata că doamna Nolan îşi revenise, era puţin zdruncinată, dar avea să fie bine. Apoi, în timp ce se lăsa fotografiată şi vorbea la microfonul unei televiziuni, începu să povestească în detaliu istoria casei.

— Îi cunoşteam pe soţii Barton, explica ea. Will Barton era arhitect şi a restaurat el însuşi clădirea. Apoi, a avut loc o tragedie teribilă.

Da, avusese loc o tragedie pe care ea era bucuroasă să o retrăiască acum pentru mass-media, povestind-o cu lux de amănunte, adăugind şi că părerea ei era că Liza Barton, la vârsta de zece ani, ştia exact ce face când a luat pistolul tatălui său din sertarul noptierei.

Dru facu un pas în faţă.

— Nu toată lumea crede lucrul ăsta, spuse ea, întrerupând-o pe Marcella.

— Nu toată lumea o cunoştea pe Liza Barton la fel de bine ca mine, replică ea iritată.

După ce doamna Williams dispăru din nou în casă, Dru se îndreptă către uşa de la intrare şi studie capul de mort şi oasele încrucişate care fuseseră zgâriate pe ea. Fu uimită să realizeze că în găvanele capului de mort era scrijelită câte o iniţială: un *L* în partea stângă şi un *B* în cea dreaptă.

Oricine ar fi făcut asta, este un ticălos sinistru. Nu părea un lucru făcut în grabă. Un reporter care lucra pentru *New York Post* se apropie şi începu să studieze şi el craniul şi oasele încrucişate. Îi făcu semn fotografului.

— Încearcă să faci un prim-plan al chestiei ăsteia, îi ordonă el. Cred că fotografia o să apară pe prima pagină a ziarului de mâine. Mă duc să văd ce pot afla despre noii proprietari ai casei.

Exact lucrul acesta voia să-l facă şi Dru. Următoarea ei oprire avea să fie acasă la Marcella Williams, vecina, dar o presimţire o făcu să rămână pe loc, să vadă dacă vreun reprezentant al noilor proprietari avea să iasă şi să facă vreo declaraţie.

Bănuiala i se adeveri. Zece minute mai târziu, Alex Nolan apărea în faţa camerelor de luat vederi.

— După cum cred că înţelegeţi, a avut loc un incident regretabil. Soţia mea va fi bine. Împachetatul şi toate celelalte treburi specifice mutării au epuizat-o şi şocul acestor acte de vandalism a fost prea mult pentru ea. Acum se odihneşte.

— Este adevărat că aţi cumpărat casa pentru a i-o oferi cadou de ziua ei? întrebă Dru.

— Da, aşa este, şi Celia a fost foarte încântată.

— Credeţi că va mai dori să locuiască aici, având în vedere istoria casei?

— Această decizie îi aparţine în totalitate. Acum, am să vă rog să mă scuzaţi. Alex se întoarse, intră în casă şi închise uşa în urma lui.

Dru luă o înghiţitură lungă de apă din sticla pe care o păstra în sac. Marcella Williams spusese că locuieşte un pic mai în josul

drumului. O voi aştepta acolo. Apoi, după ce vorbesc cu ea, decise Dru, o să caut toate detaliile pe care le pot afla despre cazul Micuţei Lizzie. Mă întreb dacă transcrierea stenogramelor de la procesul ei este secretă sau poate fi consultată. Aş vrea să scriu un articol despre subiectul ăsta. Pe vremea când s-a întâmplat tragedia aceea lucram pentru *Washington Post.* Şi ar fi foarte interesant să aflu unde este Liza Barton acum şi cum a decurs viaţa ei. Dacă a ucis-o în mod intenţionat pe mama ei şi a încercat să-l omoare pe tatăl ei vitreg, sunt şanse mari să fi dat din nou de necazuri.

7

Când am deschis ochii, stăteam întinsă pe o canapea pe care bărbaţii care ne mutau mobila o puseseră în grabă în living. Primul lucru pe care l-am văzut a fost expresia îngrozită din ochii lui Jack. Era aplecat asupra mea.

Ochii mamei mele, atât de speriată în ultimele sale momente de viaţă – ochii lui Jack semănau atât de mult cu cei ai mamei mele. Instinctiv, am ridicat mâna şi l-am tras lângă mine.

— Sunt în regulă, amice, am şoptit eu.

— M-ai speriat, îmi şopti la rândul lui. M-ai speriat foarte tare. Nu vreau să mori!

Nu muri, mamă! Nu muri! Oare nu gemusem aceste cuvinte în timp ce legănam în braţe trupul mamei?

Alex vorbea la telefonul mobil, dorind să ştie de ce nu mai venea odată ambulanţa aceea.

O ambulanţă. Ted fusese aşezat pe o targă şi urcat într-o ambulanţă.

Încă ţinându-l de mână pe Jack, m-am ridicat într-un cot,

— Nu-i nevoie de nicio ambulanţă, am spus. Sunt bine, vorbesc serios, chiar mi-am revenit.

Georgette Grove stătea lângă canapea.

— Doamnă Nolan, Celia, chiar cred că ar fi mai bine dacă…

— Trebuie să ţi se facă un control amănunţit, spuse Marcella Williams, întrerupând-o pe Georgette.

— Jack, mami se simte mai bine. Hai să ne ridicăm. În ciuda valului de ameţeală care mă cuprinse, m-am sprijinit cu o mână de marginea canapelei şi m-am ridicat în picioare. Puteam să văd expresia de protest întipărită pe faţa lui Alex, îngrijorarea din ochii

lui. Alex, ştii cât de încărcată a fost săptămâna asta pentru mine, am spus, trebuie doar să-i rog pe muncitori să aducă fotoliul tău cel mare şi un taburet pentru picioare într-unul dintre dormitoare şi să mă lăsați câteva ore să mă liniştesc.

— Am chemat deja ambulanţa, Ceil, îmi spuse Alex. O să-i laşi pe medici să te consulte?

— Da.

Trebuia să scap de Georgette Grove şi de Marcella Williams. M-am uitat spre ele.

— Vă rog să înţelegeţi că vreau să mă odihnesc în linişte, le-am spus.

— Bineînţeles, fu de acord Georgette. Şi o să am eu grijă de mizeria de-afară.

— Vrei să-ţi fac un ceai? se oferi Marcella Williams, în mod evident nedorind să plece.

Alex mă apucă de braţ.

— N-am vrea să vă reţinem, doamnă Williams. Vă rog să ne scuzaţi.

Sunetul sirenei ne anunţă că venise ambulanţa.

Doctorul mă consultă în dormitorul de la etaj, unde fusese camera mea de joacă.

— Aţi suferit un şoc puternic, observă el. Şi după tot ce am văzut afară, pot să înţeleg şi de ce. Încercaţi să vă odihniţi tot restul zilei, dacă puteţi. De asemenea, n-ar strica să beţi un ceai, cu un strop de whisky în el.

Zgomotele făcute de cei care cărau mobila se auzeau din toate direcţiile. Îmi amintesc că, după terminarea procesului, familia Kellogg (nişte veri mai îndepărtaţi din partea tatălui meu, care locuiau în California) a venit să mă ia. Le-am cerut să conducă maşina pe lângă casa noastră. În faţă, avea loc o licitaţie – erau vândute toată mobila, toate covoarele, toate bibelourile şi porţelanurile, toate tablourile.

Îmi amintesc că am văzut doi oameni cărând biroul care era

aşezat în colţul încăperii şi la care eu obişnuiam să desenez camere frumoase. Când mi-am amintit cât de îngrozitor fusese momentul acela pentru fetiţa luată cu maşina de nişte oameni care îi erau aproape străini, ochii mi se umplură de lacrimi.

— Doamnă Nolan, poate că ar fi mai bine dacă aţi veni cu noi la spital, spuse doctorul, un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu o figură patriarhală, cu păr cărunt şi des şi nişte sprâncene stufoase.

— Nu, nici vorbă!

Alex se aplecă asupra mea şi-mi şterse lacrimile de pe obraji.

— Celia, trebuie să ies şi să le spun ceva reporterilor ălora. Mă întorc imediat.

— Unde e Jack? am şoptit eu.

— Muncitorul care se ocupă de bucătărie l-a rugat să-l ajute să despacheteze alimentele. E bine, stai liniştită!

Am dat din cap în semn de aprobare, pentru că nu eram sigură că pot articula vreun cuvânt, şi l-am simţit pe Alex strecurându-mi în mână o batistă. Singură, oricât de mult aş fi încercat, nu reuşeam să-mi stăvilesc râurile de lacrimi care-mi ţâşneau din ochi.

Nu mă mai pot ascunde, m-am gândit. Nu mai pot suporta teroarea gândului că cineva ar putea afla cine sunt cu adevărat. Trebuie să-i spun lui Alex. Trebuie să dau cărţile pe faţă. Mai bine ca Jack să afle despre mine acum, cât e mic, decât să-l lovească povestea asta peste douăzeci de ani.

Alex se întoarse, se aşeză lângă mine şi mă luă în braţe.

— Ceil, ce s-a întâmplat? Nu poate fi doar starea casei. Ce altceva te mai supără?

Am simţit că lacrimile mi se opresc şi că mă cuprinde un calm de gheaţă. Poate că venise momentul să-i spun adevărul.

— Povestea aceea pe care ţi-a spus-o Georgette Grove, despre copilul care şi-a ucis din greşeală mama… am început eu.

— Varianta pe care am auzit-o de la Georgette nu seamănă deloc cu cea pe care mi-a spus-o Marcella Williams, mă întrerupse Alex. După părerea ei, copilul acela ar fi trebuit condamnat. Cred că era un

mic monstru. După ce a împuşcat-o mortal pe mama ei, a continuat să tragă în tatăl vitreg până când a rămas fără gloanţe. Marcella spunea că la tribunal, în cursul procesului, s-a dovedit că era necesară destulă forţă pentru a manevra trăgaciul acelui pistol. Nu era unul dintre pistoalele care continuă să acţioneze dacă ţii trăgaciul apăsat.

M-am zbătut să mă eliberez din îmbrăţişarea lui. Ţinând seama de părerea pe care şi-o formase, mai puteam eu acum să-i spun adevărul despre mine?

— Au plecat toţi oamenii aceia? l-am întrebat eu, bucuroasă să descopăr că vocea îmi suna cât de cât normal.

— Te referi la reporteri?

— La reporteri, la ambulanţă, la poliţistul acela, la vecină şi la agentul imobiliar. Înţelegeam că furia îmi dădea putere, Alex fusese în stare să accepte varianta Marcellei Williams despre cele întâmplate!

— Au plecat toţi, în afară de muncitorii de la compania de mutări.

— În cazul ăsta, ar trebui să mă adun şi să le spun unde să pună fiecare mobilă.

— Celia, spune-mi ce-i cu tine!

O să-ţi spun, am gândit eu, dar numai după ce o să dovedesc, ţie şi întregii lumi, că Ted Cartwright a minţit când a povestit ce se întâmplase în noaptea aceea şi că, atunci când am luat pistolul în mână, am făcut-o pentru a-mi apăra mama şi nu pentru a o omorî.

O să-i spun lui Alex şi întregii lumi cine sunt, dar am s-o fac atunci când voi afla tot ce s-a întâmplat în acea noapte, când voi afla de ce mamei îi era atât de frică de Ted. Nu l-a primit de bunăvoie în casă. Sunt sigură de asta. Şi perioada de după moartea mamei e destul de neclară. Atunci, nu puteam să mă apăr. Trebuie să existe o transcriere a stenogramelor şedinţelor de judecată, un raport de autopsie. Acte pe care trebuie să le găsesc şi să le citesc.

— Celia, ce s-a întâmplat?

L-am cuprins cu braţele.

— Totul şi nimic, Alex, am spus. Dar asta nu înseamnă că lucrurile nu se pot schimba.

El făcu un pas în spate şi îşi puse braţele pe umerii mei.

— Ceil, ceva nu merge între noi. Asta simt eu. Sincer îţi spun, faptul că locuiam în apartamentul care fusese al tău şi al lui Larry mă făcea să mă simt ca un vizitator. De aceea, atunci când am văzut casa asta m-am gândit că va fi perfectă pentru noi, şi n-am putut rezista tentaţiei de a o cumpăra. Ştiu că înainte de a o face ar fi trebuit să te întreb şi pe tine. Ar fi trebuit să o las pe Georgette Grove să îmi spună istoria ei şi nu să îi tai macaroana atât de brusc, deşi, în apărarea mea, pot spune că sunt convins că ar fi înfrumuseţat faptele, chiar dacă aş fi ascultat-o.

Ochii lui Alex se umplură de lacrimi. Acum, venise rândul meu să i le şterg.

— O să fie bine, am spus. Îţi promit că o să fac ca totul să fie bine.

8

Jeffrey MacKingsley, procurorul districtului Morris County, dorea din tot sufletul să rezolve o dată pentru totdeauna problemele care apăruseră din nou la casa Barton. Avea paisprezece ani, era în primul an de liceu, când se întâmplase tragedia, în urmă cu douăzeci şi patru de ani. Pe atunci, locuia la mai puţin de doi kilometri de casa soţilor Barton şi, când prin oraş se răspândise vestea împuşcăturilor, se grăbise într-acolo şi rămăsese până când polițiștii scoseseră pe o targă trupul neînsufleţit al lui Audrey Barton.

Chiar şi pe vremea aceea era foarte interesat de crime şi de legile penale şi, copil fiind, citise tot ce apăruse în presă despre cazul respectiv.

De-a lungul anilor, se întrebase dacă Liza Barton, o fetiţă de zece ani, îşi ucisese din greşeală mama şi îşi împuşcase tatăl vitreg, încercând să o apere pe aceasta, sau era unul dintre acei copii care se născuseră lipsiţi de conştiinţă. Şi există astfel de copii, se gândi el, oftând. Chiar există.

Jeff era un bărbat cu părul blond, cu un corp suplu şi atletic, avea aproape un metru şi optzeci şi cinci de centimetri înălţime. Era vesel din fire şi inspira încredere oamenilor cinstiţi. Era procuror al districtului Morris County de aproape patru ani. În vremea stagiaturii, înțelesese că, dacă ar fi lucrat de cealaltă parte a baricadei, dacă ar fi fost apărătorul inculpaţilor şi nu acuzatorul lor, ar fi putut găsi deseori artificii legislative care ar fi permis infractorilor, chiar şi celor foarte periculoşi, să scape de rigorile legii. De aceea, atunci când i se oferise ocazia să lucreze în cadrul unei firme de avocatură, refuzase şi alesese calea magistraturii, rămânând în procuratură, unde devenise repede foarte cunoscut.

Astfel, acum patru ani, când procurorul în subordinea căruia lucrase se decisese să iasă la pensie, Jeff fusese imediat numit în locul lui de către guvernatorul statului.

Era cunoscut ca un om foarte corect, sever cu infractorii, dar avea capacitatea de a înţelege că mulţi dintre aceştia puteau fi reabilitaţi, cu ajutorul combinaţiei potrivite dintre pedeapsă şi supraveghere.

Jeff avea de gând să candideze la funcţia de guvernator, după ce actualul guvernator avea să-şi ducă ia capăt cel de-al doilea mandat, între timp, avea de gând să-şi exercite atribuţiile funcţiei de procuror şi să se asigure că Morris County va fi un district cu o rată a criminalităţii cât mai mică.

Din această cauză, actele repetate de vandalism de la reşedinţa Barton îl înfuriau şi, în acelaşi timp, reprezentau o provocare pentru el.

— Copiii aceia, majoritatea de bani gata, nu au altceva mai bun de făcut decât să dezgroape vechea tragedie şi să dea acelei frumoase case reputaţia uneia bântuite, pufni Jeff către Anna Malloy, secretara lui, atunci când i se raportase incidentul. În fiecare an, de Halloween, inventează poveşti înspăimântătoare în care apare invariabil o fantomă ce îi priveşte de la o fereastră de la etaj. Şi anul trecut, au pus pe verandă o păpuşă mare, cu un pistol de jucărie în mână.

— Nu mi-aş dori să locuiesc într-o astfel de casă, spuse Anna hotărâtă. Cred că locul acela are vibraţii ciudate. Poate copiii chiar au văzut fantome.

Remarca ei îl făcu pe Jeff să se gândească la faptul că, uneori, Anna avea talentul de a-l enerva, şi acum era unul dintre acele momente. Apoi, îşi aduse repede aminte că ea era, probabil, cea mai muncitoare şi mai eficientă secretară din tot tribunalul. Avea aproape şaizeci de ani şi era căsătorită cu un funcţionar al tribunalului. În timpul serviciului, niciodată nu pierdea timpul cu telefoane în interes personal, aşa cum făceau toate celelalte secretare mai tinere.

— Fă-mi legătura cu secţia de poliţie din Mendham, spuse el, fără

să mai adauge „te rog“, ceea ce nu-i stătea în fire, dar îi dădea de înţeles ei că era destul de iritat.

Sergentul Earley, pe care Jeff îl cunoştea foarte bine, îl puse la curent cu noutăţile.

— Am răspuns apelului telefonic al unui agent imobiliar. Un cuplu pe nume Nolan a cumpărat casa.

— Cum au reacţionat când au văzut ce s-a întâmplat?

— El s-a înfuriat destul de tare. Ea a fost foarte afectată, chiar a leşinat.

— Ce vârstă au?

— Cred că el are peste treizeci şi cinci de ani. Ea în jur de treizeci. Sunt oameni destul de stilaţi. Înţelegi ce vreau să spun. Au un băieţel de patru ani pe care îl aştepta un ponei în grajdul din spatele casei. Fii atent la chestia asta: băieţelul a reuşit să citească ce era scris pe gazon şi vrea să-i dea poneiului numele Lizzie.

— Sunt sigur că maică-sa nu a fost de acord.

— Nu a părut să o deranjeze chestia asta.

— Din câte am înţeles eu, făptaşii nu s-au mulţumit de data asta să distrugă numai gazonul.

— E mult mai rău decât data trecută şi decât orice au făcut până acum. M-am dus direct la şcoală să vorbesc cu puştanii care au pus la cale farsa de Halloween, anul trecut. Michael Buckley era şeful găştii. Are doisprezece ani şi e foarte isteţ. Jură că n-are nimic de-a face cu chestia asta, dar a avut tupeul să-mi spună că i se pare corect ca noii proprietari să fie informaţi că au cumpărat o casă bântuită.

— Crezi că are vreo legătură cu evenimentele?

— Tatăl său îi susţine declaraţia, afirmă că aseară au fost împreună acasă. Earley ezită un moment. Jeff, eu îl cred pe Mike, nu pentru că nu ar fi capabil să aştepte până adoarme taică-său şi să se strecoare afară din casă în toiul nopţii, ci pentru că, după părerea mea, chestia asta nu e opera unor copii.

— De ce spui asta?

— De data asta, s-a folosit vopsea adevărată, nu dintr-aceea care

se poate curăţa uşor. De data asta, cineva a zgâriat ceva pe lemnul uşii, şi înălţimea la care a fost făcută această „sculptură“ indică în mod clar că autorul este o persoană mult mai înaltă decât Michael. Şi încă ceva, craniul şi oasele încrucişate au fost făcute de cineva care se pricepe la astfel de chestii, cineva cu simţ artistic. Când le-am privit mai îndeaproape, am observat în găvanele craniului două iniţiale, *L* şi *B*. De la Lizzie Borden, cred.

— Sau de la Liza Barton, opină Jeff.

Earley căzu pe gânduri.

— Da, sigur. Mie nu mi-a trecut prin cap una ca asta. În sfârşit, păpuşa care fusese lăsată pe verandă nu mai era o momâie improvizată, ca anul trecut. Asta a costat bani.

— Înseamnă că va fi mai uşor de identificat de unde a fost cumpărată.

— Sper. Chiar acum ne ocupăm de problema asta.

— Ţine-mă la curent.

— Partea proastă este că, chiar dacă îi găsim pe făptaşi, soţii Nolan refuză să depună o plângere oficială, continuă Earley, frustrarea citindu-i-se uşor în voce. Dar domnul Nolan vrea să împrejmuiască toată curtea şi să monteze camere de supraveghere, aşa că nu cred că vor mai fi probleme.

— Clyde, îi atrase Jeff atenţia, dacă ştiu un lucru, acela e că, indiferent de situaţie, niciodată nu poţi să fii sigur că nu vor mai apărea probleme.

Clyde Earley, ca mulţi alţi oameni, de altfel, avea tendinţa să vorbească foarte tare la telefon şi, în timp ce punea receptorul în furcă, Jeff era sigur că Anna auzise toată discuţia.

— Jeff, spuse ea, cu ceva vreme în urmă am citit o carte care se numea *Explorări paranormale*. În cartea aceea, autorul spunea că, dacă într-o casă a avut loc o tragedie, pereţii ei reţin vibraţiile acesteia, şi când cineva cu o istorie asemănătoare cu a foştilor proprietari se mută acolo tragedia se va repeta. Soţii Barton erau tineri, destul de înstăriţi şi aveau un copil de patru ani atunci când s-au mutat în casa

de pe Old Mill Lane. Din câte am auzit de la sergentul Earley, şi soţii Nolan sunt destul de înstăriţi, de aceeaşi vârstă cu soţii Barton şi au tot un copil de patru ani. Chestia asta te cam pune pe gânduri, nu-i aşa?

9

Dimineaţa următoare, când m-am trezit, m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama, uimită, că era deja opt şi un sfert. Cu un gest reflex, am întors capul. Perna de lângă mine păstra încă adâncitura unde se odihnise capul lui Alex, dar camera părea să fie goală. Apoi, am văzut biletul pe care mi-l lăsase sprijinit de lampa de pe noptieră. L-am citit repede.

Dragă Ceil,

M-am trezi la şase. Am fost atât de bucuros să te văd dormind după tot ce s-a întâmplat ieri. Mă duc la club, pentru o oră de călărie. Astăzi, o să-mi scurtez programul de la serviciu şi o să fiu acasă pe la trei. Spre ca Jack să se descurce în prima zi de şcoală. Vreau să-mi povestiţi totul când ajung acasă. Vă iubesc pe amândoi, A.

Acum mulţi ani, am citit biografia unei stele a comediei muzicale, Gertrude Lawrence, scrisă de soţul său, producătorul Richard Aldrich, după moartea ei. Îi dăduse titlul *Gertrude Lawrence în rolul Doamnei A.* În cele şase luni de când eram căsătoriţi, Alex, de câte ori îmi lăsa un bilet, îl semna invariabil „A". Îmi făcea plăcere să mă gândesc la mine ca fiind Doamna A, şi chiar şi acum, apăsată de conştientizarea faptului că mă aflam acolo unde mă aflam, am simţit că mi se ridică o greutate de pe umeri. Îmi doream să fiu Doamna A. Îmi doream să duc o viaţă normală, îmi doream să zâmbesc cu indulgenţă, să-mi facă plăcere faptul că soţul meu se trezise devreme pentru a putea călări, pentru a putea face lucrul care îi plăcea atât de mult.

M-am ridicat din pat, am pus un halat pe mine şi am traversat

holul, spre camera lui Jack. Patul lui era gol. Am ieşit pe hol şi l-am strigat, dar nu mi-a răspuns. Inima mi s-a strâns deodată şi am început să strig mai tare: „Jack!… Jack!… Jack!“ şi am observat că în vocea mea se strecurase o notă de panică. M-am stăpânit, spunându-mi că sunt ridicolă. Probabil că era jos, în bucătărie, şi îşi mânca cerealele. E un băieţel destul de independent, şi făcuse asta de mai multe ori în vechiul nostru apartament. Dar casa era învăluită într-o tăcere neliniştitoare şi am început să alerg dintr-o cameră într-alta. N-am dat de el nicăieri. În bucătărie, nici pe masă şi nici în chiuvetă nu se afla un castron de cereale gol sau un pahar în care să fi fost suc de portocale.

Jack era un băiat destul de neastâmpărat. Oare se plictisise să aştepte să mă trezesc, ieşise afară şi se rătăcise? Nu cunoştea cartierul. Dacă cineva, văzându-l hoinărind de unul singur, l-a luat în maşină şi a plecat cu el?

Chiar şi în tulburarea care mă cuprinsese în acele momente ce păreau nesfârşite, am intrat în panică dându-mi seama că, dacă nu aveam să-l găsesc pe Jack repede, trebuia să anunţ poliţia.

Apoi, uşurată, am realizat unde era. Bineînţeles. Se grăbise să vadă ce face noul lui ponei. Am ieşit în fugă din bucătărie pe uşa ce dădea în grădină şi m-am liniştit imediat. Uşa grajdului era deschisă şi am zărit silueta lui Jack, încă îmbrăcat în pijama, aproape de boxa poneiului.

Uşurarea mi-a fost înlocuită repede de furie. Noaptea trecută fusese instalată alarma şi fixasem codul 1023. Alesesem acest număr pentru că eu şi cu Alex ne cunoscuserăm pe 23 octombrie, anul trecut. Dar faptul că alarma nu se declanşase când Jack deschisese uşa însemna că Alex nu o armase când plecase de dimineaţă. Dacă ar fi făcut acest lucru, aş fi ştiut că Jack îşi face de cap.

Alex îşi dădea toată silinţa, dar încă nu era obişnuit cu toate responsabilităţile unui părinte, mi-am amintit eu în timp ce mă îndreptam spre grajd. Am încercat să mă calmez, concentrându-mă asupra faptului că era o dimineaţă perfectă de început de

septembrie, un pic răcoroasă, tipică pentru primele zile de toamnă. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna toamna a fost anotimpul meu preferat. Ţin minte serile pe care le petreceam împreună cu mama, după ce tatăl meu murise, în mica bibliotecă amenajată în living, în faţa focului din şemineu, amândouă absorbite în lectura unor cărţi. Stăteam rezemată cu capul de marginea canapelei, îndeajuns de aproape de ea pentru a-i atinge coapsa cu degetele de la picioare.

În timp ce traversam curtea, mi-am amintit ceva. În noaptea aceea, mama şi cu mine eram în sufragerie, tocmai ne uitasem la un film care se terminase la ora zece. Înainte să urcăm la etaj, mama armase alarma. Chiar şi când eram copil dormeam iepureşte, aşa că sunt sigură că aş fi auzit-o dacă s-ar fi declanşat. Sunt convinsă că nu a pornit, deci mama nu avea cum să ştie că Ted intrase în casă. Oare ieşise la iveală chestia asta în ancheta poliţiei? Ted era inginer şi, pe vremea aceea, tocmai îşi deschisese o companie mică de construcţii. Probabil că nu-i fusese foarte greu să oprească alarma.

Trebuie să scriu toate chestiile astea într-un caiet, m-am gândit eu. O să notez acolo tot ce-mi reamintesc, tot ce poate să-mi folosească pentru a dovedi că Ted a intrat prin efracţie în casă, în noaptea aceea.

Am intrat în grajd şi l-am mângâiat pe Jack pe cap.

— Hei, m-ai speriat de moarte! i-am spus. Nu vreau să mai ieşi din casă înainte să mă trezesc eu, bine?

Jack sesiză hotărârea din vocea mea şi dădu din cap ascultător. În timp ce vorbeam, m-am întors spre boxa în care se afla poneiul.

— Voiam doar să vorbesc cu Lizzie, spuse Jack serios. Apoi, adăugă: Cine sunt toţi oamenii aceia, mami?

M-am holbat la poza decupată dintr-un ziar care fusese fixată pe unul dintre stâlpii boxei. Era o copie a unei fotografii în care apăream eu, împreună cu mama şi tatăl meu, pe plaja de lângă Spring Lake. Tata mă ţinea cu un braţ. Celălalt era în jurul mamei mele. Îmi amintesc foarte bine poza aceea pentru că, la sfârşitul acelei zile, valurile lacului mă aruncaseră pe mine şi pe tata pe mal. Am şi eu o copie a acestei fotografii şi a articolului care a apărut în

dosarul meu secret.

— Îi cunoşti pe bărbatul acela şi pe fetiţă? mă întrebă Jack.

Şi, bineînţeles, a trebuit să mint din nou.

— Nu, Jack, nu-i cunosc.

— Atunci, de ce a fost pusă poza asta aici?

Chiar aşa, de ce? Era o altă dovadă de răutate sau deja fusesem recunoscută de cineva? Am încercat să-mi păstrez o voce calmă.

— Jack, hai să nu-i spunem lui Alex despre fotografie. S-ar supăra foarte tare dacă ar şti că a venit cineva până aici şi a pus poza asta. Jack se uită la mine cu înţelepciunea pe care o au uneori copiii când simt că ceva e foarte greşit. O să fie secretul nostru, Jack, i-am spus eu.

— Cel care a pus poza asta lângă Lizzie a venit în timp ce noi dormeam? a întrebat el.

— Nu ştiu ce să zic. Am simţit cum mi se usucă gura. Dacă persoana venise aici când Jack era singur? Ce fel de minte malefică pusese la cale devastarea faţadei casei şi a gazonului, şi cum ajunsese poza asta în posesia acestei persoane? Ce i-ar fi putut face fiului meu, dacă acesta ar fi intrat în grajd când persoana era încă aici?

Jack se ridicase pe vârfuri şi mângâia poneiul pe bot.

— Lizzie e foarte frumoasă, nu-i aşa, mami? întrebă el. Fotografia care acum se afla în buzunarul halatului meu fusese dată foarte repede uitării.

Poneiul avea o culoare ruginie, cu o mică pată albă pe bot, care, cu destul de multă indulgenţă, putea fi luată drept o stea.

— Da, Jack, e foarte frumoasă, am spus eu, încercând să-mi ascund teama care mă făcea să îmi doresc să-l iau în braţe şi să fug departe de aici. Dar cred că e prea frumoasă pentru a-i spune Lizzie. Nu vrei să ne gândim la un alt nume pentru ea?

Jack se uită la mine.

— Îmi place să-i spun aşa, Lizzie, spuse el, în glasul său strecurându-se o urmă de încăpăţânare. Ieri mi-ai spus că pot să-i pun ce nume vreau eu.

Avea dreptate, dar poate că voi reuşi să găsesc o cale să-l fac să se răzgândească. Am arătat spre pata albă de pe botul poneiului.

— Eu cred că un ponei cu o stea pe bot ar trebui să poarte numele Star, am spus eu. Eu aşa o să-i spun lui Lizzie. Acum ai face bine să te pregăteşti pentru şcoală.

Jack trebuia să fie la grădiniţă la ora zece, la St. Joseph, acolo unde mersesem şi eu până în clasa a patra. Mă întreb dacă vreunul dintre profesorii mei mai lucrează încă acolo, şi dacă da, dacă vreunul dintre ei şi-ar fi adus aminte de mine.

10

Cu ajutorul câtorva rugăminţi, linguşeli şi a unui bonus consistent, Georgette Grove reuşi să găsească un grădinar care să se ocupe de gazonul distrus şi să reînsămânţeze terenul din faţa casei soţilor Nolan. De asemenea, tocmise şi un zugrav care să vină în după-amiaza aceea şi să rezolve problema petelor de vopsea roşie de pe grinzile casei. Încă nu găsise un specialist în piatră pentru repararea faţadei şi niciun dulgher care să acopere zgârieturile făcute în uşa de la intrare.

Tot ce se petrecuse o făcuse să nu mai poată dormi în noaptea aceea. La şase dimineaţa, când auzi zgomotele făcute de cel care îi livra ziarul, se ridică din pat. În fiecare seară, punea cafea în filtru, pentru ca dimineaţa doar să apese butonul. Făcu din reflex acest gest, apoi ieşi din bucătărie şi luă ziarul de la capătul aleii.

Grija care îi stătea pe cap ca o piatră de moară era ca nu cumva Celia Nolan să ceară anularea vânzării. Este a patra oară în ultimii douăzeci şi patru de ani când vând casa aceea, îşi reaminti Georgette. Jane Salzman a cumpărat-o ieftin din cauza publicităţii negative de care avusese parte imobilul respectiv, dar nu fusese niciodată fericită acolo. Spunea că atunci când porneşte instalaţia de încălzire scoate nişte sunete ciudate, asemănătoare unor pocnituri, şi niciun instalator nu fusese în stare să rezolve problema. Lui Jane i se părea că sunetele respective aduceau cu nişte împuşcături. După zece ani se săturase.

A mai durat doi ani până când a reuşit să vândă imobilul soţilor Green. Aceştia locuiseră acolo şase ani, apoi scoseseră casa la vânzare, tot prin agenţia ei.

— Este foarte frumoasă, dar, oricât aş încerca, nu pot să scap de

sentimentul că aici se va întâmpla din nou ceva groaznic, şi nu vreau să fiu pe-aici când se va petrece aşa ceva, îi spusese Eleanor Green.

Ultimii proprietari, soţii Harriman, mai aveau o proprietate în Palm Beach şi stăteau mai mult acolo. Când copiii aceia blestemaţi le făcuseră farsa de Halloween, anul trecut, aceştia se hotărâseră brusc să se mute definitiv în Florida şi să nu mai aştepte încă un an.

— În cealaltă casă ne simţim cu totul altfel, mult mai bine, îi spusese Louise Harriman lui Georgette, când îi dăduse cheile. Aici am senzaţia că toată lumea mă ştie drept doamna care trăieşte în „Casa Micuţei Lizzie".

În ultimele zece luni, Georgette recitase istoria clădirii în faţa multor potenţiali cumpărători, dar majoritatea mărturisiseră că nu vor să locuiască într-un loc în care se comisese o crimă. Cei care erau familiarizaţi cu zona şi ştiau despre faptul că vila era poreclită „Casa Micuţei Lizzie" nici nu voiau să se uite la ea. Trebuise să vină un cumpărător special ca Alex Nolan pentru ca povestirea ei, e adevărat, destul de sumară, despre trecutul casei să fie lăsată deoparte.

Georgette se aşează la masă, în faţa micului dejun, şi se apucă să răsfoiască ziarele – *Daily Record, Star-Ledger* şi *New York Post*. *Daily Record* ocupase toată prima pagină cu o fotografie a casei. Articolul condamna actele de vandalism care nu lăsau să dispară amintirea teribilei tragedii. În pagina a treia din *Star-Ledger*, era o fotografie în care era surprinsă Celia Nolan exact în momentul în care leşina. Avea capul aplecat spre spate, genunchii îndoiţi. Fotografia alăturată înfăţişa faţada vandalizată a casei şi inscripţia de pe gazon. În *New York Post*, în pagina a treia, se afla un prim-plan cu craniul şi oasele încrucişate, scobite în lemnul uşii, cu iniţialele *L şi B* zgâriate în orbitele capului de mort. Atât *New York Post*, cât şi *Star-Ledger* speculau senzaţionalul cazului. Reporterul ziarului *Daily Record* scrisese: „Din nefericire, de-a lungul anilor, *Casa Micuţei Lizzie* şi-a câştigat o sinistră notorietate în comunitatea noastră".

Acelaşi reporter îl intervievase şi pe Ted Cartwright, solicitându-i

părerea despre actele de vandalism. Acesta se lăsase fotografiat în locuinţa lui de lângă Bernardsville, cu un baston în mână. „Încă n-am reuşit să-mi revin după moartea soţiei mele şi sunt şocat să aflu că există cineva într-atât de malefic, încât să nu ne lase să uităm de acel tragic incident, spusese el, citat de articolul respectiv. Nu am nevoie de aceste amintiri, nici din punct de vedere psihic şi nici emoţional. Încă mai am coşmaruri în care apare chipul acelui copil, cuprins de un acces de nebunie. Arăta de parcă ar fi fost diavolul în persoană."

Aceeaşi poveste pe care o spune de aproape un sfert de veac, gândi Georgette. Nu vrea să fie uitată povestea aceea. Mare păcat că Liza fusese prea traumatizată pentru a fi în stare să se apere la proces. Aş da orice să pot auzi versiunea ei despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Am văzut eu cum face Ted Cartwright afaceri. Dacă ar fi după el, traseele de echitaţie din Mendham şi din Peapack ar fi înlocuite de Mall-uri uriaşe şi va încerca să îşi transforme visul în realitate, câte zile va mai avea pe acest pământ. Poate a reuşit să păcălească pe mulţi cu varianta lui, dar eu fac afaceri aici de multă vreme şi l-am văzut cum acţionează. În spatele acelei imagini de gentleman rasat, în spatele aparenţei de soţ îndurerat, se ascunde un ticălos fără inimă.

Georgette continuă să citească. Se vedea că Dru Perry, care scria la *Star-Ledger,* se interesase despre istoria familiei Nolan. „Alex Nolan, partener al firmei de avocatură Ackerman şi Nolan din New York, este membru al clubului de echitaţie din Peapack. Soţia lui, Celia Foster Nolan, a fost căsătorită cu răposatul Laurence Foster, fostul preşedinte al Societăţii de Investiţii Bradford şi Nolan."

Chiar dacă am încercat să-i povestesc lui Alex Nolan despre stigmatul pe care-l poartă casa, se gândi Georgette pentru a suta oară, casa este pe numele soţiei sale, şi ea nu ştia nimic despre chestia asta. Dacă află de legea care obligă pe agenţii imobiliari să-i înştiinţeze pe potenţialii proprietari despre eventualul trecut tragic al casei, ea ar putea să ceară anularea vânzării.

Cu ochii plini de lacrimi de frustrare, Georgette privea fotografia în care Celia Nolan era surprinsă leşinând. Aş putea, probabil, să susţin că l-am prevenit pe soţul ei şi să ne judecăm pe chestia asta, dar această fotografie ar avea un mare impact asupra judecătorului.

În timp ce îşi umplea din nou cana cu cafea, sună telefonul. Era Robin.

— Georgette, cred că ai citit ziarele.

— Da, le-am citit. Văd că te-ai trezit devreme.

— Îmi făceam griji în privinţa ta. Am văzut cât de supărată erai ieri.

Georgette era recunoscătoare pentru grija pe care o simţea în vocea lui Robin.

— Mulţumesc. Da, am citit articolele.

— Ceea ce mă sperie este faptul că în mod sigur se va găsi un alt agent imobiliar care să o sune pe Celia Nolan, să-i spună că ar putea să anuleze vânzarea foarte uşor, şi, apoi, să-şi ofere serviciile pentru a-i găsi o nouă reşedinţă, spuse Robin.

Astfel, se evaporă şi ultima speranţă pe care o avea Georgette că lucrurile se vor rezolva într-un fel sau altul.

— Bineînţeles. Ai dreptate, sigur se va găsi cineva să facă acest lucru, spuse ea încet. Ne vedem la birou, Robin.

Georgette puse receptorul în furcă.

— Nu există nicio ieşire, spuse ea cu voce tare. Pur şi simplu, nu există nicio ieşire.

Maxilarul i se încleştă. Acum, sunt la mâna altora. Poate că soţii Nolan nu vor depune nicio plângere la poliţie, dar dacă pierd vânzarea aceea, cineva va avea de suferit. Ridică receptorul, formă numărul secţiei de poliţie şi ceru cu sergentul Earley. Chiar în momentul în care i se spunea că sergentul Earley va ajunge la serviciu abia peste o oră, îşi dădu seama că nu era nici măcar şapte dimineaţa.

— Georgette Grove la telefon, îi spuse ea lui Brian Shields, ofiţerul de serviciu, pe care îl cunoştea de când era copil. Brian, ar trebui să

ştii că eu am vândut casa de pe Old Mill Lane, aceea care a fost vandalizată. Dat fiind ceea ce s-a întâmplat acolo, vânzarea ar putea fi anulată şi vreau ca Clyde Earley să înţeleagă că trebuie să-i găsiţi pe cei vinovaţi şi să daţi un exemplu. Mike Buckley a recunoscut că, de Halloween, a vopsit gazonul şi a pus păpuşa aceea pe verandă. Vreau să ştiu dacă până acum l-aţi luat la întrebări.

— Doamnă Grove, la asta pot să vă răspund, zise Shields grăbit. Sergentul Earley s-a dus la Mike Buckley la şcoală şi a stat de vorbă cu el. Are un alibi destul de solid. Tatăl său a confirmat faptul că în noaptea aceea nu a ieşit din casă.

— Taică-său era treaz când v-a dat declaraţia? întrebă Georgette caustic. Din câte am auzit eu, Greg Buckley le cam petrece în ultima vreme. Nu aşteptă răspunsul poliţistului. Spune-i, te rog, sergentului Earley să mă sune la birou când ajunge, spuse ea.

Închise telefonul şi începu să urce scările, cu cana de cafea în mână. La un moment dat, se opri brusc, cuprinsă de o senzaţie de leşin. Alex Nolan era membru al clubului de echitaţie. În timp ce căutau o casă, el îi spusese că firma la care lucrează îl solicitase să conducă filiala care fusese deschisă în Summit, aşa că avea destul de multe motive să se stabilească în zonă.

Agenţia ei mai dispunea de câteva oferte care le-ar putea fi pe plac soţilor Nolan. Dacă îi arăt Celiei Nolan şi alte case şi dacă renunţ şi la comisionul meu, poate o conving să folosească tot serviciile agenţiei noastre. Până la urmă, Alex Nolan a admis în mod public că eu am încercat să-l previn în ceea ce priveşte istoria casei. Era o posibilitate, cu şanse de reuşită destul de mici, dar, cel puţin, exista una.

Georgette intră în dormitor şi începu să-şi desfacă nodul de la cordonul halatului de baie. Oare a venit vremea să închid agenţia imobiliară? se întrebă ea. Casa de pe Main Street, pe care o cumpărase atât de ieftin acum douăzeci şi cinci de ani, s-ar fi vândut imediat. Toate proprietăţile din jur fuseseră cumpărate de diverse firme, aşa că nu aş avea prea multă bătaie de cap cu vânzarea. Dar ce să fac? se întrebă ea. Încă nu-mi permit să ies la pensie şi nu vreau să

lucrez pentru altcineva. O să încerc să îi conving pe soţii Nolan să cumpere altă locuinţă, se decise ea.

În timp ce se îmbrăca, îi veni altă idee. Casa de la numărul 1 de pe Old Mill Lane adăpostise o familie fericită, după ce Audrey şi Will Barton o cumpăraseră. El, ca arhitect, transformase acel conac căzut în ruină într-una dintre cele mai încântătoare clădiri din oraş. Îmi amintesc că de multe ori treceam pe acolo cu maşina pentru a vedea cum progresau operaţiunile de renovare şi îi zăream pe Will şi pe Audrey muncind cot la cot, iar micuţa Liza se odihnea în cărucior, pe gazon.

N-am crezut o clipă că Liza a vrut să-şi ucidă mama sau că a încercat să-l omoare pe Ted Cartwright în noaptea aceea. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar un copil! Dacă una dintre fostele prietene ale lui Ted nu ar fi declarat la proces că el îi făcuse probleme şi o bruscase după ce se despărţiseră, probabil că Liza şi-ar fi petrecut copilăria într-o şcoală de corecţie sau într-o altă formă de detenţie. Mă întreb unde o fi acum, cât îşi mai aminteşte din cele petrecute în noaptea aceea. Niciodată n-am putut să înţeleg ce văzuse Audrey la Ted. Nu era bărbatul potrivit pentru a-i lua locul lui Will Barton. Dar unele femei au nevoie de un bărbat lângă ele, şi cred că Audrey era una dintre aceste femei. Dacă nu l-aş fi încurajat pe Will să ia lecţii de călărie…

O jumătate de oră mai târziu, înviorată de micul dejun compus dintr-un pahar de suc de portocale, pâine prăjită şi o ultimă ceaşcă de cafea, Georgette ieşi din casă şi se urcă în maşină. În timp ce ieşea de pe alee cu spatele spre Hardscrabble Road, aruncă o privire apreciativă casei galbene, cu streşini înguste în care locuia de mai bine de treizeci de ani. În ciuda grijilor pe care şi le făcea în privinţa afacerilor, de câte ori îşi privea locuinţa, fost sediu de poştă, cu arcada ei ciudată deasupra uşii de la intrare, o adăugire inexplicabilă la arhitectura originală, se simţea cuprinsă de bucurie.

Vreau să-mi petrec tot restul vieţii aici, îşi spuse ea, apoi încercă să îndepărteze senzaţia de răceală care o năpădise.

11

Părinţii mei erau îngropaţi în cimitirul de lângă biserica St. Joseph. Aceasta fusese construită pe West Main Street, în jurul anului 1860. În 1962, clădirii i se adăugase o aripă, în care funcţiona o şcoală. În spatele bisericii, este un cimitir unde sunt îngropaţi şi primii locuitori ai oraşului Mendham. Printre ei se află şi înaintaşii mei.

Numele de fată al mamei mele era Sutton, un nume cu o istorie ce urcă până în secolul al optsprezecelea, când morile, gaterele şi fierăriile erau împrăştiate printre zonele cu teren arabil ale fermelor. Prima locuinţă a neamului nostru fusese plasată lângă reşedinţa familiei Pitney, pe Cold Hill Road. Familia Pitney încă mai are în proprietate casa aceea. La sfârşitul secolului al optsprezecelea, casa familiei Sutton fusese demolată de către noul proprietar.

Mama a copilărit pe Mountainside Road. Părinţii săi o avuseseră la bătrâneţe, aşa că, din fericire, nu mai apucaseră să fie martorii tragicei ei morţi, la abia treizeci şi şase de ani. Casa lor, ca multe altele, fusese renovată din temelii şi reamenajată. Încă mai păstrez în minte amintiri vagi despre ea. Îmi amintesc mai bine faptul că prietenele bunicii mele îi spuneau pe ocolite mamei că bunica nu-l prea place pe Ted Cartwright.

Când m-am înscris la şcoala de la St. Joseph, din corpul profesoral încă făceau parte călugăriţe. Dar în dimineaţa aceasta, în timp ce mergeam pe hol spre clasele pentru preşcolari, cu Jack de mână, am observat că majoritatea, dacă nu toţi profesorii erau laici, nu aparţineau Bisericii.

Jack mai fusese la grădiniţă, în New York, şi adora să fie cu alţi copii. Cu toate astea, când învăţătoarea, domnişoara Durkin, se

apropie să-i ureze bun venit, Jack mă apucă mai strâns de mână şi, cu o urmă de îngrijorare în glas, mă întrebă:

— O să te întorci după mine, nu-i aşa, mami?

Tatăl său murise în urmă cu doi ani. Cu siguranţă că toate amintirile pe care le avea despre Larry începuseră să se şteargă, înlocuite fiind de o senzaţie vagă de teamă că mă va pierde. Ştiu asta pentru că, din ziua în care un preot de la biserica St. Joseph venise la noi acasă, împreună cu proprietarul grajdurilor din Washington Valley, şi ne spusese că armăsarul pe care călărea tata scăpase de sub control şi că tata căzuse şi murise pe loc, mă temeam mereu să nu i se întâmple ceva mamei.

Şi până la urmă i-am făcut eu rău, cu mâna mea.

Mama se învinovăţea pentru producerea accidentului care dusese la moartea tatălui meu. Era o călăreaţă înnăscută şi spusese de nenumărate ori că şi-ar dori să călărească împreună cu el. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că tata avea o frică patologică de cai şi, bineînţeles, caii simt asta imediat. Mama avea nevoie de călărit ca de aer. După ce mă lăsa la şcoală, se îndrepta invariabil către grajdurile clubului de echitaţie din Peapack, unde găsea alinare pentru durerea provocată de moartea tatei.

Am simţit o smucitură în mână. Jack aştepta să-l asigur că mă voi întoarce după el.

— La ce oră se termină programul? am întrebat-o pe domnişoara Durkin.

— Pe la douăsprezece, spuse ea.

Jack putea să citească ceasul. Am îngenuncheat pentru ca faţa mea să fie la acelaşi nivel cu a lui. Jack are o mulţime de pistrui pe faţă şi pe nas. Zâmbeşte spontan şi mult, dar ochii lui parcă ascund o umbră de tristeţe, de grijă, chiar de frică. I-am arătat ceasul meu.

— Cât e ceasul acum? l-am întrebat, vrând să par cât mai serioasă cu putinţă.

— Este ora zece, mami.

— La ce oră crezi că ar trebui să mă întorc?

El zâmbi.

— La ora douăsprezece fix.

L-am sărutat pe frunte.

— Ne-am înţeles.

M-am ridicat în timp ce domnişoara Durkin îl lua de mână.

— Jack, vreau să ţi-l prezint pe Billy. Aş vrea să mă ajuţi să-l înveselesc.

Lacrimile curgeau râuri pe obrajii lui Billy. Era clar ca lumina zilei că ar fi vrut să fie oriunde, numai la grădiniţă nu.

Când Jack s-a întors către el, m-am strecurat afară din clasă, înapoi pe culoar. Trecând pe lângă o încăpere, am zărit prin uşa întredeschisă o femeie în vârstă care şedea la un birou de secretară. Imaginea ei mi-a adus parcă aminte de anii copilăriei. Oare mă înşelam sau ea rămăsese angajată a şcolii în toţi aceşti ani? Da, rămăsese la şcoală. Eram sigură acum, îmi aminteam chiar şi numele ei.

În luna care trecuse de la aniversarea zilei mele de naştere, evitasem să vin la Mendham. Când Alex sugerase că ar trebui să măsurăm camerele pentru a putea să alegem mobila, covoarele şi perdelele pentru ferestre, am inventat toate scuzele posibile pentru a întârzia cât mai mult momentul în care urma să fiu pusă în situaţia să comand mobilierul şi decoraţiunile interioare pentru fostul meu cămin. I-am spus chiar că vreau mai întâi să locuiesc o perioadă în casa aceea pentru a mă obişnui cu ambianţa şi, astfel, să pot face alegerile cele mai bune în privinţa decorării ei.

Am rezistat tentaţiei de a intra în cimitir şi de a vizita mormintele părinţilor mei. În loc de asta, m-am urcat în maşină şi-am condus câteva minute până pe Main Street. Voiam să intru în micul magazin universal şi să beau o cafea acolo. Acum, că rămăsesem singură, evenimentele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore mi se îngrămădiseră în minte, apărându-mi iar şi iar în faţa ochilor.

Actele de vandalism. Mesajul scris pe gazon. Sergentul Earley. Marcella Williams. Georgette Grove. Fotografia decupată din ziar pe

care o găsisem în grajd, azi-dimineaţă.

Am ajuns la centrul comercial, am parcat maşina, mi-am cumpărat câteva ziare şi am intrat în cafenea, unde am comandat o cafea neagră. M-am forţat să citesc fiecare cuvinţel din articolele despre evenimentele petrecute cu o zi înainte la casa noastră. Am tresărit înfiorată la vederea fotografiei în care eram surprinsă leşinând.

Întrucâtva liniştitor era faptul că toate ziarele se refereau în mod clar la familia noastră ca fiind „noii proprietari ai casei". Singurele informaţii personale constau în menţionarea faptului că eram fosta soţie a răposatului filantrop Laurence Foster, că Alex era membru al clubului de echitaţie şi că urma să deschidă un birou al firmei sale de avocatură în Summit.

Alex. Ce îi făceam eu acestui bărbat? Grijuliu din fire, ieri angajase câteva persoane în plus, pe lângă cele trimise de Georgette Grove, astfel încât la ora şase fix casa era în cea mai bună stare posibilă, atâta cât se putea pentru prima zi de după mutare. Bineînţeles, nu aveam destulă mobilă, dar masa, scaunele şi dulapul erau puse la locul lor în sufragerie. De asemenea, pusesem canapelele, lămpile, mesele şi cele câteva fotolii în living. Dormitoarele, al meu şi al lui Alex şi cel al lui Jack, erau cât de cât aranjate. Hainele erau în mare parte aşezate pe umeraşe în garderobe şi bagajele erau desfăcute.

Îmi amintesc cât de rănit fusese Alex şi cât de nedumeriţi fuseseră cei de la compania de mutări când le spusesem să nu despacheteze porţelanurile, cristalurile şi nici tacâmurile. I-am rugat să le lase în cutii şi să le depoziteze într-unul din dormitoarele pentru oaspeţi, împreună cu celelalte cutii pe care scria *Fragil*, un cuvânt mai potrivit pentru starea mea de spirit decât pentru farfurii şi pahare.

Am văzut cum dezamăgirea de pe faţa lui Alex creştea pe măsură ce tot mai multe cutii erau duse spre acel dormitor. Ştia că asta înseamnă că şederea noastră în această casă s-ar fi putut măsura în săptămâni şi nu în luni sau în ani.

Alex îşi dorea să locuiască în zona asta, lucru pe care îl ştiam de

când m-am căsătorit cu el. Am reflectat asupra acestui fapt, în timp ce îmi sorbeam cafeaua. Summit se află la doar o jumătate de oră de aici, şi el este membru al clubului de echitaţie din Peapack încă dinainte să îl cunosc. E oare posibil ca, în subconştient, să-mi fi dorit să mă întorc aici, în locurile astea familiare care îmi rămăseseră incrustate în memorie? În definitiv, e ceva normal, având în vedere că, generaţii după generaţii, strămoşii mei trăiseră aici. Sigur, nici în cele mai nebuneşti vise ale mele nu-mi închipuiam că Alex avea să cumpere casa în care copilărisem, dar evenimentele de ieri şi fotografiile din ziare m-au făcut să înţeleg că obosisem să fug de amintirile mele.

Am sorbit încet din cafea. Vreau să îmi curăţ numele de toată vina şi ocara pe care ceilalţi le-au aruncat asupra lui. Vreau să aflu de ce îi era atât de teamă mamei de Ted Cartwright. Cele întâmplate ieri mi-au oferit cel mai bun motiv pentru a începe o investigaţie fără să dau prea mult de bănuit, am gândit. Din postura de nou proprietar al casei, nu ar părea deplasat din partea mea să mă duc la tribunal şi să fac câteva săpături. Dacă mă întreabă cineva ceva, pot spune că vreau doar să aflu mai multe despre tragedia care s-a întâmplat acolo, dincolo de toate zvonurile şi poveştile pline de senzaţional din paginile ziarelor. În încercarea de a scăpa casa de stigmatul care era aruncat asupra ei, poate că voi reuşi să îmi reabilitez şi numele.

— Scuzaţi-mă, nu cumva sunteţi Celia Nolan?

După părerea mea, femeia care stătea lângă masă avea puţin peste patruzeci de ani. Am dat aprobator din cap.

— Eu sunt Cynthia Granger. Voiam doar să vă spun că oamenilor din oraş le pare rău de ceea ce s-a întâmplat ieri. Noi am fi vrut să vă urăm bun venit. Mendham este un oraş foarte frumos. Călăriţi?

Am dat un răspuns evaziv.

— Mă gândesc să încep.

— Minunat. Vă las să vă aranjaţi şi, apoi, am să vă fac o invitaţie. Sper ca, împreună cu soţul, să veniţi să luaţi cina împreună cu noi, într-una din zile.

I-am mulţumit şi, urmărind-o cum ieşea din cafenea, mă gândeam la numele ei: Granger, Granger. La St. Joseph, erau doi copii cu numele ăsta în clasele superioare, în perioada când frecventam şi eu şcoala aceea. Mă întreb dacă vreunul dintre ei este rudă cu soţul Cynthiei.

Am părăsit şi eu cafeneaua şi în următoarea oră m-am plimbat cu maşina prin oraş. Am luat-o pe Mountainside Road, pentru a vedea casa bunicilor, apoi, pe Horseshoe Bend, pe Hilltop Road. Am trecut de Pleasant Valley Mill, proprietate mai cunoscută sub numele de „ferma de porci". Aşa cum mă aşteptam, am zărit printre zăbrelele gardului o scroafa îndopându-se. Ca pe orice copil din oraş, părinţii mei mă duseseră şi pe mine, primăvara, să văd purceluşii. Voiam să i-i arăt şi eu lui Jack.

Am făcut repede câteva cumpărături şi m-am întors la şcoala St. Joseph, cu destul timp înainte de ora douăsprezece, pentru a fi sigură că Jack mă găseşte acolo la terminarea programului. Apoi am mers acasă. După ce a înfulecat repede un sandvici, Jack s-a rugat de mine să-l las s-o călărească pe Lizzie. Chiar dacă refuzasem să mai călăresc după moartea tatălui meu, mi-am dat seama că nu uitasem cum se pune harnaşamentul unui ponei. Mâinile mi se mişcau aproape din reflex în timp ce strângeam cureaua şeii, verificam scările şi îi arătam lui Jack cum să ţină frâiele.

— Unde ai învăţat toate astea?

M-am întors. Alex îmi zâmbea. Nici eu şi nici Jack nu-l auzisem când parcase maşina. Se pare că o lăsase în faţa casei.

Nici dacă m-ar fi surprins controlându-i buzunarele n-aş fi fost mai încurcată şi ruşinată.

— Oh, m-am bâlbâit eu, ţi-am povestit. Prietena mea Gina adora să călărească, pe vremea când eram amândouă copile. Obişnuiam să o privesc în timp ce lua lecţii de călărie. Uneori, o ajutam să-şi pună harnaşamentul.

Minciuni. Minciuni care urmau altor minciuni.

— Nu-mi aduc aminte să-mi fi povestit vreodată de chestiile

astea, spuse Alex. Dar cui îi pasă? Îl luă în braţe pe Jack şi mă îmbrăţişă şi pe mine. Clientul cu care urma să-mi petrec cea mai mare parte a după-amiezii a anulat întâlnirea. Este o doamnă de şaizeci şi cinci de ani, care voia să-şi schimbe din nou testamentul, dar s-a răzgândit. Când am aflat că nu mai vine, mi-am luat repede tălpăşiţa de la birou. Alex îşi descheie cămaşa la gât şi îşi scoase cravata. L-am sărutat pe gât, iar el m-a înconjurat cu braţul. Ador felul în care arată, cu pielea bronzată şi cu părul castaniu decolorat ici şi colo de soare. Spune-mi, cum a fost prima zi de şcoală? îl întrebă el pe Jack.

— Dar, mai întâi, pot să o călăresc pe Lizzie?

— Bineînţeles. Şi în timpul ăsta poţi să-mi povesteşti despre ce-ai făcut la şcoală.

— Păi, ne-au cerut să povestim despre cea mai palpitantă zi pe care am trăit-o vara asta şi eu le-am spus despre ziua în care ne-am mutat aici şi cum a venit poliţia şi cum azi-dimineaţă, când am venit să o văd pe Lizzie, am găsit o fotografie…

— De ce nu-i povesteşti totul lui Alex după ce călăreşti, Jack? l-am întrerupt eu.

— Bună idee, spuse Alex. Verifică şaua, dar nu mai găsi nimic de ajustat. Am avut impresia că mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar nu a spus nimic.

— Jack tocmai a mâncat un sandviş, aşa că mă duc să pregătesc prânzul pentru noi, am spus eu.

— Ce-ai zice dacă am lua masa în grădină? sugeră Alex. E prea frumos afară pentru a sta în casă.

— Ar fi excelent, am spus eu repede şi m-am îndreptat spre casă. Am urcat în grabă scările până la etaj. Tata, atunci când renovase casa, refăcuse planurile celui de-al doilea etaj şi îl recompartimentase, astfel încât acum erau două camere mari pe colţurile casei, camere care puteau primi orice întrebuinţare. Când eram mică, una dintre ele era folosită ca birou, iar cealaltă ca loc de joacă pentru mine. Le spusesem celor de la firma de mutări să pună

mobilierul de birou în camera tatei. Masa de lucru pe care o foloseam eu era o piesă antică, achiziţionată atunci când hotărâsem să îmi redecorez biroul într-un stil mai potrivit pentru afaceri. O alesesem pentru un singur motiv. Unul dintre sertarele imense avea un compartiment secret, cu o încuietoare care arăta ca un element ornamental. Compartimentul putea fi deschis numai cu combinaţia corectă.

Am smuls dosarele din sertar, am format codul şi panoul culisă, descoperind compartimentul secret. Dosarul gros, pe care stătea scris „Micuţa Lizzie Borden", se afla acolo. L-am scos, l-am deschis şi am luat fotografia decupată din ziar, cea pe care o găsisem în grajd în dimineaţa aceea.

Dacă Jack avea să-i spună lui despre ea, în mod sigur Alex va dori să o vadă. În cazul în care Jack îşi va aminti ce mi-a promis, probabil că va începe să se bâlbâie şi îi va spune: „Am uitat, îi promisesem mamei că n-o să-ţi spun…"

Şi astfel aş avea de acoperit şi mai multe minciuni.

Am pus poza în buzunarul pantalonilor şi am coborât. Cumpărasem somon afumat de la supermarket, ştiam că lui Alex îi place la nebunie. În ultimele şase luni, şi lui Jack începuse să-i placă peştele. L-am aranjat pe nişte foi de salată, cu capere, ceapă şi felii de ou fiert. Apucasem să fierb câteva ouă cât Jack îşi mâncase sandvişul. Mobilierul de grădină din fier forjat pe care îl cumpărase Alex pentru a avea pe ce să punem şampania şi sandvişurile pentru aniversarea mea era amplasat acum în grădină. Am aşezat farfuriile şi tacâmurile, apoi salata, ceaiul cu gheaţă şi câteva baghete calde.

I-am strigat la masă şi Alex a priponit poneiul de unul dintre stâlpii de la intrarea în padoc. Nu-i scosese şaua, aşa că am înţeles că, după masă, Jack avea să aibă parte de încă o repriză de călărie.

Când ajunseră în grădină, se simţea din plin schimbarea pe care o suferise starea lor de spirit. Alex devenise foarte serios şi Jack abia îşi putea stăpâni lacrimile. Urmă un moment de linişte şi, apoi, pe un ton calm, Alex mă întrebă:

— Care e motivul pentru care nu voiai să-mi spui despre fotografia pe care ai găsit-o în grajd, Ceil?

— N-am vrut să te supăr, am spus eu. E doar o fotografie a familiei Barton pe care cineva a decupat-o din ziar.

— Nu crezi că mă supără faptul că am aflat din întâmplare că cineva ne-a încălcat proprietatea în timpul nopţii? Nu crezi că ar trebui să ştie şi poliţia despre chestia asta?

Un singur răspuns putea să sune cât de cât plauzibil.

— Ai văzut ziarele de astăzi? l-am întrebat, încet, pe Alex. Crezi că vreau să văd şi episodul doi, mâine? Pentru numele lui Dumnezeu, mai lasă-mă în pace cu povestea asta!

— Ceil, Jack mi-a spus că s-a dus să-şi vadă poneiul imediat după ce s-a trezit, în dimineaţa asta. Dacă dădea peste cineva străin în grajd? Încep să mă întreb dacă nu cumva pe-aici umblă un nebun în libertate.

Şi pe mine mă rodea aceeaşi grijă, dar, din păcate, nu puteam să i-o împărtăşesc.

— Jack nu ar fi putut ieşi din casă, dacă ai fi armat alarma după ce ai plecat, i-am spus eu, pe un ton tăios.

— Mami, de ce eşti supărată pe Alex? întrebă Jack.

— Da, Jack, oare de ce e supărată mama pe mine? întrebă şi Alex. Îşi împinse scaunul şi intră în casă.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să fug după el şi să-mi cer iertare sau doar să-i arăt fotografia mototolită pe care o aveam în buzunar. Pur şi simplu nu mai ştiam ce să fac.

12

În dimineaţa următoare zilei în care se mutaseră noii ei vecini, Marcella Williams îşi savura a doua ceaşcă de cafea şi citea cu nesaţ ziarele, când sună telefonul. Ridică receptorul şi murmură:

— Alo?

— Preafrumoasă domniţă, puteţi lua astăzi prânzul cu mine?

Ted Cartwright! Marcella îşi simţi pulsul accelerându-i-se.

— Nu prea sunt domniţe frumoase pe aici, spuse ea timid, dar cunosc o persoană care s-ar simţi foarte onorată să ia masa cu distinsul domn Cartwright.

Trei ore mai târziu, după ce îşi alesese cu grijă hainele pentru întâlnire – o pereche de pantaloni cafenii şi o bluză de mătase cu imprimeuri în culori vii –, Marcella şedea în faţa lui Ted la o masă din salonul de la Black Horse Tavern, de pe West Main Street. Îi relata pe nerăsuflate tot ce ştia despre noii ei vecini.

— Când au văzut ce le făcuseră vandalii aceia, Alex Nolan s-a înfuriat rău, iar nevastă-sa, Celia, a fost foarte afectată. Adică, vreau să spun, e evident, nu-i aşa? A leşinat, pentru numele lui Dumnezeu! E de înţeles, probabil că era epuizată din cauza mutatului, împachetatului şi a tuturor celorlalte treburi. Oricât de mult ajutor ai avea, întotdeauna îţi rămân o grămadă de lucruri de făcut.

— Totuşi, mi se pare o reacţie destul de exagerată, observă Ted, sceptic.

— Sunt de acord cu tine, dar, pe de altă parte, priveliştea era destul de şocantă. Crede-mă, Ted, craniul şi oasele alea încrucişate, cu iniţialele Lizei scrijelite în găvane, îţi îngheţau sângele în vine şi ai fi jurat că vopseaua aia roşie era sânge. Şi păpuşa aceea de pe verandă, cu pistolul în mână, era de-a dreptul înfricoşătoare.

Marcella îşi muşcă buzele când observă expresia de pe faţa lui Cartwright. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse ea, sângele *lui* fusese împrăştiat peste tot, al lui şi al lui Audrey, în noaptea în care i-a împuşcat Liza. Îmi pare rău, spuse ea, nu mi-am dat seama… Instinctiv, se întinse peste masă şi-i strânse mâna.

Zâmbind încurcat, Cartwright apucă paharul şi luă o înghiţitură lungă de Pinot Noir.

— Poţi să sari peste amănuntele astea, Marcella, spuse el. Am văzut fotografiile din ziare şi mi-a fost de-ajuns. Spune-mi mai multe despre noii tăi vecini.

— Sunt foarte frumoşi, spuse Marcella afectată. Ea are în jur de douăzeci şi opt – treizeci de ani, iar el cred că se apropie de patruzeci. Băieţelul lor, Jack, este foarte drăguţ. Era teribil de îngrijorat de starea mamei lui. O ţinea de mână chiar şi când era întinsă pe targă. Bietul copil se speriase, credea că a murit. Din nou, Marcella avu senzaţia că se aventurează pe un teritoriu periculos, sensibil.

Acum douăzeci şi patru de ani, poliţiştii o luaseră pe Liza de lângă trupul mamei ei în timp ce Ted zăcea pe podea, la numai câţiva metri depărtare.

— Am trecut ieri pe la biroul lui Georgette Grove, să văd cum se mai simte, schimbă repede Marcella vorba. Adică, era cam supărată din cauza actelor de vandalism şi un pic îngrijorată pentru situaţia ei.

Marcella luă ultima înghiţitură de salată şi îşi goli paharul de Chardonnay. Văzând că Ted îşi ridicase sprâncenele în semn de mirare şi observând şi expresia lui amuzată, decise să-i spună că ştia ce gândeşte.

— Mă cunoşti prea bine, râse ea. Voiam să văd cum evoluează evenimentele. M-am gândit că, dacă ar fi vorbit cu copiii bănuiţi de actele de vandalism, poliţiştii ar fi informat-o şi pe Georgette. Ea nu era acolo, aşa că am stat la o bârfa cu Robin, secretara, recepţionera sau ce funcţie o avea ea pe acolo.

— Şi ce-ai aflat?

— Robin mi-a spus că soţii Nolan nu sunt căsătoriţi decât de şase luni şi că Alex a cumpărat casa ca un cadou pentru ziua de naştere a soţiei sale, Celia.

Cartwright ridică din nou sprâncenele.

— Singurele surprize adevărate pe care un bărbat le poate face unei femei sunt acelea care se pot măsura în carate, spuse el. Şi nu mă refer la arte marţiale.

De cealaltă parte a mesei, Marcella zâmbi amuzată. Salonul de la Black Horse Tavern era locul preferat al multor generaţii de locuitori ai oraşului. Îşi aminti ziua în care veniseră aici toţi patru – ea, Victor, Audrey şi Ted. Asta se întâmpla numai cu câteva luni înainte ca Audrey să se despartă de Ted. Se vedea de la o poştă că el o iubea nebuneşte. Şi chiar şi ea se purta ca o femeie îndrăgostită. Oare de ce s-au despărţit? se întrebă ea. Dar asta se întâmpla acum douăzeci şi patru de ani şi, din câte ştia, Ted se despărţise şi de actuala lui prietenă. Ted o studia. Ştiu că arăt al dracului de bine, gândi Marcella, şi, dacă mă pricep să judec expresiile de pe faţa unui bărbat, pot spune că şi el crede asta.

— Vrei să ştii la ce mă gândesc? îl provocă ea.

— Bineînţeles.

— Mă gândeam că mulţi bărbaţi încep să se urâţească pe măsură ce se apropie de şaizeci de ani. Părul începe să li se rărească sau dispare de tot. Se îngraşă şi tot corpul li se fleşcăie. Dar tu eşti acum chiar mai atrăgător decât pe vremea când eram vecini. Îmi place la nebunie părul tău alb. Se armonizează perfect cu ochii tăi albaştri. Întotdeauna ai fost un tip solid, dar nu ai avut niciun gram de grăsime în plus. Îmi place asta. Victor avea un aspect de tăntălău.

Cu o ridicare din umeri, îl îndepărtă din memorie pe acela care îi fusese timp de douăzeci şi doi de ani soţ şi, o dată cu el, şi gândul neplăcut că, doar la câteva luni după divorţul lor (care se petrecuse în urmă cu zece ani), Victor se recăsătorise, avea acum doi copii şi sursele ei susţineau că era foarte fericit.

— Mă flatezi, şi asta nu mă deranjează absolut deloc, spuse Ted. Ce zici, bem o cafea înainte să te duc acasă? După aceea trebuie să ajung la birou.

Ted sugerase să se întâlnească la Black Horse Tavern, dar ea îi ceruse să vină să o ia de acasă cu maşina. „Ştii că o să beau şi eu un pahar de vin şi n-aş vrea să mă urc la volan după aceea", îi explicase ea. De fapt, voia să fie singură cu el – maşina le oferea ocazia unor momente de intimitate – şi să prelungească cât mai mult timpul pe care aveau să-l petreacă împreună.

O jumătate de oră mai târziu, Ted parca maşina pe aleea din faţa casei ei. Ieşi din maşină şi o ocoli pentru a-i deschide portiera. În timp ce ea cobora, o maşină trecu încet pe stradă. Amândoi îl recunoscură pe cel care se afla la volan. Era procurorul districtului Morris County, Jeffrey MacKingsley.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Cartwright nervos. Procurorul nu se implică, de obicei, în cercetarea unor simple acte de vandalism.

— Nu-mi dau seama. Ieri, sergentul Earley se purta de parcă el ar fi fost persoana care conduce investigaţiile. Mă întreb ce s-o fi întâmplat. O să încerc să aflu mai multe. Mă gândeam să fac nişte gogoşi cu scorţişoară mâine-dimineaţă şi să duc câteva şi familiei Nolan. Te sun dacă aflu ceva. Se uită la el, încercând să-şi dea seama dacă era prea devreme să-l invite la cină. N-aş vrea să-l sperii, se gândi ea. Atunci văzu expresia de pe faţa lui Ted Cartwright şi simţi cum i se taie răsuflarea. Arăta de parcă şi-ar fi scos o mască. Părea îngrijorat, preocupat de ceva. De ce îl tulburase atât de tare faptul că-l văzuse pe Jeff MacKingsley? se întrebă ea. Apoi, îi trecu prin cap că Ted o invitase la masă doar pentru a stoarce cât mai multe informaţii de la ea.

Ei bine, se gândi, şi eu mă pricep la jocul ăsta.

— Ted, a fost o masă foarte plăcută, spuse ea. Dă-mi voie să mă revanşez şi să te invit la cină, vineri seara. Nu ştiu dacă mai ţii minte, dar sunt o bucătăreasă desăvârşită.

— Îmi amintesc, Marcella, spuse el. E bine la şapte?

13

Jeff MacKingsley îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei la clubul de golf Roxiticus. Participase la un meci caritabil de golf, organizat în beneficiul Societăţii de Istorie din Morris County. Era un jucător foarte bun – avea un handicap de şase – şi într-o zi normală s-ar fi distrat copios la o astfel de partidă. Astăzi, deşi vremea era superbă şi juca cu încă trei prieteni foarte buni, nu se putea concentra asupra jocului. Îl obsedau poveştile pe care le citise dimineaţa în ziare despre actele de vandalism de la numărul 1 de pe Old Mill Lane.

Îl iritase şi-l supărase în acelaşi timp mai ales fotografia în care era surprinsă Celia Nolan leşinând în vreme ce încerca să scape de reporteri. Dacă toată chestia asta e opera unui criminal, o să scotocim oraşul până când îl vom găsi, se gândea el. Cu siguranţă, asta nu era o farsă, ca aceea de anul trecut, de Halloween. Acum, era vorba de un act de rea-voinţă.

La sfârşitul dimineţii, reuşise deja să piardă în faţa celor trei prieteni ai săi, aşa că trebuise să le facă cinste cu câte un Bloody Mary la bar, înainte de dejunul festiv.

Clubul era decorat cu desene şi schiţe împrumutate de la Muzeul Garnizoanei George Washington din Morristown. Jeff, care era pasionat de istorie, apreciase întotdeauna faptul că zona aceasta fusese teatrul unor lupte crâncene pe timpul războiului de secesiune.

Dar astăzi, în timpul dejunului, privise distrat, aproape fără să le vadă, toate acele opere de artă. Înainte să fie servită cafeaua, sună la birou şi Anna îl asigură că era o zi liniştită. Nu termină convorbirea înainte ca ea să comenteze articolele pe care apucase să le citească în ziarele de dimineaţă.

— Am văzut fotografiile de la „Casa Micuţei Lizzie“ şi mi se pare

că de data asta chiar au făcut-o lată, spuse ea, cu o oarecare doză de uşurare în voce. Vreau să trec şi eu cu maşina pe acolo în drum spre casă şi să văd cu ochii mei.

Jeff nu-i spuse că şi el avea de gând să facă acelaşi lucru. Spera doar să nu dea acolo peste omniprezenta lui secretară, dar, apoi, se linişti la gândul că el va trece pe acolo pe la trei, iar Annei nici prin gând nu-i trecea să plece de la birou înainte de cinci.

În sfârşit, dejunul se termină şi, scuzându-se pentru prestaţia lui mizerabilă din timpul jocului, Jeff reuşi să se strecoare până la maşină. Zece minute mai târziu, intra pe Old Mill Lane. În timp ce conducea, mintea îi zbura la noaptea de acum douăzeci şi patru de ani. Se făcuse foarte târziu, iar el se afla încă la biroul lui, încercând să-şi termine temele. Un impuls de moment îl făcu să deschidă radioul de care era atât de mândru. Prindea şi banda de unde scurte pe care o folosea poliţia. Atunci auzise anunţul dispecerei.

— Un bărbat solicită ajutorul poliţiei pe Old Mill Lane, la numărul l. Susţine că a fost împuşcat şi că soţia sa a fost omorâtă. Vecinii au semnalat zgomote de împuşcături.

Jeff îşi aminti că era aproape unu dimineaţa. Mama şi tata dormeau. M-am urcat pe bicicletă, m-am dus până acolo şi am privit toată scena de pe drum, împreună cu câţiva vecini ai familiei Barton. Dumnezeule, era o noapte rece, mizerabilă, de 26 octombrie, acum douăzeci şi patru de ani. În câteva minute, locul se umpluse de reporteri. Am văzut targa pe care se afla Ted Cartwright, flancată de doi asistenţi care ţineau pungile perfuziilor. Apoi, au scos corpul lui Audrey Barton pus deja într-un sac special pentru cadavre şi l-au urcat în maşina morgii. Ţin minte şi ce am gândit atunci – mi-am amintit de ziua în care o văzusem la spectacolul hipic, când câştigase premiul întâi la sărituri cu obstacole.

Rămăsese acolo până când plecase maşina poliţiei, cu Liza Barton înăuntru. Chiar şi atunci mă întrebam ce-i trecea prin cap, îşi aminti Jeff.

Şi acum se întreba acelaşi lucru. Din câte înţelesese el, după ce îi

mulţumise lui Clyde Earley pentru pătură, nu mai scosese niciun cuvânt timp de câteva luni.

Pe când trecea pe lângă casa de la numărul 3 de pe Old Mill Lane, văzu un bărbat şi o femeie pe aleea ce ducea spre clădire. Vecina de alături, se gândi el, aceea care avea atât de multe să le spună reporterilor. Era împreună cu Ted Cartwright. Oare ce caută el pe-aici?

Jeff fu tentat să oprească maşina şi să vorbească cu ei, dar se răzgândi. Era evident, din modul în care vorbise cu ziariştii, că Marcella Williams era o femeie bârfitoare. Nu vreau să se răspândească zvonul că aş avea vreun interes personal în ancheta asta, se gândi Jeff.

Încetini. Aici era Casa Barton. „Casa Micuţei Lizzie." O dubiţă cu aspect comercial era parcată pe alee şi un bărbat îmbrăcat în salopetă tocmai suna la uşă.

La prima vedere, vila de două etaje, construită în secolul al nouăsprezecelea, o combinaţie neobişnuită de lemn şi piatră, nu părea să fi suferit prea multe stricăciuni… dar după ce opri maşina şi se dădu jos, Jeff văzu că brâul inferior al casei fusese ţinta multora dintre atacurile vandalilor. Pete de vopsea roşie puteau fi observate pe fundaţie. Parcela care tocmai fusese însămânţată se distingea, de asemenea, de restul gazonului şi Jeff făcu o grimasă când îşi dădu seama cât de mare fusese suprafaţa folosită pentru mesajul de „bun venit".

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie. Era destul de înaltă şi foarte slabă. Trebuia să fie Celia Nolan. Vorbi câteva momente cu muncitorul, apoi închise uşa. Muncitorul se întoarse la maşină şi se apucă să scoată din portbagaj uneltele şi materialele de protecţie.

Jeff nu avea de gând decât să treacă prin faţa casei cu maşina, dar, mânat de un impuls de moment, se decise să facă doi-trei paşi pe alee şi să vadă cu ochii lui urmele stricăciunilor, înainte ca ele să fie îndepărtate. Asta însemna, bineînţeles, că va trebui să vorbească şi cu noii proprietari. Nu voia să-i deranjeze, dar procurorul

districtului Morris County nu avea cum să se plimbe pe proprietatea lor fără să le dea o explicaţie.

Muncitorul se dovedi a fi zidarul pe care agentul imobiliar îl angajase să refacă piatra de pe faţada casei. Slăbănog, trecut bine de şaizeci de ani, cu pielea bătucită de intemperii şi cu mărul lui Adam foarte proeminent, se prezentă ca fiind Jimmy Walker.

— Mă cheamă ca pe primarul New Yorkului din 1920, spuse el dând drumul unui hohot sănătos de râs. I-au făcut şi un cântec! Jimmy Walker era foarte vorbăreţ. Anul trecut, de Halloween, doamna Harriman – ea era proprietara casei atunci – m-a chemat să-i repar faţada. Doamne, cât era de furioasă! Vopseaua pe care au folosit-o copiii în noaptea aceea s-a curăţat imediat, dar cred că păpuşa pe care a găsit-o pe verandă, şezând pe scaun şi cu un pistol în mână, a băgat-o rău în sperieţi. A fost primul lucru pe care l-a văzut dimineaţa, când a deschis uşa. Jeff se întoarse şi se îndreptă spre verandă, dar Walker continua să vorbească. Cred că toate femeile care ajung să locuiască în casa asta devin agitate. Am văzut ziarele de dimineaţă. Avem abonament la *Daily Record.* E bine să citeşti ziarul local. Te ţine la curent cu ceea ce se mai întâmplă pe aici. Aveau un articol destul de mare despre casa asta. L-ai citit?

Mă întreb dacă e plătit cu ora, se gândi Jeff. Dacă da, soţii Nolan sunt jupuiţi de vii. Pariez că dacă nu găseşte pe cineva care să-l asculte vorbeşte şi singur.

— Am citit şi eu ziarele, spuse el scurt şi făcu ultimii paşi care îl despărţeau de verandă. Văzuse fotografia craniului şi a oaselor încrucişate, dar chiar şi aşa, acum, când stătea în faţa uşii pe care fuseseră scrijelite, era cu totul altceva. Cineva săpase adânc în mahonul superb al uşilor, cineva îndeajuns de talentat pentru a desena foarte exact şi simetric craniul şi pentru a poziţiona cele două litere, *L* şi *B*, chiar în mijlocul găvanelor.

Dar de ce? Apăsă butonul soneriei şi auzi un sunet slab de clopoţei înăuntru.

14

După ce Alex plecase, am încercat să mă calmez şi să-l liniştesc pe Jack. Evenimentele din ultimele zile îl afectaseră vizibil – se mutase pentru prima oară în viaţa lui, apoi şocul întâlnirii cu poliţia şi cu reporterii, poneiul, leşinul meu, prima zi la grădiniţă şi acum tensiunile dintre mine şi Alex.

I-am sugerat ca în loc s-o mai călărească puţin pe Lizzie – Doamne, cât uram numele ăsta! — ar fi mai bine să se cuibărească pe canapeaua din sufragerie, iar eu îi voi citi o poveste.

— Lizzie vrea şi ea să doarmă, am adăugat, şi poate asta l-a convins. S-a oferit chiar să mă ajute să-i dau şaua jos şi, apoi, a ales una dintre cărţile lui preferate. După câteva minute, adormise. L-am acoperit cu un pled subţire şi m-am aşezat alături, privindu-l cum doarme.

Minut după minut, am trecut în revistă greşelile pe care le făcusem în ziua aceea. O soţie normală, atunci când găseşte o fotografie în grajd, îşi sună soţul şi îi povesteşte totul. O mamă normală nu ar fi încercat să îşi convingă copilul să îi ascundă acest lucru tatălui său, chiar şi vitreg fiind. Nu e de mirare că Alex era furios şi dezgustat. Şi ce puteam eu să-i spun, ce explicaţie ar fi fost cât de cât plauzibilă?

Soneria telefonului din bucătărie nu îi smulse lui Jack nici măcar o tresărire. Adormise adânc, aşa cum numai un copil de patru ani, obosit, o poate face. Am alergat până în bucătărie. Dă Doamne să fie Alex, m-am rugat.

Dar era Georgette Grove. Cu o voce ezitantă, mi-a spus că, dacă mă hotărăsc să nu locuiesc în casa aceea, mai are şi alte oferte în zonă pe care mi le-ar putea prezenta.

— Dacă vedeţi una care vă place, eu aş putea să renunţ la comisionul agenţiei, se oferi ea. Şi voi face toate eforturile pentru a vinde casa aceasta, de asemenea, fără comision.

Era o ofertă foarte generoasă. Bineînţeles, acest lucru ar fi presupus să avem destul de mulţi bani să mai cumpărăm o casă, dar sunt sigură că Georgette s-a gândit că am şi eu resursele mele, doar eram văduva lui Laurence Foster. I-am spus că sunt foarte interesată să vizionez şi alte case împreună cu ea şi am fost surprinsă de uşurarea pe care am simţit-o în vocea ei.

După ce am închis telefonul, am simţit că-mi renasc speranţele. Când Alex o să se întoarcă o să-i spun de discuţia pe care am avut-o cu Georgette şi, dacă vom găsi o casă convenabilă, o să insist să o cumpărăm cu banii mei. Alex e foarte generos din fire, dar eu fusesem crescută de părinţi adoptivi care nu erau prea bogaţi şi, apoi, trăisem alături de un soţ foarte atent cu banii lui, aşa că înţelegeam de ce el n-ar fi vrut să cumpere altă casă înainte de a o vinde pe aceasta.

Eram prea agitată pentru a citi, aşa că mă plimbam prin încăperile de la parter. Ieri, angajaţii firmei de mutări aranjaseră mobila din living înainte ca eu să cobor din camera mea şi amplasamentul era greşit. Nu sunt o adeptă a *feng shui,* dar, până la urmă, sunt totuşi decoratoare de interioare. Am împins canapeaua către un capăt al încăperii, am rearanjat scaunele şi fotoliile şi masa şi covoarele pentru ca încăperea, deşi încă destul de întunecată, să nu mai arate ca depozitul unui magazin de mobilă. Din fericire, muncitorii aşezaseră dulapul acela antic, cu sertare acolo unde trebuia. Era piesa de mobilier favorită a lui Larry. Pe acela n-aş fi putut să-l mut.

Alex plecase fără să mănânce, şi mie îmi pierise, de asemenea, toată pofta de mâncare. Acoperisem farfuriile şi le pusesem în frigider, dar acum simţeam o durere groaznică de cap. Nu-mi era foame, dar ştiam că o cană de ceai îmi va prinde bine.

Soneria începu să sune înainte ca eu să apuc să fac un pas spre bucătărie. Dacă era vreun reporter? Dar atunci mi-am adus aminte

că, înainte de a închide telefonul, Georgette Grove îmi spusese că trimisese un zidar să repare faţada. M-am uitat pe fereastră şi am văzut, uşurată, că pe alee era parcată o dubiţă cu aspect comercial.

Am deschis uşa şi am vorbit cu un bărbat care se prezentă ca fiind Jimmy Walker: „Ştiţi, ca pe primarul New Yorkului din anii '20. Au scris şi un cântec despre el!" I-am spus ce voiam să facă şi am închis uşa, nu înainte de a vedea din nou, de la numai câţiva centimetri depărtare, stricăciunile pe care le suferise partea exterioară a uşii duble.

Pentru o clipă, după ce am închis uşa, am rămas cu mâna pe clanţă. Fiecare părticică din mine urla să deschid uşa şi să-i strig lui Jimmy Walker şi întregii lumi că eu sunt Liza Barton, copilul de zece ani, care se temea pentru viaţa mamei ei, şi să le spun că a existat o fracţiune de secundă în care Ted Cartwright s-a uitat la mine, a văzut pistolul în mâna mea *şi a decis să o arunce pe mama spre mine, ştiind că arma s-ar putea descărca.*

Acea fracţiune de secundă făcuse diferenţa între moartea şi viaţa mamei mele. Mi-am lăsat capul pe tăblia uşii. Chiar dacă în casă era o răcoare plăcută, simţeam că fruntea mi se acoperă de broboane de sudoare. Acel interval oare existase sau asta îmi doream eu să se fi întâmplat? Am rămas acolo, înlemnită. Până acum nu-mi amintisem decât că Ted se întorsese, strigase „Sigur!" şi o aruncase pe mama spre mine, totul dintr-o singură mişcare.

Clopoţeii soneriei se auziră din nou. Eram sigură că zidarul voia să mă întrebe ceva. Am aşteptat câteva zeci de secunde până să răspund, pentru a lăsa impresia că mă aflam în camera alăturată, apoi am deschis uşa. În faţa ei stătea un bărbat trecut de treizeci şi cinci de ani, cu un aer autoritar. Se prezentă ca fiind Jeffrey MacKingsley, procurorul districtului Morris County şi, aproape amuţită de îngrijorare, l-am invitat înăuntru.

— V-aş fi telefonat înainte, dacă aş fi plănuit să mă opresc la dumneavoastră, dar, cum eram în zonă, am vrut să-mi exprim personal regretele pentru incidentele de ieri, spuse el, urmându-mă

în living.

— Vă mulţumesc, domnule MacKingsley, am murmurat eu în timp ce el scruta interiorul camerei. Eram bucuroasă că apucasem să aranjez cât de cât mobila. Fotoliile erau aşezate unul în faţa altuia, de-o parte şi de alta a canapelei. Un alt fotoliu, mai mare, era plasat în faţa şemineului. Covoarele, chiar dacă tocite de vreme, îşi etalau culorile vii în bătaia razelor soarelui după-amiezii. Scrinul, cu decoraţiile şi cu lacul lui strălucitor, dădea o notă aparte camerei, fiind o piesă de mobilier deosebită, încăperea mai avea nevoie de mobilă şi, în ciuda faptului că nu pusesem încă draperii, ori perdele la ferestre şi nici nu aranjasem toate tablourile şi obiectele de decor, putea totuşi să sugereze că proprietarii aveau bun-gust şi că tocmai se mutaseră acolo.

Această constatare a fost de natură să mă liniştească, astfel că am putut să zâmbesc atunci când Jeffrey MacKingsley spuse:

— E o cameră minunată şi nu pot decât să sper că veţi putea trece peste cele întâmplate ieri şi vă veţi bucura de această casă. Pot să vă asigur că procuratura şi poliţia locală fac toate eforturile pentru a găsi persoana sau persoanele vinovate de aceste acte de vandalism. Dacă va depinde numai de noi, vă asigur, doamnă Nolan, că nu vor mai avea loc astfel de incidente.

— Sper că nu vor mai avea loc. Apoi, am avut un moment de ezitare. Dacă Alex ar fi intrat acum în cameră cu fotografia pe care o găsisem în grajd azi-dimineaţă? De fapt… am spus eu, apoi m-am oprit. Nu ştiam ce să spun.

Expresia de pe faţa procurorului se schimbă.

— A mai avut loc vreun incident, doamnă Nolan?

Am băgat mâna în buzunarul pantalonilor şi am scos poza decupată din ziar.

— Am găsit-o de dimineaţă, fixată pe un stâlp, în grajd. De fapt, a găsit-o copilul meu când s-a dus să-şi vadă poneiul. Înecându-mă din cauza minciunii, l-am întrebat: Ştiţi cine sunt oamenii aceia?

MacKingsley luă fotografia. Am observat că o ţinea cu grijă, de o

margine. O examină şi, apoi, se uită la mine.

— Da, ştiu, spuse el. Am simţit că vrea să sune cât mai convingător. Este o fotografie a celor care au restaurat casa asta.

— A familiei Barton? Mă uram că puteam să am o voce atât de surprinsă.

— Da, spuse el. Se uita la mine, pentru a-mi surprinde reacţiile.

— Cred că mă aşteptam să fie ei, am zis eu. Vocea mea trăda nervozitate şi iritare.

— Doamnă Nolan, cred că am putea să prelevăm nişte amprente de pe fotografia aceasta, spuse MacKingsley. Cine a mai atins-o?

— Nimeni. Când am găsit-o, soţul meu plecase deja. Era lipită pe stâlp, prea sus pentru ca Jack să ajungă la ea.

— Înţeleg. Vreau să o duc la laborator. Poate găsim şi amprentele altor persoane. Aveţi cumva o pungă de plastic în care să o pun?

— Sigur. Eram bucuroasă că aveam un motiv pentru a mă mişca. Nu voiam să stau prea mult faţă în faţă cu omul ăsta.

Mă însoţi până în bucătărie, unde am luat o pungă pentru sandvişuri dintr-un sertar şi i-am întins-o. El dădu drumul fotografiei în pungă.

— N-o să vă mai răpesc prea mult timp, doamnă Nolan, spuse el. Dar trebuie să vă mai întreb un lucru: dumneavoastră sau soţul dumneavoastră aveaţi de gând să anunţaţi poliţia că v-a fost încălcată din nou proprietatea?

— Nu mi s-a părut ceva foarte important, am îngăimat.

— Sunt de acord că nu se compară cu ceea ce s-a întâmplat ieri. Totuşi cineva v-a încălcat din nou proprietatea. Să sperăm că pe fotografia asta vom găsi amprente care ne vor fi de mare ajutor în găsirea persoanelor vinovate de toate neplăcerile care v-au fost cauzate. Am nevoie şi de amprentele dumneavoastră, pentru comparaţie. Ştiu că aţi fost destul de stresată în ultima vreme şi nu vreau să vă mai obosesc cu un drum până la birou. O să aranjez cu poliţia din Mendham să trimită pe cineva cu o trusă de amprentare. O să vi le ia chiar aici.

Atunci m-a izbit un gând înfricoşător. Aveau să-mi folosească amprentele doar pentru comparaţie sau aveau să le verifice şi pe ale mele? Un copil din oraş recunoscuse că fusese responsabil de actele de vandalism de anul trecut, de Halloween. Poate că poliţia avea să verifice şi dosarele infractorilor minori. Amprentele mele puteau să se afle încă acolo.

— Doamnă Nolan, dacă mai găsiţi vreun semn al prezenţei cuiva străin pe proprietatea dumneavoastră, *vă rog* să ne daţi un telefon. De asemenea, o să cer patrulei de poliţie să treacă regulat pe lângă casa dumneavoastră.

— Cred că e o idee foarte bună.

Nu-l auzisem pe Alex intrând, şi bănuiesc că nici MacKingsley nu băgase de seamă, pentru că amândoi ne-am întors brusc şi l-am văzut în uşa bucătăriei. Am făcut prezentările de rigoare şi MacKingsley i-a spus şi lui că avea să verifice fotografia pentru a detecta eventualele amprente.

Spre uşurarea mea, Alex nu-i ceru să-i arate fotografia. În mod sigur lui MacKingsley i s-ar fi părut ciudat faptul că eu nu-i arătasem poza aceea soţului meu. Imediat după aceea, plecă, lăsându-ne pe Alex şi pe mine uitându-ne unul la celălalt. Mă luă în braţe.

— Hai, să facem pace, Ceil, spuse el. Îmi pare rău că am reacţionat aşa. Aş vrea totuşi să-mi spui şi mie ce se întâmplă pe aici. Sunt soţul tău, ţi-aduci aminte? Nu mă trata ca pe un străin care nu trebuie să ştie ce se petrece cu tine!

Îmi acceptă oferta în privinţa salatei de somon pe care o lăsase pe masă. Am mâncat împreună în grădină şi i-am spus de oferta pe care mi-o făcuse Georgette Grove.

— Sigur, poţi să începi căutările, fu el de acord. Şi dacă pentru o vreme o să avem două case, asta e situaţia. Apoi adăugă: Cine ştie, poate o să avem nevoie de amândouă.

Ştiu că o spusese în glumă, dar niciunul dintre noi nu zâmbi şi mie îmi veni în minte zicala aceea veche: „Multe lucruri serioase sunt spuse adesea în glumă“. Soneria se auzi din nou. Am deschis

uşa şi un poliţist de la secţia din Mendham intră în casă, cu o trusă de amprentare. În timp ce îmi mânjeam degetele cu cerneală, mă gândeam că mai făcusem o dată chestia asta, în noaptea în care îmi ucisesem mama.

15

Când ajunse la birou, Georgette Grove remarcă atmosfera tensionată dintre Henry şi Robin. Faţa lui Henry, de obicei cu o expresie timidă, à la Casper Milquetoast, era acum plină de mânie, iar buzele îi erau unite într-o linie subţire.

Ochii lui Robin trimiteau săgeţi de furie şi se vedea că era încordată, gata să sară de pe scaun şi să-i aplice câţiva pumni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Georgette pe un ton iritat, sperând ca, astfel, să le dea de înţeles celor doi că n-avea chef de certuri între angajaţii ei.

— E foarte simplu, izbucni Robin. Henry e într-una dintre pasele sale pesimiste şi i-am spus că ai destule pe cap pentru a mai putea suporta şi văicărelile lui.

— Dacă tu numeşti „o pasă pesimistă" eventualitatea ca această agenţie să fie implicată într-un proces, ar trebui să-ţi cauţi de lucru în altă parte, ripostă Henry. Georgette, presupun că ai citit ziarele. Vreau să-ţi aduc aminte că şi eu sunt asociat la această agenţie.

— Da, ai douăzeci la sută din acţiuni, spuse Georgette pe un ton iritat, ceea ce înseamnă că eu am optzeci la sută.

— Şi mai am şi douăzeci la sută din terenul de pe Route 24 şi vreau să-mi recuperez banii, continuă Henry. Avem o ofertă pentru proprietatea aceea. Vinde sau cumpără-mi şi mie partea.

— Henry, ştii la fel de bine ca şi mine că persoanele care vor să cumpere proprietatea aceea sunt oamenii lui Ted Cartwright. Dacă pune mâna pe ea, o să aibă îndeajuns de mult teren pentru a forţa aprobarea înfiinţării unui centru comercial. Şi am căzut amândoi de acord că până la urmă o să vindem statului terenul acela.

— Atunci cumpără tu şi partea mea, insistă Henry. Georgette,

vreau să-ţi spun ceva. Casa aceea de pe Old Mill Lane este blestemată. Eşti singurul agent imobiliar din oraş care a inclus-o în oferta sa. Ai risipit o grămadă din banii firmei făcându-i reclamă. Când Alex Nolan a vrut să o vadă, ar fi trebuit să-i spui pe loc adevărul despre ce s-a întâmplat acolo. În dimineaţa în care i-am arătat casa Celiei Nolan, am simţit o răceală ciudată în camera în care a avut loc crima. Şi ea a simţit-o, şi acest lucru a deranjat-o vizibil. Şi, după cum ţi-am mai spus, locul mirosea ca anticamera unui salon de servicii funerare.

— Soţul ei a comandat florile, nu eu, îi replică Georgette enervată.

— Am văzut în ziar fotografia cu biata femeie leşinând, şi sper că-ţi dai seama că tu eşti responsabilă pentru situaţia asta.

— Bine, Henry, ai spus ce-ai avut de spus, interveni Robin pe un ton ferm. Acum, de ce nu te calmezi? Se uită la Georgette. Când ai intrat, tocmai încercam să te scutesc de tot circul ăsta. Georgette îi aruncă lui Robin o privire recunoscătoare. Aveam vârsta ei când am deschis agenţia asta, se gândi ea. Are ce-i trebuie pentru a-i face pe oameni să-şi dorească să cumpere casele pe care li le arată. Lui Henry nu îi mai pasă dacă încheie sau nu tranzacţia. Vrea atât de mult să se retragă, încât aproape că simte gustul pensiei.

— Uite ce e, Henry, spuse ea, există o soluţie pentru rezolvarea problemei. Alex Nolan a admis în public că m-a întrerupt atunci când începusem să-i vorbesc despre trecutul casei. Soţii Nolan vor să locuiască în zona aceea. O să caut toate casele care sunt disponibile şi o să i le arăt Celiei Nolan pe cele mai frumoase dintre ele. Dacă îi place vreuna, o să renunţ la comisionul meu. Alex Nolan nici măcar nu voia să depună plângere împotriva celor care i-au vandalizat casa. Sunt aproape sigură că vor dori să rezolve problema cât mai discret.

Henry Paley ridică din umeri şi, iară să răspundă, se întoarse şi se îndreptă spre biroul lui.

— Pot să jur că va fi dezamăgit dacă reuşeşti să ieşi din încurcătura asta, comentă Robin.

— Mi-e teamă că ai dreptate, fu de acord Georgette, dar o să mă descurc, oricum.

Dimineaţa fu neobişnuit de încărcată. Un cuplu de tineri se arătă foarte interesat de cumpărarea unei case în zona oraşului Mendham. Georgette petrecu mai multe ore plimbându-i cu maşina pentru a vedea imobilele cu preţuri apropiate de suma pe care tinerii plănuiseră să o cheltuiască, apoi îi sunase pe proprietari şi le ceruse permisiunea să le viziteze pe cele care le plăcuseră. Într-un târziu plecară, promiţând că se vor întoarce cu părinţii lor pentru a vedea şi ei casa de care se îndrăgostiseră.

Georgette mâncă repede un sandviş şi bău o cafea la birou, iar în următoarele două ore consultă listele cu proprietăţile şi casele disponibile. Le studie cu atenţie în speranţa că va găsi una care să-i fie pe plac Celiei Nolan.

Până la urmă, alcătui o listă de patru case. Le va propune mai întâi pe cele la care ea avea exclusivitate, dar i le va arăta Celiei şi pe celelalte două, dacă va fi cazul. Era prietenă cu agentul care se ocupa de vânzarea acestora, şi spera că va putea să aranjeze treaba cu comisionul. Cu degetele încrucişate, formă numărul familiei Nolan şi fu foarte satisfăcută să afle că doamna Nolan era dispusă să viziteze şi alte case din zonă. Apoi îi sună pe proprietarii locuinţelor pe care le alesese şi le solicită o întâlnire cât mai curând posibil.

La ora patru era deja pe drum.

— Mă întorc repede, îi spusese ea lui Robin. Ţine-mi pumnii!

Elimină de pe listă primele trei case. Toate erau frumoase în felul lor, dar era sigură că Celia Nolan nu avea să fie interesată de ele. A patra era, după descriere, mai aproape de ceea ce căuta ea. Era vorba de un conac, care fusese restaurat şi care acum era liber pentru că fostul proprietar se transferase cu serviciul într-o altă localitate şi nu apucase să-l vândă. Îşi aminti că acum casa arăta foarte bine pentru că tocmai fusese redecorată. Era amplasată spre marginea oraşului Peapack, în zona în care şi Jackie Kennedy deţinuse o locuinţă. N-am apucat să o văd pentru că se primise o ofertă pentru ea imediat ce

fusese scoasă la vânzare, se gândi Georgette, dar, dintr-un motiv sau altul, tranzacţia căzuse.

Este o proprietate foarte frumoasă, îşi spuse ea, în timp ce oprea maşina în faţa intrării. Avea o curte mare, de aproape doisprezece acri, aşa că poneiul va avea destul de mult spaţiu. Se opri în faţa porţii de lemn şi o deschise. Tipul ăsta de gard şi de poartă este foarte potrivit cu împrejurimile şi cu arhitectura locului, se gândi ea şi închise poarta la loc. Gardurile şi porţile acelea strălucitoare pe care le puseseră unii la vilele lor de un gust îndoielnic erau o insultă la adresa esteticii.

Se urcă în maşină şi parcă în faţa uşii de la intrare. Descuie cutia poştală şi constată cu satisfacţie că înăuntru se afla cheia. Asta însemna că nimeni nu mai vizitase casa. În mod sigur nu e nimeni pe-aici, altfel ar fi fost o maşină parcată prin preajmă. Intră în casă şi se plimbă prin camere. Totul era imaculat. Camerele fuseseră zugrăvite de curând. Bucătăria era utilată cu cele mai noi echipamente, dar, în acelaşi timp, îşi păstrase aerul clasic, de bucătărie de ţară.

Oamenii se pot muta aici imediat, se gândi ea, şi chiar dacă e mai scumpă decât cea de pe Old Mill Lane, părerea mea e că, dacă îi va plăcea, Celia Nolan nu se va gândi la preţ.

Cu speranţe din ce în ce mai mari, Georgette inspectă casa din pod şi până la subsol. Aici, la subsol, lângă scări se afla o debara încuiată, dar cheia de la acea uşă lipsea. Ştiu că Henry a arătat casa asta unor clienţi zilele trecute, se gândi ea în timp ce simţea că o cuprinde iritarea. Mă întreb dacă n-o fi rătăcit cheia din greşeală. Săptămâna trecută îşi pierduse cheile de la birou şi, numai la câteva ore după ce le găsise, răscolise tot biroul după cheile de la maşină. Nu era vina lui, bineînţeles; probabil că sunt gata să-l învinuiesc pentru orice, admise ea.

Pe podeaua din faţa uşii debaralei era o pată roşie. Georgette îngenunche şi o privi mai atent. Era vopsea – era sigură de asta. Sufrageria fusese zugrăvită într-o nuanţă de roşu închis. Probabil că

în debaraua aceasta se depozitaseră resturile de vopsea, îşi spuse ea.

Se întoarse sus, încuie uşa şi puse cheile la locul lor. De cum ajunse la birou, o sună pe Celia Nolan şi îi povesti despre acel conac.

— Cred că merită să mergem până acolo să aruncăm o privire.

Celia nu pare în apele ei, îşi spuse Georgette, dar măcar e interesată de vizitarea casei.

— Nu va sta prea mult pe piaţă, doamnă Nolan, o asigură ea. Dacă doriţi să mergem să o vizităm mâine de dimineaţă la ora zece, pot să vin să vă iau de acasă.

— Nu, nu e nevoie, o să ajung singură. Prefer să folosesc maşina mea. Astfel, voi ajunge la timp să-l iau pe Jack de la şcoală.

— Înţeleg. Atunci, să vă dau adresa, spuse Georgette. O ascultă pe Celia repetând adresa, apoi începu să-i dea câteva indicaţii pentru a ajunge mai uşor acolo, dar Celia o întrerupse:

— Mă mai sună cineva. Ne întâlnim mâine-dimineaţă acolo, la zece fix.

Georgette auzi receptorul trântindu-se şi ridică din umeri. Când va avea timp să se gândească la întâlnirea de a doua zi, probabil că Celia Nolan o s-o sune şi o să-i ceară indicaţii. Casa nu era foarte uşor de găsit. Aşteptă răbdătoare să sune telefonul din nou, dar acest lucru nu se întâmplă. Probabil că avea un sistem de navigaţie sofisticat în maşină, se gândi ea.

— Georgette, aş vrea să-mi cer scuze. Henry Paley stătea în uşa biroului ei.

Georgette înălţă capul.

Înainte ca ea să poată spune ceva, Paley continuă:

— Nu spun că n-am vorbit serios, dar îmi cer scuze pentru modul în care am făcut-o.

— Îţi accept scuzele, spuse Georgette, apoi adăugă: Henry, mâine mă duc cu Celia Nolan să-i arăt ferma de pe Holland Road. Ştiu că ai fost acolo săptămâna trecută. Îţi aduci aminte dacă pe inel era şi cheia de la debaraua din subsolul acelei case?

— Da, era acolo.

— Ai verificat şi debaraua?

— Nu. Cuplul pe care l-am dus acolo nu era interesat deloc de casă. Era prea scumpă pentru ei. Nu am stat cu ei decât câteva minute. Păi, dacă nu mai ai să-mi spui nimic, o să plec şi eu. Noapte bună, Georgette.

Georgette rămase pe gânduri câteva momente bune. Întotdeauna am reuşit să îmi dau seama dacă o persoană minte, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce motiv ar avea Henry să mă mintă? Şi de ce, după ce a văzut casa aceea, nu mi-a spus că urma să o vindem foarte repede, având în vedere modul în care arăta?

16

După ce văzuse distrugerile de pe Old Mill Lane, Dru Perry se întorsese direct la redacţia ziarului la care lucra, *Star-Ledger*, şi scrisese articolul. Fu foarte mulţumită să afle că fotografia pe care reuşise să o facă, cea în care Celia Nolan era surprinsă leşinând, fusese aleasă pentru a fi publicată pe prima pagină.

— Încerci să mă faci să-mi pierd slujba? întrebă în glumă Charlie, fotograful ziarului, care ajunsese mai târziu la locul tragediei.

— Nu. Am avut norocul să fiu acolo şi să prind faza, atâta tot.

Se referea la momentul în care Dru îi spusese lui Ken Sharkey, editorul ei, că voia să scrie un reportaj despre cazul Barton. Este perfect pentru rubrica mea „Povestea din spatele poveştii", spusese ea.

— Ai vreo idee unde este Barton acum? întrebase Sharkey.

— Nu, habar n-am.

— Ar ieşi un articol senzaţional dacă ai reuşi să o găseşti pe Liza Barton şi dacă ar accepta să-ţi spună versiunea ei despre ceea ce s-a întâmplat în acea noapte.

— Chiar vreau să fac lucrul ăsta.

— Dă-i drumul. Aşa cum te ştiu eu, sigur vei găsi ceva suculent. Cu un zâmbet rapid, Ken Sharkey o lăsă să înţeleagă că întâlnirea lor se terminase.

— Apropo, Ken. Mâine o să lucrez acasă.

— Din partea mea, poţi să stai liniştită.

Când se mutase de la Washington, în urmă cu cinci ani, Dru găsise locuinţa pe care şi-o dorea. O vilă micuţă pe Chestnut Street, în Montclair, care era destul de aproape de redacţia ziarului din Newark. Spre deosebire de acele persoane care îşi cumpărau

apartamente la bloc sau case în oraş pentru a evita drumurile lungi şi problemele legate de înzăpezire, Dru adora să aibă grijă de curtea ei şi să întreţină chiar o mică grădină.

Un alt aspect favorabil era acela că gara era aproape, la câteva case distanţă, aşa că putea fi în mijlocul Manhattanului în douăzeci de minute fără să-şi facă griji în privinţa parcării sau a traficului infernal. Dru era pasionată de film şi de teatru, se ducea la spectacole de trei-patru ori pe săptămână.

Dis-de-dimineaţă, îmbrăcată confortabil, cu un tricou şi cu o pereche de blugi, cu cana de cafea lângă ea, se aşeză la biroul din camera de lucru, amenajată în încăperea care, pentru majoritatea oamenilor, ar fi servit drept al doilea dormitor. Peretele din faţa biroului era acoperit cu un panou de plută. Când lucra la câte un articol mai important, aduna toate informaţiile pe care reuşea să le găsească pe Internet şi fixa printurile pe respectivul panou. Când reuşea să termine un articol din seria „Povestea din spatele poveştii", peretele din faţa ei era plin de hârtii, poze şi notiţe pe care numai ea putea să le pună cap la cap.

Scosese de pe Internet toate informaţiile despre cazul Lizei Barton. Acum douăzeci şi patru de ani, cazul captase atenţia presei săptămâni la rând. Apoi, aşa cum se întâmpla cu toate poveştile senzaţionale, interesul scăzuse treptat, până la proces. Când se dăduse verdictul, subiectul ajunsese din nou pe prima pagină a ziarelor. Psihiatri, psihologi şi pseudospecialişti în sănătate mentală fuseseră invitaţi să comenteze achitarea Lizei.

— Agenţia de închiriat psihiatri, murmură Dru, în timp ce citea declaraţiile diverselor cadre medicale, în care toţi se arătau foarte îngrijoraţi de verdictul dat şi considerau că Liza Barton era unul dintre acei copii care aveau capacitatea de a plănui şi executa cu sânge rece o crimă.

Mai ales unul dintre interviuri o enervă foarte tare. „Să vă dau un exemplu, spunea psihiatrul intervievat. Anul trecut, am tratat o pacientă în vârstă de nouă ani care îşi sufocase sora mai mică. *Am*

vrut s-o omor, mi-a spus ea, *dar n-am vrut să rămână moartă.* Aceasta este diferenţa între pacienta mea şi Liza Barton. Pacienta mea pur şi simplu nu înţelegea caracterul definitiv al morţii. Voia doar să o facă pe sora ei mai mică să se oprească din plâns. Din cele ce mi-au fost puse la dispoziţie, pot să spun că Liza Barton voia să o omoare pe mama sa. Se gândea că mama l-a trădat pe răposatul ei tată atunci când s-a recăsătorit. Vecinii au declarat că Liza nu se înţelegea bine cu tatăl vitreg. Nu m-ar surprinde, aşa inteligentă cum o ştiu, să aflu că şi trauma asta care o împiedică să scoată un cuvânt a fost pusă la cale tot de ea."

Astfel de oameni care vorbesc ca să se afle în treabă au dus la perpetuarea mitului „Micuţei Lizzie", gândi Dru.

Aşa cum făcea de fiecare dată când începea să scrie un articol din serialul ei, Dru întocmi o listă cu toate numele persoanelor la care se făcuse referire sau care aveau într-un fel sau altul legătură cu cazul. Deja completase două coloane. Lista începea cu Liza, Audrey Barton şi Ted Cartwright. Următorul nume pe care Dru îl adăugă fu cel al tatălui Lizei, Will Barton. Murise într-un accident de echitaţie. Cât de idilic fusese mariajul lui cu Audrey? Avea să afle.

Un nume care i se păru foarte interesant era cel al lui Diane Wesley. Ziarele din vremea procesului o descriau ca fiind „un fotomodel, fostă prietenă a lui Cartwright". Pozase bucuroasă pentru presă şi nu se zgârcise cu declaraţiile, comentând mărturia pe care o depusese, chiar dacă judecătorul îi interzisese expres acest lucru. Le relatase reporterilor că luase masa cu Ted Cartwright în seara în care avusese loc tragedia şi că el îi spusese că se duce în secret să-şi vadă soţia şi că relaţia lor se destrămase din cauză că fetiţa îl ura.

Mărturia lui Diane ar fi putut duce la condamnarea Lizei, dar o prietenă a ei declarase în faţa instanţei că Diane i se plânsese că Ted o abuzase fizic în timpul relaţiei pe care o avuseseră. Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce oare susţinuse varianta lui la proces? se întrebă Dru. Mi-ar plăcea să-i iau un interviu acum.

Benjamin Fletcher, avocatul care fusese desemnat din oficiu să o apere pe Liza Barton, era o altă persoană care o intriga pe Dru. Când căutase informaţii despre el, aflase că îşi luase licenţa la vârsta de patruzeci şi şase de ani, lucrase doi ani ca avocat din oficiu, apoi îşi dăduse demisia şi îşi deschisese un mic birou, ocupându-se de divorţuri, testamente şi vânzări de proprietăţi. Încă îşi mai practica meseria în Chester, un oraş nu prea departe de Mendham. Dru calculă că acum ar fi trebuit să aibă cam şaptezeci şi cinci de ani. Cred că o să încep cu el, decise ea. Probabil că tribunalul nu îmi va pune la dispoziţie dosarele în care sunt implicaţi minori. Dar e evident că Fletcher nu era specialist în delincvenţă juvenilă. Atunci, din ce motiv cineva care nu avea pic de experienţă în astfel de cauze a fost desemnat să apere un copil acuzat de crimă? se întrebă ea.

Mai multe întrebări decât răspunsuri, se gândi Dru. Se lăsă pe spate pe scaunul ei rotativ, îşi dădu jos ochelarii şi începu să-i răsucească în mână – un tic despre care prietenii săi spuneau că le aduce în minte o vulpe care adulmecă o urmă.

17

Marcella nu s-a schimbat deloc, îşi spuse Ted Cartwright cu amărăciune în timp ce sorbea dintr-un pahar de scotch, în biroul său din Morristown. A rămas la fel de bârfitoare şi curioasă, la fel de periculoasă. Ridică prespapierul greu de sticlă care se afla pe biroul lui şi îl aruncă cu putere în cealaltă parte a încăperii. Îl urmări satisfăcut cum se loveşte de mijlocul spătarului scaunului de piele. Nu ratez niciodată, se gândi el în timp ce îşi imagina cum ar arăta feţele oamenilor pe care şi-ar fi dorit să-i vadă şezând pe scaunul acela, ce reacţie ar fi avut aceştia când prespapierul s-ar fi îndreptat spre ei.

Ce căuta Jeff MacKingsley pe Old Mill Lane astăzi? Întrebarea îi tot revenea în minte de când îl văzuse pe procuror trecând cu maşina pe lângă casa Marcellei. Procurorii nu se ocupă personal de anchetă în cazurile de vandalism, aşa că trebuie să fie altceva la mijloc.

Telefonul sună – era linia lui directă. La lătratul lui scurt: „Ted Cartwright", îi răspunse o voce familiară.

— Ted, am văzut ziarele. Să ai grijă să pozezi frumos şi să spui o poveste la fel de frumoasă. Eu pot să susţin că ai fost un soţ model şi că moartea soţiei tale te-a afectat profund. Pot să şi dovedesc treaba asta. Şi, după cum, probabil, ţi-ai dat seama, te sun pentru că în momentul de faţă am nevoie de nişte bani.

18

Când Georgette mă sunase să-mi propună să văd şi alte case, m-am grăbit să răspund. O dată mutaţi din locuinţa asta şi instalaţi în alta, am fi pur şi simplu doar nişte nou-veniţi în oraş. Ne-am recâştiga anonimatul. Acest gând îmi menţinu buna dispoziţie pe parcursul întregii după-amiezi.

Alex le ceruse muncitorilor să-i pună biroul, computerul şi cutiile cu cărţi în bibliotecă. Era o încăpere spaţioasă care dădea în spatele casei. De ziua mea, atunci când el, împreună cu agentul imobiliar mă conduseseră din cameră în cameră, Alex anunţase pe un ton entuziast că îşi va amenaja biroul în bibliotecă şi că va găsi acolo loc şi pentru pianul cu coadă. Îmi fusese teamă să-l întreb dacă anulase sau nu transportul pianului, care urma să aibă loc săptămâna viitoare.

După dejunul nostru târziu, cu atmosfera lui ciudată, Alex fugise în bibliotecă şi începuse să-şi despacheteze cărţile, cel puţin pe cele pe care voia să le aibă la îndemână. Când Jack se trezise, îl adusesem şi pe el sus. Din fericire, Jack e un copil care îşi poate găsi singur de lucru. Cuprins de bucuria târzie a statutului de părinte, Larry îl sufocase cu daruri, dar fusese clar de la bun început că jucăriile sale preferate erau cuburile, cu care putea să alcătuiască diferite structuri. Lui Jack îi plăcea la nebunie să construiască poduri şi case şi, din când în când, câte un zgârie-nori. Îmi aduc aminte că Larry spunea: „Celia, tatăl tău a fost arhitect. Se vede treaba că l-a moştenit."

Să ai aptitudini native de arhitect e un lucru foarte bun, mă gândeam eu în timp ce îl priveam pe fiul meu cum stătea cu picioarele încrucişate sub el, în colţul fostei mele camere de joacă. În

timp ce el se juca, eu îmi făceam de lucru cu dosarele pe care voiam să le sortez înainte de a ne muta.

Pe la cinci, Jack obosise să se joace cu cuburile, aşa că am coborât la parter. Am aruncat o privire în bibliotecă. Alex avea biroul plin de hârtii. Deseori obişnuia să aducă acasă câte un dosar la care lucra, dar acum am observat şi un teanc de ziare care zăcea pe podea, lângă biroul lui. Când ne auzi, ridică privirea şi zâmbi.

— Hei, oameni buni, începusem să mă plictisesc singur aici, jos. Jack, n-am prea avut timp să progresăm cu călăritul pe poneiul acela, nu-i aşa? Ce zici să mai încercăm acum?

Bineînţeles, lui Jack atât i-a trebuit. O luă la fugă către uşa din spate. Alex se ridică de pe podea, veni spre mine şi îmi cuprinse faţa în palme. Era un gest de tandreţe care mă făcea întotdeauna să mă simt în siguranţă.

— Ceil, am recitit toate ziarele. Cred că încep să înţeleg părerea ta în privinţa acestei case. Poate că este într-adevăr blestemată. Cel puţin aşa crede o mare parte dintre oamenii de aici. Personal, eu nu cred nimic din prostiile astea, dar principalul meu scop este fericirea ta. Mă crezi?

— Da, te cred, am spus eu, şi mi-am înghiţit nodul din gât, gândindu-mă că Alex nu avea nevoie acum de o nouă repriză de plâns.

Telefonul din bucătărie începu să sune. M-am grăbit să răspund, iar Alex mă urmă, îndreptându-se spre grădina din spatele casei. Era Georgette Grove, care îmi spuse că a găsit o casă frumoasă pe care vrea să mi-o arate. Am stabilit să ne întâlnim a doua zi dimineaţă, apoi am închis repede telefonul pentru că auzisem semnalul de „apel în aşteptare“. Am răspuns acelui apel exact când Alex ieşea pe uşa bucătăriei. Cred că m-a auzit atunci când am lăsat să-mi scape un sunet care-mi trăda surprinderea, pentru că s-a întors brusc, dar am dat din cap uşor şi am închis telefonul.

— Era un agent de vânzări, am minţit eu.

Uitasem să vorbesc cu cei de la compania de telefoane pentru a-mi

trece numărul de telefon la „secret“. La capătul celălalt al firului, o voce răguşită, în mod evident deghizată, şoptise:

— Pot să vorbesc cu Micuţa Lizzie, vă rog?

În seara aceea am ieşit toţi trei în oraş, dar eu mă gândeam la apelul pe care îl primisem. Oare mă recunoscuse cineva, mă întrebam speriată, sau era o glumă nesărată? Mă străduiam să par cât mai bine dispusă de dragul lui Alex şi al lui Jack, dar ştiam că pe Alex nu pot să-l păcălesc. Când am ajuns acasă, am invocat o migrenă şi m-am culcat devreme.

Pe la miezul nopţii, Alex mă trezi.

— Ceil, plângi în somn, spuse el.

Era adevărat, plângeam în somn. La fel se întâmplase şi după ce leşinasem. Pur şi simplu nu mă mai puteam opri din plâns. Alex mă luă în braţe şi, după o vreme, am adormit cu capul pe umărul lui. De dimineaţă, ne-a aşteptat pe mine şi pe Jack să luăm micul dejun împreună. După aceea, când Jack s-a dus sus să se îmbrace, mi-a spus cu blândeţe:

— Ceil, trebuie să te duci la un doctor, la unul din New York sau, dacă vrei, la unul de aici. Leşinul şi reprizele astea de plâns mă pun pe gânduri, mă fac să cred că ar putea fi semne de slăbiciune fizică. Şi dacă nu sunt reacţii ale organismului, atunci ar trebui să-ţi faci o programare la un psiholog sau la un psihiatru. Verişoara mea a suferit de depresie cronică şi la ea totul a început prin crize involuntare de plâns.

— Nu sunt deprimată, am protestat eu. Doar…

Vocea mi s-a stins. Când părinţii mei adoptivi m-au dus în California, am început şedinţele de recuperare cu un psiholog, doctorul Moran. Tratamentul a durat şapte ani, până când m-am înscris la Institutul de Tehnologia Decoraţiunilor. Doctorul Moran mi-a sugerat să continuu tratamentul la New York, dar am refuzat. Nu voiam să-mi dezgrop iar trecutul, în faţa unui nou psiholog. În schimb, din când în când, îl mai sunam pe doctorul Moran, lucru pe

care îl fac şi acum.

— O să mă duc la doctor, de dragul tău, i-am promis eu, şi cred că ar fi bine să merg la unul din oraş, dar îţi spun eu că nu-i nimic în neregulă cu mine.

— Hai mai bine să fim siguri, Ceil. O să mă interesez pe la club de un doctor. Şi acum, cred că ar cam trebui s-o şterg. Mult noroc la vânătoarea de case.

Este ceva atât de normal când un soţ grăbit îşi sărută soţia şi fuge spre maşină! Am rămas la fereastră, privindu-l. Sacoul bine croit îi scotea în evidenţă umerii largi. Mai făcu un semn rapid cu mâna, îmi trimise o bezea şi se îndepărtă cu maşina.

Am strâns masa, am urcat la etaj, am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi am aranjat paturile. Mi-am spus că trebuie să angajăm o menajeră şi o bonă pentru Jack. După ce l-am lăsat pe Jack la grădiniţă, am cumpărat ziarele şi m-am oprit la acelaşi centru comercial, să beau o cafea. Am răsfoit rapid ziarele, constatând cu bucurie că nu mai conţineau articole despre actele de vandalism, cu excepţia unei note scurte în care se arăta că poliţia continuă cercetările. Mi-am terminat cafeaua şi am plecat să mă întâlnesc cu Georgette Grove.

Ştiam exact unde este Holland Road. Bunica mea avea un văr care locuise pe strada aceea şi, când eram mică, obişnuiam să-l vizitez. Locaţia era minunată. O parte a străzii dădea într-o vale, iar pe cealaltă, casele se înşiruiau la poalele unui deal. În momentul în care am văzut casa, unde trebuia să mă întâlnesc cu Georgette, m-am gândit: „Dumnezeule, asta e!“ Am ştiut imediat, cel puţin din ce puteam să văd la exterior, că lui Alex îi va plăcea şi că locaţia îi va fi pe plac.

Poarta de lemn era deschisă şi am văzut BMW-ul argintiu al lui Georgette parcat în faţa casei. M-am uitat la ceas. Era zece fără un sfert. Am parcat maşina în spatele BMW-ului, am urcat scările verandei şi am sunat la uşă. Am aşteptat, apoi, am sunat din nou. Poate că e în pod sau în pivniţă, m-am gândit eu, şi nu aude soneria. Neştiind ce să fac, am apăsat clanţa şi am constatat că uşa nu era

încuiată. Am intrat în casă şi am strigat-o pe Georgette în timp ce treceam din cameră în cameră.

Locuinţa era mai mare decât cea de pe Old Mill Lane. Pe lângă bibliotecă şi sufragerie, mai avea şi o a doua sufragerie, mai micuţă, şi un birou. Am intrat în toate camerele, am ciocănit chiar şi la uşile celor trei toalete, pe care, când am văzut că nu primesc niciun răspuns, le-am şi deschis.

Georgette nu era nicăieri la parter. M-am oprit în faţa scărilor şi am strigat-o din nou, dar etajul rămase cufundat în tăcere. Dimineaţa fusese foarte însorită, dar acum se adunaseră norii şi, brusc, casa mi se păru foarte întunecată. Mă cuprinsese o nelinişte stranie, dar mi-am spus că nu am de ce să-mi fac griji. Georgette trebuia să fie pe undeva pe aici.

Mi-am amintit că observasem în bucătărie că uşa care ducea la subsolul clădirii era întredeschisă, aşa că m-am hotărât să încep s-o caut de acolo. M-am întors în bucătărie, am deschis uşa aceea şi am aprins lumina. Mi-am dat seama, după balustrada de stejar a scării, că subsolul nu era unul obişnuit. Am strigat-o pe Georgette din nou şi am început să cobor scările. Îngrijorarea îmi creştea la fiecare pas. Instinctul îmi spunea că acolo se întâmplase ceva groaznic. Oare Georgette avusese un accident? m-am întrebat.

Am apăsat întrerupătorul care era amplasat la piciorul scărilor şi camera se umplu de o lumină puternică. Peretele din spate era în întregime din sticlă, cu două uşi glisante care dădeau spre o terasă. M-am îndreptat spre ele, gândindu-mă că, probabil, Georgette ieşise afară, dar erau încuiate. Apoi am simţit un miros slab, dar persistent. Am recunoscut izul de terebentină.

Mirosul devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce traversam încăperea. Ghidată de el, am înaintat pe hol, am mai trecut de o baie şi, la un colţ, m-am împiedicat de un picior.

Georgette zăcea întinsă pe podea, cu ochii deschişi, cu fruntea plină de sânge închegat. Lângă ea era o cutie de terebentină răsturnată, iar conţinutul ei se scurgea pe covor. Avea încă o cârpă în

mână. Pistolul cu care fusese ucisă zăcea pe pardoseală, exact în mijlocul unei pete de vopsea roşie.

Îmi amintesc că am început să ţip.

Îmi amintesc că am ieşit în fugă din casă şi m-am urcat în maşină.

Îmi amintesc că am condus până acasă.

Îmi amintesc că la un moment dat am sunat la poliţie, dar când mi-a răspuns operatoarea n-am fost în stare să scot niciun cuvânt.

Când a venit poliţia eram la mine acasă, cu mâna încă încleştată pe telefon, şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit la spital şi că sergentul Earley mă întreba de ce am telefonat la poliţie.

19

Jarrett Alberti, un lăcătuş, a fost a doua persoană care a descoperit cadavrul lui Georgette Grove. Trebuia să se întâlnească cu Georgette la unsprezece şi jumătate, la ferma de pe Holland Road. Când ajunse acolo îşi parcă maşina în spatele BMW-ului argintiu al lui Georgette şi, văzând că uşa de la intrare era deschisă, pătrunse înăuntru, ca şi Celia Nolan, înaintea lui. Neştiind că face acelaşi drum ca şi ea, colindă camerele în căutarea lui Georgette, strigând-o întruna pe nume.

Ajuns în bucătărie, văzu că luminile de la nivelul de jos erau aprinse, aşa că începu să coboare scările. Simţi şi el mirosul de terebentină. Ca şi Celia cu o oră înainte, îl urmă şi, după un colţ, dădu peste cadavrul lui Georgette.

Jarrett făcuse armata la marina militară şi era obişnuit cu moartea, o văzuse deseori pe câmpul de luptă. Fusese de două ori în Irak înainte de a fi lăsat la vatră din cauza unei răni care îi distrusese glezna. Dar asta era altceva. Georgette Grove era o veche prietenă de familie.

Rămase acolo aproape un minut, privind scena. Apoi, disciplinat, se întoarse, ieşi din casă, sună la poliţie şi aşteptă pe verandă până când sosiră maşinile.

O oră mai târziu, observă cu detaşare că locul se transformase într-un adevărat furnicar. Casa fusese înconjurată cu bandă galbenă pentru a-i ţine la distanţă pe reporteri şi pe vecinii curioşi. Medicul legist examina cadavrul şi o echipă de criminalişti cerceta casa şi împrejurimile în căutarea probelor. Jarrett le spusese deja că el nu atinsese cadavrul sau ceva din jurul acestuia.

Procurorul Jeff MacKingsley şi Lola Spaulding, detectiv la secţia

locală de poliţie, îl luaseră la întrebări, pe verandă.

— Sunt lăcătuş, le explicase Jarrett. Georgette m-a sunat aseară acasă.

— Pe la ce oră te-a sunat? întrebă MacKingsley.

— Pe la nouă.

— Nu e cam târziu pentru un astfel de telefon?

— Georgette a fost cea mai bună prietenă a mamei mele. Obişnuia să spună că îmi este un fel de mătuşă. Întotdeauna mă suna acasă dacă avea nevoie să înlocuiască sau să repare încuietorile sau yalele de la uşile caselor pe care încerca să le vândă. Jarrett se gândi la momentele în care Georgette stătuse alături de el la căpătâiul mamei lui, atunci când aceasta se afla pe patul de moarte.

— Ce avea nevoie să faci?

— Spunea că îi lipseşte o cheie de la o debara din casa aceasta. Voia să vin la ora nouă şi să înlocuiesc broasca. I-am spus că nu pot să ajung decât pe la zece, şi ea a zis că, în cazul ăsta, va trebui s-o lăsăm pentru unsprezece şi jumătate.

— De ce? întrebă Jeff.

— Spunea că nu vrea ca eu să lucrez la uşa aceea în timp ce clienta ei era aici, şi că era sigură că aceasta avea să plece până la ora unsprezece şi jumătate.

— Deci Georgette ţi-a spus că este vorba de o „clientă".

— Da, confirmă Jarrett. După un moment de ezitare, adăugă: I-am spus lui Georgette că mi-ar fi mult mai uşor dacă aş veni în jur de zece, dar mi-a zis că nu se poate. Nu voia ca în momentul când aveam să deschid uşa debaralei clienta ei să fie de faţă. Mie mi s-a părut o chestie destul de amuzantă, aşa că am întrebat-o în glumă dacă în debaraua aceea era aur. I-am spus: „Stai liniştită, Georgette, n-o să-l fur!"

— Şi apoi?

Şocul pe care îl resimţise Jarrett atunci când descoperise cadavrul începuse să dispară, lăsând loc amărăciunii. Georgette Grove fusese parte din viaţa lui timp de douăzeci şi opt de ani, şi acum cineva o

împuşcase, o ucisese.

— Apoi Georgette a zis că ştie că poate avea încredere în mine, ceea ce nu putea spune despre anumite persoane din viaţa ei.

— A dat vreun detaliu în privinţa asta?

— Nu.

— Ştii unde era când te-a sunat?

— Da. Mi-a spus că e încă la birou.

— Jarrett, după ce scoatem cadavrul de acolo, crezi că poţi să deschizi uşa de la debaraua aceea?

— Păi, pentru asta am venit, nu-i aşa? replică Jarrett. Dacă nu vă deranjează, o să aştept în maşină până când o să aveţi nevoie de mine. Nu-i era ruşine de durerea lui.

Patruzeci de minute mai târziu, privea pe geamul maşinii cum sacul în care fusese pus cadavrul lui Georgette Grove era transportat spre maşina morgii. Detectivul Spaulding veni la maşină.

— Acum poţi veni jos, spuse ea.

Desfacerea yalei de la uşa debaralei era o operaţiune foarte simplă. Fără să i se ceară acest lucru, Jarrett împinse uşa. Nu ştia la ce să se aştepte, dar credea că în spatele acelei uşi se afla ceva care avea legătură cu moartea prietenei sale.

Lumina se aprinse automat. Se trezi în faţa unor rafturi pe care erau aliniate cutii de vopsea, cele mai multe dintre ele sigilate şi purtând etichete cu numele camerei pentru a cărei zugrăvire urmau să fie folosite.

— Aici nu se află decât nişte cutii de vopsea! exclamă el. Georgette n-a fost împuşcată din cauza unor cutii de vopsea, nu-i aşa?

Jeff MacKingsley nu-i răspunse. Se uita la cutiile de vopsea de pe raftul de jos. Erau singurele nesigilate. Trei dintre ele erau goale. A patra era plină pe jumătate. Capacul lipsea. Pata de pe podea, pe care Georgette încercase să o şteargă, provenea probabil de la această cutie, se gândi Jeff. Toate cutiile deschise erau etichetate „Sufragerie“. Toate conţinuseră vopsea roşie. Nu trebuia să fii geniu

pentru a-ţi da seama că de aici luaseră vopseaua cei ce vandalizaseră casa familiei Nolan, reflectă el. Oare ăsta să fie motivul uciderii lui Georgette Grove? Oare fusese împuşcată pentru a păstra tăcerea?

— Acum pot să plec?

— Sigur. Va trebui să dai o declaraţie, dar chestia asta poate fi făcută mai târziu. Mulţumesc pentru ajutor, Jarrett.

Jarrett dădu din cap şi păşi cu atenţie pe culoar, încercând să nu calce peste conturul de cretă care însemna locul unde fusese găsit cadavrul lui Georgette. În timp ce el pleca, Clyde Earley cobora scările, cu o mină mohorâtă. Traversă încăperea şi se îndreptă spre MacKingsley.

— Vin de la spital, spuse Earley. Am dus-o acolo pe Celia Nolan, cu o ambulanţă. La zece şi zece a sunat la poliţie, şi când a răspuns operatoarea n-a mai rostit niciun cuvânt, doar suspina. Asta ne-a alertat, aşa că ne-am dus la ea acasă. Era în stare de şoc. Nu a putut să ne răspundă la nicio întrebare. Am dus-o la spital. În salonul de la Urgenţă a început să îşi revină. A fost aici în dimineaţa aceasta. Spune că a descoperit cadavrul şi, apoi, a plecat acasă.

— A descoperit cadavrul şi a plecat acasă! exclamă Jeff.

— Mai ţine minte că a văzut cadavrul, că a ieşit în fugă din casă, s-a urcat în maşină, s-a dus acasă şi a încercat să sune la poliţie. Nu-şi mai aminteşte nimic altceva, decât că atunci când şi-a revenit din şoc era la spital.

— Cum se simte acum?

— E sedată, dar se simte mai bine. L-am anunţat şi pe soţul ei. E în drum spre spital, iar ea insistă să fie lăsată să plece cu el acasă. La şcoală, a avut loc o scenă, când n-a apărut să-şi ia copilul. Fiul ei a făcut o adevărată criză de isterie. A văzut-o leşinând alaltăieri şi, după câte se pare, se teme că mama lui o să moară. Unul dintre profesori l-a adus şi pe el la spital. Acum e cu ea.

— Va trebui să vorbim cu doamna Nolan, spuse Jeff. Probabil că ea era clienta pe care o aştepta Georgette Grove.

— Bănuiesc că acum nu va mai vrea să cumpere casa asta,

comentă Earley. Se pare că are destule probleme cu o singură casă care a fost scena unei crime, dar cu două?

— Ţi-a spus cumva la ce oră a ajuns aici?

— La zece fără un sfert. Venise mai devreme.

Asta înseamnă că am pierdut mai bine de o oră, de când a văzut ea cadavrul şi până ne-a chemat Jarrett Alberti, îşi spuse Jeff.

— Jeff, am găsit ceva interesant în poşeta victimei. În mâna înmănuşată, detectivul Spaulding ţinea o fotografie decupată dintr-un ziar. O aduse mai aproape, ca s-o poată vedea şi el. Era o poză în care era surprinsă Celia Nolan leşinând, tăiată din ziarul apărut cu o zi înainte. Se pare că a fost pusă în geanta lui Georgette după ce a fost ucisă, spuse Spaulding. Am verificat dacă sunt amprente pe ea, dar n-am găsit nimic.

20

Cred că panica pe care am zărit-o pe faţa lui Jack a fost ceea ce m-a calmat. Încă mai plângea când a intrat în rezerva în care mă instalaseră cei de la spitalul de urgenţă. De obicei îl lasă pe Alex să îl ia în braţe, dar după sperietura pe care o trăsese astăzi când văzuse că nu venisem să-l iau de la şcoală, nu voia să stea decât la mine în braţe.

În drum spre casă, am stat pe bancheta din spate a maşinii, ţinându-l de mână pe Jack. Alex îşi făcuse griji pentru amândoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ceil, spuse el, nici nu pot să-mi imaginez ce experienţă oribilă ai trăit! Ce naiba se întâmplă în oraşul ăsta?

Da, oare ce se întâmplă? am gândit eu.

Era aproape două fără un sfert, şi tuturor ne era foame. Alex deschise o cutie de supă pentru noi, şi lui Jack îi pregăti sandvişul lui favorit, cu jeleu şi unt de arahide. Supa fierbinte m-a ajutat să scap de ameţeala cauzată de sedativele pe care doctorul mi le injectase în braţ.

Abia terminasem de mâncat când la uşă au început să sune reporterii. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că printre ei era şi o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt. Mi-am amintit că ea alergase spre mine atunci când leşinasem, în ziua în care ne-am mutat.

Alex ieşi afară. Pentru a doua oară în patruzeci şi opt de ore, el dădu o declaraţie presei.

— După actele de vandalism care au avut loc asupra acestei case cu o zi înainte ca noi să ne mutăm aici, am decis că ar fi mai bine pentru noi dacă ne-am găsi o altă locuinţă în zona aceasta. Georgette Grove a fixat o întâlnire cu soţia mea la o proprietate pusă în

vânzare, pe Holland Road. Când Celia a ajuns acolo, a descoperit cadavrul doamnei Grove şi s-a grăbit acasă pentru a anunţa poliţia.

După ce termină ce avea de spus, reporterii începură să-l bombardeze cu întrebări.

— Ce te-au întrebat? l-am întâmpinat eu când a intrat în casă.

— Mi-au pus întrebările obişnuite: de ce n-ai sunat imediat la poliţie, dacă aveai sau nu telefonul mobil la tine. Le-am spus tuturor că ai crezut că ucigaşul era încă în casă şi ai făcut cel mai înţelept lucru, ai plecat de acolo.

Câteva minute mai târziu a sunat Jeffrey MacKingsley şi a întrebat dacă poate veni să discute cu mine. Alex a vrut să amâne întâlnirea, dar eu am acceptat imediat să vorbesc cu el. Instinctul îmi spunea că acum trebuie să încerc să par cât mai cooperantă.

MacKingsley veni însoţit de un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu o faţă durdulie, cu păr rar şi cu o mină serioasă. Se prezentă ca fiind detectivul Paul Walsh. MacKingsley îmi spuse că detectivul Walsh va conduce ancheta cu privire la moartea lui Georgette Grove.

Am răspuns la întrebările lor, aşezată pe canapea, cu Alex lângă mine. Le-am explicat că vreau să continuu să locuiesc în zona aceasta, dar trecutul casei şi actele de vandalism care avuseseră loc mă deranjau foarte tare şi nu mai puteam rămâne aici. Le-am mai spus că Georgette se oferise să renunţe la comisionul care i se cuvenea şi să ne găsească o altă locuinţă în zonă, urmând să se străduiască din răsputeri să revândă casa asta, de asemenea, fără comision.

— Înainte de a vedea casa aceasta pentru prima oară, acum o lună, nu ştiaţi nimic despre trecutul ei? mă întrebă detectivul Walsh.

Am simţit că mi se umezesc palmele. Am răspuns alegându-mi cu grijă cuvintele:

— Nu ştiam nimic despre trecutul acestei case acum o lună, când am văzut-o.

— Doamnă Nolan, cunoaşteţi faptul că în New Jersey există o lege care îl obligă pe agentul imobiliar să-l informeze pe potenţialul

cumpărător dacă o casă poartă un stigmat, adică dacă acolo s-a comis o crimă sau a avut loc o sinucidere sau dacă se presupune că respectiva casă este bântuită?

Nu a fost nevoie să mă prefac surprinsă.

— Habar nu aveam, am spus. Asta înseamnă că Georgette nu s-a oferit să renunţe la comision din pură generozitate?

— A încercat să-mi spună ceva despre trecutul casei, dar eu am întrerupt-o, explică Alex. Aşa cum i-am spus şi ei atunci, când eram copil, familia mea a închiriat o ruină de castel în Cape Cod şi localnicii jurau că era bântuit.

— Totuşi, ziarele de ieri au scris că aţi cumpărat casa aceasta ca un cadou pentru soţia dumneavoastră. Este numai pe numele ei, aşa că doamna Grove avea obligaţia să îi dezvăluie şi ei istoria acestei clădiri, ne informă MacKingsley.

— De asta era Georgette atât de afectată de actele de vandalism, am spus eu. Când am ajuns aici marţi dimineaţa, ea se chinuia să scoată furtunul din garaj, să cureţe vopseaua. Am simţit că mă cuprinde furia. Aş fi putut fi scutită de coşmarul mutării. Apoi mi-am adus aminte cum arăta Georgette Grove în secunda în care fugisem din casa aceea, de sângele închegat de pe fruntea ei, de cârpa pe care încă o mai ţinea în mână. Încercase să şteargă pata aceea de vopsea roşie de pe podea.

Vopseaua roşie seamănă foarte bine cu sângele. Mai întâi se varsă, apoi se îngroaşă şi se întăreşte…

— Doamnă Nolan, aţi cunoscut-o pe Georgette Grove înainte să vă mutaţi aici?

Pata de vopsea roşie de lângă trupul lui Georgette…

— Celia, murmură Alex.

Mi-am dat seama că detectivul Walsh repetase întrebarea. Dacă o cunoscusem pe Georgette Grove când eram mică? Se poate ca mama să o îi cunoscut, dar eu nu-mi aduc aminte de ea.

— Nu, am spus eu.

— Asta înseamnă că aţi văzut-o pentru prima dată în ziua în care

v-aţi mutat, şi atunci pentru scurtă vreme?

— Da, aşa e, spuse Alex, şi eu am simţit iritarea din vocea lui. Georgette n-a stat prea mult marţi. Voia să se întoarcă mai repede la birou şi să facă aranjamentele necesare pentru repararea stricăciunilor. Ieri, când am ajuns acasă, Celia mi-a zis că o sunase Georgette şi-i spusese că vrea să-i arate şi alte case, iar după-amiază, eram şi eu acasă când a telefonat să stabilească o întâlnire pentru astăzi de dimineaţă.

Walsh îşi lua notiţe.

— Doamnă Nolan, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să o luăm pas cu pas. Aveaţi întâlnire cu doamna Grove în dimineaţa aceasta?

Nu ai niciun motiv să nu cooperezi, m-am pus eu în gardă, încearcă să nu pari că îţi cauţi prea mult cuvintele şi povesteşte totul exact cum s-a întâmplat.

— Georgette s-a oferit să mă ia de acasă, dar i-am spus că vreau să merg cu maşina mea, ca să fiu sigură că pot ajunge la timp să-l iau pe Jack de la şcoală, de la St. Joseph. L-am lăsat acolo pe la nouă şi un sfert, am trecut pe la cafeneaua din centrul comercial şi am băut o cafea, apoi m-am dus să mă întâlnesc cu Georgette.

— V-a explicat cum să ajungeţi pe Holland Road? întrebă Walsh.

— Nu. Adică DA, bineînţeles că mi-a explicat cum să ajung.

Pentru un moment, feţele lor trădară surpriza. Mă contrazisesem. Puteam să văd cum încercau să îşi dea seama ce gândesc, cântărindu-mi foarte atent răspunsurile.

— Aţi găsit greu casa? întrebă Walsh. Holland Road nu este foarte bine marcat.

— Am condus încet, am spus eu. Apoi le-am povestit cum am găsit poarta deschisă, am văzut maşina lui Georgette, cum m-am plimbat prin casă, strigând-o, apoi am coborât scările, am simţit mirosul de terebentină şi am descoperit cadavrul.

— Aţi atins ceva cât aţi stat acolo, doamnă Nolan? De data aceasta întrebarea o pusese MacKingsley.

Am refăcut mental traseul. Nu-mi venea să cred că fusesem în

casa aceea cu numai câteva ore în urmă.

— Am apăsat clanţa de la uşa de la intrare, am spus. După aceea nu cred că am mai atins ceva până când am deschis uşa care dădea spre subsol. În acea încăpere am mers până la uşile glisante care dădeau spre grădină. Credeam că Georgette ieşise afară. Dar erau încuiate, aşa că este posibil să le fi atins, pentru că altfel nu mi-aş fi dat seama că sunt încuiate. Apoi am luat-o pe hol, urmărind mirosul de terebentină, şi am găsit-o pe Georgette.

— Doamnă Nolan, aveţi un pistol?

Întrebarea picase pe neaşteptate. Ştiam că fusese pusă pentru a mă încurca.

— Nu, bineînţeles că nu, am protestat eu.

— Aţi tras vreodată cu un pistol?

M-am uitat la cel care îmi punea întrebările. În spatele ochelarilor rotunzi, ochii lui căprui căpătaseră nuanţe întunecate. Ce fel de întrebare era asta? Era normal să fie pusă persoanei care avusese ghinionul să descopere pe victima unei crime? Mi-am dat seama că Walsh bănuia ceva, probabil că atenţia îi fusese atrasă de ceva ce spusesem sau poate de ceva ce nu spusesem.

Bineînţeles că am minţit din nou.

— Nu, nu am tras niciodată cu pistolul.

Walsh scoase o pungă de plastic în care se afla o poză decupată dintr-un ziar. Era fotografia în care fusesem surprinsă leşinând.

— Ştiţi cumva de ce se afla această fotografie în poşeta doamnei Grove? mă întrebă el.

Alex îi răspunse pentru mine şi i-am fost foarte recunoscătoare pentru asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să ştie soţia mea ce avea Georgette Grove în poşetă? Se ridică în picioare. Fără să mai aştepte răspunsul celor doi, spuse: Sunt sigur că înţelegeţi că astăzi a fost încă o zi stresantă pentru familia noastră.

Amândoi bărbaţii se ridicară la rândul lor.

— S-ar putea să fie necesar să mai vorbim, doamnă Nolan, spuse

procurorul. Nu aveţi în plan să plecaţi în vreo excursie, nu-i aşa?

Da, vreau să plec la capătul pământului, am vrut eu să spun, dar în loc de asta, cu o amărăciune nedisimulată, i-am zis:

— Nu, domnule MacKingsley, o să fiu aici, acasă.

21

Faţa arsă de soare, musculatura proeminentă şi mâinile tăbăcite dovedeau faptul că Zach Willet îşi petrecuse toată viaţa în aer liber. Zach lucra la clubul de echitaţie din Washington Valley de când avea doisprezece ani, şi acum ajunsese la venerabila vârstă de şaizeci şi doi. La început, făcuse curat în grajduri la sfârşit de săptămână, apoi, când împlinise şaisprezece ani, renunţase la şcoală pentru a se putea angaja cu normă întreagă la club.

— Ştiu tot ce am nevoie să ştiu, îi spusese el profesorului care insistase să-şi continue studiile, subliniind că avea destulă minte pentru chestia asta. Eu înţeleg caii şi caii mă înţeleg pe mine.

Lipsa acută a ambiţiei îl împiedicase să avanseze dincolo de postul de om bun la toate la clubul din Washington Valley. Îi plăcea să ţesale caii şi să facă exerciţii cu ei şi era mulţumit de asta. Se pricepea să trateze bolile de care sufereau prietenii lui cabalini şi ştia să cureţe şi să repare harnaşamentul. Se ocupa şi de o afacere personală, o prăvălioară unde recondiţiona şi vindea hăţuri, şei şi alte elemente de harnaşament. Avea două categorii de clienţi. Cei care voiau să-şi înlocuiască efectele şi cei al căror entuziasm iniţial scăzuse drastic şi erau bucuroşi să poată scăpa, chiar şi în schimbul unui preţ derizoriu, de accesoriile necesare pentru practicarea acestui sport destul de costisitor.

Atunci când instructorii clubului erau ocupaţi, Zach mai dădea uneori şi lecţii de echitaţie, deşi asta nu era una dintre activităţile sale preferate. Îl enerva să vadă oameni care n-aveau nimic în comun cu călăria cum încălecau nervoşi pe câte un cal, strângeau de hăţuri şi se speriau de moarte când acesta protesta aruncându-şi capul pe spate.

Acum treizeci de ani, Ted Cartwright îşi adusese caii la Washington Valley. Doi ani mai târziu, îi mutase la grajdurile clubului din Peapack.

Miercuri după-amiaza, vestea uciderii lui Georgette Grove se răspândise în club. Zach o cunoştea şi o simpatiza pe Georgette. Din când în când, ea îl recomanda celor care voiau să îşi ia un cal. Le spunea: „Duceţi-vă la Zach de la clubul din Washington Valley. Dacă sunteţi drăguţi cu el, o să aibă foarte mare grijă de calul dumneavoastră."

„Ce motiv ar fi avut cineva să ucidă o doamnă atât de drăguţă ca Georgette Grove?" era întrebarea care se afla pe buzele tuturor.

Zach gândea cel mai bine atunci când se afla pe cal. Cu o figură încruntată şi preocupată, înşeuă unul dintre caii pe care fusese plătit să-i instruiască, încălecă şi porni pe cărarea care ducea spre dealurile din spatele clubului. Când ajunse aproape de culmea unuia dintre ele, o apucă pe o cărare pe care nu mulţi călăreţi aveau curajul să se aventureze. Panta era destul de dificilă chiar şi pentru călăreţii mai experimentaţi, dar nu acesta era motivul pentru care Zach o evita de obicei. Nu voia să-şi amintească de ceea ce se întâmplase aici cu mulţi ani în urmă.

O dată ce ai făcut-o unui om care ţi-a stat în cale, nimic nu te opreşte s-o mai faci o dată, altui om, reflectă el în timp ce conducea calul la pas. Şi, fără îndoială, se vorbea de mult prin oraş că Georgette Grove îi stătea în drum. Are nevoie de terenul acela de pe Route 24 pentru a putea construi centrul comercial pe care îl plănuieşte de atâta timp. Pariez că poliţiştii o să-i ia repede urma. Dacă el a făcut-o, mă întreb dacă a fost atât de prost încât să folosească acelaşi pistol.

Zach se gândi la cartuşul turtit pe care îl ascunsese în apartamentul lui, aflat la etajul unei clădiri care adăpostea două familii, în Chester. Seara trecută, când Ted Cartwright îi strecurase plicul acela în barul lui Sammy, simţise foarte clar nota ameninţătoare din vocea acestuia atunci când îi şoptise: „Ai grijă,

Zach! Nu-ţi forţa norocul!“

Ted este acela care-şi forţează norocul, îşi spuse Zach, în timp ce privea în vale. În locul în care poteca se îngusta, strânse hăţurile şi calul se opri. Luă telefonul mobil din buzunarul vestei, scoase antena şi apăsă pe o tastă. O fotografie face cât o mie de cuvinte, se gândi el zâmbind satisfăcut, apoi îşi strânse coapsele îndemnând calul care o porni încet pe poteca sinuoasă.

22

Dru Perry nu aflase imediat despre moartea lui Georgette Grove din cauză că se afla la tribunalul din Morris County, unde făcea un reportaj despre un proces. Când judecătorul suspendă şedinţa pentru prânz, Dru îşi verifică mesajele de pe telefonul mobil şi îl sună imediat pe editorul ei, Ken Sharkey. Cinci minute mai târziu, era pe drum spre locul crimei, spre Holland Road din Peapack.

Ajunsese deja acolo când Jeff MacKingsley ţinu o scurtă conferinţă de presă, în care confirmă faptul că Georgette Grove, rezidentă de-o viaţă în oraşul Mendham, fusese găsită moartă la nivelul de jos al casei unde fixase o întâlnire cu un potenţial cumpărător.

Bomba era că nu lăcătuşul, ci Celia Nolan descoperise prima cadavrul, şi această ştire declanşă ploaia de întrebări. Dru se mânie pe ea însăşi când un alt reporter întrebă despre legea care obliga agentul imobiliar să îl avertizeze pe potenţialul cumpărător despre eventuala istorie neagră a casei. Ar fi trebuit să ştiu şi eu despre legea asta, se gândi Dru. Cum de mi-a scăpat?

Jeff MacKingsley se mărgini să povestească faptele, aşa cum se petrecuseră: Celia Nolan ajunsese aici la zece fără un sfert, cu cincisprezece minute înainte de ora fixată pentru întâlnire. Găsise uşa descuiată şi intrase în casă. O strigase pe Georgette, dar nu primise niciun răspuns. După ce descoperise cadavrul, ieşise în fugă din casă, se urcase în maşină şi, ajunsă acasă, sunase la poliţie, dar intrase în stare de şoc şi nu mai putuse articula niciun cuvânt.

Apoi, Jeff le relată despre lăcătuşul care sunase la poliţie puţin după ora unsprezece şi jumătate.

— Investigaţiile noastre continuă, încheie el. Este posibil ca

Georgette Grove să fi fost urmărită până în casă sau poate că ucigaşul se afla în casă, aşteptând-o. Pistolul cu care a fost ucisă a fost găsit lângă cadavru.

Văzând că nu mai are ce să facă pe Holland Road, Dru se îndreptă spre locuinţa familiei Nolan. Şi aici ajunse exact la timp, cu numai câteva minute înainte ca Alex Nolan să facă acea scurtă declaraţie.

— Aveaţi cunoştinţă despre existenţa unei legi privitoare la stigmatul unei locuinţe? strigă Dru, dar prea târziu, căci Nolan deja intrase în casă.

Presimţind ceva, Dru nu plecă împreună cu restul reporterilor şi aşteptă în maşină, la câteva sute de metri depărtare de casa familiei Nolan. Era acolo când procurorul MacKingsley şi detectivul Walsh parcară maşina în spatele celei a lui Alex Nolan, sunară la uşă şi fură primiţi înăuntru.

Ieşi imediat din maşină, merse până pe alee şi aşteptă. Cei doi bărbaţi rămaseră înăuntru aproape douăzeci de minute. Când ieşiră, erau mohorâţi şi foarte tăcuţi.

— Dru, o să organizez o conferinţă de presă la ora cinci, îi spuse MacKingsley cu fermitate. Atunci, o să vă răspund la toate întrebările la care o să pot. Cred că ne întâlnim acolo.

— Poţi să contezi pe asta, strigă ea, în timp ce cei doi bărbaţi se îndepărtau rapid.

Următoarea ei oprire fu la Agenţia Imobiliară Grove, de pe East Main Street. Merse cu maşina până acolo, aşteptându-se ca biroul să fie închis, dar după ce parcă şi ajunse la uşă observă că în zona recepţiei erau trei persoane, în ciuda faptului că pe uşă era înscrisul închis.

Spre uimirea ei, una dintre persoane se dovedi a fi Marcella Williams. *Bineînţeles* că era şi ea aici, îşi spuse Dru. Vrea să afle cele mai noi bârfe la prima mână. Dar Marcella se poate dovedi uneori foarte utilă, îşi reconsideră ea atitudinea, când aceasta îi deschise uşa, o invită înăuntru şi o prezentă asociaţilor lui Georgette Grove.

Atât bărbatul, cât şi femeia păreau destul de supăraţi şi, în mod

clar, se pregăteau să refuze interviul pe care intenţiona să li-l ia, chiar dacă Dru încercase să pună problema cât mai delicat posibil, spunând:

— Vreau să scriu un articol în memoria lui Georgette Grove, care a fost un stâlp al acestei comunităţi.

Marcella interveni în favoarea ei:

— Chiar ar trebui să vorbiţi cu Dru, le spuse ea lui Robin Carpenter şi lui Henry Paley. În articolul de ieri din *Star-Ledger*, Dru a scris foarte frumos despre Georgette, despre cât de supărată a fost din cauza actelor de vandalism. A povestit chiar şi cum Georgette încercase să scoată din garajul casei furtunul pentru a curăţa vopseaua înainte ca soţii Nolan să apară.

Asta am scris înainte să aflu că Georgette încălcase legea şi vânduse o casă familiei Nolan fără să le spună despre stigmatul care plana asupra ei, se gândi Dru.

— Georgette Grove a fost o persoană importantă în Mendham, spuse ea. Cred că merită ca lumea să-şi amintească tot ce a făcut ea pentru comunitate.

În timp ce vorbea, studia figurile lui Carpenter şi lui Paley.

În ciuda faptului că ochii albaştri ai lui Carpenter erau umflaţi şi faţa îi era roşie din cauza recentelor reprize de plâns, se putea spune despre ea că este o femeie foarte frumoasă, realiză Dru. Era blondă natural, dar îşi vopsea părul. Avea o faţă delicată şi ochi mari. Dacă e nasul ei, atunci înseamnă că e foarte norocoasă, se gândi Dru. Buzele pline. Mă întreb dacă îşi injectează ceva în ele pentru a le menţine atât de senzuale. Un corp fantastic. S-ar fi putut angaja cu uşurinţă ca model, deşi faptul că nu avea decât un metru şaizeci şi cinci nu ar fi ajutat-o să câştige prea mulţi bani din meseria asta. Ştie şi să se îmbrace, remarcă Dru, observând linia pantalonilor ei crem şi bluza decoltată, cu imprimeuri roz şi crem.

Totuşi, dacă încearcă să fie sexy, aici nu prea are pentru cine, concluzionă ea şi îşi concentră atenţia asupra lui Henry Paley. Slăbuţ, agitat, trecut de şaizeci de ani, agentul imobiliar părea mai

mult îngrijorat decât îndurerat. Dru decise să ţină minte acest lucru şi să-l analizeze mai târziu.

I-au spus că tocmai erau pe punctul de a bea o cafea, şi o invitară să li se alăture. Cu cana de cafea în mână, Dru o urmă pe Robin de cealaltă parte a încăperii, spre colţul în care erau plasate câteva fotolii şi o canapea în jurul unui televizor.

— Când am început lucrul acum un an, Georgette mi-a spus că reamenajase zona de recepţie. Intenţiona să prezinte potenţialilor clienţi casete cu casele pe care le avea la vânzare, astfel încât aceştia să o poată alege pe cea mai potrivită pentru ei, explică Robin pe un ton trist.

— Există o casetă de prezentare şi pentru casa de pe Holland Road? întrebă Dru, sperând ca întrebarea ei să nu fi sunat prea abrupt.

— Nu, spuse Henry Paley. Clădirea s-a vândut imediat ce a fost scoasă pe piaţă. Nici n-am avut ocazia să ne uităm la ea. După aceea, tranzacţia a căzut şi casa a reintrat pe listele de oferte ale mai multor agenţii imobiliare.

— Aţi apucat să o vedeţi după aceea? întrebă Dru, sperând din toată inima să-i facă să-i răspundă la câteva întrebări despre casa în care fusese ucisă Georgette Grove.

— Am fost eu acolo, săptămâna trecută, replică Paley. De fapt, am prezentat-o unor clienţi, dar s-a dovedit a fi mult prea scumpă pentru ei.

— Acum câteva ore am fost acolo, fac un reportaj pentru ziarul la care lucrez, spuse Dru. Am stat afară, bineînţeles, dar este în mod evident o casă deosebit de frumoasă. Nu pot să nu mă întreb de ce Georgette Grove voia atât de mult s-o vândă Celiei Nolan. Îi spusese oare Celia că nu mai vrea să stea în casa de pe Old Mill Lane, sau dorinţa ei de a o vinde avea legătură cu legea privind casele stigmatizate? Dacă soţii Nolan o dădeau în judecată, oare Georgette n-ar fi fost obligată să le dea banii înapoi?

Lui Dru nu-i scăpă faptul că buzele lui Henry Paley se strânseră

într-un rictus.

— Soţii Nolan doreau să rămână în zonă, spuse Henry, pe un ton plin de răceală. Georgette mi-a spus că îi telefonase doamnei Nolan şi se oferise să-i arate şi alte case, fără să perceapă vreun comision, în cazul în care se hotăra să cumpere alta.

Dru se hotărî să mai pună o întrebare sensibilă:

— Dar, având în vedere că Georgette Grove îi înşelase o dată, nedezvăluindu-le adevărul despre casa aceea, nu ar fi fost mai rezonabil din partea lor să-i ceară banii înapoi şi să apeleze la serviciile altui agent imobiliar?

— Am auzit cu urechile mele, chiar în camera aceasta, cum Georgette a încercat să-i vorbească lui Alex Nolan despre trecutul casei, şi el a întrerupt-o, spunând că nu-l interesează, zise Robin iritată. Dacă a insistat sau nu în a-i spune şi doamnei Nolan, asta este altă poveste. Dar, să fiu sinceră, dacă aş fi fost în locul Celiei Nolan, bineînţeles că m-aş fi enervat teribil din cauza actelor de vandalism, dar n-aş fi plecat de-acolo. Georgette se temea că ar fi putut fi dată în judecată. De asta voia atât de mult să-i găsească Celiei Nolan o altă casă. Şi graba de a face acest lucru a costat-o viaţa.

— Tu ce crezi că i s-a întâmplat? întrebă Dru.

— După părerea mea, cineva a reuşit să intre în casă, şi s-a speriat când Georgette a dat peste el, sau poate cineva a urmărit-o până acolo, cu gândul s-o jefuiască, şi, la momentul respectiv, a intrat în panică.

— Georgette a trecut pe la birou de dimineaţă?

— Nu, şi nici n-o aşteptam. Când Henry şi cu mine am plecat ieri de la birou, ne-a spus că a doua zi urma să se ducă direct la respectiva casă.

— Georgette a rămas la birou până mai târziu pentru că avea întâlnire cu cineva aici?

— Biroul reprezenta a doua casă pentru Georgette. Obişnuia deseori să rămână până târziu.

Dru reuşise să strângă mai multe informaţii decât sperase. Îşi

dădu seama că Henry Paley fusese revoltat de întrebarea ei, dar răspunsul pe care i-l dăduse Robin Carpenter îi oferise calea de scăpare de care avea nevoie.

— Spui că biroul era o a doua casă pentru ea. Hai să vorbim puţin despre ce fel de om era Georgette. Ştiu că era foarte implicată în viaţa comunităţii.

— Avea şi un album de fotografii pe tema asta, spuse Robin. Ți-l aduc imediat.

Cincisprezece minute mai târziu, cu carneţelul plin de însemnări şi notiţe, Dru era gata de plecare. Marcella Williams se ridică să o conducă. La ieşirea din birou, când Dru îşi lua la revedere de la toată lumea, Marcella spuse:

— Te conduc până la maşină. E îngrozitor, nu-i aşa? începu ea în secunda în care uşa se închise în spatele lor. Încă nu-mi vine să cred că Georgette a murit. Cred că majoritatea oamenilor din oraş n-au aflat încă. Procurorul şi detectivul care se ocupă de caz tocmai plecau când am ajuns eu la birou. Cred că îi luaseră la întrebări pe Henry şi pe Robin. Eu am venit să dau o mână de ajutor. Ştii, cu telefoanele şi cu toate lucrurile de genul ăsta…

— Foarte drăguţ din partea ta, comentă Dru sec.

— Adică, vreau să spun, Georgette nu era plăcută de *toată* lumea. Avea nişte idei foarte fixe despre cum ar trebui să se construiască în oraşul acesta. Îţi aduci aminte de celebra remarcă a lui Ronald Reagan care spunea că dacă ar fi să ne luăm după ecologişti, ar trebui să construim colivii şi la Casa Albă. Unii oameni cred că, dacă ar fi fost după Georgette, am fi mers încă pe drumuri pietruite şi ne-am fi luminat casele cu lămpi cu gaz.

Unde vrea Marcella să ajungă? se întrebă Dru.

— Robin mi-a spus că Henry a plâns ca un copil când a afla de moartea lui Georgette, şi eu o cred, continuă Marcella. Din câte am înţeles eu, de când i-a murit nevasta, acum şase ani, îi cam făcea curte lui Georgette, dar se pare că ea nu era interesată. De asemenea, am mai auzit că vrea să iasă la pensie, şi de când s-a hotărât să se

retragă din afaceri atitudinea lui s-a schimbat. Le-a spus oamenilor că vrea să închidă agenţia şi să vândă imobilul. A fost o clădire drăguţă la vremea ei, dar acum zona a devenit una comercială, şi preţurile au crescut. Mai mult, Henry a cumpărat împreună cu Georgette un teren pe Route 24, ca investiţie pentru viitor. El tot voia să-l vândă, dar ea intenţiona să-l concesioneze statului.

— Acum ce se va întâmpla cu el? întrebă Dru.

— Ştiu şi eu la fel de multe ca şi tine. Georgette avea nişte veri în Pennsylvania, destul de apropiaţi, aşa că sunt sigură că i-a trecut în testamentul ei. Marcella râse sardonic. De un lucru sunt sigură. Dacă le-a lăsat terenul acela verilor ei, statul poate să-şi ia adio de la el. O să-l vândă imediat.

Dru îşi lăsase maşina în parcarea de lângă Robinson, farmacia construită în secolul al nouăsprezecelea care era una dintre clădirile istorice din oraş. Când ajunse la maşină, îşi luă rămas-bun de la Marcella şi îi promise că vor ţine legătura. În timp ce se îndepărta, aruncă o privire farmaciei şi se gândi că priveliştea acestei clădiri vechi ar fi încântat-o pe Georgette Grove.

Se mai gândi şi la faptul că Marcella Williams se dăduse peste cap pentru a-i spune că Henry Paley are destule de câştigat de pe urma morţii lui Georgette Grove. Oare are ceva cu omul, se întrebă Dru, sau încearcă să protejeze pe altcineva?

23

Charley Hatch locuia într-una dintre cele mai mici case din Mendham, o vilă cu patru camere, construită în secolul al nouăsprezecelea. O cumpărase după divorţ. Partea bună era că avea şi un grajd mare, unde putea să-şi depoziteze uneltele de grădinărit şi de curăţat zăpada. Charley avea patruzeci şi patru de ani, dar părul şaten-deschis şi tenul măsliniu îl făceau destul de atrăgător. Câştiga binişor de pe urma locuitorilor oraşului Mendham, dar nu-i prea simpatiza pe clienţii lui bogaţi.

Se ocupa de peluzele lor şi le îngrijea grădinile de primăvara şi până toamna, iar iarna le deszăpezea aleile. Se întreba mereu de ce nu era el în locul lor, de ce nu se născuse şi el într-o familie bogată.

Câţiva dintre clienţii lui mai vechi aveau îndeajuns de multă încredere în el pentru a-i încredinţa cheile şi îl plăteau pentru a avea grijă, din când în când, de locuinţele lor cât timp erau plecaţi. Uneori, când avea chef, îşi lua sacul de dormit şi rămânea peste noapte într-una dintre aceste case. Se uita la televizor în sufrageria lor şi se servea cu ce-i dorea inima din barul lor. În acele momente, avea un sentiment de superioritate, la fel ca atunci când acceptase să vandalizeze casa de pe Old Mill Lane.

În seara zilei de miercuri, Charley şedea în fotoliul lui din imitaţie de piele, cu picioarele pe un taburet, când sună telefonul mobil. În timp ce se întindea după el, se uită le ceas şi fu surprins să constate că era unsprezece şi jumătate. Am adormit la ştiri, se gândi el. Ar fi vrut să urmărească ştirile, ştia că, probabil, avea să fie difuzat un reportaj despre uciderea lui Georgette. Recunoscu numărul de la care era sunat şi mormăi un salut.

Vocea familiară izbucni pe un ton furios:

— Charley, a fost o prostie din partea ta să laşi cutiile alea de vopsea în debara. De ce nu le-ai aruncat?

— Eşti nebun? răspunse el, furios la rândul lui. Cu toată publicitatea care s-a făcut despre evenimentele alea, crezi că nu ar fi sărit în ochi câteva cutii de vopsea aruncate la gunoi? Ascultă, ai obţinut ceea ce ai vrut. Am făcut o treabă bună.

— Nimeni nu ţi-a cerut să sculptezi un craniu şi două oase încrucişate pe uşa de la intrare. Te-am avertizat seara trecută să-ţi ascunzi toate sculpturile pe care le ai pe-acasă. Ai făcut asta?

— Nu m-am gândit că… începu el.

— Aşa e! Tu nu gândeşti! Eşti pe lista de suspecţi a poliţiei. O să afle că tu te ocupi de grădina de acolo.

Fără să mai răspundă, Charley închise telefonul, întrerupând convorbirea. Se trezise de-a binelea. Se ridică de pe fotoliu. Din ce în ce mai nervos, aruncă o privire prin cameră şi numără nu mai puţin de şase sculpturi în lemn, operele lui, care se aflau la vedere, pe mese şi pe rafturi. Înjurând printre dinţi, le adună, apoi se duse în bucătărie, luă un sul de folie de plastic, le înfăşură şi le aruncă într-un sac de gunoi. Pentru un moment se opri nehotărât, după care duse sacul în grajd şi îl ascunse în spatele unor saci de sare.

Supărat, se întoarse în casă, deschise telefonul mobil şi formă un număr.

— Mi-am ascuns lucrurile, aşa că poţi dormi liniştit în noaptea asta.

— Bine.

— Totuşi, în ce belea m-ai băgat? întrebă el pe un ton ridicat. De ce să mă caute poliţia? Abia o cunoşteam pe femeia aceea, pe agentul imobiliar!

De data aceasta, fu rândul persoanei de la celălalt capăt al firului, cea care îl trezise pe Charley, să închidă telefonul.

24

Ora morţii vine noaptea. A sosit timpul să dăm masca jos…

Nu ştiu de ce versul acesta îmi umblase prin cap toată ziua, dar nu puteam să scap de el. Alex îşi anulase toate întâlnirile când fusese anunţat că eram la spital, aşa că, după ce procurorul şi detectivul plecaseră, se retrăsese în birou şi începuse să dea telefoane. Am ieşit afară cu Jack şi l-am lăsat să călărească poneiul. Nu mai era nevoie să mă prefac că nu ştiu să pun şaua şi să-i cer ajutorul lui Alex. Văzuse că mă pricep prea bine să înşeuez un ponei.

După ce l-am plimbat de câteva ori în jurul padocului, am cedat rugăminţilor lui Jack şi i-am dat lui frâiele.

— Tu stai lângă gard şi uită-te la mine, mami, mă imploră el. Sunt destul de mare să mă descurc şi singur.

Nu o rugasem şi eu pe mama acelaşi lucru când eram de vârsta lui Jack? Mă pusese pe ponei de când aveam trei ani. E ciudat cum mă năpădesc astfel de amintiri. Am încercat întotdeauna să las în urmă copilăria, chiar şi momentele fericite de atunci, pentru că amintirea acelor clipe mă doare prea tare. Dar acum mă aflu în casa în care mi-am petrecut primii ani din viaţă şi simt cum mă împresoară aducerile aminte.

Doctorul Moran, psihiatrul meu, mi-a spus că amintirile nu pot rămâne prea multă vreme ascunse. Şi totuşi există un moment din noaptea aceea pe care vreau să mi-l amintesc, dar oricât aş încerca, nu pot să sap îndeajuns de mult în trecut pentru a-l scoate la suprafaţă. Când mă trezisem, crezusem că televizorul era deschis, dar mă înşelasem. Mai întâi, auzisem vocea mamei mele şi sunt sigură că îl striga pe nume pe tata sau vorbea despre el. *Ce-i spusese lui Ted?*

Apoi, de parcă aş fi schimbat programul la televizor, figura lui Georgette Grove îmi apăru în faţa ochilor. Îi vedeam expresia pe care o avea întipărită pe faţă prima dată când o întâlnisem. Era supărată, pe punctul de a izbucni în plâns. Îmi dau seama acum că era îngrijorată pentru ea, nu pentru mine. Nu voia să piardă vânzarea casei. De aceea se grăbise să stabilească întâlnirea aceea de azi-dimineaţă.

Oare această întâlnire o costase viaţa pe Georgette? Oare o urmărise cineva sau o aşteptase în casă? Nu avea cum să bănuiască ceva. Probabil că stătea în genunchi, curăţând podeaua de pata aceea de vopsea, când a fost împuşcată.

În momentul acela, în timp ce Jack călărea poneiul, zâmbind fericit şi încercând să-mi facă semne cu mâna, apoi apucând repede hăţurile, am reuşit să fac legătura. Oare vopseaua de pe podeaua acelei locuinţe, vopseaua pe care Georgette încercase să o cureţe, nu era aceeaşi vopsea care fusese folosită la vandalizarea acestei case?

Asta era! Eram *sigură!* De asemenea, eram sigură că şi poliţia ajunsese la aceeaşi concluzie şi putea să şi dovedească acest lucru. Nu fusesem interogată numai pentru că descoperisem cadavrul lui Georgette Grove, ci şi pentru că moartea ei putea avea legătură într-un fel sau altul cu actele de vandalism a căror ţintă fusese casa mea.

Persoana care o ucisese pe Georgette plasase cu grijă pistolul în mijlocul acelei pete de vopsea. Vopseaua aceea trebuia să facă legătura dintre moartea ei şi actele de vandalism. Şi cu mine, m-am gândit eu.

Ora morţii vine noaptea. A sosit timpul să dăm masca jos…

Venise ora morţii, m-am gândit eu – moartea lui Georgette. Dar, din păcate, nu pot să-mi dau jos masca. Nu pot să solicit transcrierea stenogramelor de la procesul meu. Nu pot să cer o copie de pe raportul făcut la autopsia mamei mele. Cum aş fi privită dacă m-aş apuca să caut aceste informaţii la tribunalul din Morris County?

Dacă oamenii ar afla cine sunt, s-ar gândi oare că atunci când

m-am dus să mă întâlnesc cu Georgette Grove am luat şi pistolul cu mine, că am văzut-o încercând să cureţe vopseaua aceea roşie, că am făcut legătura cu actele de vandalism şi că am împuşcat-o?

Casa Micuţei Lizzie. Feriţi-vă!

Lizzie Borden a luat un topor…

— Mami, nu-i aşa că Lizzie e un ponei minunat? strigă Jack.

— Nu-i mai spune Lizzie, am urlat eu. Nu-i poţi pune numele Lizzie! Nu voi accepta asta!

Speriat, Jack începu să plângă. M-am repezit spre el, l-am luat în braţe şi am încercat să-l liniştesc. Apoi Jack se desprinse din îmbrăţişarea mea.

— M-ai speriat, mami! spuse el, şi fugi în casă.

25

Vineri dimineaţa, în ziua următoare celei în care Georgette Grove fusese ucisă, Jeff MacKingsley organiză o şedinţă în biroul său, şedinţă la care îi convocă pe toţi detectivii însărcinaţi cu anchetarea acelei morţi. În afară de Paul Walsh mai veniseră şi doi investigatori cu state vechi în poliţie, Mort Shelley şi Angelo Ortiz. Toţi trei constataseră că şeful lor era foarte îngrijorat.

După saluturile de rigoare, Jeff intră direct în subiect:

— Vopseaua roşie care a fost folosită la vandalizarea casei familiei Nolan provine de la magazinul Tannon Hardware din Mendham şi a fost preparată la comandă pentru familia Carroll, proprietarii casei din Holland Road. Nu ar fi trebuit să o sun *eu* pe doamna Carroll în San Diego ca să aflăm asta.

Ortiz îi răspunse, încercând să se apere:

— Mă ocupam eu de chestia asta. Rick Kling, de la poliţia din Mendham, a fost însărcinat să verifice magazinele de vopseluri din zonă. Puştiul care era de serviciu la Tannon Hardware nu ştia nimic despre clienţii care comandaseră un anume tip de vopsea. Sam Tannon a fost plecat în interes de afaceri până ieri. Rick urma să se întâlnească cu el, dar între timp am găsit cutiile goale de vopsea în casa din Holland Road.

— Marţi după-amiază ştiam deja că persoana care vandalizase locuinţa familiei Nolan folosise vopsea marca Benjamin Moore, spuse Jeff ferm. Ţinând seama că Tannon Hardware este singurul magazin autorizat să vândă vopseaua aceea, cred că detectivul Kling ar fi trebuit să-i dea un telefon lui Sam Tannon, oriunde s-ar fi aflat acesta, pentru a vedea dacă îşi aminteşte cine i-a comandat un amestec de vopsea roşie cu maro deschis. Am vorbit cu domnul

Tannon acum o oră. Colaborase cu persoana angajată pentru decorarea interiorului şi amestecase vopselurile necesare pentru zugrăvirea acelei case, cea a familiei Carroll.

— Kling a realizat că a greşit, spuse Ortiz. Dacă ne-am fi dat seama că o astfel de vopsea ar fi putut fi amestecată la comandă, pentru zugrăvirea interiorului unei anumite case, am fi ajuns la imobilul de pe Holland Road încă de miercuri.

Cuvintele lui plutiră o vreme în atmosfera tensionată a încăperii.

— Asta nu înseamnă că am fi putut să o salvăm pe Georgette Grove, spuse Jeff. Ea ar putea fi victima unei tentative de jaf, dar dacă detectivul Kling ar fi urmărit firul acela am fi deschis debaraua şi am fi confiscat încă de miercuri vopseaua rămasă. Ar fi o prostie să declarăm la conferinţa de presă că nu am putut să aflăm de unde a fost procurată vopseau aceea, mai ales că a fost cumpărată de la un magazin de aici, din Mendham.

— Jeff, după părerea mea nu este important când am găsit vopseaua, ci faptul că a fost folosită la „Casa Micuţei Lizzie“. Cred că arma crimei a fost lăsată în mijlocul petei de vopsea tocmai pentru a sublinia această legătură, ceea ce ne duce înapoi la Celia Nolan, o doamnă care, după părerea mea, ar trebui să fie investigată temeinic. Vocea lui Paul Walsh avea unele accente de insolenţă.

— Pistolul acela a fost intenţionat pus în mijlocul petei de vopsea roşie, replică Jeff. E evident. Făcu o pauză. Puţin mai calm, spuse: Nu sunt de acord cu teoria conform căreia doamna Nolan are ceva de ascuns. Cred că biata femeie a avut parte de destule şocuri în ultimele trei zile şi, în mod firesc, este stresată şi iritată. Clyde Earley se afla în maşina care a ajuns la doamna Nolan acasă, după ce ea a sunat la poliţie, şi spune că starea de şoc în care a găsit-o nu putea fi prefăcătorie. Nici măcar nu a putut să articuleze un cuvânt până a ajuns la spital.

— Avem amprentele ei de pe fotografia aceea pe care a găsit-o în grajd, cea pe care ţi-a predat-o. Vreau să le verific în baza de date, spuse Walsh încăpăţânat. N-aş fi surprins să aflu că doamna are un

trecut tulbure, pe care se străduieşte să îl ascundă.

— Dă-i drumul, izbucni Jeff. Dar dacă ai să conduci ancheta asta, vreau să te concentrezi pe găsirea unui criminal şi nu să-ţi pierzi timpul cu Celia Nolan.

— Jeff, nu ţi se pare ciudat că spune că fiul ei învaţă la St. *Joe?* insistă Walsh.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— A spus chestia asta asemeni unei persoane care e obişnuită să o spună. Cred că un nou-venit în oraş, cineva care ar fi văzut pentru prima dată şcoala St. Joseph, nu ar fi numit-o cu numele pe care numai localnicii îl mai folosesc. Cred, de asemenea, că a minţit atunci când ne-a declarat că Georgette Grove i-a explicat cum să ajungă la casa de pe Holland Road. Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti, dar doamna Nolan s-a contrazis când i-am pus întrebarea respectivă. Mai întâi a spus „Nu", apoi, după numai un moment, a spus „Da, bineînţeles". Şi-a dat seama că s-a bâlbâit. Oricum, am verificat ora la care a sunat la poliţie, de acasă. Era zece şi zece.

— Ce vrei să demonstrezi cu chestia asta?

— Vreau să spun că, după cum ne-a declarat, a ajuns la casa de pe Holland Road la zece fără un sfert, şi a tot căutat-o pe Georgette prin camerele de la parter. Clădirea e destul de mare, Jeff. Doamna Nolan ne-a spus că s-a gândit un moment dacă să urce sau nu la etaj, apoi şi-a adus aminte că remarcase, în bucătărie, că uşa prin care se pătrunde în subsol era deschisă, aşa că s-a întors în bucătărie, a coborât scările, a încercat uşile glisante care dădeau spre grădină şi a constatat că erau încuiate, apoi a străbătut holul, a dat colţul şi a descoperit cadavrul. Apoi a fugit înapoi la maşină şi a condus până acasă. Paul Walsh îşi dădea seama că, indirect, îi demonstra şefului lui că ignorase unele indicii cu privire la crimă, dar continuă cu îndrăzneală: Aseară m-am întors la locul crimei şi am verificat cât durează drumul dintre Holland Road şi Old Mill Lane. Intrarea şi ieşirea de pe Holland Road pot fi destul de dificile, nu prea sunt plăcuţe cu indicatoare pe acolo. În drumul spre Old Mill Lane am

greşit o curbă, aşa că a trebuit să mă întorc şi să o iau de la capăt. Mi-a luat aproape nouăsprezece minute să ajung cu maşina de pe Holland Road pe Old Mill Lane şi am depăşit cu zece kilometri pe oră viteza legală. Hai să facem socoteala. Paul Walsh aruncă o privire spre Shelley şi Ortiz, de parcă aştepta de la ei confirmarea faptului că-i urmăreau logica. Dacă Celia Nolan a reţinut corect ora la care a ajuns la casa de pe Holland Road, respectiv zece fără un sfert, înseamnă că pentru a ajunge înapoi acasă la zece şi zece, fără să apese prea tare pe pedala de acceleraţie, a trebuit să plece de acolo la zece fără nouă minute, de unde rezultă că nu a stat în casă decât şase minute.

— Ceea ce este foarte plauzibil, spuse Jeff încet. Ar fi trebuit să se mişte repede, dar asta nu înseamnă că nu e posibil.

— Asta, de asemenea, ar însemna că a mers direct acasă, fără să se încurce deloc la intersecţiile acelea foarte derutante, deşi se afla în stare de şoc.

— Te-aş ruga să spui unde vrei să ajungi, spuse Jeff iritat.

— Ce vreau eu să demonstrez este că doamna Nolan fie a ajuns mai devreme la casa de pe Holland Road şi a aşteptat-o pe Georgette, fie a mai fost acolo şi cunoştea foarte bine străzile pe care trebuia să o ia atât la venire, cât şi la plecare.

— Şi ce vrei să demonstrezi cu asta?

— Cred că Nolan a spus adevărul atunci când ne-a zis că nu ştia nimic despre legea impusă agenţilor imobiliari şi despre faptul că această lege ar fi ajutat-o să scape de casa aceea. Generosul ei soţ a cumpărat proprietatea şi a pus-o pe numele ei, dar ei nu îi place deloc, însă nu are curajul să-i spună. Într-un fel sau altul, că a aflat de actele de vandalizare a casei anul trecut, de Halloween, opera unor copii, şi s-a hotărât să pună şi ea la cale ceva asemănător. A aranjat cu cineva să-i facă praf casa, a venit cu camioanele cu mobilă, s-a prefăcut că leşină şi în acest mod şi-a asigurat o cale de a scăpa de ea. Astfel, nu va fi obligată să trăiască în casa aceea care nu-i place, iar soţul ei cel bun o înţelege. Apoi, Georgette află cumva de schema pe

care Celia Nolan a pus-o la cale. Să nu uităm că în poşeta ei a fost găsită o poză a doamnei Nolan, surprinsă în timp ce leşina. Părerea mea e că voia să i-o arate Celiei şi să-i spună că avea de gând să o dea de gol.

— În cazul acesta, cum îţi explici că pe fotografie nu au fost găsite amprente, nici măcar ale lui Georgette? întrebă Ortiz.

— Poate că Nolan a pus mâna pe ea, dar i-a fost frică să o ia, închipuindu-şi că şi alte persoane ştiau că Georgette avea fotografia aceea în geantă. În loc de asta, a şters-o de amprente şi a pus-o la loc în poşetă.

— Ţi-ai greşit meseria, Paul, replică Jeff. Ar fi trebuit să te faci avocat al apărării. La suprafaţă, teoria ta e foarte convingătoare, dar conţinutul e găunos. Celia Nolan este o femeie destul de înstărită. Ar fi putut să-şi cumpere încă o casă foarte uşor şi ar fi putut, de asemenea, să-l convingă pe soţul ei să se mute. Este evident că o iubeşte la nebunie, aşa că nu i-ar fi fost prea greu să-l păcălească. Poţi să-i verifici amprentele în baza de date, ca să scapi de-o grijă. Mort, ce se întâmplă?

Mort Shelley scoase din buzunar un carneţel de notiţe.

— Alcătuim o listă cu toţi oamenii care aveau acces la casa aceea şi urmează să îi luăm la întrebări. De exemplu, agenţii imobiliari care puteau deţine cheile locuinţei şi persoanele care se ocupă de curăţenie sau de întreţinerea grădinilor. De asemenea, vrem să aflăm dacă Georgette Grove avea duşmani, dacă avea de dat bani cuiva sau dacă era implicată într-o relaţie. Încă nu am reuşit să descoperim de unde a fost procurată păpuşa plasată pe veranda casei familiei Nolan. La vremea ei, a fost destul de scumpă, dar, după părerea mea, a fost cumpărată de la un târg de vechituri şi apoi a fost aruncată într-un pod, unde a zăcut timp de mai mulţi ani.

— Dar pistolul din mâna păpuşii? Pare destul de real, îndeajuns cât să sperie pe cineva, spuse Jeff.

— Am verificat compania care produce astfel de pistoale de jucărie. Fabrica şi-a închis între timp porţile. Multă lume reclamase

faptul că pistoalele pe care le produceau semănau prea bine cu armele adevărate. Patronul companiei a distrus toate documentele contabile după ce au trecut cei şapte ani prevăzuţi de lege. Cu pistolul am ajuns într-un punct mort.

— În regulă. Ţineţi-mă la curent cu mersul anchetei. Jeff se ridică, semn că şedinţa se încheiase. În timp ce oaspeţii plecau, Jeff o strigă pe Anna, secretara lui, şi-i spuse să nu-i facă legătura cu nimeni timp de o oră.

Zece minute mai târziu, interfonul bâzâi.

— Jeff, a sunat o femeie care spune că l-a auzit aseară, la Black Horse Tavern, pe Ted Cartwright, ameninţând-o pe Georgette Grove. Ştiu că vrei să vorbeşti cu ea.

— Fă-mi legătura, spuse Jeff.

26

După despărţirea de Marcella Williams, Dru Perry se duse direct la redacţia ziarului pentru a-şi scrie articolul despre crima de pe Holland Road. Apoi îi spuse editorului ei, Ken Sharkley, că avea să lucreze acasă a doua zi dimineaţă la un articol despre Georgette Grove, articol care avea să apară în ediţia de week-end.

Astfel, vineri dimineaţa, cu o cană de cafea în mână şi îmbrăcată încă în pijama peste care pusese un halat, Dru şedea la biroul ei de acasă şi se uita la postul local de televiziune, Canalul 12. Un reporter tocmai îl intervieva pe un văr al lui Georgette Grove, Thomas Madison, care venise din Pennsylvania când aflase vestea morţii verişoarei lui. Madison, un bărbat abia trecut de cincizeci de ani, povestea despre durerea familiei şi despre şocul pe care-l suferise când aflase de această crimă sângeroasă. Anunţă unde şi când va avea loc înmormântarea lui Georgette – trupul ei urma să fie incinerat, după ce familia va primi permisiunea medicului legist, iar urna cu cenuşă va fi plasată în cavoul familiei din cimitirul Morris County. Ceremonia funerară va avea loc luni, la ora zece dimineaţa, la biserica prezbiteriană Hilltop, biserica la care mersese toată viaţa ei.

Ce repede au fixat ceremonia funerară, se gândi Dru. Asta mă face să cred că vărul Thomas vrea să termine repede şi să se întoarcă acasă. Apăsă pe un buton al telecomenzii şi închise televizorul, hotărând că avea să participe şi ea la înmormântare.

Deschise calculatorul şi începu să caute pe Internet referinţe despre Georgette Grove. Îi plăcea să navigheze pe Internet pentru că deseori descoperea lucruri interesante, neaşteptate.

— Asta e, spuse ea cu voce tare o oră mai târziu, când dădu peste

o fotografie făcută pe vremea când Georgette Grove şi Henry Paley erau la şcoală, în ultimul an la liceul din Mendham. Textul fotografiei menţiona că ei erau câştigătorii cursei organizate în cadrul concursului interstatal. Amândoi ţineau câte un trofeu în mână. Henry înconjurase cu braţul lui slăbănog umerii lui Georgette şi, în timp ce ea zâmbea spre aparatul de fotografiat, el îi zâmbea numai ei.

Pare îndrăgostit până peste cap, îşi spuse Dru. Cred că de atunci i se aprinseseră călcâiele după Georgette.

Se hotărî să caute mai multe informaţii despre Henry Paley. Află că, după terminarea colegiului, începuse să lucreze ca agent imobiliar, se căsătorise cu Constance Liller, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, şi se alăturase recent înfiinţatei Agenţii Imobiliare Grove când avea patruzeci de ani. Un anunţ din pagina de decese a unui ziar înştiinţa că soţia sa, Constance Liller Paley, încetase din viaţă cu şase ani în urmă.

Apoi, dacă e să-i dăm crezare Marcellei Williams, Henry a încercat din nou o idilă cu Georgette, reflectă Dru. Dar ea nu a părut interesată, şi în ultima vreme se cam ciondăniseră pentru că Henry voia să-şi încaseze banii de pe terenul de pe Route 24. Nu pot să mi-l imaginez pe Henry omorând pe cineva, dar dragostea şi banii erau principalele motive pentru care oamenii ucideau şi erau ucişi. Interesant.

Se lăsă pe spate în scaun, cu privirea în tavan. Când am stat de vorbă ieri, oare Henry Paley mi-a spus unde se afla când a fost omorâtă Georgette? Nu cred, decise ea. Geanta ei era pe podea, lângă scaun. Dru o culese de pe jos, scoase agenda şi notă întrebările şi faptele la care medita.

Unde se afla Henry Paley în dimineaţa crimei? A ajuns la birou la ora la care venea de obicei sau a avut întâlnire cu nişte clienţi? Cutiile în care se păstrează cheile de la case au un sistem de închidere electronic. Se poate afla de câte ori a vizitat Henry clădirea de pe Holland Road. Oare ştia ceva despre cutiile de vopsea din

debara? El voia ca agenţia să fie închisă. Oare a vrut să o saboteze pe Georgette cu vânzarea casei de pe Old Mill Lane sau să o facă să piardă tranzacţia cu familia Nolan?

Dru închise agenda, o puse înapoi în geantă şi continuă să caute pe Internet informaţii despre Georgette Grove. În următoarele două ore, reuşi să-şi facă o imagine despre femeia aceea independentă care, judecind după multitudinea de premii pe care le câştigase, nu era numai dedicată comunităţii, ci se dovedise şi o militantă activă pentru păstrarea stilului de viaţă actual în Mendham.

Dintre cei care voiau să schimbe categoria proprietăţilor şi să lărgească limitele localităţii probabil că mulţi şi-ar fi dorit să o vadă moartă, se gândi Dru, în timp ce găsea noi dovezi şi însemnări despre cum reuşise Georgette, cu argumente elocvente şi coerente, să împiedice schimbarea politicii cadastrale a oraşului.

Sau poate că unul dintre ei îşi dorea să o împuşte, se corectă ea. Din câte putuse să afle, Georgette Grove călcase pe bătături o grămadă de oameni, mai ales în ultimii câţiva ani. Dar acţiunile sale în slujba comunităţii nu afectaseră pe nimeni atât de mult ca pe Henry Paley. Ridică receptorul telefonului şi formă numărul agenţiei, zicându-şi că era puţin probabil să fie cineva acolo.

Henry Paley răspunse la telefon.

— Henry, ce bine-mi pare că te-am găsit! Nu ştiam dacă astăzi agenţia este deschisă. Lucrez la un articol despre Georgette şi m-am gândit că ar fi bine să folosesc şi nişte fotografii din albumul acela. Mă gândeam să trec pe acolo şi să-mi împrumuţi albumul pentru câteva zile sau măcar să fac nişte cópii după el.

După mai multe parlamentări, Paley fu de acord, cu inima strânsă, să o lase să facă nişte poze de pe album.

— Nu vreau ca albumul să iasă din agenţie, spuse el, şi nici nu vreau să-l descompletez.

— Henry, poţi să stai cu mine când voi face pozele. Mulţumesc foarte mult. Ne vedem pe la prânz. N-o să-ţi răpesc prea mult timp.

Dru închise telefonul, se ridică şi îşi dădu pe spate şuviţele rebele.

Trebuie să le tund, se gândi ea. Încep să arăt ca un câine ciobănesc. Se duse în dormitor şi în timp ce se îmbrăca, o întrebare îi veni în minte, o întrebare pe jumătate intuitivă, născută din flerul acela specific al unui bun reporter de investigaţii. Oare Henry mai alerga, şi dacă da, ce importanţă avea acest lucru în tot scenariul acesta?

Şi asta trebuia să verifice.

27

Martin şi Kathleen Kellogg din Santa Barbara, California, erau rudele mai îndepărtate care mă adoptaseră. Când murise mama, cei doi locuiau în Arabia Saudită, unde el lucra la o firmă de construcţii. Nu au aflat nimic despre ce se întâmplase decât în momentul în care compania la care lucra l-a rechemat pe Martin în Santa Barbara. Procesul se terminase deja când s-au întors ei în ţară, iar eu locuiam la adăpostul pentru minori din New Jersey, unde Departamentul pentru Minori şi Probleme de Familie, pe scurt DMPF, mă repartizase.

Într-un fel, a fost mai bine că nu au putut să ia legătura cu mine până în momentul acela. Cum ei nu aveau copii, după ce au aflat ce s-a întâmplat, în linişte şi fără pic de publicitate, au venit în Morris County şi au făcut o cerere de adopţie. Au fost intervievaţi şi verificaţi. Tribunalul a hotărât în scurt timp că îndeplinesc condiţiile necesare pentru a fi tutorii şi părinţii adoptivi ai unui minor care în ultimul an nu scosese decât câteva cuvinte.

Pe vremea aceea, soţii Kellogg abia trecuseră de cincizeci de ani, aşa că nu erau prea bătrâni pentru a fi părinţii adoptivi ai unui copil de unsprezece ani. Martin îmi era totuşi rudă, chiar dacă mai îndepărtată. Cu toate acestea, cel mai mult a contat faptul că le păsa într-adevăr de suferinţa mea. Prima dată când m-am întâlnit cu Kathleen mi-a spus că speră să o plac şi că, în timp, voi ajunge să o iubesc. Mi-a zis: „Mi-am dorit întotdeauna o fetiţă. Acum vreau să-ţi dau înapoi ce ţi-a mai rămas din copilărie, Liza."

Am plecat de bunăvoie cu ei. Bineînţeles, nimeni nu-ţi poate da înapoi ceva ce a fost distrus. Nu mai eram un copil – eram un criminal achitat. Au încercat din răsputeri să mă facă să trec peste

mizeria cu „Micuţa Lizzie“ şi m-au instruit să spun tuturor povestea pe care o spuseseră şi ei celor pe care-i cunoscuseră după ce se reîntorseseră în Santa Barbara.

Eu eram fata unei prietene de-a lor, văduvă, care aflase că suferă de cancer în fază terminală şi îi rugase să mă adopte. Mi-au ales şi un nume nou, Celia, pentru că pe bunica mea o chemase Cecelia. Fuseseră îndeajuns de inteligenţi pentru a înţelege că aveam nevoie de o legătură cu trecutul, chiar dacă era vorba de una secretă.

Am rămas la ei şapte ani. În tot acest timp am avut săptămânal programare la doctorul Moran. Încă de la început am avut încredere în el. Cred că mai degrabă pe el, şi nu pe Martin, îl priveam ca pe un tată. În perioada în care nu putusem vorbi îmi ceruse să îi desenez. Făceam aceleaşi desene, iar şi iar. Camera mamei mele, o siluetă fioroasă, urâtă, cu spatele la mine, ţinând-o cu un braţ pe mama lipită de perete. Am desenat şi un pistol din care ieşeau gloanţe, dar pistolul nu era ţinut de nimeni. Am desenat şi o replică inversă a celebrei *Pietà.* Mă desenasem pe mine ţinând în braţe cadavrul mamei mele.

Pierdusem un an de şcoală generală, dar am recuperat repede şi apoi m-am înscris la liceul din Santa Barbara. În ambele locuri eram cunoscută ca fiind „tăcută, dar cuminte“. Îmi făcusem prieteni, dar nu am lăsat pe nimeni să se apropie prea mult de mine. Pentru cineva care trăieşte într-o minciună, adevărul e întotdeauna ceva de evitat, aşa că îmi cântăream cu foarte mare grijă cuvintele. Îmi amintesc că, în anul doi, la o oră de engleză, ni s-a dat ca temă scrierea unui eseu despre cea mai importantă întâmplare din viaţa noastră.

Prin faţa ochilor au început să mi se perinde imagini din noaptea aceea teribilă. Era ca şi cum m-aş fi uitat la un film. Am încercat să iau stiloul în mână, dar degetele refuzau să mă asculte. M-am străduit să respir adânc, dar nu am reuşit să îmi umplu plămânii cu aer. Şi apoi am leşinat.

Ca să dau o explicaţie plauzibilă, am minţit spunând că atunci

când eram mică era să mă înec şi că din când în când retrăiesc acele momente şi mă sufoc. I-am povestit doctorului Moran că niciodată nu-mi mai amintisem cu atâta acurateţe evenimentele petrecute în acea noapte, şi că pentru o fracţiune de secundă mi-a revenit în minte şi ceea ce-i strigase mama lui Ted. Apoi am uitat din nou.

În acelaşi an, m-am mutat la New York pentru a urma cursurile Institutului de Tehnologia Decoraţiunilor din Manhattan, când compania la care lucra Martin a făcut restructurări, iar el a fost concediat, nu fără a primi câteva salarii compensatorii şi apoi s-au mutat amândoi în Florida, unde el s-a angajat la o firmă de construcţii de maşini. Acum, se pensionase şi, la optzeci şi ceva de ani, devenise, aşa cum îl alinta Kathleen, cam „uituc", iar eu mă temeam ca acest lucru să nu fie unul dintre semnele de instalare a bolii Alzheimer.

Când m-am căsătorit cu Alex, am făcut o nuntă fără prea mult tam-tam la Catedrala Sfântului Patrick. La eveniment au participat, în afară de noi doi, Jack, Richard Ackerman, avocatul mai în vârstă care era partener asociat la firma de avocatură la care lucra Alex, şi Joan Donlan, mâna mea dreaptă în mica firmă de decoraţiuni interioare care îmi aparţinea şi, de asemenea, cea mai bună şi mai apropiată prietenă.

Imediat după nuntă, Alex, Jack şi cu mine am zburat până la Neapole, să le facem o vizită lui Martin şi lui Kathleen. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am stat la hotel, pentru că Martin avea dese momente de dezorientare. Într-o zi, după ce terminasem prânzul şi rămăsesem de vorbă la masă, el mi-a spus „Liza". Din fericire, Alex nu era de faţă, plecase pe plajă, să facă o baie, dar Jack a auzit. L-a intrigat atât de mult, încât chiar şi acum mă mai întreabă uneori: „Mami, dar de ce te-a strigat bunicul «Liza»?"

La un moment dat, când încă stăteam în apartamentul din New York, s-a întâmplat ca Alex să fie în cameră când Jack îmi pusese întrebarea aceea, dar el s-a mulţumit să-i explice că uneori, când îmbătrânesc, oamenii încep să uite unele lucruri şi să încurce numele

oamenilor.

— Şi pe mine m-a strigat „Larry“ de vreo două ori. Mă încurcase cu primul tău tătic.

După ieşirea nervoasă pe care am avut-o în privinţa numelui poneiului, l-am urmat pe Jack în casă. Fugise la Alex şi acum stătea în braţele lui, spunându-i înfricoşat că mami îl speriase.

— Şi pe mine mă sperie câteodată, spuse Alex.

Ştiu că a spus-o în glumă, dar eu am sesizat că dincolo de glumă cuvintele sale aveau un sâmbure de adevăr. Leşinul, reprizele de plâns, starea de şoc în care intrasem când descoperisem cadavrul lui Georgette, toate îl speriaseră teribil. Teama se întipărise pe chipul lui Alex. Credea că am o cădere nervoasă.

Îl ascultă pe Jack care îi povestea cum ţipasem la el şi îi spusesem că nu poate să-i pună poneiului numele Lizzie, apoi încercă să-i explice:

— Ştii, Jack, cu multă vreme în urmă, aici a locuit o fetiţă pe nume Lizzie, şi ea a făcut nişte lucruri foarte rele. Nimeni nu o plăcea, aşa că au obligat-o să plece. Când auzim numele ăsta ne gândim la fata aceea. Ce urăşti tu cel mai mult şi mai mult?

— Când îmi face doctorul injecţie.

— Păi, atunci gândeşte-te aşa. Când noi auzim numele Lizzie, eu şi cu mami ne amintim de fetiţa aceea rea. Ţi-ar plăcea ca pe poneiul tău să-l cheme „Injecţie“?

Jack începu să râdă.

— Nuuuuu!

— Vezi, acum ştii şi tu cum se simte mami. Hai să găsim un alt nume pentru poneiul acela frumos.

— Mami spune că ar trebui s-o cheme „Star“, pentru că are o stea în frunte.

— Cred că e minunat, şi aşa ar trebui să-i rămână numele. Mami, mai avem poleială?

— Da, cred că da. Îi eram recunoscătoare lui Alex că reuşise să-l liniştească pe Jack, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce explicaţie îi

dăduse!

— Ce-ar fi să facem o stea mare din poleială şi s-o punem pe uşa grajdului, pentru ca toată lumea să ştie că acolo locuieşte un ponei pe nume Star?

Lui Jack i-a plăcut foarte mult ideea. Am desenat conturul unei stele pe o bucată de poleială şi el a decupat-o. Am lipit-o pe uşa barului, în cadrul unei ceremonii improvizate, iar eu am recitat poezioara aceea pe care o spunem în copilărie:

Steluţă mândră şi strălucitoare,
prima steluţă care apare,
cât aş vrea să se îndeplinească
dorinţa ce mi-o pun în seara asta.

Se făcuse deja ora şase, şi umbrele serii începuseră să se întindă peste tot.

— Ce dorinţă ţi-ai pus, mami? mă întrebă Jack.

— Îmi doresc ca noi trei să fim întotdeauna împreună.

— Tu ce dorinţă ţi-ai pus, Alex? întrebă Jack.

— Eu îmi doresc să începi să îmi spui „tată" cât mai curând, şi îmi mai doresc ca la anul pe vremea asta să ai un frăţior sau o surioară.

În seara aceea, când a vrut să mă ia în braţe, Alex a simţit reţinerea mea şi mi-a dat drumul imediat.

— Ceil, n-ar fi mai bine să iei nişte calmante? îmi sugeră el. Trebuie să te odihneşti. Mie nu mi-e somn. O să mă duc jos, să citesc ceva.

De obicei, când iau somnifere, înghit numai o jumătate de pastilă, dar după ziua de azi am decis să iau una întreagă şi am dormit neîntoarsă timp de opt ore. Când m-am trezit, era aproape opt şi Alex nu se afla în pat. Am pus un halat pe mine şi m-am grăbit spre bucătărie. Jack se trezise, se îmbrăcase şi acum şedea la masă, luând micul dejun împreună cu Alex.

Alex sări de pe scaun şi veni spre mine.

— Da' ştiu că ai dormit! spuse el. Nu cred că te-ai mişcat deloc, toată noaptea. Mă sărută cu tandreţe, luându-mi faţa în palme. Trebuie să plec. Eşti bine?

— Da, mă simt bine. Şi chiar mă simţeam. După ce m-am scuturat de amorţeala somnului, m-am simţit mai puternică decât în dimineaţa în care parcasem maşina la capătul aleii. Ştiam ce am de făcut. După ce îl voi lăsa pe Jack la şcoală, mă voi duce la cealaltă agenţie mobilară din oraş şi voi încerca să găsesc o locuinţă pe care să o pot închiria sau cumpăra imediat. Nu-mi păsa cât de convenabilă era. Primul pas pe care trebuia să-l fac pe drumul spre normalitate era să plec din casa aceea.

Cel puţin, ăsta mi se părea lucrul cel mai bun pe care puteam să-l fac. Oricum, ceva mai târziu în dimineaţa aceea, intram în Agenţia Imobiliară Mark W. Grannon şi însuşi Mark Grannon m-a condus să-mi arate câteva case disponibile. Atunci am aflat despre Georgette Grove ceva care mi-a tăiat răsuflarea.

— Georgette avea exclusivitate în ceea ce priveşte casa dumneavoastră, îmi spuse el în timp ce mergeam cu maşina pe Hardscrabble Road. Noi, ceilalţi, nu voiam să ne atingem de ea. Georgette avea un oarecare sentiment de vinovăţie în ceea ce priveşte locul acela. Ea şi Audrey Barton fuseseră prietene foarte bune. Au urmat împreună cursurile liceului din Mendham, deşi Georgette era cu vreo doi ani mai mare decât Audrey.

L-am ascultat în tăcere, sperând să nu observe încordarea mea crescândă.

— Ştiţi, Audrey călărea foarte bine. Stăpânea excelent caii. Din păcate, soţului ei, Will, îi era foarte frică de ei şi se jena de chestia asta. Îşi dorea să poată călări şi el împreună cu Audrey. Georgette a fost cea care i-a sugerat că ar fi bine să vorbească cu Zach de la clubul de echitaţie din Washington Valley pentru nişte lecţii de călărie, şi s-au înţeles să nu-i spună lui Audrey despre asta. Audrey n-a ştiut nimic până când, într-o zi, poliţia a venit să o anunţe că Will al ei a murit. De atunci, ea şi Georgette nu şi-au mai vorbit.

Zach!

Numele acela m-a lovit ca un trăsnet. Era unul dintre cuvintele pe care i le strigase lui Ted în noaptea în care am omorât-o.

Zach: era o piesă din acest uriaş puzzle!

28

În după-amiaza zilei de vineri, secretara îl anunţă pe Ted Cartwright că un anume detectiv Paul Walsh, de la procuratura din Morris County, era în anticameră şi dorea să îi pună câteva întrebări.

Într-un fel, Ted se aşteptase la această vizită, dar acum, când chiar se întâmpla, simţea cum îi transpiră palmele. Nervos, le şterse de sacou, deschise sertarul biroului şi se studie în oglinda pe care o păstra întotdeauna acolo. Arăt bine, se gândi el. Într-o fracţiune de secundă, decise că, dacă ar fi adoptat o atitudine cordială, acest lucru ar fi putut fi interpretat ca un semn de slăbiciune.

— Nu ştiam că domnul Walsh şi-a fixat o întâlnire pentru astăzi, spuse el în interfon. Oricum, pofteşte-l înăuntru.

Costumul de duzină şi uşor şifonat pe care-l purta Paul Walsh aduse un zâmbet pe faţa lui Cartwright şi îl ajută să se simtă oarecum mai uşurat. Rama rotundă a ochelarilor lui Walsh îi amintea lui Cartwright de culoarea cizmelor sale de călărie. Se hotărî să-şi trateze oaspetele cu o condescendenţă cordială.

— Nu prea mă aştept la vizite inopinate, spuse el. Şi în zece minute am programată o teleconferinţă, aşa că să trecem direct la subiect, domnule Walsh. Am reţinut bine, vă numiţi Walsh, nu-i aşa?

— Aşa e, replică Walsh, iar tonul metalic al vocii lui era în totală neconcordanţă cu atitudinea sa rezervată. Îi întinse lui Cartwright cartea lui de vizită şi, fără a mai aştepta să fie invitat, se aşeză pe scaunul din faţa biroului acestuia.

Simţind că pierduse oarecum controlul, Cartwright se aşeză şi el.

— Cu ce vă pot ajuta? De data asta tonul lui era mai dur.

— După cum bănuiţi, conduc ancheta cu privire la uciderea lui Georgette Grove. Presupun că aţi auzit despre asta.

— Ar fi trebuit să fiu surd, mut şi orb ca să nu aflu, spuse Cartwright.

— O cunoşteaţi pe doamna Grove?

— Bineînţeles că o cunoşteam. Amândoi am trăit în zona asta de când ne-am născut.

— Eraţi prieten cu doamna Grove?

A aflat de povestea de miercuri seara, se gândi Cartwright. Sperând să-l deruteze pe Walsh, spuse:

— Aveam nişte relaţii destul de cordiale. Făcu o pauză şi apoi îşi alese cu grijă cuvintele. În ultimii ani, Georgette devenise foarte arţăgoasă. Când era membră în comisia cadastrală, era foarte dificil să treci vreun proiect de parcelare sau să schimbi destinaţia unui teren. Chiar şi după ce nu i-a mai fost reînnoit mandatul, a continuat să participe la toate şedinţele şi ridica obiecţii de câte ori avea ocazia. Din acest motiv, eu, alături de multe alte persoane, am încetat să mai am relaţii amicale cu ea.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

— Miercuri seara, la Black Horse Tavern.

— La ce oră se întâmpla asta, domnule Cartwright?

— Cam între nouă şi nouă şi jumătate. Ea era singură, lua cina.

— I-aţi vorbit?

— Ne-am observat unul pe celălalt. Ea mi-a făcut cu mâna, eu m-am apropiat să o salut şi am fost foarte mirat să aflu că mă acuza ca fiind persoana responsabilă de actele de vandalism comise la casa de pe Old Mill Lane.

— Casa în care aţi locuit şi dumneavoastră la un moment dat.

— Corect.

— Şi dumneavoastră ce i-aţi spus?

— I-am spus că începuse să o ia razna şi i-am cerut să-mi spună de ce crede că am vreo legătură cu chestia aia. Ea m-a acuzat că, împreună cu Henry Paley, complotez pentru a o scoate din afaceri, astfel încât să fie obligată să-mi vândă terenul de pe Route 24. A adăugat că are să mă vadă în iad înainte să-mi vândă terenul acela.

— Şi care a fost replica dumneavoastră?

— I-am spus că n-am nicio treabă cu Henry Paley. I-am mai spus că, deşi mi-ar plăcea să cumpăr bucata aceea de pământ şi să construiesc acolo nişte spaţii comerciale, am o grămadă de alte afaceri care mă preocupă. Şi asta a fost totul.

— Înţeleg. Domnule Cartwright, unde vă aflaţi ieri-dimineaţă între orele opt şi zece?

— La ora opt mă aflam pe cal, pe un traseu al clubului de echitaţie din Peapack. Am călărit până pe la nouă, am făcut un duş la club şi am venit cu maşina direct aici. Am ajuns pe la nouă şi jumătate.

— Casa de pe Holland Road, cea în care a fost ucisă doamna Grove, are un petic de pădure în spate, care face parte din terenul aferent proprietăţii. Se pare că o cărare din acea pădure, folosită, în general, de călăreţi, face legătura cu un traseu al clubului de echitaţie din Peapack, nu-i aşa?

Cartwright se ridică în picioare.

— Ieşi afară! îi ordonă el furios. Şi să nu te mai întorci! Dacă va mai trebui să vorbesc cu dumneata sau cu altcineva de la biroul dumitale, o voi face numai în prezenţa avocatului meu.

Paul Walsh se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. În timp ce apăsa clanţa, spuse încet:

— O să ne mai vedem, domnule Cartwright. Şi dacă vorbiţi cu prietenul dumneavoastră, domnul Paley, puteţi să-i transmiteţi că şi cu el mă voi mai vedea.

29

La ora patru în după-amiaza de vineri, Charley Hatch îşi parcă maşina pe aleea murdară din spatele grajdului şi decuplă remorca pe care o folosea pentru a-şi transporta maşina de tuns iarbă şi celelalte unelte de grădinărit. În unele zile, nu se mai obosea să facă acest lucru, dar în această seară urma să plece din nou în oraş ca să cineze cu nişte prieteni la un bar şi să privească apoi împreună meciul celor de la Yankees. Abia aştepta să-şi întâlnească prietenii.

Fusese o zi lungă. Sistemul de irigaţii al uneia dintre casele pe care le îngrijea se defectase şi gazonul fusese înecat. Nu era vina lui că se stricase aspersorul acela, dar proprietarul trebuia să se întoarcă în curând din vacanţă şi ar fi fost furios dacă şi-ar fi găsit casa înconjurată de o mlaştină. Era unul dintre cele mai uşoare angajamente pe care le avea Charley, şi n-ar fi vrut să-l piardă, aşa că risipise o grămadă de timp ţinându-se după omul care venise să repare aspersorul, apoi se mai învârtise o vreme pe acolo, asigurându-se că iarba se zvântase cum trebuie.

Încă supărat de convorbirea telefonică pe care o avusese cu Ted Cartwright cu o seară înainte, cât timp tipul acela reparase aspersorul, îşi examinase cu atenţie hainele, aceleaşi pe care le purtase şi luni seara, când fusese la casa de pe Old Mill Lane. Pe blugi găsise trei stropi de vopsea roşie, în zona genunchiului drept, şi mai descoperise şi câteva urme de vopsea în partea din spate a dubiţei sale. Blugii erau destul de vechi, dar foarte confortabili, şi n-ar fi vrut să-i arunce. Avea să vadă dacă poate să scoată petele cu terebentină.

Trebuia să fie foarte precaut, mai ales că femeia aceea, Grove, fusese împuşcată în timp ce încerca să cureţe petele pe care le făcuse

el luni seara din greşeală, când manevrase cutiile de vopsea.

Încă într-o dispoziţie destul de proastă, Charley termină de decuplat remorca şi intră în casă, îndreptându-se direct spre frigider. Luă o bere, îi scoase capacul dintr-o singură mişcare şi începu să bea. O privire aruncată pe fereastră îl făcu să ia sticla de la gură. O maşină de poliţie tocmai intra pe alee. Copoii! Ştia că într-un final aveau să-l ia şi pe el la întrebări, pentru că el era cel care se ocupa de întreţinerea casei de pe Holland Road, acolo unde fusese omorâtă femeia aceea.

Charley se uită în jos. Cele trei picături de vopsea roşie din dreptul genunchiului drept i se păreau acum imense. Fugi în dormitor, îşi scoase tenişii şi descoperi furios că talpa celui stâng era mânjită cu vopsea roşie. Apucă o pereche de reiaţi de pe podeau debaralei, îi puse pe el, îşi vârî picioarele într-o pereche de pantofi uzaţi şi reuşi să ajungă la uşă după ce soneria sunase de numai două ori.

În faţa lui se afla sergentul Clyde Earley.

— Pot să intru, Charley? întrebă el. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări.

— Sigur, sigur, poftiţi înăuntru, domnule sergent. Charley se dădu la o parte şi observă cum privirea lui Earley mătură încăperea. Luaţi loc. Tocmai am ajuns acasă. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi deschid o bere. E foarte cald aici. E ciudat cum alaltăieri era destul de răcoare, dar, deodată, vara a revenit. Doriţi o bere?

— Mulţumesc, Charley, dar sunt în timpul serviciului. Earley alese să se aşeze pe un scaun simplu, unul dintre cele două aşezate lângă masa solidă, de măcelărie, pe care Charley o folosea ca masă de bucătărie.

Charley se aşeză pe unul dintre fotoliile care făcuseră parte din mobilierul de sufragerie din casa pe care o împărţise soţia lui, înainte de a divorţa.

— Mare nenorocire s-a întâmplat ieri pe Holland Road, începu Earley.

— Da, aşa zic şi eu. Te bagă în sperieţi, nu-i aşa? Charley luă o înghiţitură de bere, apoi îi păru rău că făcuse asta. Earley se înroşise tot la faţă. Îşi scosese cascheta, şi părul lui nisipiu era în dezordine. Pun pariu că îşi doreşte enorm o duşcă, se gândi Charley. Probabil că nu-i convine că beau în faţa lui. Puse discret sticla pe podea.

— Zici că tocmai ai venit de la serviciu, Charley?

— Da.

— Şi de ce ţi-ai pus pe tine reiaţii aceea şi pantofii de piele în picioare? Nu lucrezi cu ei, nu-i aşa?

— Am avut probleme cu o instalaţie de irigat. Blugii şi tenişii erau uzi leoarcă. Tocmai mi i-am scos şi mă pregăteam să fac un duş, când v-am văzut maşina, şi-am pus şi eu pe mine ce-am avut la îndemână.

— Înţeleg. Păi, îmi pare rău că te-am întrerupt de la duş, dar vreau doar să clarific nişte lucruri. Tu te ocupi de grădina casei de la numărul 10 de pe Holland Road, nu-i aşa?

— Da. Am început să lucrez acolo când proprietatea a fost cumpărată de soţii Carroll, acum opt sau nouă ani. Când domnul Carroll a fost transferat cu serviciul, m-au rugat pe mine să mă ocup de casă până când vor reuşi să o vândă.

— Ce înseamnă „să te ocupi de casă", Charley?

— Să am grijă de ea, ştiţi, să tai iarba, să tund gardul viu, să mătur veranda şi aleea…

— Ai cumva şi o cheie de la casă?

— Da. Mă duc acolo de două-trei ori pe săptămână să mai spăl pe jos şi să mă asigur că totul e în ordine. Uneori, agenţii imobiliari vin cu clienţii când plouă, şi lasă noroi pe jos. Am grijă ca lucrurile să fie în ordine, înţelegeţi?

— Când ai fost ultima oară în casă?

— Luni. Întotdeauna mă duc după weekend. La sfârşit de săptămână vin cei mai mulţi vizitatori.

— Ce ai făcut în casă lunea asta?

— Ce fac de obicei. M-am oprit acolo mai întâi pentru că m-am gândit că ar putea să vină vreun agent imobiliar cu un client, şi casa

trebuia să arate cât mai bine.

— Ştiai că în debaraua de la subsol este vopsea roşie?

— Bineînţeles că ştiam. Acolo sunt o grămadă de cutii de vopsea, nu numai roşie, de diferite culori. Cred că atunci când a fost zugrăvită casa, muncitorii au comandat mai multă vopsea decât a fost nevoie.

— Dar ştiai că vopseaua roşie din debaraua aceea a fost furată şi folosită la vandalizarea casei de pe Old Mill Lane?

— Am citit şi eu despre distrugerea „Casei Micuţei Lizzie", dar n-am ştiut că vopseaua care a fost folosită acolo era furată din casa de pe Holland Road. Cine ar face una ca asta, domnule sergent?

— Tu n-ai nicio sugestie, Charley?

Charley ridică din umeri.

— Poate că ar trebui să-i întrebaţi pe agenţii ăia imobiliari care se tot plimbau pe acolo. Poate unul dintre ei o ura pe Georgette Grove sau pe oamenii aceia care s-au mutat în „Casa Micuţei Lizzie".

— E o teorie destul de interesantă, Charley. Mai am câteva întrebări, apoi poţi să te duci să faci duş. Cheia de la debaraua unde era depozitată vopseaua lipseşte. Ştii ceva de chestia asta?

— Cheia se afla la locul ei săptămână trecută. Nu ştiu dacă luni mai era sau nu acolo.

Earley zâmbi.

— N-am spus că luni cheia lipsea. Nu ştiu dacă lipsea sau nu la ora aceea.

— Păi, atunci am fost eu ultima dată acolo, spuse Charley pe un ton defensiv. Asta am vrut să spun.

— Ultima întrebare, Charley. Este posibil ca cineva, oricine, un agent imobiliar poate, să fi fost neatent şi să uite uşa descuiată după ce a terminat de arătat casa cuiva?

— Desigur, asta se poate întâmpla. De altfel, s-a şi întâmplat de câteva ori. Am găsit uşa de la bucătărie, cea care dă în spatele casei, descuiată. La fel s-a întâmplat cu uşile glisante care dau în grădină. Unii agenţi imobiliari sunt atât de prinşi de febra vânzării, încât

devin neatenţi la celelalte probleme. Încuie cu grijă uşa de la intrare şi cutia în care păstrează cheile casei, dar lasă celelalte intrări larg deschise.

— Charley, eşti sigur că tu ai încuiat de fiecare dată toate uşile, ori de câte ori ai fost acolo?

— Domnule sergent, uitaţi cum stă treaba: eu îmi câştig existenţa având grijă de casele şi curţile oamenilor. Credeţi că vreunul dintre ei mi-ar mai da o şansă în cazul în care aş face o astfel de greşeală? O să vă răspund tot eu la această întrebare. Niciunul dintre ei n-ar face asta. M-ar omorî dacă n-aş face totul ca la carte.

Clyde Earley se ridică să plece.

— Se pare că Georgette Grove a fost cea omorâtă, Charley. Anunţă-mă dacă îţi mai aduci aminte ceva care ar putea să ne fie de ajutor în desfăşurarea anchetei. Eu mă gândesc că poate persoana care a vandalizat „Casa Micuţei Lizzie“ s-a speriat crezând că Georgette Grove era pe urmele ei, aşa că a ucis-o. Mare păcat. Vinovatul pentru actele de vandalism de pe Old Mill Lane ar fi primit cel mult un an de puşcărie şi, dacă n-ar mai fi avut antecedente penale, probabil că ar fi scăpat cu o suspendare sau cu nişte ore de muncă în folosul comunităţii. Dar dacă a omorât-o şi pe Georgette Grove pentru a o reduce la tăcere, probabil că va fi pasibil de pedeapsa cu moartea. Ei bine, vom vedea, nu-i aşa, Charley?

Earley plecă. Charley îşi ţinu răsuflarea până când maşina de poliţie ieşi de pe alee, apoi scoase telefonul mobil şi, într-un acces de panică, începu să formeze un număr. O voce computerizată îi spuse că numărul format nu mai este alocat.

30

La ora cinci fix, Thomas Madison intra pe uşa Agenţiei Imobiliare Grove. Se schimbase la motelul unde înnoptase peste noapte, înlocuind costumul bleumarin pe care îl purta când dăduse interviul acela reporterului de la Canalul 12 cu o pereche de pantaloni de doc şi un pulover subţire, îmbrăcăminte care îl făcea să arate mult mai tânăr la cei cincizeci şi doi de ani ai săi. Silueta sa suplă nu era singura asemănare cu verişoara lui. Ca şi Georgette, ştia foarte bine ce vrea şi era foarte direct.

Henry şi Robin se pregăteau să închidă când ajunse el.

— Mă bucur că v-am mai prins, spuse Madison. Am crezut să o să stau peste week-end aici, dar chiar nu are rost, aşa că o să mă duc acasă şi mă întorc duminică seara. O să fim toţi aici la ceremonia funerară – adică eu, soţia mea, surorile mele şi soţii lor.

— Noi o să ţinem deschis şi mâine, spuse Henry. Printr-o ciudată întorsătură a sorţii, acum suntem pe cale să vindem mai multe case. Aţi apucat să vedeţi casa lui Georgette?

— Nu. Poliţia încă nu a terminat cercetările. Nu-mi pot imagina ce tot caută acolo.

— Cred că se gândesc că ar putea să găsească scrisori care să îi conducă la posibilul criminal, spuse Robin. Au scotocit şi biroul ei de-aici.

— E o treabă murdară, spuse Madison. Adică, m-au întrebat şi pe mine dacă vreau să văd cadavrul. Sincer, nu voiam, dar mi s-a părut că ar fi o greşeală din partea mea dacă le-aş spune „nu". Aşa că m-am dus până la morgă. Aproape mi s-a făcut rău. Glonţul a lovit-o exact între ochi. Observă că Robin tresări. Îmi cer scuze, spuse el. Doar că… Ridică din umeri, un gest care exprima dezgustul faţă de

circumstanţele actuale. Chiar trebuie să ajung acasă, spuse el. Sunt antrenorul echipei de fotbal la care joacă şi fiul meu, şi mâine avem meci. Un zâmbet de mândrie îi flutură pe buze. Pot să spun, fără falsă modestie, că avem cea mai bună echipă din toată Philadelphia, la categoria aceea de vârstă.

Henry zâmbi politicos. Nu-l interesa absolut deloc dacă vărul lui Georgette avea cea mai bună sau cea mai proastă echipă de fotbal din Philadelphia sau chiar din Statele Unite. Lui îi păsa doar de punerea imediată la punct a detaliilor privind moştenirea pe care Georgette le-o lăsase verilor săi.

— Tom, spuse el, din câte am înţeles eu, tu şi surorile tale sunteţi beneficiarii testamentului lui Georgette.

— Aşa e. Am trecut astăzi de dimineaţă pe la Orin Haskell, avocatul ei. După cum ştiţi, biroul lui se află chiar pe strada aceasta. Are o copie a testamentului ei pe care a trimis-o la tribunal pentru autentificare, dar aşa se specifică în testament, că eu şi surorile mele suntem moştenitorii lui Georgette. Madison ridică din nou din umeri. Surorile mele deja se ceartă pentru împărţirea moştenirii. Georgette are câteva obiecte vechi, de familie. Străbunicele noastre erau surori. Îi aruncă o privire lui Henry. Ştiu că tu ai douăzeci la sută din agenţia asta şi din terenul de pe Route 24. Nu vreau să-ţi spun decât atât – nu avem niciun fel de interes să continuăm activitatea agenţiei. Sugestia mea este să facem o evaluare a firmei şi să cumpăraţi voi partea noastră sau, dacă nu mai vreţi să continuaţi cu agenţia, închidem birourile şi vindem totul, inclusiv casa lui Georgette, care, bineînţeles, este în totalitate pe numele ei.

— Cred că ştii că Georgette intenţiona să concesioneze statului terenul de pe Route 24, spuse Robin ignorând privirea furioasă a lui Henry.

— Da, cunosc totul despre planurile ei de concesionare. Dar, din fericire, n-a mai apucat să facă lucrul acesta sau poate tu, Henry, n-ai lăsat-o. Sincer, noi toţi ar trebui să-ţi pupăm picioarele pentru că ai împiedicat-o să facă acte de filantropie cu statul New Jersey. Eu am

trei copii, surorile mele au fiecare câte doi şi ceea ce vom reuşi să obţinem din vânzarea proprietăţilor lui Georgette va acoperi în totalitate cheltuielile pentru şcolarizarea lor.

— O să încep imediat acţiunea de evaluare, promise Henry.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Eu am plecat. Madison dădu să plece, apoi se opri. După ceremonia funerară, familia va organiza un prânz. Aş vrea să vă invit şi pe voi. Oricum, voi doi eraţi cealaltă familie a lui Georgette.

Henry aşteptă până când uşa se închise în urma lui Madison.

— Suntem noi oare cealaltă familie a ei? întrebă el sec.

— Eu am ţinut foarte mult la Georgette, spuse Robin încet. Cum ai ţinut şi tu odată sau cel puţin aşa am auzit, adăugă ea.

— Ţineai atât de mult la ea, încât nu te-a deranjat faptul că miercuri seară, când a rămas mai târziu la serviciu, ţi-a umblat prin birou? întrebă Henry.

— N-aveam de gând să spun nimic despre chestia asta. A umblat şi în biroul tău?

— Nu numai că a umblat, dar mi-a luat şi un dosar. De la tine nu a luat nimic?

— Nu, nu cred sau cel puţin nu mi-am dat seama. Oricum, nu am nimic în birou care să o fi interesat, decât dacă prefera parfumul sau fixativul meu.

— Eşti sigură, Robin?

Stăteau amândoi în zona de recepţie a agenţiei. Henry nu era un bărbat prea înalt, iar tocurile de zece centimetri ale pantofilor pe care îi purta Robin o ajutau să fie la acelaşi nivel cu el. Un moment lung, se priviră unul pe celălalt.

— Vrei să ne jucăm de-a *Am un mic secret?* întrebă el.

31

Sfârșitul de săptămână a venit cu zile deosebit de calde. Sâmbătă dimineața, Alex a călărit puțin şi, după ce s-a întors, i-am sugerat să facem o excursie până la Spring Lake. Un client al companiei mele îşi făcuse acolo nunta, în iulie. Participasem şi noi la ceremonie şi ne cazasem la hotelul Breakers. Pentru că fusesem acolo împreună, nu trebuia să-mi mai fac griji în privința faptului că locul îmi este prea familiar.

— Acum, că a trecut Ziua Muncii, vom putea să găsim mai uşor locuri de cazare, am spus eu.

Lui Alex i-a plăcut ideea, iar Jack a fost foarte încântat. Alex a sunat la club şi a reuşit să îl angajeze pe unul din tinerii care lucrau acolo să vină sâmbătă seara şi duminică dimineața să aibă grijă de Star.

Totul mersese aşa cum sperasem eu. Am ocupat, la Breakers, două camere cu vedere spre ocean. Restul sâmbetei ni l-am petrecut pe plajă. După cină, am făcut o plimbare lungă pe faleză, învăluiți de briza sărată a oceanului. Cât de mult mă calmează oceanul! Mi-am reamintit vremurile când, copil fiind, de vârsta lui Jack, mă plimbam pe-aici ținând-o pe mama de mână, aşa cum făcea şi el acum.

A doua zi, am participat la slujba de dimineață la biserica St. Catherine, acolo unde întotdeauna reuşeam să mă liniştesc. M-am rugat să găsesc o modalitate prin care să-mi curăț numele, să schimb părerea pe care o are lumea despre Liza Barton. M-am rugat să putem într-o zi să fim ca toate celelalte familii tinere pe care le-am văzut în jurul meu. Îmi doream şi eu viața pe care o duceau ei.

În strana din fața noastră se afla un cuplu care avea doi băieței şi o fetiță. Băieții nu păreau să aibă mai mult de trei, respectiv patru ani,

iar fetiţa nu cred că împlinise un an. La început, băieţii au fost cuminţi, apoi au început să se foiască. Cel de trei ani a prins să îl înghiontească pe fratele lui, care, la rândul său, se lăsă peste el. Tatăl lor îi despărţi, atrăgându-le atenţia din priviri. Apoi, bebeluşul, care cu siguranţă nu mai avea mult până să poată merge în picioare, începu să dea semne că ar vrea să scape din braţele mamei.

Voiam să fiu şi eu în stare să-i ofer lui Alex posibilitatea de a avea familia pe care şi-o dorea, cu toate bătăile de cap pe care le implică aceasta.

Bineînţeles, atât Alex, cât şi Jack observaseră ce se întâmpla în faţa noastră. După slujbă, pe drumul spre maşină, Alex îl întrebă pe Jack ce-ar fi făcut dacă el ar fi fost cel înghiontit de un frăţior mai mic.

— I-aş fi tras un pumn, spuse Jack hotărât.

— Jack, nu! Nu aşa se poartă un frate mai mare, i-am spus eu.

— Şi eu i-aş fi dat un pumn, confirmă Alex. Râseră amândoi.

Am lăsat deoparte teama că Alex, dacă mi-ar fi descoperit trecutul, înainte ca eu să apuc să mă apăr, ar fi dispărut fără urmă din viaţa noastră.

Restul zilei l-am petrecut la plajă, apoi am fost la Rod's Olde Irish Tavern din Sea Girt pentru a lua cina. După aceea, epuizaţi, dar bucuroşi, am plecat spre Mendham. Pe drum, i-am spus lui Alex că vreau să iau câteva lecţii de călărie la clubul de echitaţie din Washington Valley.

— De ce nu la cel din Peapack? întrebă el.

— Pentru că la clubul din Washington Valley este un tip pe nume Zach, despre care se spune că e un instructor foarte bun.

— Cine ţi-a vorbit despre el?

— Georgette, am spus eu, simţind că minciuna mă îneacă. Am sunat la club vineri după-amiaza şi am vorbit cu el. A spus că nu are un program prea încărcat şi că poate să mă ia şi pe mine. Cred că faptul că am părut foarte drăguţă l-a convins. I-am zis că soţul meu este un călăreţ foarte bun şi că mă simt jenată să încep lecţiile de călărie la clubul al cărui membru este el, pentru că nu aş vrea ca

prietenii lui să vadă cât de nepricepută sunt.

Minciună după minciună. Bineînţeles, adevărul era că mersul pe cal este ca mersul pe bicicletă. O dată ce ai învăţat, nu mai ai cum să uiţi. Mi-era teamă că priceperea mea în ale călăritului mă va da de gol.

Şi, bineînţeles că lecţiile de călărie cu Zach erau cea mai simplă metodă de a îmi petrece timpul în compania celui al cărui nume fusese rostit de mama cu câtva secunde înainte de a muri.

32

Luni dimineaţa, detectivul Paul Walsh ajunse printre primii la biserica prezbiteriană Hilltop pentru a asista la ceremonia funerară a lui Georgette Grove. Îşi alese un loc mai în spate, pe ultimul rând, pentru a fi sigur că îi poate vedea pe toţi cei care vor veni. În timpul nopţii, fuseseră instalate camere de luat vederi atât înăuntrul, cât şi în afara bisericii şi în curte. Casetele video urmau să fie vizionate mai târziu. Ucigaşul lui Georgette nu ar fi venit printre primii la funeraliile victimei, dar era de aşteptat ca el – sau ea – să apară la un moment dat.

Walsh respinsese cu vehemenţă posibilitatea ca Georgette Grove să fi fost omorâtă de un străin, care să fi intrat după ea în casă cu intenţia de a o tâlhări. După părerea lui, prezenţa fotografiei Celiei Nolan în poşeta lui Georgette elimina complet această ipoteză. Era clar ca lumina zilei că amprentele de pe fotografie fuseseră intenţionat şterse.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că Celia Nolan era o femeie destul de dezechilibrată şi că avea pistolul la ea când se dusese acolo, pe Holland Road. Putea să şi-o închipuie căutând-o pe Georgette din cameră în cameră, cu pistolul în mână. Pariez că nu a strigat-o, se gândi Walsh. A găsit-o în genunchi pe podea, cu o cârpă îmbibată cu terebentină în mână, a împuşcat-o, apoi i-a pus fotografia din ziar în poşetă. Era modul ei de a explica de ce o omorâse. Chiar şi faptul că a aşezat pistolul în mijlocul petei de vopsea era, în opinia lui, încă un semn de dezechilibru psihic.

Percheziţia de la locuinţa lui Georgette făcută pe timpul weekendului se dovedise fructuoasă. Unul dintre poliţiştii din Mendham găsise un dosar ascuns în debaraua dormitorului, dosar

ce conţinea e-mailurile pe care şi le trimiseseră Henry Paley şi Ted Cartwright. Într-unul dintre ele, Cartwright îi promitea lui Paley un bonus dacă reuşea să o convingă pe Georgette să vândă terenul de pe Route 24. În mai multe e-mailuri scrise de Paley, acesta îi dezvăluia lui Cartwright că agenţia cam scârţâia din punct de vedere financiar şi că făcea tot ce putea pentru a menţine această situaţie, neimplicându-se în atragerea de noi clienţi.

Ce băiat de treabă, se gândi Walsh. Încerca din toate puterile să îşi falimenteze partenerul de afaceri. N-aş fi surprins dacă aş afla că Paley a angajat pe cineva să vandalizeze „Casa Micuţei Lizzie". MacKingsley este de părere că Paley era criminalul, că se panicase când aflase că Georgette pusese mâna pe corespondenţa lui cu Cartwright, dar Walsh nu era aşa sigur de varianta asta.

Toată lumea ştia că Jeff MacKingsley intenţiona să candideze pentru funcţia de guvernator, peste doi ani, şi mulţi credeau că va avea succes. Cazul ăsta era unul cu impact mediatic mare, exact ce îi trebuia lui. Ei bine, şi pentru mine ar fi foarte bine-venită rezolvarea acestui caz, se gândi Paul Walsh. Voia să iasă la pensie în curând şi să se angajeze ca agent de pază la vreo firmă mare.

La ora zece fără zece, organistul începu să cânte, şi, parcă dintr-o dată, biserica se umplu de oameni. Walsh recunoscu câţiva reporteri care, ca şi el, se aşezară în ultimele rânduri. Dru Perry era mai uşor de remarcat, datorită meşei de păr cărunt. Deşi prea insistentă pentru gustul lui, Walsh o considera o ziaristă foarte bună. Se întreba dacă, asemeni lui Samson, îşi trăgea forţa din părul ei.

O văzu pe Marcella Williams, vecina familiei Nolan de pe Old Mill Lane, aşezată în al patrulea rând de bănci. Nu voia să scape nimic, se gândi Walsh. E de mirare că nu s-a dus să se aşeze lângă altar.

La ora zece şi zece ajunse şi familia defunctei. Walsh îşi aduse aminte că erau trei: un frate, Thomas Madison, şi două surori. Probabil că împreună cu ei erau bărbaţii celor două surori şi soţia lui Madison, se gândi el. Parcurseră spaţiul dintre bănci şi se aşezară în

primul rând.

Rudele fuseseră eliminate din cercul suspecţilor. O investigaţie discretă relevase faptul că erau cetăţeni cinstiţi, respectaţi în zona Philadelphiei. Lui Walsh îi plăcea la nebunie cuvântul „suspect". Însemna, de fapt: „noi credem că eşti vinovat, şi ne batem capul să dovedim chestia asta".

Următoarele persoane care se aşezară în primul rând fură Henry Paley, care afişa o figură foarte îndurerată, şi Robin Carpenter. Robin purta o rochie cu alb şi negru, mulată pe corp. Cravata neagră era singurul semn de doliu pe care Henry îl strecurase în ţinuta sa, şi nu se asorta deloc cu sacoul şi nici cu pantalonii maro. Pariez că îşi va schimba cravata în secunda în care se va rosti ultimul „Amin", se gândi Walsh.

Că veni vorba de oameni interesanţi, îşi spuse el atunci când, chiar înainte de ieşirea preotului în altar, Celia şi Alex Nolan intrară în biserică şi se aşezară de cealaltă parte a spaţiului din mijloc, cu câteva rânduri mai în faţă. Celia purta un costum în mod evident foarte scump, de un gri-deschis, cu dungi de un galben pal. Părul ei lung şi negru era răsucit la ceafa într-un coc. Ochii îi erau acoperiţi de ochelari de soare. Când se întoarse să îi şoptească ceva soţului ei, Walsh putu să îi admire profilul.

Arată foarte bine, îşi spuse el, o ucigaşă cu chip de înger.

Îl văzu pe Alex Nolan făcând un gest protector în direcţia soţiei lui, bătând-o uşor pe spate, pentru a o linişti sau pentru a o relaxa.

Nu face asta, se gândi Walsh, aş vrea s-o mai văd izbucnind o dată.

Solistul corului intonă un cântec.

Apoi, în discursul lui, pastorul vorbi despre femeia care se dedicase trup şi suflet binelui celorlalţi.

— An după an, de-a lungul timpului, oamenii care au trăit în comunitatea aceasta mi-au povestit cum Georgette a reuşit, cumva, să găsească un cămin pentru posibilităţile fiecăruia. Cu toţii cunoaştem eforturile pe care le făcea pentru a păstra frumuseţea

plină de liniştе a comunităţii noastre…

La sfârşitul ceremoniei, Walsh rămase la locul lui, studiind expresiile de pe feţele celor ce părăseau biserica. Mulţi aveau ochii roşii, iar rudele erau în mod evident foarte afectate. În aceste zile, care trecuseră de la moartea lui Georgette Grove, el căpătase impresia că, deşi fusese o femeie destul de admirată, puţine persoane îi fuseseră apropiate. În ultimul moment al vieţii, privise, probabil, o persoană care o urâse îndeajuns de mult pentru a o ucide. Walsh voia să creadă că, într-un fel sau altul, Georgette putea să simtă afecţiunea celor care veniseră azi să o conducă pe ultimul drum.

Când Celia Nolan trecu pe lângă el, Walsh observă că era foarte palidă şi îl ţinea strâns de mână pe soţul ei. Pentru o secundă, privirile li se întâlniră. Citeşte-mi gândurile, o provocă Walsh. Teme-te de mine. Simte că abia aştept să îţi pun cătuşele, cucoană.

Când ieşi din biserică, o găsi pe Robin Carpenter aşteptându-l lângă uşă.

— Domnule detectiv Walsh, spuse ea ezitant, în timpul slujbei nu m-am putut gândi decât la Georgette, bineînţeles, şi la ce mi-a spus ea miercuri seara. Era pe la şase şi, înainte de a pleca de la birou, m-am dus să-mi iau la revedere de la ea. Avea albumul pe birou şi îl studia cu atenţie. Nu m-a auzit când am deschis uşa, nu ştia că sunt acolo. Vedeţi dumneavoastră, uşa nu era închisă de tot. Şi în timp ce stăteam acolo, am auzit-o spunând ceva ce v-ar putea interesa. Walsh aşteptă. Georgette vorbea singură, dar am auzit ceva de genul: „Doamne Dumnezeule, n-o să spun nimănui că am recunoscut-o!“

Walsh ştia că era pe cale să afle ceva semnificativ. Nu ştia exact despre ce era vorba, dar flerul lui îi spunea că era ceva important.

— Unde este albumul acela? întrebă el.

— Henry i l-a împrumutat lui Dru Perry pentru un articol pe care l-a scris despre Georgette, cel care a apărut în numărul de ieri al lui *Star-Ledger.* Nu voia să i-l dea, dar eu l-am rugat să o facă. Îl aduce

înapoi în după-amiaza asta.

— O să vin eu să îl iau. Mulţumesc, domnişoară Carpenter.

Adâncit în propriile gânduri, Paul Walsh se îndreptă către maşina lui. Informaţia asta are în mod sigur legătură cu Celia Nolan, îşi spuse el. Ştiu sigur că e aşa.

33

Sue Wortman era tânăra care avusese grijă de ponei cât fuseserăm noi plecaţi în Spring Lake. Când am ajuns acasă, duminică seara, ea era în grajd, cu Star. Ne spuse că trecuse pe acolo să se asigure că Star se simţea bine, în caz că noi am fi întârziat.

Sue e o fată care atrage privirile, cu un păr roşcat-deschis, pielea albă şi ochii de un albastru-verzui. Era cea mai mare dintre cei patru fraţi şi se înţelegea de minune cu copiii, aşa că Jack a plăcut-o imediat. Îi explică de ce schimbase numele poneiului din Lizzie în Star. Sue îi spuse lui Jack că acesta era într-adevăr un nume mult mai frumos, şi că făcea pariu că Jack avea să ajungă campion la călărie pe un ponei pe care îl chema Star.

În timp ce ne îndreptam spre casă dinspre Spring Lake, Alex propusese să mergem şi noi la funeraliile lui Georgette.

— A pierdut cu mine o grămadă de timp şi mi-a arătat multe case până să o cumpăr pe asta, spusese el.

Nu îi mulţumesc deloc că mi-a găsit această casă, m-am gândit eu, dar am fost de acord cu el. De aceea, când Sue ne-a spus că putea să aibă grijă de Jack, am angajat-o imediat. Plănuisem să mă duc la clubul de echitaţie din Washington Valley cât timp era Jack la şcoală, dar dacă Sue avea să stea cu el, puteam să îmi schimb orele de călărie cu Zach, să pun lecţia luni, de la zece dimineaţa până la două după-amiaza.

Patru ore nu era prea mult, dar intr-un fel mă bucuram că pot să petrec mai mult timp cu Zach. Duminică noaptea am avut o mulţime de visuri urâte. În toate îmi era frică de ceva. Într-unul dintre ele mă înecam şi îmi era prea frică să înot. Într-altul, Jack dispăruse. Apoi era lângă mine în apă, şi eu nu puteam ajunge la el. În alt vis, oameni

fără feţe mă arătau cu degetul, şi degetele lor aveau forma unor pistoale. Strigau toţi: *J'accuse! J'accuse!* Eu, care nu mai ştiam nici franceza pe care o învăţasem în liceu, visam în această limbă.

Luni dimineaţa, m-am trezit foarte obosită, de parcă toată noaptea participasem la o bătălie. Îmi simţeam ochii grei şi obosiţi. Gâtul şi umerii îmi erau încordaţi şi mă dureau. Am făcut un duş lung şi fierbinte, lăsând apa să îmi biciuiască faţa, capul şi tot corpul, de parcă aşteptam ca ea să spele urmele coşmarului care îmi chinuise somnul şi teama că voi fi descoperită ce îmi umplea orele în care eram trează.

Îmi închipuisem că urma să mergem la ceremonie cu ambele maşini, pentru că Alex trebuia să plece de acolo direct la birou, dar el îmi spuse că avea să mă aducă acasă după terminarea slujbei. În timp ce stăteam în biserica aceea, mă gândeam la Georgette, aşa cum o văzusem în ziua când am întâlnit-o prima dată, atunci când încerca să scoată furtunul din garaj pentru a spăla vopseaua de pe gazon. Mi-am amintit supărarea care era întipărită pe faţa ci şi modul în care încerca să îşi ceară scuze. Apoi, prin minte mi se perindară imaginile din casa de pe Holland Road, mai ales acelea care îmi invadaseră retina când aprinsesem lumina şi constatasem că lipsise foarte puţin să mă împiedic de cadavrul ei. Chiar şi acum, în timp ce stăteam în biserică, puteam să simt în nări mirosul terebentinei care se vărsase pe podea.

Bineînţeles, Alex îmi simţi frământările.

— A fost o idee proastă, Ceil, şopti el. Îmi pare rău.

În timp ce ieşeam din biserică, ţinându-ne de mână, am trecu pe lângă detectivul Walsh. Privirile ni s-au întâlnit şi jur că ura pe care am citit-o în ochii lui era aproape palpabilă. Dispreţul şi aversiunea lui faţă de mine erau evidente şi am ştiut că şi el voia ca eu să-mi dau seama de asta. El era marele inchizitor. El conducea corul vocilor din coşmarul meu, cele care strigau: *J'accuse! J'accuse!*

Mă îndreptam spre maşină împreună cu Alex. Ştiam că e în întârziere. I-am spus că îmi pare rău că nu mi-am luat şi eu maşina.

Din nefericire, Marcella Williams mersese în spatele nostru până în parcare şi auzise toată conversaţia.

— De ce să mai pierzi timpul ducând-o pe Celia acasă? insistă ea. Oricum merg în aceeaşi direcţie, aşa că o duc eu şi astfel vom avea ocazia să ne vizităm. Tot voiam eu să trec pe la voi şi să văd ce mai faceţi, dar n-am vrut să deranjez.

Am schimbat o privire rapidă cu Alex. În ochii mei se putea citi dezacordul, bineînţeles, dar am urcat în maşina Marcellei şi m-am consolat cu faptul că drumul avea să dureze numai zece minute.

Probabil că talentul meu de decorator de interioare, care îmi permitea să identific imediat lucrurile bune şi rele dintr-o încăpere, se extinsese cumva şi în privinţa oamenilor pe care îi întâlneam. O cunoşteam pe Marcella Williams de când eram doar o copilă şi o revăzusem în ziua în care mă mutasem în casa aceea împreună cu Alex, dar atunci atenţia îmi fusese distrasă de alte lucruri. Astăzi, m-am trezit că o studiez cu mai multă atenţie, în timp ce mă aşezam pe scaunul din dreapta al maşinii şi îmi puneam centura de siguranţă.

Marcella este o femeie destul de atrăgătoare, deşi cam trecută. Are părul de un blond-închis, cu şuviţe mai deschise la culoare, este zveltă, cu forme destul de bine conturate. Dar se poate vedea cu uşurinţă că a apelat la serviciile unui chirurg plastician. Colţurile gurii îi sunt întinse. Semnul evident al unei operaţii de lifting facial. Cred că toxina botulinică este responsabilă pentru pielea ei întinsă de pe frunte şi de pe obraji. Cele mai multe femei nu pricep că micile cute din jurul ochilor, cele cauzate de zâmbet, şi micile riduri din colţurile gurii sunt cele care definesc o persoană, care îi dau un caracter aparte, un farmec personal. Pe când aşa, lipsite de urmele trecerii timpului, ochii şi gura Marcellei păreau că mă agresează. Ochii ei erau inteligenţi, pătrunzători, întrebători şi gura avea buzele uşor întredeschise, lăsând să se vadă dinţii ascuţiţi, mult prea albi pentru a fi naturali. Purta un costum Chanel, croit dintr-un material gri-verzui, cu borduri de un verde mai închis. Era evident, cel puţin

pentru mine, că venise la ceremonia funerară pentru a fi observată şi admirată.

— Îmi pare tare bine că am ocazia să vorbesc cu tine, Celia, spuse ea cu căldură în timp ce ieşeam cu BMW-ul ei decapotabil din parcare. Lucrurile s-a aranjat tare bine, nu-i aşa? Foarte frumos din partea ta că ai venit. Mai ales că nici nu ai apucat să o cunoşti prea bine pe Georgette. I-a vândut casa aceea soţului tău fără să-l informeze despre trecutul, despre istoria ei, şi apoi tu ai fost cea care a avut surpriza nefericită de a-i descoperi cadavrul. Şi chiar şi aşa, ai venit să îi aduci un ultim omagiu.

— Georgette a pierdut o grămadă de timp cu Alex, până când a găsit o casă pe gustul lui. El a fost cu ideea venirii noastre aici.

— Mi-aş fi dorit ca şi alte persoane să fi gândit aşa. Pot să-ţi fac o listă lungă, cu mulţi locuitori din Mandham care ar fi trebuit să fie aici, dar cei mai mulţi, la un moment sau altul, s-au cam certat cu Georgette. Ei, asta e! Marcella conducea maşina pe Main Street. Din câte am auzit eu, deja te-ai apucat să îţi cauţi o altă casă, şi tocmai de aceea te-ai dus pe Holland Road. Mie mi-ar plăcea să rămânem vecine, dar te înţeleg. Sunt foarte bună prietenă cu Ted Cartwright. El e tatăl vitreg al Lizei Barton, pe el l-a împuşcat după ce a omorât-o pe maică-sa. Presupun că ai aflat deja istoria întregii tragedii, nu-i aşa?

— Da, am aflat totul.

— Mă întreb pe unde o fi copilul ăla acum. Bineînţeles, nu mai e de mult un copil. Probabil că a trecut de treizeci de ani. Ar fi interesant de aflat ce s-a ales de ea. Ted spune că nu-l interesează absolut deloc. Speră că a dispărut de pe faţa pământului.

Oare voia să se joace cu nervii mei?

— Cred că pot să înţeleg de ce vrea să uite totul, am spus eu.

— Au trecut atâţia ani şi el nu s-a recăsătorit. Oh, a avut o grămadă de prietene, bineînţeles. Chiar foarte multe. Ted nu e un sfânt, departe de el asemenea lucru. Dar în mod sigur a iubit-o foarte tare pe Audrey. I-a frânt inima atunci când l-a părăsit pentru Will

Barton.

Mama l-a părăsit pe Ted pentru tata! Nu ştiam asta. Mama avea douăzeci şi patru de ani când s-a măritat cu tata. Am încercat să păstrez un ton neutru atunci când am întrebat-o:

— Ce vrei să spui? Cum adică l-a părăsit? Audrey avea o relaţie serioasă cu Ted Cartwright înainte să se mărite cu Barton?

— O, draga mea, şi încă cum! Inel mare de logodnă, planuri de nuntă, tot tacâmul! Cu siguranţă, ea părea tot atât de îndrăgostită ca şi el, dar apoi a intervenit nunta aceea, a unei colege de liceu, unde Audrey a fost domnişoară de onoare. Will Barton era cavaler de onoare. Şi, aşa cum se spune, restul e istorie.

Eu de ce nu ştiu chestiile astea? m-am întrebat. Dar, privind în urmă, pot să înţeleg de ce mama nu mi-a spus niciodată despre lucrurile astea. Ţinând seama de amintirea vie pe care o păstram tatălui meu, m-aş fi opus şi mai tare recăsătoririi ei, mai ales dacă aş fi ştiut că Ted fusese iubitul mamei şi nu făcea decât să-şi reintre în drepturi, după ce fusese dat la o parte câţiva ani.

Dar de ce mamei începuse să-i fie frică de el şi de ce o aruncase spre mine atunci când îndreptasem pistolul spre el?

Intrasem deja pe Old Mill Lane.

— Ce zici, treci pe la mine să bei o cafea? întrebă Marcella.

Am reuşit să o refuz, spunând că am de dat nişte telefoane înainte să plec să-l iau pe Jack şi am coborât din maşină. Am bâiguit o scuză vagă şi i-am promis că o să trec curând pe la ea, şi aşa am reuşit să scap. Cu un oftat de uşurare am intrat în casă pe uşa de la bucătărie, am închis-o şi am încuiat-o cu atenţie în urma mea.

Beculeţul robotului telefonic pâlpâia, semn că aveam un mesaj. Am ridicat receptorul, am apăsat butonul de redare şi am ascultat.

Era aceeaşi voce deghizată pe care o auzisem şi cu o zi înainte. De data aceasta şoptea:

— Mai multe despre Micuţa Lizzie…

Şi când şi-a terminat treaba murdară

Şi-a înjunghiat tatăl a patruzeci şi una oară.
Marţi şi-a luat un alt pistol
A împuşcat-o pe Georgette şi a fugit pe hol.

34

Jeff MacKingsley fixă la ora două o întâlnire cu detectivii care se ocupau de cazul morţii lui Georgette Grove. Paul Walsh, Mort Shelley şi Angelo Ortiz se prezentară la ora stabilită, gata să îşi prezinte rapoartele.

Începu Shelley:

— Caseta în care se ţineau cheile casei de pe Holland Road era programată să accepte codurile a opt agenţi imobiliari. Doi dintre aceştia erau Georgette Grove şi Henry Paley. Există o înregistrare computerizată din care se poate afla codul cărui agent imobiliar a fost folosit şi momentul în care acest cod a fost folosit. Paley ne-a declarat că el nu a fost acolo decât o singură dată. De fapt, a fost de trei ori. Ultima dată, acum o săptămână, duminica trecută. Vopseaua din debaraua casei a fost folosită la vandalizarea casei familiei Nolan în cursul nopţii de luni spre marţi. Îşi privi notiţele. I-am verificat şi pe ceilalţi agenţi imobiliari care au vizitat casa săptămână trecută. Toţi jură că nu au lăsat descuiată uşa de la bucătărie, şi nici pe cea care dă spre grădină. Totuşi, au fost de acord că este posibil ca cineva să uite o uşă descuiată – de fapt, s-a mai întâmplat. Sistemul de alarmă este programat să reacţioneze în caz de incendiu sau în cazul unei acumulări de monoxid de carbon, şi nu la deschiderea sau închiderea vreunei uşi, şi asta din pricină că erau dese cazurile când cineva tasta greşit codul de dezarmare a alarmei şi automat un echipaj de poliţie trebuia să se deplaseze la faţa locului. Proprietarii au hotărât aşa. De vreme ce casa era goală şi Charley Hatch trebuia să arunce din când în când câte un ochi pe acolo, alarma era mai mult un moft decât un mijloc de protecţie.

— Dintre toţi agenţii imobiliari cu care ai vorbit, şi-a adus aminte

vreunul dacă cheia era în uşa debaralei de la subsol? întrebă Jeff.

— Unul dintre ei, de la Agenţia Imobiliară Mark Grannon, a spus că a fost acolo duminică dimineaţa cu un potenţial client, şi cheia de la debara era la locul ei, în broască. Îşi aduce aminte de asta pentru că a deschis şi uşa de la debara. Cutiile de vopsea erau toate acolo, nedesfăcute. A încuiat uşa şi a lăsat cheia acolo unde o găsise.

— Hai să o luăm pas cu pas, sugeră Jeff. Acum ştim că duminică dimineaţa cheia de la debara era în uşă. Paley, care a arătat casa unor clienţi duminică după-amiaza, declară că nu a băgat de seamă dacă respectiva cheie mai era sau nu în uşă. Miercuri, la Black Horse Tavern, Georgette îl acuză în public pe Ted Cartwright că, împreună cu Henry, complotează pentru a o obliga să vândă terenul de pe Route 24. Acum, după ce am găsit dosarul despre Henry la ea în dulap, ştim şi de ce a făcut aceste acuzaţii. Avea dovada complotului.

— Presupun că toţi cei care se aflau în restaurant la ora aceea au înţeles chestia asta, comentă Mort Shelley.

— Da, aşa e, fu de acord Jeff. Urmăriţi-mi raţionamentul. Nu-l văd pe Henry Paley mânjind cu vopsea gazonul sau sculptând capul acela de mort şi oasele încrucişate în lemnul uşii, dar el sau Cartwright ar fi putut să plătească pe cineva să facă toate astea. De asemenea, înţeleg de ce ar fi putut intra în panică Henry, la gândul că Georgette avea dovada că el fusese în spatele actelor de vandalism. Nu cred că ar fi scăpat uşor dacă s-ar fi aflat toate chestiile astea, mai ales că scopul pe care îl urmărea era falimentarea partenerului său de afaceri. Ar fi primit mai mult decât o amendă, poate chiar ceva ani de puşcărie. Jeff îşi apropie mâinile, unindu-şi degetele, şi se lăsă pe spate, în scaun. Henry ştia că vopseaua era acolo. Voia să îşi scoată banii din firmă, dar în mod legal. De asemenea, voia să îşi recupereze investiţia în terenul de pe Route 24. Cartwright îi promisese un bonus consistent dacă reuşea să-i forţeze mâna lui Georgette să-l vândă. Dacă Georgette Grove ar fi aflat toate lucrurile astea, cred că mai degrabă ar fi preferat să moară de foame

decât să vândă terenul acela. Părerea mea este că Paley şi Cartwright sunt principalii suspecţi în cazul uciderii lui Georgette Grove, aşa că ar trebui să continuăm să-i interogăm. De la Cartwright nu mă aştept să cedeze, dar pot să pun pariu că Paley nu rezistă prea mult, dacă îl strângem puţin cu uşa.

— Jeff, cu tot respectul, cred că nu eşti pe drumul cel bun. De data aceasta în glasul lui Paul Walsh nu se mai simţea obişnuita urmă de sarcasm. Eu cred că în uciderea lui Georgette este amestecată şi frumuşica de pe Old Mill Lane.

— Parcă trebuia să verifici amprentele Celiei Nolan în baza noastră de date, spuse Jeff. Deşi vocea îi era calmă, era evident că se înfuriase. Sper că ai făcut-o, şi dacă da, ce ai reuşit să afli?

— Oh, nu are antecedente, admise Walsh sec. Nu a comis nicio infracţiune sau cel puţin nu a fost niciodată prinsă. Dar e ceva putred în toată treaba asta. Celia Nolan e speriată. Se teme şi sunt sigur că ascunde ceva. Robin Carpenter m-a oprit lângă biserică, când tocmai plecam de la ceremonia funerară.

— E o tipă tare arătoasă, îl întrerupse Ortiz.

O privire aruncată de Jeff MacKingsley îl reduse la tăcere.

— Din câte ştim noi, Georgette a rămas la birou până târziu miercuri seara, continuă Walsh. Pun pariu că, bănuind că Henry Paley punea ceva la cale, a scotocit prin biroul lui şi a dat de dosarul acela. Apoi, când s-a dus la Black Horse să ia cina, a dat acolo de Ted Cartwright şi l-a interpelat. Dar toate aceste fapte pălesc în faţa a ceea ce mi-a povestit cealaltă asociată a lui Georgette, Robin, în dimineaţa aceasta. Făcu o pauză, pentru a da mai multă importanţă vorbelor sale. Mi-a povestit că joi seara s-a întors la agenţie, pentru a-i spune noapte bună lui Georgette. Uşa de la biroul ei era întredeschisă şi Robin a deschis-o de tot. Georgette se uita la albumul ei şi, fără să-şi dea seama că o aude cineva, a spus: „Doamne Dumnezeule, n-o să spun nimănui că am recunoscut-o!“

— Despre cine vorbea? întrebă Jeff.

— Am impresia că în albumul acela e şi o fotografie a Celiei

Nolan.

— Ai luat albumul cu tine?

— Nu. Henry i l-a împrumutat lui Dru Perry, de la *Star-Ledger*, avea nevoie de el pentru a scrie un articol. Din câte mi-a spus Carpenter, a promis că îl va aduce înapoi în după-amiaza aceasta, până în ora patru. O să-l iau mai târziu. Nu am sunat-o pe Perry pentru că nu am vrut să-şi dea seama că ne interesează albumul acela.

— Îţi mai spun o dată, Paul, cred că ar trebui să iei în calcul toate variantele, altfel rişti să treci cu vederea un amănunt important, doar pentru că nu se potriveşte cu teoria ta, izbucni Jeff. Am mai avut discuţia asta şi vineri. Să trecem mai departe. Ce se aude cu amprentele?

— În casa de pe Holland Road am găsit amprente în toate locurile obişnuite, spuse Mort Shelley. Pe clanţele uşilor, pe întrerupătoare, pe mânerele sertarelor de la bucătărie – ştii, în toate locurile unde ne-am fi aşteptat să le găsim. Le-am verificat pe toate în baza noastră de date şi nu am găsit nimic. Nicio persoană din cele care au lăsat amprentele acelea nu are cazier.

— Şi pistolul?

— Exact cum te aşteptai tu, Jeff, spuse Shelley. Nu era înregistrat nicăieri.

Urma la rând Angelo Ortiz.

— Clyde Earley a stat de vorbă cu grădinarul, Charley Hatch, vineri după-amiaza. A spus că Hatch era nervos, dar nu avea starea aceea de nervozitate specifică oamenilor care sunt luaţi la întrebări de un poliţist, ci era agitat, evaziv, parcă avea ceva de ascuns.

— Earley l-a verificat pe Hatch? întrebă Jeff.

— Da. Am vorbit cu el chiar în dimineaţa aceasta. Nu a descoperit nimic care să-i dea de gândit, niciun motiv pentru care Hatch să-i fi purtat sâmbetele lui Georgette Grove. El e plătit de proprietarii caselor şi nu de agenţii imobiliari. Dar Earley are una dintre celebrele lui bănuieli. Încă e pe urmele lui Hatch.

— Ei bine, spune-i să nu apeleze la unul dintre celebrele lui trucuri „la vedere“, spuse Jeff. Adu-ţi aminte, am pierdut un caz de trafic de droguri pentru că judecătorul nu a crezut povestea lui Earley, nu a putut să creadă că pachetul de cocaină pe care îl transporta individul respectiv era pus, absolut vizibil, pe bancheta din faţă a maşinii.

— Earley are vederea foarte bună, spuse Mort Shelley încet. Din câte îmi amintesc eu, Clyde şi-a schimbat declaraţia şi i-a spus judecătorului că a găsit urme de drog pe panoul torpedoului.

— Oricum, avertizează-l, Angelo, ordonă Jeff. Problema cu Clyde este că de când a prins gustul publicităţii, acum douăzeci şi patru de ani, când cu cazul Barton, încearcă prin toate mijloacele să capteze din nou atenţia presei. Se ridică în picioare. Bine, cam asta e.

Cinci kilometri mai departe, sergentul Clyde Earley stătea lângă garajul lui Charley Hatch. Ştia că Hatch nu era acasă, îi văzuse dubiţa parcată în faţa uneia dintre casele de pe Kahdena Road. Aş fi vrut să-l întreb pe Charley de câte ori pe săptămână şi în ce zile stabilise cu proprietarii să treacă pe la casa de pe Holland Road, îşi spuse Earley. Îmi pare rău că nu l-am găsit acasă.

Containerele de gunoi de lângă garaj erau pline. N-ar strica să arunc o privire, nu-i aşa? se gândi Clyde. Oricum, capacul unuia dintre tomberoane e aproape desfăcut. Ştiu că nu pot obţine un mandat de percheziţie acum, încă nu-l putem acuza de nimic pe Charley Hatch, aşa că va trebui să mă descurc. Îmi aduc aminte cu plăcere de vremurile în care tribunalele considerau gunoiul ca fiind proprietate abandonată, şi pentru scotocirea lui nu era nevoie de mandat. Acum, lucrurile nu mai stau aşa. Nici nu e de mirare că atât de mulţi infractori scapă nepedepsiţi.

Cu conştiinţa împăcată, Clyde Earley dădu jos capacul primului tomberon. Era plin cu doi saci negri de plastic, ambii legaţi bine şi înnodaţi la capăt. Cu o smucitură, Clyde îl desfăcu pe primul. Conţinea rămăşiţele dezgustătoare ale ultimelor mese ale lui Charley

Hatch. Cu o grimasă de silă Clayde îl puse la loc în pubelă, îl apucă pe celălalt şi îl deschise. Acesta era plin ochi cu haine, sugerând faptul că Charley îşi făcuse curăţenie în şifonier.

Clyde goli sacul pe pământ. Ultimele căzură o pereche de pantofi de sport, una de blugi şi o pungă cu figurine sculptate în lemn. Cu un zâmbet satisfăcut, examină atent blugii şi pantofii de sport şi găsi ceea ce căuta: câteva picături de vopsea roşie pe blugi, iar talpa pantofului stâng era în întregime mânjită de aceeaşi vopsea. Probabil că Charley a tras pe el perechea aceea de reiaţi când m-a văzut venind, se gândi Clyde. Nu aş fi suspectat nimic dacă ar fi fost îndeajuns de deştept încât să se înfăşoare într-un prosop şi să-mi spună că tocmai intrase sub duş.

Cele şase figurine închipuiau animale şi păsări sculptate cu grijă în lemn, toate în jur de zece centimetri lungime. Sunt foarte bine făcute, se gândi Clyde; dacă sunt opera lui Charley înseamnă că are destul de mult talent. Oare de ce a vrut să scape de ele? Nu trebuie să fii geniu ca să-ţi dai seama, îşi spuse el. Vrea să le arunce pentru că nu numai că a mânjit cu vopsea gazonul „Casei Micuţei Lizzie“, dar l-a apucat creativitatea şi a sculptat un cap de mort şi o pereche de oase încrucişate în uşa locuinţei. Aşa o să-l prindem. Cineva trebuie să ştie despre talentele sale ascunse.

Satisfăcut pe deplin de munca sa de detectiv, sergentul Clyde Earley puse cu atenţie punga cu figurine, blugii şi pantofi de sport în maşina de poliţie.

Departamentul de salubritate urma să ridice gunoiul a doua zi dimineaţă şi ar fi luat şi obiectele astea dacă nu aş fi trecut eu pe-aici, se gândi el cu mândrie. Cel puţin, acum, ştim cine a vandalizat „Casa Micuţei Lizzie“. Mai avem de aflat de ce a făcut-o şi pentru cine lucra.

Acum, că găsise ceea ce căutase, Earley voia să plece cât mai repede de acolo. Îndesă restul de haine înapoi în sacul de gunoi, îl legă şi îl lăsă intenţionat lângă pubelă. O să-l treacă toate transpiraţiile când o să vadă că a trecut cineva pe aici şi a luat şi

lucrurile de care el încercase să scape. Mi-aş dori să fiu o păsărică, să-i pot vedea expresia feţei, se gândi Clyde.

Earley se urcă în maşină şi răsuci cheia în contact. Nu cred că trebuie să-mi fac griji că Charley Hatch va reclama furtul, îşi spuse el. Această variantă imposibilă îl făcu să izbucnească în râs în timp ce se îndepărta de casă.

35

Primul meu gând a fost să şterg mesajul acela oribil, dar n-am făcut-o. Am scos caseta din robotul telefonic şi am dus-o în birou. Am deschis sertarul biroului, am tastat combinaţia care deschidea compartimentul secret. De parcă mi-ar fi ars degetele, am dat drumul casetei în dosar, acolo unde se aflau toate articolele care apăruseră în ziare de-a lungul anilor, articolele despre Micuţa Lizzie Borden. După ce panoul s-a închis la loc, m-am aşezat la birou, ţinându-mi mâinile pe genunchi ca să le opresc din tremurat.

Nu-mi venea să cred ce auzisem. Cineva care ştia că sunt Liza Barton mă acuza de uciderea lui Georgette Grove. Timp de douăzeci şi patru de ani m-am întrebat când va veni ziua în care cineva mă va arăta cu degetul şi-mi va striga numele adevărat, dar nici măcar frica aceasta continuă nu se poate compara cu atacul de panică de acum. Cum ar putea cineva să creadă că am ucis o femeie pe care nu o întâlnisem decât o singură dată în viaţa mea, şi atunci doar pentru mai puţin de o oră?

Detectivul Walsh. Numele lui mi-a venit primul în minte. *„Aţi folosit vreodată o armă de foc?“* Era genul de întrebare pe care o pui unei persoane pe care o consideri suspectă, nu unei biete femei care încă nu şi-a revenit din şocul descoperirii unui cadavru. Este oare posibil ca Walsh să fie cel care mi-a lăsat mesajul acela? E oare posibil să se joace cu mine precum pisica cu un şoricel?

Dar chiar şi dacă ar şti că sunt Liza Barton – şi cum ar fi putut să afle? — de ce să creadă că eu am ucis-o pe Georgette Grove? Oare Walsh îşi închipuia că o uram atât de mult pe Georgette pentru că îi vânduse lui Alex casa asta? Putea oare să creadă că mintea mea era atât de fragilă, încât faptul că am revenit în casa aceasta, plus actele

de vandalism care mi-au adus aminte de sângeroasa tragedie m-ar fi putut da peste cap? Această posibilitate m-a făcut să paralizez aproape.

Chiar dacă Walsh nu ştie că sunt Liza Barton, tot mă consideră suspectă. Deja l-am minţit o dată. Şi dacă mai vine să mă ia la întrebări, va trebui să continuu seria de minciuni.

M-am gândit că săptămâna trecută, pe vremea asta, eram încă în apartamentul meu de pe Fifth Avenue. Totul era bine în lumea mea. Parcă au trecut o sută de ani de atunci.

Venise vremea să mă duc după Jack. Ca întotdeauna, faptul că el avea nevoie de mine reprezenta centrul existenţei mele. M-am ridicat, m-am dus în baia mea şi m-am spălat pe faţă cu apă rece, încercând să mă trezesc la realitate. Dintr-un motiv sau altul, mi-am adus aminte de momentul în care Henry Paley scosese în evidenţă faptul că apartamentul era prevăzut cu două băi pentru dormitorul matrimonial. Aş fi vrut atunci să îi pot spune că tatăl meu avusese această idee, atunci când renovase casa.

M-am schimbat de costumul pe care-l purtasem la ceremonia funerară şi m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o bluză de bumbac. În timp ce mă urcam în maşină mi-am adus aminte că trebuie să cumpăr o casetă nouă pentru robotul telefonic. În caz contrar, Alex m-ar fi întrebat ce s-a întâmplat cu cea care se afla în aparat de dimineaţă.

L-am luat pe Jack de la St. Joe şi i-am sugerat că am putea să mâncăm de prânz la cafenea. Mi-am dat seama că în viaţa mea intervenise un nou factor de stres – de acum înainte avea să-mi fie frică ori de câte ori va suna telefonul.

Am reuşit să-l conving pe Jack să mănânce un sandviş cu brânză, în locul preferatului său, cel cu jeleu şi unt de arahide.

Avea o grămadă de povestit despre grădiniţă, inclusiv faptul că o fată încercase să-l sărute.

— Şi ai lăsat-o să te sărute? l-am întrebat.

— Nu, asta e o prostie.

— Pe mine mă laşi să te sărut, l-am provocat.

— Asta e altceva.

— Şi nu laşi pe nicio fată din clasă să te sărute?

— Ba da, sigur că da. Pe Maggie o las să mă sărute. Cu ea o să mă însor într-o bună zi.

Mergea la grădiniţă de doar patru zile şi deja ştia ce o să facă în viitor. Dar pentru moment, în cafeneaua aceasta, în timp ce înfuleca un sandviş cu brânză, cred că era destul de mulţumit şi cu mine.

Şi eu cu el, bineînţeles. E ironic, dar tocmai dragostea pe care i-o port lui Jack m-a determinat să mă căsătoresc cu Alex. Pe Alex l-am cunoscut la înmormântarea lui Larry, în urmă cu doi ani. Larry era unul dintre acei oameni care-şi transformaseră partenerii de afaceri într-o a doua familie. Nu i-am cunoscut decât foarte puţine rude, şi numai atunci când, aşa cum spunea Larry, „Nu mai putem scăpa de blestematele astea de reuniuni de familie!“

Chiar dacă stăteam lângă sicriul soţului meu, nu puteam să nu bag de seamă că Alex Nolan era un bărbat foarte atrăgător. Nu l-am mai văzut până când, un an mai târziu, la un dineu de caritate, a venit la mine şi s-a prezentat. În săptămâna următoare, m-a invitat la prânz, şi, câteva seri mai târziu, am ieşit la teatru şi la cină. Fusese limpede încă de la început că era interesat de mine, dar eu nu voiam sub nicio formă să mă implic într-o nouă relaţie, cel puţin nu în momentul acela. Îl iubisem sincer pe Larry, dar mă dăduse peste cap modul în care reacţionase atunci când aflase despre trecutul meu.

Larry fusese bărbatul care îmi spusese că cea mai fericită perioadă din viaţa sa începuse cu ziua în care mă cunoscuse pe mine. Larry fusese bărbatul care mă luase în braţe şi îmi spusese „Doamne Dumnezeule, biata de tine!“ când îi arătasem articolele apărute în ziarele de scandal, cele în care era dezbătut pe larg cazul Micuţei Lizzie. Larry fusese bărbatul care urlase de bucurie când îi spusesem că sunt însărcinată şi stătuse cu mine pe tot parcursul naşterii ce se dovedise a fi una lungă şi dificilă. Larry fusese bărbatul care îmi lăsase prin testament o treime din averea sa şi mă făcuse depozitarul

părţii care i se cuvenea lui Jack.

Şi tot Larry fusese acela care, pe patul de moarte, strângându-mi braţul cu mâna lui slăbită, cu ochii înceţoşaţi de apropierea morţii, mă implorase să nu dezvălui nimănui trecutul meu pentru a nu-i face greutăţi fiului lui.

Am început relaţia cu Alex ştiind de la bun început că nu avea niciun fel de viitor şi că va fi o relaţie strict platonică, un cuvânt pe care astăzi mulţi îl găsesc amuzant.

— O să fie platonică atâta vreme cât o să-ţi doreşti tu acest lucru, Ceil, îi plăcea lui Alex să glumească, dar să nu-ţi treacă prin cap nici măcar un minut că eu *gândesc* platonic. Apoi se întorcea către Jack. Hei, omule, mai avem de lucru cu mama ta. Cum pot să o fac să mă placă?

Am dus-o aşa mai bine de patru luni, până când, într-o singură noapte, lucrurile au luat o întorsătură nouă. Persoana care trebuia să vină să stea cu Jack întârziase. Când a ajuns era deja opt fără zece, şi eu eram aşteptată la ora opt la o cină festivă, tocmai în partea de vest a oraşului. Portarul era ocupat să cheme un taxi pentru altcineva. Am văzut de cealaltă parte a străzii un alt taxi şi m-am repezit să-l opresc. Nu am observat limuzina care tocmai intrase în curbă.

M-am trezit la spital, două ore mai târziu, plină de vânătăi şi lovituri şi cu un cucui destul de serios, dar, în general, într-o stare bună. Alex stătea la căpătâiul patului meu. Mi-a răspuns la întrebare încă înainte de a o formula.

— Jack e bine. Persoana care stă cu el m-a sunat pentru că poliţia încerca să dea de cineva apropiat. Nu reuşiseră să ia legătura cu părinţii tăi, în Florida. Mă mângâie uşor pe obraz. Ceil, ai fi putut să mori! Apoi îmi răspunse şi la cealaltă întrebare nerostită. Dădaca va rămâne în apartament până când ajung eu acolo. O să stau cu Jack în noaptea asta. Dacă se trezeşte, prezenţa mea îl va linişti.

Două luni mai târziu, mă căsătoream cu Alex. Bineînţeles, diferenţa era că, dacă înainte aveam o relaţie lipsită de obligaţii, deci nu-i eram datoare cu nimic, acum, că devenisem soţia lui – de fapt,

înainte să ajung să fiu soţia lui –, ar fi trebuit să-i spun adevărul despre mine.

Toate aceste gânduri şi amintiri îmi inundaseră mintea în timp ce-l urmăream pe Jack mâncându-şi sandvişul cu brânză, cu o urmă de zâmbet pe buze. Oare se gândea la Maggie, fetiţa de patru ani pe care avea de gând s-o ia de nevastă?

E ciudat cum, tocmai acum, când viaţa mea ameninţa să se transforme într-un haos total, pot să mai găsesc momente de linişte şi normalitate, cum ar fi prânzul cu Jack. Am cerut nota de plată şi Jack mi-a spus că era invitat a doua zi la Billy, un coleg de grădiniţă, şi că ar trebui să o sun pe mama acestuia. Se scotoci în buzunar şi îmi dădu numărul ei de telefon.

— Billy nu e băieţelul acela care a plâns tot timpul în prima zi? l-am întrebat.

— Acela e alt Billy. Şi mai plânge şi acum.

Am pornit spre casă, dar mi-am amintit că nu cumpărasem caseta pentru robotul telefonic, aşa că a trebuit să ne întoarcem. Se făcuse deja două fără douăzeci când am ajuns acasă. Sue era acolo, şi eu m-am grăbit la etaj pentru a-mi schimba pantofii de sport cu o pereche de cizme, mai potrivite pentru prima mea lecţie de călărie.

E ciudat cum de nu m-am gândit să anulez ora de călărie. Fusesem distrasă de îndoita teamă că cineva aflase că eram Liza Barton şi că detectivul Walsh mă suspecta, chiar dacă nu îmi cunoştea adevărata identitate.

Dar instinctul meu îmi spunea că trebuie neapărat să-l cunosc pe Zach, că astfel aş putea afla de ce mama i-a strigat numele în noaptea aceea în care s-a certat cu Ted.

În timp ce mă îndreptam spre clubul de echitaţie din Washington Valley, în minte mi-a venit imaginea mamei mele. Mi-am amintit cât de bine arăta în costumul de călărie, cu jachetă neagră şi pantaloni crem, cu frumosul ei păr blond strâns într-un coc, ascuns aproape în totalitate de caschetă, în timp ce o urmăream împreună cu tata cum sărea peste obstacole la clubul din Peapack. „Nu-i aşa că mami arată

ca o prinţesă?“ mă întreba tata, când ea trecea călare pe lângă noi. Da, aşa arăta. Acum mă întreb dacă atunci el se hotărâse deja să ia lecţii de călărie.

Am lăsat maşina în parcarea clubului, am intrat înăuntru şi i-am spus persoanei de la recepţie că am întâlnire cu Zach Willet. I-am surprins privirea dezaprobatoare când mi-a examinat îmbrăcămintea pe care o alesesem pentru prima lecţie şi mi-am promis ca în viitor să mă îmbrac mai adecvat.

Zach Willet veni să mă ia de la recepţie. Arăta în jur de şaizeci de ani. Faţa lui ridată era dovada că stătuse destul de mult în bătaia soarelui, a vântului şi a ploii, iar vinişoarele de pe obraji şi de pe nas îi trădau pasiunile bahice. Avea sprâncene stufoase, care atrăgeau atenţia asupra ochilor lui. Aceştia aveau o culoare ciudată, erau mai mult verzi decât căprui, aproape spălăciţi, de parcă şi ei se decoloraseră de la soare.

În timp ce mă studia, am detectat o urmă de insolenţă în atitudinea sa. Ştiam cu siguranţă ce gândeşte. Credea că sunt una dintre acele persoane care consideră că este foarte şic să călăreşti, dar care se enervează şi renunţă după câteva lecţii.

După ce se prezentă, îmi spuse:

— Hai în spate. Am înşeuat un cal special pentru începători. În timp ce mergeam spre grajduri, m-a întrebat: Ai mai călărit vreodată? Şi nu te întreb despre poneiul pe care l-ai avut, probabil, când ai fost mică.

Îmi pregătisem din timp răspunsul, dar acum acesta suna cel puţin stupid:

— O prietenă de-a mea avea un ponei, când eram copii, şi din când în când mă lăsa să-l călăresc.

— Aha. Nu era deloc impresionat.

La grajduri ne aşteptau doi cai gata înșeuați şi legaţi de gard. Cel mai mare era indiscutabil al lui. Cel mai mic, care părea mai docil, era pentru mine. Am ascultat cu atenţie primele instrucţiuni pe care mi le-a dat Zach.

— Ţine minte, întotdeauna încaleci un cal prin partea stângă. Hai, am să te ajut eu. Pune-ţi piciorul în scară şi apoi îndreaptă-ţi călcâiul în jos. Aşa nu vei mai aluneca. Ţine hăţurile între degetele astea şi, ţine minte, nu le smuci niciodată. O să-i răneşti botul. Îl cheamă Biscuit, prescurtarea de la Biscuit de Mare. Numele ăsta a fost un exemplu de glumă nereuşită a primului proprietar.

Trecuse multă vreme de când încălecasem ultima oară pe un cal, dar imediat m-am simţit în largul meu. Am ţinut hăţurile cu o singură mână şi cu cealaltă l-am bătut uşor pe Biscuit pe gât, apoi m-am întors spre Zach, să-i văd reacţia. Dădu aprobator din cap, apoi începurăm să mergem încet, unul lângă altul, de jur împrejurul padocului.

Am stat cu el în jur de o oră şi, chiar dacă nu era o persoană foarte vorbăreaţă, am reuşit să-l fac să-şi dea drumul la limbă. Mi-a povestit că lucrează la club de la vârsta de doisprezece ani şi că prefera compania cailor celei a majorităţii oamenilor pe care îi cunoştea. Mi-a mai spus că, în general, caii erau animale de turmă, că îşi caută compania unul celuilalt şi că, de obicei, caii de curse se calmează dacă sunt puşi lângă un cal pe care-l cunosc.

Mi-am amintit să fac greşelile specifice unui începător, respectiv să las hăţurile să-mi scape din mână sau să ţip uşor când Biscuit a iuţit din senin pasul.

Bineînţeles, şi Zach era curios în ceea ce mă privea. Când a aflat că locuiesc pe Old Mill Lane, a făcut imediat legătura cu „Casa Micuţei Lizzie“.

— Tu eşti cea care găsit cadavrul lui Georgette!

— Da, eu sunt.

— Teribilă experienţă ai avut! Georgette era o femeie de treabă. Am citit în ziar că soţul tău ţi-a cumpărat casa aceea ca un cadou de ziua ta. Ce mai cadou! Ted Cartwright, tatăl vitreg pe care l-a împuşcat puştoaica în noaptea aceea, şi-a ţinut o vreme caii aici, continuă Zach. Suntem prieteni vechi. Să vezi ce faţă o să facă atunci când o să-i spun că îţi dau lecţii de călărie. Ai văzut vreo fantomă de

când stai în casa aceea?

M-am forţat să zâmbesc.

— Nici măcar una, şi nici nu mă aştept să văd. Apoi, păstrând un ton cât mai degajat, am spus: Am auzit că tatăl Lizei sau a lui Lizzie, aşa cum îi spune toată lumea pe aici, a murit într-un accident de călărie, pe undeva prin zona asta.

— Aşa e. Când vii data viitoare o să-ţi arăt locul unde s-a întâmplat tragedia. E vorba de o cărare pe care se aventurează numai călăreţii experimentaţi. Nimeni nu a putut să înţeleagă de ce a luat-o Will Barton pe acolo. El ştia mai bine. Ar fi trebuit să fiu şi eu cu el în ziua aceea.

— Şi nu ai fost? am încercat eu să par interesată la modul politicos. Cum s-a întâmplat?

— Trecuse deja de a zecea lecţie şi putea să-şi stăpânească singur calul. Calului meu îi intrase o piatră în copită şi m-am oprit să încerc să i-o scot. Will a spus că o ia înainte. Cred că era foarte bucuros că are ocazia să meargă singur, dar îţi spun, omului aceluia îi era frică de cai, şi caii simţeau lucrul ăsta. Când simt frica omului, caii devin nervoşi şi agitaţi. Dar Will era hotărât să meargă înainte. Eram cu cel mult cinci minute în spatele lui şi începusem să-mi fac griji că nu-l mai pot ajunge din urmă. Nici nu mi-a dat prin cap să-l caut pe poteca aceea. După cum am mai spus, Will ştia că nu trebuie să o ia pe acolo sau cel puţin aşa credeam eu. Dar nu am reuşit să-l găsesc nicăieri, şi când am ajuns înapoi la grajduri, vestea deja se răspândise. El şi calul căzuseră în râpă. Will era mort şi calul avea picioarele rupte. Nu mai era nimic de făcut pentru el.

— De ce crezi că a luat-o pe cărarea aceea?

— S-a rătăcit.

— Nu erau indicatoare, semne de avertizare pe marginea drumului?

— Bineînţeles că erau, dar sunt sigur că animalul o luase razna, iar Will era prea agitat pentru a le mai observa. Apoi, când calul a luat-o pe cărarea aceea, pun pariu că Will, văzând ce-l aştepta, a smucit de

hăţuri şi calul s-a ridicat pe picioarele din spate. Pietrişul de pe marginea potecii nu oferă prea multă stabilitate, aşa că s-au prăbuşit amândoi în râpă. În toţi aceşti ani am avut un oarecare sentiment de vinovăţie. Ar fi trebuit să-i spun lui Will Barton să mă aştepte.

Deci aşa se întâmplase, m-am gândit eu. Totul începuse cu o pietricică în copita unui cal. Cunoscând toată povestea, probabil că mama îl învinovăţise pe Zach Willet pentru că nu rămăsese lângă tatăl meu când plecaseră de la grajduri, dar oare de ce îi strigase lui Ted numele lui?

Poate că Ted Cartwright îl dusese pe tata la Zach pentru lecţiile de călărie care se dovediseră a-i fi fatale.

— Hai să ne întoarcem la grajduri, îmi spuse Willet. Te descurci destul de bine. Ţine-o tot aşa şi vei ajunge un călăreţ bun.

Răspunsul pe care-l aşteptam veni înainte ca eu să apuc să pun întrebarea.

— Ştii, spuse Willet, mi-ai spus că Georgette Grove m-a recomandat ca instructor. Tot ea a fost cea care l-a adus la mine şi pe Will Barton. Iar tu locuieşti acum în casa lui. E o coincidenţă a dracului de mare, o ironie a destinului sau cam aşa ceva.

În drum spre casă, m-a izbit gândul că, dacă detectivul Walsh ştie sau reuşeşte cumva să afle că eu sunt Liza Barton, poate considera că aş avea încă un motiv pentru care să o fi urât pe Georgette Grove. Recomandându-l pe Zach Willet tatălui meu, ea contribuise în mod direct la moartea lui.

Nu mai *pot* să fac faţă la o nouă repriză de întrebări ale detectivului Walsh! mi-am spus eu. Risc să mă încurc în plasa propriilor mele minciuni. Trebuie să-mi angajez un avocat specializat în dreptul penal.

Dar ce va spune despre chestia asta soţul meu, care şi el este avocat?

36

Dru Perry scrisese un articol scurt despre funeraliile lui Georgette Grove, i-l dusese şefului ei de la *Star-Ledger* şi acum lucra la articolul pentru „Povestea din spatele poveştii". Era genul ei favorit de gazetărie şi deja lucrurile luaseră o întorsătură interesantă, acum că putea privi cazul Lizei Barton/al Micuţei Lizzie Borden dintr-o perspectivă nouă.

Pe robotul telefonic avea un mesaj de la Benjamin Fletcher, avocatul care o apărase pe Liza la proces. O sunase pe mobil în timp ce urca scările bisericii Hilltop spre ceremonia funerară. Stabiliseră să se întâlnească la biroul lui din Chester, la ora patru.

Dru avea de gând să-l întrebe despre Diane Wesley, o fostă prietenă de-a lui Ted Cartwright care, la începutul procesului, convocase presa şi dăduse un amplu interviu. Povestise că în seara dinaintea tragediei lua cina cu Ted şi că el îi spusese că ura pe care i-o purta Liza fusese cauza separării lui de Audrey.

Dru mai găsise un interviu care apăruse într-unul dintre ziarele de scandal, la doi ani de la tragedie. În acel interviu, o pipiţă, aproape dezbrăcată în fotografia din ziar, Julie Brett, o altă prietenă de-a lui Ted, declara că fusese citată de avocatul apărării pentru a demonta susţinerile lui Ted, conform cărora nu lovise niciodată o femeie.

„Am depus mărturie, îi povestise ea reporterului, şi le-am explicat foarte clar că, atunci când se îmbată, Ted Cartwright devine violent. Începe să vorbească despre oamenii pe care îi urăşte şi se enervează din ce în ce mai tare. Apoi se descarcă aruncând cu diverse lucruri sau lovind pe cine apucă. Crede-mă, dacă eu aveam un pistol în noaptea când m-a bruscat, nu ar mai fi apucat ziua de astăzi."

Păcat că nu a spus toate astea în timpul procesului, se gândi Dru, dar probabil că judecătorul îi interzisese acest lucru.

Benjamin Fletcher, Diane Wesley şi Julie Brett – cu toţi trei voia să vorbească. După aceea, avea de gând să găsească persoane care fuseseră apropiate lui Audrey şi frecventaseră clubul de echitaţie din Peapack atât înainte, cât şi după căsătoria ei cu Will Barton.

Din rapoartele pe care am apucat să le citesc, mariajul acela fusese unul foarte fericit, îşi spuse Dru, dar povestea asta am mai auzit-o şi cu alte ocazii. Se gândi la prietenii săi foarte buni care fuseseră căsătoriţi timp de patruzeci şi doi de ani şi apoi divorţaseră. După divorţ, Natalie i se confesase: „Dru, am ştiut că fac o greşeală încă din momentul în care mergeam spre preot, în ziua căsătoriei noastre. Am avut nevoie de tot acest timp pentru a-mi aduna curajul necesar ca să o corectez."

La ora unu şi jumătate, Dru îşi luă un sandviş cu şuncă şi brânză şi o cafea de la cantină. Îl observase pe Ken Sharkey stând la rând, în faţa ei, aşa că îşi luă pachetul şi se duse în biroul lui.

— I-ar face plăcere editorului meu să ia prânzul cu mine? întrebă ea.

— Cum? Oh, sigur, Dru!

Judecând după expresia feţei lui Ken, Dru nu era foarte convinsă că era bine-venită, dar îi plăcea să discute pe marginea ideilor ei cu Ken, iar acum i se părea un moment potrivit pentru asta.

— La funeralii l-am văzut şi pe Paul Walsh, începu ea.

Ken ridică din umeri.

— Mă aşteptam să vină. El conduce ancheta în cazul uciderii lui Georgette Grove.

— Greşesc eu sau e o anume stare de tensiune între el şi Jeff? întrebă Dru.

Sharkey, un bărbat înalt, cu o expresie mirată pe faţă, se încruntă.

— Bineînţeles că există. Walsh e gelos pe Jeff. Ar vrea să candideze pentru postul de guvernator. Dar pentru că nu poate să facă lucrul acesta, se va pensiona în curând şi probabil că se va

angaja la o firmă de protecţie şi pază. Sunt convins că, pentru a prinde un post cât mai bun, nu i-ar strica puţină celebritate, pe care o poate dobândi rezolvând un caz important, şi acum se ocupă tocmai de un astfel de caz. Oricum, indiferent de ceea ce se petrece în culise, se aude că el şi MacKingsley nu se prea înţeleg, şi semnele de despărţire sunt din ce în ce mai vizibile.

— Trebuie să vorbesc cu secretara lui Jeff, spuse Dru. Nu se prea dă în vânt după bârfe, dar are un stil aparte de a vorbi, care mă lasă să citesc multe printre rânduri. Muşcă de câteva ori zdravăn din sandvişul ei, sorbi din cafea şi continuă să gândească cu voce tare: Ken, am ţinut legătura cu Marcella Williams sau poate ar fi mai corect să spun că ea a ţinut legătura cu mine. Locuieşte în casa de lângă cea a familiei Nolan, pe Old Mill Lane, şi tot ea este vecina care avea atât de multe de relatat reporterilor când au fost descoperite actele de vandalism. Mi-a spus că Jeff MacKingsley a trecut cu maşina pe lângă casa ei miercuri seara. Curioasă din fire, a ieşit pe stradă şi a văzut maşina parcată în faţa locuinţei familiei Nolan. Nu e cam neobişnuit ca procurorul districtului Morris County să se implice atât de serios în anchetarea unor acte de vandalism? Vreau să spun că asta se întâmpla înainte ca Georgette Grove să fie ucisă.

— Dru, gândeşte-te şi tu, spuse Sharkey. Jeff e o persoană ambiţioasă şi în curând va începe să se laude cum a menţinut el liniştea în Morris County timp de patru ani, cât a fost procuror-şef. Actele acelea de vandalism au ţinut prima pagină a ziarelor. De aceea s-a dus acolo. Din câte înţeleg eu, oamenii au început să creadă că un nebun obsedat de povestea aceea cu Micuţa Lizzie a vandalizat casa şi apoi a ucis-o pe Georgette pentru că şi ea fusese amestecată în vânzarea casei. Aşa că nu e de mirare că Jeff acordă o atenţie deosebită acestui caz şi face totul pentru a fi rezolvat cât mai repede. Sper ca aşa să se întâmple. Dacă va candida pentru postul de guvernator, eu îl voi vota. Sharkey îşi termină sandvişul. Nu-mi place Paul Walsh. Nu are o relaţie tocmai bună cu presa, dar, în acelaşi timp, îi place să anunţe pompos arestări spectaculoase doar

pentru a-i pune sub presiune pe cei care, crede el, au ceva de ascuns. Îţi mai aduci aminte de cazul Hartford? Când a dispărut soţia lui Jim Hartford, Walsh mai avea puţin şi-l acuza pe Jim că este un criminal sângeros. Până la urmă s-a dovedit că biata femeie îşi oprise maşina pe marginea drumului pentru că se simţea rău. Autopsia a scos la iveală faptul că murise din cauza unui atac de cord. Până să fie găsită maşina, Hartford nu ştia decât că îi dispăruse soţia cu care era căsătorit de patruzeci de ani. Dar în fiecare zi citea în ziar că poliţia considera că ea fusese victima unui asasinat, iar despre el se spunea că „făcea parte din cercul suspecţilor“, adică, mai pe şleau, că el a ucis-o. Sharkey împături hârtia în care fusese împachetat sandvişul şi o aruncă în coşul de sub birou. Walsh e un tip foarte isteţ, dar nu prea îi place să joace corect – nici cu persoanele nevinovate, nici cu presa, nici măcar cu propriii lui colegi. Dacă aş fi fost în locul lui MacKingsley, îl trimiteam de mult să-şi facă bagajele.

Dru se ridică.

— Ei bine, mă duc şi eu să-mi fac bagajele, spuse ea. Trebuie să dau câteva telefoane şi după aceea, pe la patru, trebuie să mă întâlnesc cu Benjamin Fletcher, avocatul care a apărat-o pe Liza Barton la proces.

Faţa lui Sharkey trăda surprinderea.

— Asta s-a întâmplat acum douăzeci şi patru de ani şi, dacă îmi aduc eu bine aminte, Fletcher avea atunci cincizeci şi ceva de ani. Încă îşi mai practică meseria?

— Are şaptezeci şi cinci de ani acum şi încă mai practică avocatura, dar nu e cine ştie ce. Nu are un site de prezentare ca expert în dreptul penal.

— Ţine-mă la curent, îi spuse Sharkey.

În timp ce traversa redacţia ziarului, pe buzele lui Dru apăru un zâmbet. Mă întreb dacă Ken a spus vreodată cuiva „La revedere“, „Pa“ sau măcar „Adio“. Pun pariu că atunci când pleacă dimineaţa de acasă îşi sărută nevasta şi îi spune „Ţine-mă la curent“.

Două ore mai târziu, Dru stătea în biroul lui Benjamin Fletcher,

privindu-l peste o masă de lucru plină cu dosare şi fotografii de familie. Nu ştiuse la ce să se aştepte, dar în mod sigur nu la gigantul acesta de aproape doi metri, cu cel puţin cincizeci de kilograme în plus faţă de greutatea normală. Puţinele fire de păr care îi mai rămăseseră erau năclăite de transpiraţie şi fruntea îi lucea, de parcă atunci ieşise dintr-o saună.

Sacoul era atârnat pe spătarul scaunului, iar cămaşa îi era descheiată la primul nasture. Îşi scosese cravata. O pereche de ochelari fără rame îi măreau şi mai mult ochii gri-verzui.

— Aveţi idee de câte ori, pe parcursul acestor ani, am fost sunat de reporteri care voiau să le dau amănunte despre cazul Barton? o întrebă el pe Dru. Nu ştiu cum vreţi voi să mai găsiţi ceva despre o poveste încheiată demult. Liza credea că mama ei e în pericol. A luat pistolul tatălui ei. I-a spus lui Cartwright să-i dea drumul mamei sale, şi restul e istorie.

— Cred că ştim cu toţii amănuntele cazului, fu de acord Dru. Dar aş dori să vorbim despre relaţia pe care aţi avut-o cu Liza.

— Am fost avocatul ei.

— Vreau să spun, ea nu avea rude apropiate. S-a creat vreo legătură între dumneavoastră şi ea? În momentele care au urmat numirii dumneavoastră ca avocat din oficiu, cât timp aţi apucat să petreceţi cu ea? E adevărat că nu vorbea cu nimeni?

— Din momentul în care a mulţumit poliţistului acela pentru că a învelit-o cu o pătură în maşina care a luat-o, nu a mai rostit nici măcar un singur cuvânt timp ce cel puţin două luni. Chiar şi după această perioadă, psihiatrii nu au putut scoate prea multe de la ea, şi puţinele cuvinte pe care a reuşit să le articuleze nu au fost de niciun ajutor în rezolvarea cazului. A menţionat numele profesorului de călărie al tatălui său şi se pare că acest lucru a întristat-o foarte tare. Când o întrebau despre tatăl ei vitreg ea nu spunea decât: „Îl urăsc!“

— Dar acest lucru e de înţeles, atâta vreme cât îl învinovăţea de moartea mamei sale.

Fletcher scoase o batistă mototolită din buzunar şi se şterse pe faţă

cu ea.

— Medicamentele astea noi pe care le iau mă fac să transpir ca la baia de aburi, spuse el sec. Asta e situaţia. De când am împlinit şaptezeci de ani, sunt o farmacie ambulantă. Dar, hei, încă mai sunt în viaţă, lucru pe care nu îl pot spune despre o grămadă de alţi oameni de vârsta mea. Apoi îi pieri cheful de glume. Doamnă Perry, vreau să vă spun ceva. Fetiţa aceea era foarte, foarte isteaţă. Nu a vrut să îşi omoare mama. Din punctul meu de vedere acest lucru e sigur. Dar cu Ted Cartwright, tatăl vitreg, e o altă poveste. Întotdeauna m-a mirat faptul că presa nu a cercetat mai amănunţit relaţia pe care acesta a avut-o cu Audrey Barton. Sigur, s-a scris că fusese logodită cu el, apoi a rupt logodna şi s-a măritat cu Will Barton, iar vechea relaţie s-a înnodat după moartea acestuia. Ceea ce le-a scăpat jurnaliştilor este ce s-a întâmplat în timpul primei căsătorii a lui Audrey. Barton era un intelectual, un arhitect bun, dar nu unul de succes. Nu prea aveau mulţi bani, şi aceia care erau veneau de la Audrey. Ea provenea dintr-o familie bogată. Încă din copilărie, Audrey călărea în fiecare zi. A continuat să călărească zilnic şi după ce s-a căsătorit cu Barton, şi ghici cine o însoţea în peregrinările sale la clubul din Peapack. Ted Cartwright. Şi soţul ei nu mergea niciodată acolo pentru că îi era frică de cai.

— Vreţi să spuneţi că Audrey avea o aventură cu Ted în timp ce era căsătorită cu Barton? întrebă Dru repede.

— Nu, nu spun asta pentru că nu ştiu dacă e adevărat. Spun doar că i-am văzut împreună la club aproape în fiecare zi, că parcurgeau deseori traseele împreună sau săreau peste obstacole. Pe vremea aceea, Ted începuse să-şi extindă afacerile cu construcţii şi deja făcea o grămadă de bani.

— Sugeraţi că s-ar fi putut ca Audrey să regrete că se căsătorise cu Will Barton?

— Nu sugerez chestia asta. Chiar o afirm. Am auzit-o de la cinci-şase persoane de la club, când mă pregăteam pentru proces. Era un secret pe care îl ştia toată lumea, şi oare cât de greu i-ar fi fost

unui copil deştept, aşa cum era Liza, să-l afle? Fletcher luă trabucul stins din scrumiera de lângă cotul lui, îl băgă în gură, apoi îl scoase din nou. Încerc să mă las de fumat, îi explică el lui Dru, apoi îşi continuă raţionamentul. Audrey a început să se vadă cu Ted Cartwright imediat după ce şi-a îngropat bărbatul. A aşteptat doi ani până să oficializeze relaţia pentru că fiica ei a fost împotriva lui încă de la început.

— Atunci de ce a intentat Audrey divorţ? De ce îi era atât de frică de el?

— Asta n-o s-o ştim niciodată cu siguranţă, dar eu cred că viaţa celor trei sub acelaşi acoperiş era imposibilă, şi, evident, Audrey nu avea cum să renunţe la copil. Însă mai este un aspect care a rămas învăluit în mister.

Benjamin Fletcher se uită atent la Dru, vrând parcă să-i verifice cunoştinţele în cazul Barton.

— Din câte ştiu eu, problema alarmei nu a fost niciodată clarificată, sugeră Dru.

— Aşa e, doamnă Perry, alarma. Unul dintre lucrurile pe care am reuşit să le scoatem de la Liza a fost că în seara aceea mama ei armase alarma înainte ca ele două să urce la etaj. Dar atunci când au ajuns poliţiştii alarma era dezactivată. Cartwright nu a intrat prin efracţie. Dacă ar fi deconectat alarma din afara casei, ar fi rămas semne. Eu l-am crezut când a spus că Audrey l-a sunat şi l-a invitat la ea pentru a discuta despre o eventuală împăcare. Şi acum, doamnă Perry, trebuie să vă spun că astăzi vreau să plec mai devreme acasă.

— Încă un lucru, domnule Fletcher. Am citit un articol publicat într-unul dintre acele ziare de scandal, la doi ani după proces. Era un interviu cu Julie Brett. Ea a declarat în timpul procesului că Ted Cartwright a agresat-o.

Fletcher chicoti.

— Sigur că aşa a declarat, dar adevărul e că singurul lucru rău pe care i l-a făcut Cartwright a fost că a părăsit-o pentru o altă femeie. Nu vreau să mă înţelegeţi greşit. Tipul are un temperament exploziv

şi este cunoscut faptul că mai altoieşte pe câte cineva din când în când, dar nu pe Julie.

— Vreţi să spuneţi că a minţit?

— Nu am spus asta, nu-i aşa? Eu cred că, de fapt, s-au certat foarte tare. El voia să plece. Ea l-a apucat de braţ şi el a împins-o. Dar, de mila Lizei, Julie a mai înfrumuseţat puţin povestea. E o persoană foarte bună la suflet. Vă spun toate astea neoficial, bineînţeles.

Dru se uită la Fletcher. Bătrânul avocat avea un zâmbet satisfăcut. În mod cert, amintirea despre Julie Brett îl amuza teribil. Apoi faţa lui redeveni serioasă.

— Doamnă Perry, Julie a impresionat foarte tare juriul şi pe judecător. Crede-mă, dacă nu era ea, Liza Barton ar fi fost închisă într-o şcoală de corecţie până când ar fi împlinit douăzeci şi unu de ani.

— Ce îmi puteţi spune despre Diane Wesley, o altă prietenă de-a lui Cartwright? întrebă Dru repede. Ea a declarat pentru presă că a luat cina împreună cu Ted în seara dinaintea tragediei. În timpul acelei cine, Ted i-ar fi povestit că Liza era cauza problemelor pe care le avea cu Audrey.

— Asta a declarat pentru presă, dar la tribunal nu a apucat să o spună. Oricum, nu ar fi fost decât încă un martor care să declare că Liza fusese cauza principală a despărțirii celor doi. Fletcher se ridică şi îi întinse mâna. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Perry. Când scrieţi articolul, vă rog să aveţi câteva cuvinte frumoase şi pentru acel avocat din oficiu, destul de prost plătit. Am apărat-o foarte bine pe fetiţa aceea.

Dru îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc mult pentru timpul acordat, domnule Fletcher. Aveţi idee pe unde o fi Liza acum?

— Nu. Şi eu mă gândesc din când în când la ea. Sper doar că a beneficiat de tot ajutorul psihiatric de care avea nevoie. În caz contrar, nu m-ar mira dacă aş auzi într-o zi că s-a întors şi i-a zburat creierii lui Ted Cartwright. Vă doresc mult noroc, doamnă Perry.

37

Luni după-amiază, spre seară, Charley Hatch stătea în sufrageria sa, bând bere şi aşteptând nervos telefonul pe care i se spusese că-l va primi. Recapitulă în gând cum avea să-i explice persoanei de la celălalt capăt al firului că apăruse o problemă.

Nu e vina mea, se gândi el. Vineri după-amiază, după ce a plecat poliţistul acela, Earley, am încercat să sun pe numărul obişnuit, dar telefonul era închis şi nu am putut să îmi dau seama ce se întâmplă. Apoi, după un minut, am fost sunat. Mi s-a spus să mă duc să-mi cumpăr un telefon cu cartelă preplătită, ca să nu poată fi ascultat.

Apoi, pentru a sublinia faptul că am fost foarte precaut, i-am spus persoanei că am observat câteva picături de vopsea pe blugi şi pe adidaşi şi că am reuşit să mă dezbrac de ele înainte să-i dau drumul în casă poliţistului. M-am gândit că aşa o să dovedesc că sunt cu ochii în patru, dar în loc de laude, mi s-a spus să scap de blugi şi de adidaşi şi să mă asigur că în dubită nu erau şi alte pete de vopsea. Apoi a trebuit să mai ascult încă o muştruluială în care mi s-a spus din nou cât de prost fusesem când mă apucasem să scrijelesc pe uşa aceea.

Aşa că am lăsat blugii şi adidaşii în garaj, lângă punga cu sculpturile din lemn şi, apoi, din exces de precauţie, am hotărât să scap de ele pentru totdeauna. Le-am pus într-un sac împreună cu nişte haine pe care voiam de mult să le arunc, am înnodat bine sacul şi l-am aruncat în tomberon. După aceea, mi-am făcut curat în frigider, astfel încât sacul de deasupra celui cu haine să fie plin cu diverse chestii, cum ar fi mâncare chinezească veche, bucăţi uscate de pizza, zaţ de cafea şi portocalele acelea care se înverziseră.

Gunoiul e ridicat în fiecare marţi şi vineri. M-am gândit că ar fi

bine să pun cei doi saci în pubelă de duminică scara. Cum era să ştiu că un nenorocit avea să răscolească prin gunoi? Pun pariu că a fost poliţistul ăla băgăcios, sergentul Earley, care, în mod sigur, mi-a găsit blugii, adidaşii şi sculpturile. Oricum, acum au dispărut. Admit că a fost o prostie din partea mea să trag pe mine reiaţii aceia groşi, când afară era atât de cald. Earley a băgat de seamă lucrul acesta.

Telefonul mobil al lui Charley sună. Simţi cum i se usucă brusc gura. Trase aer adânc în piept şi răspunse.

— Alo.

— Ţi-ai cumpărat telefonul acela?

— Mi-ai spus să-l cumpăr, aşa că l-am cumpărat.

— Spune-mi numărul.

— 973-555-0347.

— Te sun imediat.

Charley goli sticla de bere dintr-o înghiţitură lungă. Când sună celălalt telefon, răspunse. În loc să înceapă explicaţiile pe care le pregătise atât de minuţios, izbucni:

— Mi-am aruncat blugii, adidaşii şi figurinele sculptate la gunoi. Cineva le-a luat din tomberon. Cred că a fost Earley, poliţistul acela care a fost la mine vineri.

Urmă o tăcere lungă, mult mai ameninţătoare decât tiradele furioase pe care trebuise să le asculte din cauza capului de mort şi a oaselor încrucişate sculptate pe uşa casei de pe Old Mill Lane.

Când persoana de la celălalt capăt al firului începu să vorbească, vocea îi era calmă şi egală:

— De ce ai aruncat lucrurile acelea la gunoi?

— Gunoiul trebuia ridicat mâine. Prezenţa lucrurilor acelea la mine în garaj mă cam irita, spuse Charley pe un ton defensiv.

— Nu te-am întrebat asta. A fost o prostie din parte ta să pui lucrurile alea în propriul tomberon, cu mai mult de o zi înainte de momentul în care se ridică gunoiul. Ar fi trebuit să le arunci la ghena din spatele vreunui magazin, şi cu asta s-ar fi terminat toată

tărăşenia. Acum, ascultă-mă şi încearcă să faci exact ceea ce îţi spun. Nu ştiu cine a omorât-o pe Georgette Grove, dar dacă poliţiştii pot să dovedească faptul că tu ai vandalizat casa Nolan, o să te acuze pe tine de uciderea ei.

— Adică o să ne acuze pe noi, îl corectă Charley.

— Nu mă ameninţa, Charley. Sunt aproape sigur că poliţistul acela nu avea dreptul să-ţi scotocească prin gunoi şi să ia ceva de acolo în lipsa unui mandat de percheziţie, aşa că, şi în cazul în care au descoperit ceva care te poate incrimina, nu pot folosi probele respective împotriva ta. Pot totuşi să te ia la întrebări, să încerce să te facă să te dai singur de gol. Aşa că ai face bine să-ţi iei un avocat şi să refuzi să răspunzi la orice întrebare.

— Un avocat? De unde să iau banii pentru un avocat?

— Ştii foarte bine că eu o să plătesc toate cheltuielile. Urmă o pauză, apoi persoana de la celălalt capăt al firului spuse: Charley, dacă reuşeşti să treci peste chestia asta fără să faci vreo prostie, nu va mai trebui niciodată să-ţi faci griji în privinţa banilor.

— Uite, îmi place să aud astfel de veşti.

Charley închise telefonul. Mult mai uşurat acum, se duse la frigider şi îşi mai luă o bere. Dacă nu puteau să folosească blugii şi adidaşii ca probe împotriva lui, ce le mai rămânea? Statuetele mele nu pot dovedi decât faptul că sunt foarte talentat, se gândi el, dar asta nu înseamnă că sunt singura persoană din lume care ar fi putut să sculpteze capul acela de mort şi oasele încrucişate pe uşă.

Ieşi afară, luându-şi berea cu el, merse până la garaj şi aruncă o privire asupra sculelor de grădinărit – maşina de tuns iarba, foarfecele pentru gardul viu, greblele şi lopeţile –, toate reprezentând ore, zile şi luni de muncă grea şi plictisitoare.

În curând, eu o să plătesc pe cineva să-mi tundă gazonul, îşi promise el.

38

Luni seara, după ce mâncase un hamburger şi băuse câteva pahare la barul lui Marty, Zach se gândea dacă să-l sune sau nu pe Ted Cartwright. Poza aceea pe care i-o trimisese prin poştă ar fi trebuit să ajungă la biroul lui până acum. Direct la el, se gândi Zach. Nu exista pericolul ca vreo secretară să decidă că plicul respectiv nu era destul de important pentru a fi deschis de şeful cel mare.

În colţul din stânga al plicului Zach scrisese „Rog personal". Lui Zach îi plăcea acest mic adaos. I se părea foarte elegant. Acum vreo doi ani, una dintre femeile care îi datora ceva bani pentru lecţiile de călărie îi trimisese un cec la club şi scrisese cele două cuvinte pe plic. Din ziua aceea, Zach îşi marca astfel toată corespondenţa, cu „Rog personal", chiar şi factura de telefon.

În mod sigur poliţiştii i-au pus lui Ted Cartwright câteva întrebări despre Georgette Grove, se gândi el. Toată lumea ştia cât de furios era pe ea pentru că întotdeauna se împotrivise planurilor sale de extindere a construcţiilor. Dovezile împotriva lui ar fi cu mult mai solide dacă un anume Zach Willet ar avea brusc un atac de conştiinţă civică şi s-ar decide să împărtăşească poliţiei anumite amintiri.

Dar acest lucru s-ar întâmpla numai după ce ar fi primit imunitate sau cum se numeşte chestia aia care te pune la adăpost de pedeapsa penală, se avertiză el.

Eu nu sunt decât plevuşcă, dar îi pot conduce la marele rechin, se gândi Zach, savurând puterea pe care o avea.

Se hotărî să nu mai comande şi al treilea scotch, se urcă în maşină şi plecă spre casă. *Acasă!* Până acum chiar îi plăcuse locul acela. Nu era foarte spaţios, dar era îndeajuns pentru el. Avea trei camere şi o verandă în spate, unde, în zilele frumoase, când nu avea de lucru, se

relaxa citind ziarele sau uitându-se la televizorul său portabil. Dar anul trecut, bătrâna doamnă Potters murise şi fiica ei se mutase în apartamentul de dedesubt. Avea patru copii, şi unul dintre ei avea un set de tobe. Gălăgia îl scotea din minţi pe Zach. Uneori avea impresia că ea îi dădea bani copilului pentru a bate la tobe şi a-l înnebuni pe el. Voia să-i cumpere apartamentul, dar contractul de închiriere al lui Zach era valabil pe încă doi ani, aşa că nu avea cum să-l dea afară.

Ted construieşte câteva blocuri de apartamente în Madison, se gândi Zach. Numele lui apare pe o mulţime de pancarte pe şantier. Construcţiile sunt aproape de final, iar apartamentele arată foarte bine. Cred că sunt vreo şaptezeci-optzeci de bucăţi. Nu mi-ar strica mai mult spaţiu. Şi un loc de parcare, adăugă el, în timp ce îşi conducea maşina de-a lungul străzii, negăsind niciun loc liber. Probabil copiii proprietarei îşi invitaseră prietenii la ei.

În sfârșit, Zach îşi parcă maşina la câteva sute de metri distanţă de casă. Era o seară caldă, iar pe treptele verandei şedeau o mulţime de copii. Câţiva dintre ei spuseră „Salut, Zach!“, dar el nu-i băgă în seamă. Era sigur că simţise mirosul înţepător al fumului de marijuana. Descuie uşa care dădea spre apartamentele de la etaj şi urcă scările călcând intenţionat mai apăsat ca de obicei. Abia aştepta să iasă pe terasa din spate şi să se relaxeze cu un trabuc, dar în curtea din spate erau şi mai mulţi copii, şi toţi strigau în gura mare unul la altul.

Faptul că unul dintre vecini avea să cheme la un moment dat poliţia din cauza zgomotului nu era de natură să-i ofere lui Zach prea multă satisfacţie. Se simţea frustrat şi nervos. Scoase telefonul mobil din buzunar şi îl puse pe masă, încercând să se decidă dacă să sune sau nu. Ultima oară îi ceruse bani lui Ted acum o săptămână şi ceva, aşa că, în mod normal, nu prea mai putea să încerce din nou după un timp atât de scurt. Dar asta se întâmpla înainte ca Georgette să primească un glonţ în cap. Probabil că Ted este foarte nervos acum, îşi spuse Zach, căpătând ceva mai multă încredere.

Brusc, din apartamentul de dedesubt se auzi sunetul tobelor, sunet ce îl făcu pe Zach să tresară puternic. Murmurând o înjurătură, apucă telefonul şi formă numărul mobilului lui Ted.

„Abonatul pe care încercaţi să-l contactaţi nu este disponibil… Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj…“

Zach aşteptă nerăbdător până când vocea computerizată termină de vorbit, apoi spuse:

— Îmi pare rău că nu pot vorbi cu tine, Ted. Ştiu cât de mult te-a supărat moartea lui Georgette. Pun pariu că eşti foarte afectat. Sper să poţi auzi ce spun. Gălăgia pe care o fac ăştia de jos mă scoate din minţi. Trebuie să-mi găsesc neapărat o altă locuinţă, aşa ca apartamentele pe care le construieşti tu. Cred că ai primit poza aceea frumoasă pe care ţi-am trimis-o. Era gata să închidă, când prin minte îi mai trecu un gând. Apropo, dau lecţii de călărie unei doamne noi. O cheamă Celia Nolan şi locuieşte în fosta ta casă. M-a întrebat despre accidentul lui Will Barton. M-am gândit că te-ar interesa chestia asta.

39

Toată seara de luni m-am chinuit să găsesc o cale de a-i spune lui Alex că vreau să-mi angajez un avocat specializat în dreptul penal, dar cuvintele nu reuşeau să-mi iasă din gură. Weekendul relaxant pe care-l petrecusem la Spring Lake mai atenuase tensiunea dintre noi, şi eu eram îndeajuns de laşă pentru a-mi dori ca acea atmosferă plăcută să mai dureze o vreme.

În drumul spre casă de la clubul de călărie, m-am oprit să cumpăr ceva de mâncare. Kathleen, mama mea adoptivă, este genul de gospodină care poate găti un adevărat ospăţ din orice găseşte în frigider. Nu mă pot compara cu ea, dar îmi place mult să gătesc, chiar mă relaxează.

Jack se înţelesese de minune cu Sue, dădaca, cât fusesem eu plecată. Îl lăsase să facă o plimbare lungă cu poneiul, iar el îmi povesti încântat despre copiii pe care îi întâlnise pe strada noastră, unul dintre ei fiindu-i chiar coleg de clasă la grădiniţă.

— Billy, cel care nu plânge. Şi, ţine minte, mami, trebuie să o suni pe mama lui şi să-i spui că pot să mă duc la ei acasă mâine după şcoală, să mă joc cu Billy.

Jack mă ajută să amestec făina, untul şi laptele pentru aluatul de fursecuri, uscă salata, mă ajută să prepar sosul de muştar pentru păstrăv şi puse singur sparanghelul în tigaie.

La şase şi jumătate, după ce a venit şi Alex acasă, ne-am aşezat toţi în living. Alex şi cu mine ne-am pus câte un pahar de vin, iar Jack unul de suc. Apoi am luat masa în sufragerie, prima noastră masă acolo. Alex mi-a povestit despre o clientă de-a lui, o bătrână care se hotărâse, în sfârşit, să-şi modifice testamentul.

— De data asta, strănepoata ei primeşte casa din Hampton, lucru

care o să dea naştere unui adevărat război în familie, spuse el. Cred că babei îi place la nebunie să-şi tortureze rudele. Dar atâta vreme cât mă plăteşte cu ora, îmi convine să-i cânt în strună.

Alex îşi schimbase hainele, purta acum o cămaşă sport şi o pereche de pantaloni kaki. Ca de obicei, m-am trezit gândindu-mă că arată foarte bine. Îmi place tare mult forma mâinilor lui, degetele sale lungi şi delicate. Dacă mi-ar cere cineva să desenez mâinile unui chirurg, le-aş desena pe ale lui. Chiar dacă par fragile, eu ştiu cât de puternice sunt. Dacă mă chinui să deschid un borcan şi el e prin bucătărie, tot ce am de făcut e să-i dau lui borcanul. Fără efort, mâinile sale puternice fac să se învârtă capacul încăpăţânat.

A fost o cină plăcută, o cină normală de familie. Apoi, când Alex îmi spuse că a doua zi după-amiază urma să plece la Chicago, pentru a lua o declaraţie unui martor, într-unul din dosarele de care se ocupa, şi că va lipsi de acasă o noapte, poate două, m-am simţit aproape uşurată. Dacă voi mai primi telefoane din acelea îngrozitoare, măcar el nu va mai fi aici ca să poată răspunde. De asemenea, voiam să-l sun pe doctorul Moran, cel care mă tratase când eram mică. Se pensionase între timp, dar îi ştiu numărul de telefon şi am nevoie de sfaturile sale. Ultima oară vorbisem cu el când am decis să mă mărit cu Alex. Mă avertizase că îmi asum un risc enorm dacă nu-i dezvălui adevărul despre trecutul meu.

„Larry nu avea niciun drept să-ţi ceară acest lucru, Celia", îmi spusese el.

Acum, dacă doctorul Moran nu va fi acasă când îl voi suna, puteam să-i las un mesaj pe robot fără teama de a fi auzită. Voiam să-mi dea un sfat cu privire la modul în care să-i spun lui Alex că simţeam că am nevoie de un avocat.

Mă gândeam la toate astea în timp ce îl pregăteam pe Jack de culcare. I-am citit o poveste, apoi l-am lăsat pe el să citească una înainte să-i sting lumina.

Camera care fusese odinioară a mea şi era folosită acum de Jack, cel puţin pentru moment, era mare, dar patul putea fi pus într-un

singur loc – lângă peretele lung, între ferestre. Când muncitorii de la firma de mutări aduseseră patul în cameră, le cerusem să-l pună pe peretele opus, dar nu încăpuse acolo.

În copilărie, mobila care umplea încăperea era albă, o culoare foarte potrivită pentru camera unei fetiţe, iar pătura şi draperiile erau albastru cu alb. Mobila lui Jack este mai solidă, din lemn de arţar, mai potrivită pentru un băiat. Patul este acoperit cu o cuvertură în culori vii – galben, roşu, verde şi albastru – pe care o croşetasem eu în timpul sarcinii. Când îl învelesc cu ea, după ce adoarme, mă gândesc cât de fericită eram atunci când i-am făcut-o. În vremea aceea chiar credeam că am să pot să îmi duc viaţa ca fiind Celia Kellogg Foster.

Înainte să cobor, am rămas un timp în pragul uşii, privind în cameră, aducându-mi aminte de mine când eram de vârsta lui, când stăteam aici şi citeam din cartea mea preferată, fericită şi în siguranţă, neştiind ce îmi rezervă viitorul.

Oare lui Jack ce îi rezerva viitorul? m-am întrebat. La vârsta lui, nici în cele mai nebuneşti vise ale mele nu puteam să-mi imaginez că după câţiva ani aveam să fiu instrumentul, dacă nu şi cauza morţii mamei mele. Sigur, fusese un accident, dar totuşi omorâsem şi ştiu ce înseamnă momentul când viaţa se curmă. Ochii mamei mele rămăseseră împietriţi. Corpul i se înmuiase. Se înecase, scoţând un gâlgâit slab. Şi apoi, în timp ce din pistol gloanţele continuau să ţâşnească, în timp ce Ted se târa încercând să ajungă la mine, ea se prăbuşise pe covor, mâna rămânându-i agăţată de piciorul meu.

Erau gânduri întunecate, nebuneşti, dar am simţit mai mult ca oricând că trebuie să-l protejez pe Jack. Lui îi place la nebunie să răspundă la telefon. Aleargă spre aparat de cum începe să sune. Dacă aude o voce şoptită care vorbeşte despre Micuţa Lizzie? După episodul cu poneiul, îi spusesem că Lizzie fusese o fetiţă foarte rea. Ştiu că simţise duritatea expresiei. Actele de vandalism, agitaţia creată de venirea poliţiei, a presei şi a ambulanţei – toate îl impresionaseră destul de mult. Acum pare să fi trecut peste şoc, dar

oare ce se petrece în mintea lui micuţă şi ageră?

M-am scuturat de gândurile negre, încercând să reintru în atmosfera caldă pe care o creasem în timpul mesei. Apoi m-am dus în bucătărie. Alex se oferise să strângă masa şi să pună vasele în maşina de spălat, în timp ce eu îl duceam pe Jack la culcare.

— Ai venit la ţanc, spuse el, însoţindu-şi cuvintele cu un mic zâmbet. Cafeaua e gata. Hai să o bem în living. Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt, în fotoliile din faţa şemineului. Atunci am simţit că îşi alesese cu grijă momentul, că voia să stăm de vorbă. La ce oră i-ai spus lui Jack că trebuie să stingă lumina?

— La opt şi jumătate. Dar ştii cum se întâmplă de obicei. O să adoarmă înainte de asta.

— Trebuie să mă obişnuiesc cu stilul ăsta al copiilor, care se roagă de tine să îi laşi să mai stea, şi, apoi adorm în secunda în care au pus capul pe pernă. Apoi Alex se uită la mine şi în secunda aceea am ştiut că vrea să-mi spună ceva. Ceil, sâmbătă îmi aduc pianul aici, spuse el. Înainte ca eu să pot protesta, ridică o mână. Ceil, mie chiar îmi lipseşte pianul acela. Au trecut mai bine de şase luni de când am renunţat la apartamentul meu şi am dus pianul într-un depozit. Poţi găsi o altă casă mâine sau, la fel de bine, poţi să o găseşti peste un an. Şi chiar dacă găseşti una destul de repede, sunt puţine şanse să ne putem muta imediat acolo.

— Tu vrei să rămânem aici, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

— Da, vreau să locuim aici, Ceil. Ştiu că, talentată fiind, dacă o decorezi, va fi o casă extraordinar de frumoasă şi în acelaşi timp foarte confortabilă. Putem monta un gard mai mare, ca să fim siguri că nu vom mai avea parte de alte acte de vandalism.

— Dar casa asta va rămâne tot „Casa Micuţei Lizzie“ în mintea oamenilor, am protestat eu.

— Ceil, ştiu cum să fac să înceteze toate astea. Am citit câteva cărţi despre istoria regiunii ăsteia. Mulţi dintre proprietarii locuinţelor mai mari obişnuiau să pună nume caselor lor. De exemplu, casa asta s-a numit la început Knollcrest. Hai să-i punem din nou numele ăsta

şi să-l scriem pe un panou pe care să-l montăm la poartă. Apoi, când vom fi pregătiţi, o să organizăm o petrecere, o să tipărim invitaţii pe care o să punem şi o fotografie a casei şi o să poftim pe toată lumea la Knollcrest. Cred că numele ăsta va prinde. Ce zici de propunerea mea?

Expresia care îmi era întipărită pe faţă ţinea loc de orice răspuns.

— Bine, las-o baltă, spuse Alex. Probabil că era oricum o idee proastă. Apoi, în timp ce se ridica, adăugă: Dar eu tot o să-mi aduc pianul sâmbătă.

În dimineaţa următoare, Alex mă sărută grăbit înainte să plece.

— Mă duc să călăresc. O să fac un duş rapid şi o să mă îmbrac la club. Te sun diseară din Chicago.

Nu ştiu dacă şi-a dat seama că stătusem trează aproape toată noaptea. A venit în pat la o oră după ce mă culcasem, mişcându-se foarte încet, crezând probabil că dorm, şi s-a culcat pe partea lui de pat, fără să mă sărute aşa cum făcea de obicei în fiecare seară.

După ce l-am dus pe Jack la şcoală, m-am oprit din nou la cafenea. Cynthia Granger, femeia cu care schimbasem două vorbe săptămâna trecută, şedea la o masă alăturată, cu o altă femeie. Când m-a văzut intrând, s-a ridicat şi m-a invitat să stau cu ele la masă. Nu prea voiam să fac asta, dar o plăcusem din primul moment pe Cynthia şi m-am gândit că dacă aş sta de vorbă cu ele aş putea afla ce părere au oamenii din oraş despre moartea lui Georgette şi despre faptul că eu sunt cea care i-a descoperit cadavrul.

După ce mi-a spus că îşi făcuse griji în privinţa mea, având în vedere şocul pe care-l suferisem pe Holland Road, Cynthia a adăugat că oamenii credeau că Ted Cartwright era amestecat în uciderea lui Georgette.

— Ted a fost întotdeauna considerat un fel de mafiot, îmi explică Cynthia. Nu vreau să spun că face parte din Mafie, dar în spatele imaginii de persoană fermecătoare se ascunde un tip foarte dur. Din câte am auzit eu, cineva de la procuratură a trecut pe la biroul lui

Ted vineri după-amiază.

Pentru o scurtă perioadă de timp, am simţit că totul s-ar putea rezolva foarte bine. Dacă procurorul crede că Ted Cartwright are legătură cu moartea lui Georgette, poate că mă înşelasem în privinţa detectivului Walsh, când crezusem că acesta mă bănuia pe mine. Poate că totuşi, în ochii lor, nu eram decât victima nevinovată a actelor de vandalism, o doamnă din New York care avusese incredibilul ghinion să cumpere o casă stigmatizată şi apoi să descopere şi victima unui omor.

Lee Woods, femeia care şedea la masă cu Cynthia, se mutase anul trecut din Manhattan în Mendham. Am descoperit că avea o prietenă căreia îi decorasem apartamentul înainte să mă căsătoresc cu Larry şi care îmi lăudase foarte mult munca.

— Înseamnă că tu eşti Celia Kellogg, spuse ea. Mi-a plăcut foarte mult cum ai aranjat apartamentul lui Jean, şi i-a plăcut şi ei, dovadă că nu a mai făcut nicio schimbare de atunci. Ca să vezi ce coincidenţă! Când mi-am redecorat apartamentul, i-am cerut numărul tău de telefon. Te-am sunat, dar asistenta ta mi-a spus că ai născut de curând şi că nu mai lucrezi. Mai e valabil ce mi-a spus ea?

— Nu pentru multă vreme, am zis eu. Mai devreme sau mai târziu, vreau să-mi deschid un birou aici.

Era atât de bine să fiu din nou Celia Kellogg, decoratoarea de interioare. Cynthia şi Lee mi-au sugerat să angajez ca menajeră o femeie care lucrase până de curând pentru o familie ce se mutase în Carolina de Nord. Recunoscătoare, mi-am notat numele femeii. Dar când m-am ridicat să plec, am simţit că sunt privită. M-am întors şi l-am văzut pe bărbatul care stătuse la o masă alăturată.

Era detectivul Paul Walsh.

40

Marţi după-amiază, la ora trei, simţindu-se iritat şi neliniştit, Jeff MacKingsley îi spuse secretarei sale, Anna, să nu-i facă nicio legătură telefonică. Paul Walsh trecuse pe la birou la prânz şi-i raportase că o urmărise pe Celia Nolan toată dimineaţa.

„Chiar am speriat-o când m-a văzut în cafenea, spusese el. Apoi, am urmărit-o până la Bedminster, unde a intrat într-un magazin care vinde haine de călărie. Nu şi-a dat seama că este urmărită. Când a ieşit din magazin, cu braţele încărcate de cutii, am crezut că o să facă infarct când m-a văzut în maşina parcată în spatele ei. Ştiu că de acolo s-a dus să-şi ia copilul de la şcoală, aşa că am lăsat-o în pace. Dar mâine o să-i stau din nou în cârcă."

Se uita la mine de parcă voia să mă provoace să-l scot din cazul ăsta, se gândi Jeff, dar n-o s-o fac, cel puţin deocamdată. Din punctul meu de vedere, investigaţiile în cazul uciderii lui Georgette Grove şi în cel al actelor de vandalism de pe Old Mill Lane sunt într-un punct mort.

Chiar şi aşa-zisele „ameninţări" pe care fusese auzit Ted Cartwright că le proferase la adresa lui Georgette Grove în Black Horse Tavern erau mai degrabă un răspuns la vorbele pe care i le aruncase aceasta decât un avertisment. Oricum, asta nu înseamnă că Ted Cartwright a scăpat de a fi bănuit, se gândi Jeff. Nici pe departe.

Se întinse după nelipsita lui agendă cu arc şi întoarse o pagină nouă. Întotdeauna gândea mai limpede la începutul unei anchete, când putea să-şi facă o idee mai clară asupra faptelor întâmplate.

Cine avea motive să o ucidă pe Georgette? Doi oameni, şi unul dintre ei era Ted Cartwright. Henry Paley era cel de-al doilea. Jeff scrise numele celor doi în agendă şi le sublinie. Joi dimineaţa,

Cartwright călărise şi ar fi putut foarte bine să o ia pe traseul care mergea prin pădurea din spatele casei de pe Holland Road. Ar fi putut să o aştepte pe Georgette şi să o urmeze în casă. După aceea, tot ce a avut de făcut a fost să lase uşa deschisă pentru Celia Nolan.

Problema era, în opinia lui Jeff, că Ted Cartwright ar fi trebuit să ştie că Georgette urma să arate casa unui client în dimineaţa aceea. Bineînţeles, amicul lui, Henry Paley, ar fi putut să-i dea aceste informaţii, dar cum putea Cartwright să fie sigur că Georgette nu ar fi venit împreună cu Celia Nolan, în loc să îşi dea întâlnire cu ea acolo? Oare dacă Nolan şi Grove ar fi venit împreună, Cartwright le-ar fi omorât pe amândouă? Puţin probabil, se gândi Jeff.

Henry Paley este principalul suspect, în ambele cazuri, îşi spuse el, în timp ce încercuia numele lui Henry în agendă. Recunoscuse că Georgette avea întâlnire cu Nolan la casa de pe Holland Road. Ar fi putut să aştepte acolo apariţia lui Georgette, apoi să o urmărească, să o omoare şi să dispară înainte de venirea Celiei Nolan. Motivul principal al crimei erau banii, şi, eventual, teama că va fi dat în vileag. În cazul în care ceea ce ştia Georgette l-ar fi putut lega de actele de vandalism, Henry ar fi putut face puşcărie, şi el ştia chestia asta.

Henry avea şi motivul şi ocazia să o ucidă pe Georgette, concluzionă Jeff. Să zicem că a tocmit pe cineva să vandalizeze casa familiei Nolan pentru a o pune pe Georgette într-o lumină proastă, sperând că familia Nolan o va da în judecată, lucru care ar fi terminat-o din punct de vedere financiar. Ştia că ea nu reuşise să-i vorbească Celiei Nolan despre trecutul casei. Dar după aceea, când Georgette observase petele de vopsea de pe podeaua imobilului de pe Holland Road, începuse să pună prea multe întrebări. Jeff mai sublinie o dată numele lui Henry.

Henry Paley a recunoscut că se afla în vecinătatea casei de pe Holland Road, joi dimineaţa, reflectă el. De la ora nouă, participa la un târg pentru agenţii imobiliari. Agentul imobiliar cu care a vorbit, Angelo, a confirmat că l-a văzut acolo pe Henry pe la nouă şi un

sfert. Celia Nolan a ajuns la casa de pe Holland Road la zece fără un sfert. Asta înseamnă că Henry ar fi avut nevoie de cincisprezece până la douăzeci de minute ca să plece de la târgul acela, să traverseze pădurea, să o împuşte pe Georgette, să se întoarcă unde îşi lăsase maşina şi să fugă.

Dar dacă Henry este criminalul, atunci pe cine a angajat să vandalizeze casa familiei Nolan? Nu cred că a făcut totul singur, se gândi Jeff. Cutiile alea de vopsea sunt grele, nu glumă! Petele de vopsea de pe faţada casei erau la o înălţime prea mare pentru a fi făcute de Henry. De asemenea, sculpturile de pe uşă nu păreau opera unui amator.

Pe Jeff cel mai mult îl intriga prezenţa fotografiei Celiei Nolan în poşeta lui Georgette. De ce fusese pusă acolo? De ce fuseseră şterse amprentele de pe ea? Georgette ar fi putut să o decupeze din ziar, se gândi el. Poate pentru că se considera vinovată de ceea ce i se întâmplase Celiei Nolan, de reacţia ei la vederea actelor de vandalism. Însă în niciun caz Georgette nu ar fi şters amprentele de pe poză. Lucrul ăsta fusese făcut de altcineva.

Dar fotografia pe care Celia Nolan o găsise în ziua următoare actelor de vandalism, cea veche, în care era familia Barton, fotografia aceea pe care ea voise să o ascundă? Poate că nu dorea să mai facă valuri în presă, dar chiar şi aşa, ar fi trebuit să o îngrijoreze faptul că o persoană suspectă, probabil vreun obsedat sau vreun maniac, intrase pe proprietatea familiei ei. Sau poate că pur şi simplu nu se gândise la asta. Găsise fotografia abia în dimineaţa aceea şi nici măcar soţului ei nu apucase să îi spună despre ea.

Două fotografii: una cu familia Barton, una cu Celia Nolan. Una lipită cu bandă adezivă pe un stâlp, la vedere. Cealaltă curăţată intenţionat de amprente – fapt despre care oricine a văzut în viaţa lui un serial sau un film poliţist ştie că este semnificativ.

Se uită la agendă şi îşi dădu seama că pagina era plină de mâzgăluri, iar pe ea nu fuseseră scrise decât trei cuvinte: „Ted“, „Henry“ şi „fotografii“. Telefonul sună. Îi spusese Annei să nu-i

transfere niciun apel, decât dacă era ceva urgent. Ridică receptorul.

— Da, Anna.

— Sergentul Earley este la telefon. Spune că e ceva foarte important. După tonul vocii, ai zice că s-a întâmplat ceva grav.

— Fă-mi legătura. Jeff auzi un clic, apoi, spuse: Salut, Clyde, ce s-a întâmplat?

— Jeff, m-am tot gândit cine ar fi putut fi autorul chestiei ăleia de la „Casa Micuţei Lizzie".

Oare se aşteaptă să scot vorbele de la el cu cleştele? se gândi Jeff.

— Treci la subiect, Clyde.

— Ajung şi la subiect. Şi mi-am spus, cine altcineva în afară de agenţii imobiliari ar fi avut acces la cutiile alea de vopsea, ştii tu, vopseaua aceea Benjamin Moore, roşu amestecat cu un pic de maro deschis?

Cred că a dat de un fir, se gândi Jeff, dar nu o să-l las să mă facă să-l rog să-mi spună. Ştia că Clyde Earley se aştepta ca el să fie foarte entuziasmat, dar nu zise nimic.

După o pauză, dându-şi seama că nu reuşise să obţină reacţia pe care o anticipase, Earley continuă, pe un ton mai rece:

— Aşa am ajuns la Charley Hatch, grădinarul. El avea acces tot timpul la casa de pe Holland Road. Treaba lui era să păstreze curăţenia în interior, să şteargă praful şi să spele pe jos. Nu avea cum să nu ştie de existenţa cutiilor acelea de vopsea din debara.

Pe Jeff nu-l mai enerva povestirea lui Clyde.

— Continuă, îi spuse el.

— Şi cum îţi spuneam, vineri după-amiază am fost să discut puţin cu el, şi când mi-a deschis uşa am simţit că era foarte nervos. Îţi aduci aminte ce cald a fost vineri după-amiază, Jeff?

— Da. Îmi amintesc. De ce crezi că era nervos Charley Hatch?

Acum, că reuşise să capteze atenţia procurorului, sergentul Clyde Earley nu mai avea niciun motiv să se grăbească.

— În primul rând, am observat că Charley purta o pereche de reiaţi groşi, şi lucrul ăsta mi s-a părut ciudat. Mai purta o pereche de

pantofi, cam ponosiţi, ce-i drept. A încercat să-şi explice ţinuta spunându-mi că se pregătea să facă un duş, apoi mă văzuse venind şi îşi trăsese pe el reiaţii şi încălţase pantofii aceia. Sincer, nu l-am crezut. Chestia asta m-a făcut să mă întreb ce se întâmplase cu blugii şi cu adidaşii pe care îi purta în mod obişnuit la muncă.

Mâna lui Jeff se strânse pe receptorul telefonului. Hainele şi încălţările pe care le purta Hatch puteau avea pete de vopsea pe ele, se gândi el.

— Aşa că în dimineaţa asta am aşteptat lângă casa lui Charley Hatch până când au venit cei de la firma de salubritate să ridice gunoiul. Ştiam că de vineri, de când îl vizitasem eu, gunoiul nu se mai ridicase, şi mai ştiam că Hatch era îndeajuns de prost pentru a încerca să scape de anumite dovezi aruncându-le la gunoi, în propria lui pubelă. Camionul gunoierilor a venit în sfârşit, acum o jumătate de oră, şi eu l-am urmărit până când a intrat pe proprietatea lui Charley. Gunoierul era gata să arunce sacii în maşină. Cred că din momentul acela putem să considerăm că respectivii saci sunt proprietate abandonată din punct de vedere legal. I-am cerut specialistului în deşeuri, aşa cum îi place să i se spună, să deschidă sacii de gunoi ai lui Charley. I-a deschis şi, ce să vezi? În cel de-al doilea sac, sub nişte pulovere şi cămăşi vechi, am găsit o pereche de blugi cu nişte pete roşii pe ei, o pereche de adidaşi cu vopsea roşie pe talpa celui stâng şi nişte figurine din lemn foarte frumos sculptate, cu iniţialele CH scrijelite pe fund. Din câte se pare, lui Charley îi place foarte mult să sculpteze în lemn. Toate aceste obiecte se află acum la mine în birou.

La celălalt capăt al firului, în biroul său din secţia de poliţie de la Mendham, Clyde Earley zâmbi. Nu credea că este necesar să-i spună procurorului că astăzi de dimineaţă, la ora patru, în timp ce afară încă era întuneric, el se întorsese pe proprietatea lui Charley şi pusese lucrurile acelea înapoi în sacul de gunoi. Planul mersese ca uns, şi el putuse să ridice dovezile respective în prezenţa unui martor foarte de încredere – domnul specialist în deşeuri.

— Gunoierul te-a văzut când ai deschis sacul şi ştia că acesta îi aparţine lui Charley? întrebă Jeff, cu vocea plină de entuziasmul pe care credea el că îl merită Earley.

— Absolut, replică Clyde. După cum am spus, el a luat sacii de gunoi din camion, camion care era parcat pe stradă, în faţa casei lui Charley. Şi am ţinut special două dintre sculpturi cu fundul în sus, ca el să poată vedea iniţialele gravate pe ele.

— Clyde, după cum cred că ţi-ai dat seama, ai descoperit ceva foarte important, spuse Jeff. Ai lucrat foarte bine. Unde este Charley acum?

— Munceşte la grădina cuiva.

— Vom trimite hainele la laboratorul districtului, şi sunt sigur că se va demonstra că vopseaua de pe ele se potriveşte cu cea folosită la actele de vandalism, spuse Jeff. Dar asta va dura o zi sau două, şi n-am de gând să aştept atât. Cred că avem destule motive să îl arestăm. O să completez o acuzaţie de distrugere şi un mandat de arestare. Clyde, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Eu cred că cineva l-a plătit pe Charley să vandalizeze casa de pe Old Mill Lane, Jeff. Nu mi se pare genul de om care să facă aşa ceva de capul lui.

— Şi eu cred la fel. Jeff închise telefonul şi apăsă butonul interfonului. Anna, vino puţin, te rog. Am de dictat un rechizitoriu.

Nici nu apucase Anna să se aşeze în scaunul din faţa biroului lui Jeff, că telefonul sună din nou.

— Spune-i să lase un mesaj, zise Jeff. Trebuie să completez un mandat de arestare cât mai repede.

La telefon era Clyde Earley.

— Tocmai am aflat de la serviciul care preia apelurile de urgenţă că o femeie aproape isterică a sunat şi a spus că l-a găsit pe grădinarul ei, Charley Hatch, prăbuşit la pământ, în partea de nord a proprietăţii sale. Era împuşcat în faţă, şi ea crede că e mort.

41

Marţi după-amiază la douăsprezece şi jumătate, Henry Paley pleca de la biroul său spre Black Horse Tavern pentru a se întâlni cu Ted Cartwright, care îl sunase şi insistase să ia masa împreună. Când ajunse la restaurant, aruncă o privire prin sala de mese, aşteptând-se să-l vadă acolo pe detectivul Shelley sau pe Ortiz aşezaţi la o masă. În timpul weekendului trecuseră amândoi, pe rând, pe la biroul lui, întrebându-l iar şi iar despre ce discutase cu Georgette în acea ultimă seară a vieţii ei. Apoi doriseră să ştie la cine se referise Georgette când Robin o auzise spunând: „N-am să spun nimănui că am recunoscut-o".

Le-am spus amândurora că habar n-am pe cine recunoscuse Georgette, se gândi Henry, şi amândoi s-au purtat de parcă nu m-ar fi crezut.

Ca de obicei, aproape toate mesele din local erau ocupate, dar, spre uşurarea lui, Henry nu-i văzu printre clienţi nici pe Shelley şi nici pe Ortiz. Ted Cartwright era deja acolo, la o masă din colţ. Se aşezase cu faţa spre perete, dar era uşor de recunoscut din cauza părului său alb. Probabil că e deja la al doilea pahar de scotch, se gândi Henry, în timp ce îşi croia drum spre masa lui Cartwright.

— Crezi că întâlnirea asta e o idee bună, Ted? întrebă el, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se.

— Salut, Henry. Ca să-ţi răspund la întrebare, da, cred că e o idee excelentă, spuse Cartwright. Ca proprietar a douăzeci de procente din terenul de pe Route 24, ai tot dreptul să te întâlneşti cu cineva care este interesat să cumpere terenul respectiv. Mi-aş fi dorit să nu pui pe hârtie aranjamentul nostru, cu bonusul, pentru că astfel Georgette şi, mai apoi procurorii, nu l-ar fi găsit, dar acum nu mai e

nimic de făcut în privinţa asta.

— Pari mult mai puţin supărat din cauza hârtiilor acelora decât erai ieri, comentă Henry, apoi îşi dădu seama că lângă masa lor se oprise chelnerul. Un pahar de Merlot, te rog, spuse el.

— Mai adu-mi şi mie unul dintr-ăsta, îi ceru Cartwright chelnerului. Apoi, când bărbatul se întinse să îi ia paharul, adăugă iritat: Nu am terminat de băut. Lasă-l acolo!

Bea cam repede, chiar şi pentru el, se gândi Henry. Nu e atât de calm pe cât vrea să pară.

Cartwright se uită peste masă la Henry.

— Mă simt un pic mai bine şi o să-ţi spun şi de ce. Mi-am angajat un avocat şi te-am invitat la acest prânz nu numai ca să arăt lumii că nu am nimic de ascuns, ci şi ca să-ţi spun că ai face bine să-ţi angajezi şi tu unul. Procurorul-şef vrea să rezolve acest caz cât mai repede, şi una dintre variantele cu care lucrează şi pe care încearcă să o dovedească este că noi doi ne-am fi înţeles să scăpăm de Georgette şi că unul dintre noi a împuşcat-o sau a plătit pe cineva să o împuşte.

Henry se uită fix la Cartwright, dar nu spuse nimic până când chelnerul care le adusese băuturile nu se îndepărtă de masă. Apoi luă o înghiţitură de Merlot şi spuse gânditor:

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap varianta că aş putea fi considerat de către procurori ca posibil suspect în cazul morţii lui Georgette. Ca să fiu sincer, nu pot spune că sufăr foarte mult din cauza morţii ei. La un moment dat, chiar am ţinut mult la ea, dar, pe măsură ce îmbătrânea, Georgette devenea din ce în ce mai tipicară, mai refractară, mai greu de scos dintr-ale ei, după cum ştii. Totuşi, eu sunt un om blând din fire, n-aş putea face rău nimănui. N-am ţinut niciodată, în toată viaţa mea, un pistol în mână.

— Îţi pregăteşti apărarea? întrebă Cartwright. Dacă asta faci, îşi pierzi vremea cu mine. Ştiu ce fel de om eşti, Henry. Eşti un şarpe. Tu ai fost în spatele celor întâmplate pe Old Mill Lane? Este exact genul de şmecherie la care mă aştept din partea ta.

— N-ar fi mai bine să comandăm? sugeră Henry. Am o întâlnire

cu nişte clienţi în după-amiaza asta, trebuie să merg să le arăt nişte case. E chiar interesant faptul că moartea lui Georgette a revigorat activitatea agenţiei noastre. Brusc, au apărut o grămadă de oameni care vor să-şi cumpere case în zona asta.

Cei doi bărbaţi nu îşi mai vorbiră până când chelnerul nu le aduse fripturile pe care le comandaseră. Apoi, pe un ton de conversaţie obişnuită, Henry spuse:

— Ted, acum că l-am convins pe nepotul lui Georgette să vândă terenul de pe Route 24, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai scrie un cec cu bonusul promis. Mi se pare că ne-am înţeles ca suma să fie de o sută de mii de dolari.

Cartwright se opri cu furculiţa în aer.

— Cred că glumeşti, spuse el.

— Nu, nu glumesc deloc. Am avut o înţelegere şi aştept să te achiţi de partea ta de obligaţii.

— Înţelegerea era ca tu să o convingi pe Georgette să-mi vândă terenul acela în loc să-l dea statului în concesiune.

— Înţelegerea a fost, şi încă mai este, ca proprietatea să fie scoasă la vânzare. Într-un fel, am anticipat că nu o să te ţii de promisiune şi nu o să-mi plăteşti banii care mi se cuvin. În weekendul ăsta, am vorbit cu nepotul lui Georgette, cu Thomas Madison. I-am spus că, deşi oferta ta este destul de bună, pe parcursul anilor au mai existat persoane interesate să cumpere terenul acela. I-am sugerat lui Tom să ia în considerare şi celelalte oferte, să-i contacteze pe cei care le-au făcut şi să vadă dacă aceştia sunt dispuşi să înceapă negocierile cu noi.

— Cred că încerci să mă tragi pe sfoară, spuse Cartwright, ura făcându-și loc în vocea lui.

— Chiar nu vreau să te păcălesc, Ted. Dar tu încerci să mă tragi pe sfoară. Ţi-e teamă că vei fi arestat pentru uciderea lui Georgette. În dimineaţa crimei, tu călăreai în apropierea casei de pe Holland Road. Eşti membru de vază al Asociaţiei Naţionale a Puşcaşilor şi ai permis de portarmă. Ai avut o altercaţie cu Georgette, chiar în

încăperea asta, în seara dinaintea crimei. Acum, ce zici, ar trebui să continuu să tratez cu ceilalţi clienţi interesaţi de terenul de pe Route 24 sau o să primesc cecul de la tine în maximum patruzeci şi opt de ore? Fără să mai aştepte răspunsul, Henry se ridică de la masă. Chiar trebuie să mă întorc la birou, Ted. Mulţumesc pentru masă. Ah, şi încă un lucru, te rog, spune-mi, pentru a-mi satisface şi eu o curiozitate: mai eşti împreună cu Robin sau ea n-a fost pentru tine decât distracţia de anul trecut?

42

Lorraine Smith era femeia care sunase într-un acces de isterie la serviciul de urgenţă pentru a anunţa moartea lui Charley Hatch, iar telefonul ei adusese la faţa locului nu numai poliţia, ci şi ambulanţa, presa şi o echipă de la procuratură, condusă de însuşi procurorul-şef, Jeff MacKingsley.

Lorraine avea cincizeci de ani şi era mama a doi gemeni de optsprezece ani. Îşi revenise suficient pentru a însoţi echipa de investigatori în livingul locuinţei sale, o casă construită în stil federal, situată pe Sheep Hill Road.

— Charley a ajuns aici pe la ora unu, le spuse ea lui Jeff, Paul Walsh, Angelo Ortiz şi lui Mort Shelley. Vine aici în fiecare marţi să tundă gazonul.

— Aţi vorbit ceva cu el? întrebă Jeff.

— Astăzi da. În general, nu ne întâlnim cu lunile. Vreau să spun că el vine, îşi scoate echipamentul din dubiţă şi se apucă de treabă. Peste două săptămâni o să, adică *ar fi* scos florile de vară şi le-ar fi pus pe cele de toamnă şi, în mod normal, aş fi fost şi eu prezentă să-i spun ce vreau să facă. Dar când vine să tundă doar gazonul, nu e neapărat nevoie să vorbesc cu el.

Lorraine ştia că vorbeşte repede şi prea mult. Luă o înghiţitură de cafea şi reuşi să se calmeze îndeajuns de mult pentru a răspunde întrebărilor pe care i le punea procurorul.

— De ce aţi vorbit astăzi cu el?

— Eram nervoasă pe el că întârziase. Charley trebuia să vină la ora nouă dimineaţa, şi pentru astăzi invitasem nişte prieteni la prânz. În timp ce noi mâncam pe terasă, a trebuit să ascultăm sunetul acela îngrozitor al maşinii de tuns iarbă. Până la urmă, am

ieşit în grădină şi i-am spus să vină mâine să-şi termine treaba.

— Şi el ce a zis?

— A râs şi a spus ceva de genul: „Ştiţi, doamnă Smith, cred că am şi eu voie o dată să fiu un pic mai obosit şi să dorm până mai târziu. Bucuraţi-vă de serviciile mele cât încă mai aveţi ocazia."

— Apoi ce s-a întâmplat?

— A sunat telefonul lui. Lorraine Smith făcu o pauză. Sau, mai bine spus, a sunat unul dintre mobilele lui.

— Avea două? întrebă repede Paul Walsh.

— Şi eu am fost surprinsă. A scos unul dintre telefoane din buzunarul de la piept, dar când a văzut că soneria se auzea în continuare, s-a grăbit să-l scoată pe celălalt din buzunarul de la spate.

— Aţi auzit cumva numele persoanei cu care vorbea?

— Nu. De fapt, era evident că nu voia să vorbească în faţa mea. I-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului să aştepte puţin, apoi mi-a zis: „O să îmi încarc lucrurile şi o să plec, doamnă Smith".

— Asta se întâmpla la unu şi jumătate?

— Cel mai târziu la unu şi douăzeci şi cinci. Apoi am intrat în casă. Am terminat de mâncat împreună cu prietenii mei, iar ei au plecat pe la două şi un sfert. Aveau maşina parcată pe aleea circulară din faţa casei, aşa că nu am putut observa că dubiţa lui Charley se afla încă în spatele garajului. Când am văzut-o, m-am dus să văd unde e Charley.

— La câtă vreme după ce au plecat prietenii dumneavoastră aţi observat maşina lui Charley, doamnă Smith? întrebă Ortiz.

— Trecuseră doar câteva minute. Am văzut că nu era în grădina din spate, aşa că am luat-o pe lângă gard spre zona în care se află piscina şi terenul de tenis. În spatele lor e şirul acela de arbuşti ornamentali pe care i-am plantat pentru a opri privirile indiscrete, deoarece, pe partea aceea, curtea noastră dă în Valley Road. Charley zăcea pe spate între doi arbuşti. Avea ochii deschişi şi sticloşi şi era plin de sânge pe partea dreaptă a feţei. Femeia îşi trecu o mână peste

frunte, de parcă ar fi vrut să îşi şteargă amintirile.

— Doamnă Smith, când aţi sunat la poliţie aţi spus că *aveţi impresia* că e mort. Aveaţi vreun motiv să credeţi că încă mai era în viaţă când l-aţi găsit?

— Nu cred că ştiam prea bine ce spun.

— E de înţeles. Haideţi să revenim asupra unui amănunt. Aţi spus că Charley Hatch v-a zis că ar trebui să profitaţi de serviciile sale cât încă mai aveţi ocazia. Aveţi idee ce a vrut să spună cu asta?

— Charley era un tip foarte sensibil. Era bun meseriaş, dar niciodată nu mi-a lăsat impresia că îi plăcea ceea ce făcea. Ştiţi că anumitor grădinari le face efectiv plăcere să se ocupe de plante. Pentru Charley era pur şi simplu o slujbă ca oricare alta, şi cred că a vrut să spună că, din cauză că eram supărată pe el, avea să renunţe să mai lucreze pentru noi.

— Înţeleg. Jeff se ridică. O să vă rugăm să ne daţi o declaraţie semnată mai târziu, dar acum trebuie să vă mulţumim că aţi fost aşa de cooperantă. Lucrurile astea ne fac munca mai uşoară.

— Mamă, ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Două adolescente identice care, ca şi mama lor, erau zvelte şi cu părul roşcat, năvăliră în încăpere: Lorraine Smith se ridică în timp ce ele se repezeau să o îmbrăţişeze. Amândouă erau îngrozite.

— Când am văzut maşinile de poliţie şi puhoiul de lume care s-a adunat aici, ne-am gândit că ţi s-a întâmplat ceva, spuse una dintre cele două gemene.

— Cred că a avut foarte mult noroc că nu vorbea cu Charley Hatch în momentul în care acesta a fost împuşcat, îi spuse Mort Shalley lui Jeff în timp ce traversau holul spre uşa de la intrarea în casă. Tu ce zici?

— Cred că cel care l-a plătit pe Charley Hatch să vandalizeze casa de pe Old Mill Lane a început să devină agitat, să se teamă că aveam să-l luăm la întrebări pe Charley şi că acesta avea să ne spună pentru cine lucra.

Detectivul Lola Spaulding, de la departamentul de criminalistică,

se ocupase de strângerea dovezilor. Se întâlni cu cei patru bărbaţi când aceştia tocmai ieşeau din casă.

— Jeff, portofelul lui Hatch era în maşina lui. Nu pare să fi fost atins. Nu am găsit niciun telefon mobil. Dar în buzunarul lui am găsit ceva care o să ţi se pară interesant. Deocamdată, nu am verificat-o de amprente.

Fotografia pe care i-o întindea era, ca şi cea găsită în poşeta lui Georgette Grove, decupată dintr-un ziar. Era poza unei femei în jur de treizeci de ani, de o frumuseţe răpitoare. Purta pantaloni de călărie şi o jachetă de culoare închisă şi ţinea în mână o cupă argintie.

— Asta era în buzunarul vestei lui Charley Hatch, spuse Lola. Ştii cumva cine este femeia?

— Da, spuse Jeff. E mama Lizei Barton, Audrey, şi asta e una dintre fotografiile care au apărut în ziarele de săptămâna trecută, când au fost publicate articolele despre actele de vandalism.

Îi înapoie fotografia lui Spaulding şi merse până la banda galbenă de plastic care înconjura locul crimei. Fusese întinsă pentru a ţine la distanţă reporterii. Audrey Barton locuise în casa de pe Old Mill Lane, se gândi el. Toate cele întâmplate au într-un fel sau altul legătură cu casa aceea. Criminalul care a ucis doi oameni lasă peste tot pozele astea, ceea ce înseamnă fie că încearcă să se joace cu noi, fie că ne imploră să-l oprim.

Ce vrei să ne spui? îl întrebă Jeff în gând pe criminal, în timp ce bliţurile aparatelor de fotografiat ale reporterilor începuseră să se declanşeze. Şi oare cum te putem opri înainte să mai omori pe cineva?

43

În timp ce mă întorceam acasă de la magazinul Bedminster, m-am tot uitat în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă detectivul Walsh mai era pe urmele mele. Cred că nu mă mai urmărea, pentru că nu i-am văzut Chevrolet-ul negru. L-am luat pe Jack de la şcoală, l-am adus acasă, l-am spălat pe faţă şi pe mâini şi l-am dus la întâlnirea cu Billy cel care nu plângea.

Am cunoscut-o pe mama lui Billy, Carolyn Browne, pe care am plăcut-o imediat. Era aproape de vârsta mea, avea părul negru şi cârlionţat, ochii căprui şi era foarte prietenoasă.

— Billy şi Jack au devenit ca fraţii în ultima săptămână, îşi spuse ea. Îmi pare foarte bine că şi-a făcut un prieten care locuieşte atât de aproape. Pe strada asta nu mai sunt copii de vârsta lor.

Carolyn mă invită să beau o cafea în timp ce băieţii mâncau de prânz, dar am refuzat-o, spunându-i că am de dat un telefon. Spre deosebire de ieri, când îi servisem Marcellei Williams aceeaşi scuză, de data asta era adevărat. Trebuia să vorbesc cu doctorul Moran. Acum era cam ora zece în California, un moment potrivit pentru a-l suna. De asemenea, voiam să vorbesc cu Kathleen. Acum, că Martin îşi pierdea luciditatea din ce în ce mai mult, ea rămăsese singura persoană, în afara doctorului Moran, în care puteam avea încredere deplină. Spre deosebire de doctorul Moran, care era de părere că ar fi trebuit să-i spun lui Alex adevărul despre mine, ea credea cu tărie că cel mai bine este să las trecutul îngropat.

Jack mă sărută grăbit înainte ca eu să plec şi, după ce i-am promis că o să vin să-l iau la ora patru, am plecat spre casă. Imediat ce am intrat pe uşă, am alergat spre robotul telefonic. Când trecusem cu Jack pe acasă, după ce îl luasem de la şcoală, observasem că aparatul

semnaliza că aveam un mesaj, dar îmi fusese teamă să-l ascult cu Jack de faţă, gândindu-mă că ar fi putut să fie unul dintre mesajele care făceau aluzie la Micuţa Lizzie Borden.

Mesajul era de la detectivul Walsh. Spunea că abia aştepta să revedem împreună declaraţia mea. De asemenea, se gândea că poate greşisem în privinţa orei la care declarasem că descoperisem cadavrul lui Georgette, spunând că era imposibil ca o persoană care nu cunoaşte foarte bine drumul de la mine de acasă până pe Holland Road să îl parcurgă într-o perioadă de timp atât de scurtă.

„Înţeleg că eraţi în stare de şoc, doamnă Nolan, spusese el cu vocea lui calmă, dar încărcată de sarcasm, dar mă gândesc că acum vă puteţi da mai bine seama de succesiunea în timp a evenimentelor. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.“ Am apăsat butonul de ştergere a mesajelor, dar faptul că ştersesem vocea lui Walsh de pe caseta robotului nu putea îndepărta şi implicaţiile vorbelor sale. Sugera că minţisem fie în privinţa orei la care ajunsesem la casa de pe Holland Road, fie când îi spusesem că nu ştiu exact cum am ajuns înapoi acasă.

Acum îmi doream şi mai mult să vorbesc cu doctorul Moran. Îmi spusese că pot să-l sun oricând, indiferent dacă era zi sau noapte, dar nu-l mai sunasem de la nuntă. Nu voiam să recunosc că avusese dreptate – n-ar fi trebuit să mă mărit cu Alex înainte să îi fi spus tot adevărul.

Am ridicat receptorul telefonului din bucătărie, apoi l-am pus la loc în furcă şi am scos telefonul mobil din poşetă. Când stăteam în apartamentul meu, toate facturile mergeau direct la contabilul meu, dar Alex îmi spusese că, după ce aveam să ne mutăm, facturile pentru serviciile din noua locuinţă vor fi trimise la biroul său. Mi-l şi imaginez arătându-mi factura de telefon şi întrebându-mă pe cine am sunat în California. Factura de la telefonul mobil mergea încă la contabilul meu.

Doctorul Moran răspunse după al doilea apel.

— Celia, îmi spuse el, cu vocea la fel de caldă şi de liniştitoare ca

întotdeauna, m-am tot gândit la tine în ultima vreme. Cum îţi mai merge?

— Nu prea bine, doctore. I-am povestit că Alex cumpărase casa ca un cadou de ziua mea, despre actele de vandalism, despre uciderea lui Georgette, despre telefoanele ciudate pe care le-am primit în ultima vreme şi despre modul ameninţător în care detectivul Walsh se purta cu mine.

Vocea îi deveni mai gravă în timp ce începu să-mi pună întrebări:

— Celia, ar trebui să ai încredere în Alex şi să-i spui acum adevărul despre tine, spuse el.

— Nu pot, nu acum, nu încă, nu până nu îi demonstrez că nu tot ce se spune despre mine e adevărat.

— Celia, dacă detectivul acela încearcă să te acuze de moartea agentului imobiliar, există posibilitatea ca el să îţi răscolească trecutul şi să afle cine eşti cu adevărat. Cred că ar trebui să îţi angajezi un avocat pentru a te putea apăra.

— Singurul avocat pe care-l cunosc este Alex, iar el e specializat în probleme economice.

— Avocatul care te-a apărat la proces mai practică avocatura?

— Nu ştiu.

— Îţi aminteşti numele lui? Dacă nu, sunt sigur că îl găseşti în dosarul tău.

— Îl cheamă Benjamin Fletcher. Nu mi-a plăcut de el.

— Dar a reuşit să obţină achitarea ta. După părerea mea, a făcut o treabă foarte bună, mai ales când a depus mărturie tatăl tău vitreg. Ai o carte de telefon la îndemână?

— Da, am.

— Ia-o şi caută-l.

Cărţile de telefon erau în dulăpiorul de sub telefon. Am scos un exemplar din *Pagini Aurii* şi am căutat la capitolul „Avocaţi".

— Numărul lui de telefon este trecut în carte, i-am spus doctorului Moran. Are biroul în Chester. Adică la douăzeci de minute de aici.

— Ceil, cred că ar trebui să vorbeşti cu el. Tot ce îi vei spune va intra sub incidenţa confidenţialităţii relaţiei avocat-client. Cel puţin îţi va putea recomanda un avocat bun.

— O să-l sun, doctore. Promit că o să-l sun.

— Şi te rog să mă ţii şi pe mine la curent, bine?

— Da, aşa am să fac.

Apoi am sunat-o pe Kathleen. Înţelesese că îmi venea foarte greu să-i spun „mamă". Nu şi-a dorit să o înlocuiască pe mama, nici nu ar fi putut să facă acest lucru, dar îmi este foarte dragă. S-a întristat când a auzit de casă, dar a fost de acord cu mine că puteam să-l conving pe Alex să ne mutăm în altă parte.

— Cât despre Mendham, spuse ea, să ştii că în zona aceea au trăit strămoşii tăi, Celia. Unul dintre ei a luptat în Războiul de Independenţă, sub comanda lui George Washington. Acolo sunt rădăcinile tale, chiar dacă nu poţi să spui tuturor lucrul acesta.

Când Kathleen răspunsese la telefon, îl auzisem pe Martin în fundal.

— E Celia, i-a strigat ea.

Am auzit ce i-a răspuns el, şi vorbele sale mi-au îngheţat sângele în vine.

— O cheamă Liza, strigase la rândul lui. Celălalt nume e unul inventat.

— Kathleen, am spus eu, cu vocea redusă la nivelul unei şoapte, spune lucrul ăsta tuturor?

— Starea lui s-a înrăutăţit, îmi şopti ca. Niciodată nu ştiu ce va spune în momentul următor. Am ajuns la capătul puterilor. L-am dus la un azil de bătrâni, un loc foarte frumos, la numai doi kilometri depărtare de aici, dar cred că şi-a dat seama că mă gândesc să-l plasez acolo. La început, a ţipat la mine, apoi, când am ajuns acasă, a început să plângă ca un copil. Pentru o scurtă perioadă, a fost foarte lucid şi m-a implorat să îl ţin acasă.

Simţeam disperarea din vocea ei.

— Oh, Kathleen, am spus eu. Apoi am insistat să caute o asistentă

care să stea cu el zi şi noapte şi i-am spus că voi fi mai mult decât fericită să suport eu toate cheltuielile. Cred că, până la încheierea convorbirii, reuşisem să o fac să se simtă mai bine. Bineînţeles, nu i-am mai spus de ce se petrece în viaţa mea. Era limpede că avea destule pe cap şi fără să fie obligată să mă asculte pe mine povestind despre problemele mele. Dar dacă Martin spunea cuiva povestea mea, unei persoane care ştia despre Micuţa Lizzie Borden, şi dacă persoana respectivă povestea la rândul ei prietenilor sau scria despre chestia asta pe Internet, ce s-ar fi întâmplat atunci?

Parcă auzeam conversaţia: „E un moş care locuieşte lângă noi. Are o fiică adoptivă. Acum are Alzheimer în stadiu incipient, dar susţine că fiica lui vitregă este Micuţa Lizzie Borden, copilul care şi-a împuşcat mama acum mulţi ani."

Am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac. Am format numărul de telefon al lui Benjamin Fletcher. Mi-a răspuns chiar el. I-am spus că mă numesc Celia Nolan. I-am mai spus că îmi fusese recomandat de un prieten şi că aş dori să îmi programez o întâlnire cu el şi să stăm de vorbă.

— Cine m-a recomandat, Celia? mă întrebă el râzând de parcă nu m-ar fi crezut.

— Aş vrea să discutăm acest aspect când ne vom întâlni.

— Din punctul meu de vedere, e în regulă. Îţi convine mâine?

— Dacă s-ar putea între nouă şi zece, când copilul meu e la şcoală.

— Sigur. La nouă fix. Ai adresa mea?

— Dacă e aceeaşi din cartea de telefon, atunci da, o am.

— Aceea este. Ne vedem mâine. Am auzit clicul telefonului. M-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greşeală. Când i-am auzit vocea, deşi îi devenise cumva mai aspră o dată cu vârsta, i-am văzut clar imaginea în minte – un bărbat imens, ale cărui dimensiuni mă făceau să mă simt foarte mică atunci când venea să mă viziteze la centrul de detenţie pentru minori.

Pentru câteva momente, am rămas nemişcată în mijlocul bucătăriei. Într-una dintre nopţile mele albe, mă hotărâsem să fac

casa asta mai locuibilă, cel puţin până când aveam să ne mutăm. Măcar atâta lucru îi eram datoare lui Alex. În afara pianului, el îşi vânduse toată mobila o dată cu apartamentul, spunând că, atunci când ne vom lua o casă, avea să fie încântat să o lase pe soţia lui, o excelentă specialistă în decoraţiuni interioare, să înceapă de la zero mobilarea ei.

Mă hotărâsem să ies şi să cumpăr nişte rafturi pentru bibliotecă şi câteva obiecte de mobilier pentru living şi să dau comandă pentru nişte draperii. Cel puţin o să reuşesc să pun cât de cât la punct parterul. Ştiam că Alex avea dreptate. Chiar dacă aveam să găsim o altă casă, ar putea să dureze luni întregi până când ne vom putea muta în ea.

Dar nu prea aveam chef să mă duc la cumpărături. Eram sigură că, în momentul când aveam să mă uit în oglinda retrovizoare, urma să văd maşina detectivului Walsh. Mi-am adus aminte că trebuie să o sun pe menajera pe care mi-o recomandase atât de călduros Cynthia Granger. Am vorbit cu ea şi am stabilit să ne vedem săptămâna viitoare.

Atunci am luat decizia care avea să mă arunce într-un coşmar şi mai înfricoşător. Am sunat la clubul de echitaţie din Washington Vaiiey, am cerut cu Zach şi l-am întrebat dacă era liber pentru încă o lecţie la ora două.

El mi-a spus că mă aşteaptă, aşa că m-am grăbit sus să mă îmbrac cu pantalonii de călărie şi cu bluza cu mânecă lungă, pe care tocmai mi-o cumpărasem, şi să mă încalţ cu cizmele. Când mi-am scos jacheta de călărie din şifonier, mi-am dat seama cât de bine semănăm cu mama, aşa cum arăta ea cu mulţi ani în urmă. M-am gândit apoi, detaşată, că Zach Willet fusese ultima persoană cu care vorbise tatăl meu înainte să moară. Într-un fel îl admiram pe tata pentru că încercase să-şi învingă frica de cai şi să fie alături de mama, ştiind că echitaţia era pasiunea ei. În acelaşi timp, mi-am dat seama că îl uram pentru că plecase să călărească singur, fără Zach. N-o să ştim niciodată de ce a făcut asta şi ce s-a întâmplat, de fapt, acolo.

Aceasta era întrebarea care rămăsese fără răspuns. În mod sigur, mama dorise să afle circumstanţele exacte ale morţii tatălui meu. Nu prea putea să-l învinovăţească pe Zach Willet pentru faptul că tata plecase să călărească de unul singur sau pentru că o apucase pe o cărare periculoasă. Atunci, de ce oare îi strigase mama numele către Ted Cartwright cu doar câteva minute înainte să moară?

Presimţeam că dacă aş fi petrecut îndeajuns de mult timp cu Zach, aş fi reuşit să-mi amintesc şi ce altceva îi strigase mama lui Ted în noaptea aceea.

Am plecat cu maşina la club, am ajuns acolo la două fără zece şi am primit din partea lui Zach o privire aprobatoare pentru noua mea ţinută. Am plecat pe traseu şi m-am gândit cât de bine trebuie să se fi simţit mama în timp ce călărea într-o după-amiază frumoasă ca aceasta. Mi-am dat seama că lecţiile de echitaţie pe care le luasem în copilărie îmi erau de foarte mare ajutor acum. Începusem să stăpânesc din ce în ce mai bine calul. Zach era mult mai tăcut astăzi, dar evident părea bine dispus. Pe drumul de întoarcere spre grajduri, şi-a cerut scuze că nu fusese foarte vorbăreţ, dar, adăugă el, eu mă descurcam foarte bine, iar el era doar puţin obosit, nu prea dormise bine cu o noapte în urmă pentru că nişte adolescenţi dăduseră o petrecere în apartamentul de dedesubt.

Am fost de acord cu el, spunându-i că, într-adevăr, vecinii gălăgioşi puteau fi o problemă serioasă. A zâmbit şi mi-a zis că nu va mai fi obligat să-i suporte prea multă vreme pentru că urma să se mute într-o casă nouă, în oraş. Apoi, când am ieşit în câmp şi am putut vedea clădirile clubului în depărtare, a spus „Hai!“ şi a luat-o la galop. Biscuit l-a urmat imediat şi am gonit prin iarbă, până la grajduri.

Am scos harnaşamentele cailor, şi ochii lui Zach erau plini de mirare când s-a uitat la mine.

— Se vede că ai mai călărit, spuse el. De ce nu mi-ai pomenit nimic de asta?

— Ţi-am zis, o prietenă de-a mea avea un ponei.

— Aha. Ei bine, dacă vrei să nu cheltuieşti banii aiurea, ţi-aş sugera să vedem cât de mult ştii şi să începem lecţiile de la nivelul acela.

— Aşa ar fi foarte bine, Zach, am spus eu repede.

Ted, deci admiţi că Zach…

Brusc, am auzit în urechi vocea mamei – acestea erau câteva dintre cuvintele pe care le ţipase atunci când m-am trezit în noaptea aceea.

Ce recunoscuse Ted? Încercând să nu las să mi se citească pe faţă ceea ce se petrecea în sufletul meu, i-am murmurat lui Zach că aveam să-l sun şi m-am dus direct la maşină.

În timp ce conduceam pe Sheep Hill Road, am observat că se întâmplase ceva la casa din colţul străzii. Când trecusem pe acolo cu o oră în urmă, nu văzusem nimic neobişnuit. Acum, pe alee erau parcate maşini de poliţie şi camionete ale posturilor de televiziune, iar locul roia de poliţişti. Nu era o privelişte care îmi făcea plăcere, aşa că am apăsat pedala de acceleraţie şi am încercat să o iau la dreapta, pe Valley Road. Era închis traficului şi am remarcat în spatele casei o maşină a morgii şi o grămadă de lume adunată. Am continuat să merg înainte, indiferent unde mă ducea drumul, pentru că voiam să scap cât mai repede de privelişte maşinilor de poliţie şi a acelor semne ale morţii.

Când am ajuns acasă, se făcuse patru fără un sfert. Voiam să fac un duş şi să mă schimb, dar trebuia să mă duc să-l iau pe Jack. Îmbrăcată tot cu hainele de călărie, am mers pe jos până pe strada alăturată, i-am mulţumit lui Carolyn, l-am întrebat pe Billy dacă vrea să vină şi el la noi peste câteva zile şi să călărească poneiul lui Jack, şi, apoi am mers acasă de mână cu Jack.

Abia intrasem în casă şi beam câte un suc în bucătărie, când am auzit soneria. Cu inima în gât, m-am dus să răspund. Încă înainte de a deschide uşa, am ştiut că de partea cealaltă se afla detectivul Paul Walsh.

Avusesem dreptate. Dar de data aceasta era însoţit nu numai de

procuror, ci şi de încă doi bărbaţi, care se prezentară ca fiind detectivii Ortiz şi Shelley.

Era ceva ciudat în modul în care mă priveau toţi în timp ce eu stăteam în prag, încă îmbrăcată în hainele de călărie. După cum aveam să aflu mai târziu, toţi patru mă comparau în gând cu fotografia mamei mele care apăruse în ziar, acea fotografie pe care o găsiseră în buzunarul de la piept al lui Charley Hatch.

44

Marţi dimineaţa, aproape de prânz, Dru Perry se duse la tribunalul din Morris County, cu intenţia de a cerceta documentele vechi. La început, a crezut că nu avea să fie decât o pierdere de timp. Dosarele adopţiei Lizei Barton erau sigilate şi accesul publicului la ele era interzis. La fel şi stenogramele procesului Lizei. Se aşteptase la asta, dar încercase să facă uz de numele ziarului la care lucra şi să invoce „dreptul publicului de a fi informat".

— Las-o baltă, îi spusese franc un funcţionar. Dosarele delincvenţilor juvenili şi cele de adopţie sunt secrete, nu intră sub incidenţa acelei legi.

Apoi, când se pregătea să părăsească tribunalul, o femeie cu un aer de bunică, ce se recomandă ca fiind Ellen O'Brien, o ajunse din urmă la uşă.

— Eşti Dru Perry. Îmi plac foarte mult articolele tale din seria „Povestea din spatele poveştii" din *Star-Ledger.* O să mai scrii unul curând?

— Vreau să scriu unul despre cazul Lizei Barton, recunoscu Dru. M-am gândit să fac ceva muncă de documentare aici, dar n-am reuşit mai nimic.

— Cazul acela e un subiect foarte bun, se entuziasmă O'Brien. Lucrez la tribunalul ăsta de treizeci de ani şi am văzut o grămadă de cazuri, dar niciunul ca acela.

Treizeci de ani, se gândi Dra. Asta înseamnă că lucra aici şi când a avut loc procesul. Văzu că se făcuse douăsprezece.

— Ellen, mergi cumva să mănânci de prânz? întrebă ea.

— Da, mă duc la cantină. Mâncarea de aici nu e rea deloc.

— În cazul acesta, dacă n-ai nimic împotrivă, pot să vin şi eu cu

tine?

Cincisprezece minute mai târziu, cu o salată Cobb în faţă, Ellen O'Brien îi împărtăşea bucuroasă ceea ce îşi mai aducea aminte din perioada când Liza Barton fusese arestată.

— Îţi dai seama că toţi eram curioşi să o vedem, spuse ea. Băiatul meu era adolescent pe vremea aceea, şi ştii cum sunt copiii. Dacă ţipam mai tare la el, dintr-un motiv sau altul, îmi spunea: „Hei, mamă, fii atentă, ori s-ar putea să sfârşeşti ca Audrey Barton". Ellen îi aruncă lui Dru o privire peste masă, aşteptându-se măcar la un chicotit din partea ei drept apreciere a umorului negru al fiului său. Neprimind reacţia pe care o aştepta, continuă poticnit: Şi cum îţi spuneam, în noaptea în care şi-a împuşcat mama şi tatăl vitreg, Liza a fost luată la secţia de poliţie din Mendham. Acolo au fotografiat-o şi i-au luat amprentele. Parcă era de gheaţă. Nu a întrebat nici măcar o dată ce s-a întâmplat cu mama sau cu tatăl ei vitreg. Ştiu cu siguranţă că nimeni nu i-a spus că mama sa murise. Apoi a fost dusă la centrul de detenţie pentru minori şi a fost consultată de un psihiatru. O'Brian rupse o chiflă şi o unse cu unt. Întotdeauna spun că n-o să mai mănânc pâine la masă, dar are un gust atât de bun! Nu-i aşa? Aşa-zişii experţi dieteticieni tot prescriu reţete de slăbit, dar se răzgândesc mai des decât meteorologul de serviciu. Când eram mică, mâncam ouă în fiecare dimineaţă. Mama spunea să ouăle îţi dau energia necesară pentru a-ţi începe bine ziua. Nu, nu-i aşa, au decretat brusc experţii. Ouăle conţin colesterol. Mănâncă-le, şi sigur vei fi victima unui atac de cord. Acum ouăle tind să revină din nou la modă. Ţi se spune că o dietă săracă în carbohidraţi te va ajuta să trăieşti sănătos până la o sută de ani, aşa că nu trebuie să mai mănânci paste şi nici pâine. Pe de altă parte, vin alţi experţi şi spun că şi carbohidraţii sunt importanţi, aşa că e necesar să mâncăm cât mai multe alimente bogate în carbohidraţi. Mâncaţi mult peşte, dar nu uitaţi că peştele conţine mult mercur, aşa că evitaţi-l când sunteţi gravide. Corpul nu ştie ce face.

Aprobând-o energic, Dru încercă să îndrepte conversaţia spre

subiectul care o interesa.

— Din câte am citit eu, înţeleg că Liza nu a scos niciun cuvânt în primele luni în care a fost închisă.

— Aşa e, numai că un prieten de-al meu avea un prieten care lucra la centrul de detenţie pentru minori, şi acesta a povestit că, din când în când, Liza mai rostea numele „Zach“. Apoi începea să scuture din cap şi să-şi legene corpul. Ştii ce înseamnă „să boceşti“?

— Da, e un fel de jelanie după morţi, spuse Dru. E un cuvânt foarte folosit în Irlanda.

— Aşa e. Eu sunt irlandeză şi cuvântul acesta mi-l aduc aminte pentru că îl folosea bunica mea. Oricum, prietenul meu spunea că aşa a descris psihiatrul starea în care intra Liza de câte ori rostea numele acela.

Important, se gândi Dru. Foarte important. Notă un singur lucru în agendă: „Zach“.

— A fost consultată de psihiatrul centrului, continuă O'Brien. Dacă el ar fi hotărât că reprezintă un pericol pentru ea sau pentru alţii, ar fi fost dusă la casa de corecţie. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. A rămas în centrul de detenţie. Se zvonea că suferea de o depresie puternică şi a fost ţinută sub observaţie luni întregi, de teamă că s-ar putea sinucide.

— Procesul a avut loc la şase luni după moartea mamei sale, spuse Dru. Oare ce s-a întâmplat în tot acest timp la centrul de detenţie?

— Tratament psihiatric. Un asistent social i-a aranjat să facă şi câteva ore de şcoală. Apoi, după ce Liza a fost achitată, DTF-ul, adică Departamentul pentru Tineret şi Familie, a încercat să găsească o familie care să o adopte. A fost mutată la adăpostul pentru minori, până când aveau să vadă ce pot face cu ea. Vreau să spun că totuşi un copil care împuşcase două persoane, iar pe una dintre ele chiar o omorâse, nu e genul de persoană pe care multă lume şi l-ar dori sub acelaşi acoperiş. Apoi au apărut nişte rude îndepărtate şi au adoptat-o.

— Ştie cineva cine erau?

— Totul s-a făcut cu discreţie maximă. Dar eu cred că, indiferent cine erau, şi-au dat seama că singura şansă a Lizei de a duce o viaţă normală era să îngroape definitiv trecutul. Curtea a fost de acord cu ei.

— Cred că oricine, pe o rază de trei state, ar fi recunoscut-o imediat ce s-ar fi uitat la faţa ei, spuse Dru. Pun pariu că, oricine ar fi fost rudele acelea, în niciun caz nu erau de prin părţile astea.

— Din câte ştiu eu, erau nişte rude mai îndepărtate. Atât Audrey, cât şi Will Barton au fost singuri la părinţi. E aproape ironic. Strămoşii lui Audrey s-au stabilit aici de pe vremea Războiului de Independenţă. Numele de fată al mamei Lizei era Sutton. În arhivele districtului Morris County o să întâlneşti numele ăsta foarte des. Dar familia ei s-a stins. Aşa că numai bunul Dumnezeu ştie ce văr îndepărtat o fi înfiat-o pe fetiţă. În privinţa asta, ştii la fel de multe ca şi mine. Întotdeauna mi-a părut rău de Liza. Pe de altă parte, îți aduci aminte de filmul acela *Soi Rău?* Era vorba despre un copil care nu avea conştiinţă. Am reţinut eu greşit sau şi-a omorât şi mama? Ellen O'Brien luă o ultimă înghiţitură din paharul cu ceai cu gheaţă şi se uită la ceas. Mă cheamă datoria, spuse ea. Nici nu poţi să-ţi imaginezi ce încântată sunt că am putut vorbi cu tine, Dru. Spuneai că vrei să scrii un articol despre cazul ăsta. Poate că ar fi mai bine dacă nu ai menţiona şi numele meu în el. Înţelegi ce vreau să spun. Şefii se poartă foarte frumos, dar dacă începem să divulgăm informaţiile pe care le aflăm pe aici…

— Te înţeleg perfect, spuse Dru. Îţi mulţumesc mult de tot. Mi-ai fost de mare ajutor, Ellen.

— Nu ţi-am spus nimic ce n-ai fi putut să afli de la oricine din tribunal, rosti O'Brien plină de modestie.

— Ba da, mi-ai spus. Când mi-ai vorbit despre familia Sutton mi-ai dat o idee grozavă. Acum, te-aş ruga să-mi spui unde este arhiva în care se ţin registrele de căsătorii. Trebuie să mă întorc la treabă.

O să refac arborele genealogic al Lizei cu cel puţin trei generaţii înapoi. Am o bănuială, că a fost adoptată mai curând de cineva din familia mamei, decât din cea a tatălui său. O să selecţionez toate persoanele care au fost căsătorite cu membrii ai familiei Sutton, şi o să le urmăresc descendenţii, ca să descopăr care dintre ei are o fiică de treizeci şi patru de ani. Cred că merită să fac o încercare, se gândi ea.

Succesul articolului meu depinde în foarte mare măsură de găsirea Lizei Barton, concluzionă Dru, în timp ce achita nota de plată de la cantină. De asemenea, şi de chestia asta o să mă ocup imediat, va trebui să compun pe calculator o imagine a felului în care ar trebui să arate ea astăzi. Şi o să aflu cine e Zach şi de ce, în perioada în care nu putea să scoată alt cuvânt, Liza bocise cu numele lui pe buze.

45

Am ştiut că trebuie să reacţionez cumva. Nu puteam să-i las pe aceşti patru bărbaţi să-mi intre în casă şi să mă ia la întrebări despre moartea unei femei pe care nu o întâlnisem decât o singură dată. Oamenii ăştia nu ştiau că sunt Liza Barton, iar eu voiam ca lucrurile să rămână aşa. Încercau să mă acuze de moartea lui Georgette doar pentru că nu sunasem la poliţie din casa de pe Holland Road şi pentru că ajunsesem prea repede acasă.

Jack venise după mine când mă dusesem să răspund la uşă, şi acum îşi strecurase mâna într-a mea. Nu ştiu dacă voia să se liniştească sau să mă liniştească pe mine. Mânia care mă cuprinse când m-am gândit la modul în care toate aceste lucruri îl afectau pe Jack mi-a dat curajul să ies la atac.

Mi-am îndreptat tirul întrebărilor către Jeffrey MacKingsley.

— Domnule MacKingsley, puteţi să-mi explicaţi şi mie de ce detectivul Walsh m-a urmărit toată dimineaţa?

— Doamnă Nolan, vă rog să scuzaţi deranjul, spuse MacKingsley. Putem să intrăm şi să stăm de vorbă câteva minute? Vreau să vă explic despre ce este vorba. Acum câteva zile, mi-aţi arătat o fotografie cu familia Barton care fusese lipită pe un stâlp din grajdul dumneavoastră. Nu am găsit alte amprente pe ea în afară de cele care vă aparţin dumneavoastră, lucru care, după cum bănuiţi, este neobişnuit. Dumneavoastră aţi luat-o de pe stâlp şi mi-aţi dat-o mie, dar cineva a pus-o acolo, şi acel cineva trebuie să fi pus mâna pe ea. Această informaţie nu am dat-o publicităţii, dar putem să vă spunem că în poşeta lui Georgette Grove am găsit o tăietură dintr-un ziar, cu o fotografie în care era surprins leşinul dumneavoastră. Nici aceea nu avea amprente pe ea. Astăzi, am găsit încă o fotografie, de data

aceasta cu Audrey Barton, la locul unei alte crime.

Aproape că era să strig: „O poză a mamei mele la locul unei crime?“ Aveam nervii întinşi la maximum. În loc de asta, am întrebat, încercând să par cât mai calmă:

— Şi ce legătură are asta cu mine?

Stăteam încă în prag, şi MacKingsley înţelese că nu aveam de gând nici să-i răspund la întrebări şi nici să-i invit înăuntru. Când începuse să vorbească, tonul lui era unul politicos şi parcă încerca să îşi ceară scuze. Acum, toată căldura pe care i-o simţisem în voce prima oară dispăruse.

— Doamnă Nolan, grădinarul care se ocupa şi de casa de pe Holland Road a fost împuşcat mortal acum câteva ore. Avem dovezi care indică faptul că el a fost persoana care v-a vandalizat locuinţa. În buzunarul lui am găsit o fotografie a lui Audrey Barton, şi mă îndoiesc că el a pus-o acolo. Ceea ce vreau să spun este că această crimă şi uciderea lui Georgette au cumva legătură cu casa asta.

— Îl cunoşteaţi pe Charley Hatch, doamnă Nolan? mă întrebă direct Walsh.

— Nu, nu îl cunoşteam. M-am uitat la el. Ce căutaţi în cafenea în dimineaţa aceasta, şi de ce m-aţi urmărit până la Bedminster?

— Doamnă Nolan, spuse Walsh, eu cred că dumneavoastră fie aţi găsit trupul lui Georgette Grove mai devreme decât aţi declarat, fie cunoaşteţi foarte bine împrejurimile, pentru că altfel nu aţi fi putut să parcurgeţi acest drum, cu atâtea intersecţii şi curbe întortocheate, şi să reuşiţi să sunaţi la poliţie la ora la care aţi sunat.

Înainte ca eu să îi pot răspunde, MacKingsley spuse:

— Doamnă Nolan, Georgette Grove a vândut această casă soţului dumneavoastră. Charley Hatch a vandalizat-o. Dumneavoastră locuiţi aici. Asupra lui Georgette a fost găsită fotografia dumneavoastră. La Charley Hatch am găsit fotografia lui Audrey Barton. Dumneavoastră aţi găsit fotografia familiei Barton. Există o legătură între toate aceste fapte, iar noi încercăm să rezolvăm cazurile acestor două crime. De aceea am venit aici.

— Sunteţi sigură că nu l-aţi cunoscut niciodată pe Charley Hatch, doamnă Nolan? insistă Walsh.

— N-am auzit niciodată de omul acela. Furia îmi înăsprise tonul vocii.

— Mami! Jack mă trăgea de mână. Ştiam că tonul vocii mele îl speriase, şi la fel şi atitudinea insinuantă a detectivului Walsh.

— Stai liniştit, Jack. Oamenii aceştia de treabă vor doar să ne spună cât de bine le pare că ne-am mutat în oraşul acesta. I-am ignorat pe Walsh şi pe ceilalţi doi detectivi şi m-am adresat direct lui MacKingsley: Am ajuns aici săptămâna trecută şi casa era vandalizată. Mi-am fixat o întâlnire cu Georgette Grove, o femeie pe care nu o mai văzusem decât o singură dată în viaţa mea, şi când m-am dus la întâlnire am găsit-o moartă. Cred că doctorul care m-a tratat la spital poate depune mărturie că eram în stare de şoc în momentul în care am ajuns în camera de gardă. Nu ştiu ce se întâmplă, dar v-aş sugera să încercaţi să aflaţi cine se face vinovat de aceste două crime şi să-mi lăsaţi în pace familia, şi pe mine.

Am dat să închid uşa, dar Walsh şi-a pus piciorul în prag.

— Încă o întrebare, doamnă Nolan. Unde vă aflaţi astăzi după-amiază, între unu şi jumătate şi două?

Răspunsul mi s-a părut uşor.

— La ora două trebuia să fiu la clubul de echitaţie din Washington Valley, pentru o lecţie de călărie. Am ajuns acolo la două fără cinci. De ce nu cronometraţi în cât timp aş fi putut ajunge de acolo până aici, domnule Walsh? Astfel aţi putea să vă daţi seama la ce oră am plecat de acasă.

Am trântit uşa peste piciorul lui, şi el şi l-a retras, dar, în timp ce încuiam, mi-a venit în minte o ipoteză îngrozitoare. Oare de ce se afla poliţia la casa de la intersecţia lui Sheep Hill cu Valley Road? Avea legătură cu moartea grădinarului care îmi vandalizase casa? Şi dacă da, când îi răspunsesem poliţistului la ultima întrebare, oare nu le spusesem, de fapt, că mă aflam exact în zona aceea când el fusese omorât?

46

Marţi după-amiază, la patru, Henry Paley se întoarse la agenţie.

— Cum a mers? îl întrebă Robin.

— Cred că am reuşit să fac vânzarea. După cum ştii, e a treia oară când familia Mueller vizitează casa aceea, şi e a doua oară când părinţii au venit cu ei. E evident că tatăl lui o să sară cu banii. A fost şi proprietarul acolo şi, la un moment dat, m-a tras deoparte şi a încercat să-mi mai taie din comision.

— După cum te cunosc eu, sunt sigură că a rămas cu buza umflată, comentă Robin.

Henry îi zâmbi.

— Exact aşa s-a întâmplat, dar cred că a vrut doar să facă o încercare, să vadă dacă ţine. Pun pariu că domnul Mueller senior a vorbit cu el, spunându-i că scăderea comisionului ar însemna automat şi o scădere a preţului. E tipul de om care s-ar târgui şi pentru un litru de lapte. Traversă încăperea şi se opri lângă biroul ei. Robin, ţi-am spus cât de provocatoare arăţi astăzi? Nu cred că Georgette ar fi fost de acord cu bluza asta decoltată, dar, că tot veni vorba, nu cred că ar fi fost de acord nici cu prietenul tău, dacă i-ar fi cunoscut identitatea, nu-i aşa?

— Henry, nu prea vreau să vorbesc despre asta, spuse Robin pe un ton sec.

— Sunt convins că nu vrei. Gândeam doar, cu voce tare, dar mă întreb dacă, până la urmă, Georgette nu-şi dăduse seama cine eşti cu adevărat. Dar cred că nu. Nu aflase că tu şi Cartwright aţi fost împreună tot anul trecut. Dacă ar fi ştiut, sunt sigur că nu ar mai fi avut încredere în tine.

— Îl cunoşteam pe Ted Cartwright încă înainte de a lucra aici. Nu

am niciun fel de relaţie personală cu el. Faptul că îl cunoşteam nu m-a împiedicat nicio clipă să-i fiu loială lui Georgette.

— Robin, tu eşti cea care preia telefoanele din teren, tu ştii care sunt proprietăţile disponibile. Tu te ocupi de organizarea vizitelor clienţilor. Recunosc, în ultima vreme, eu nu prea am muncit, dar cu tine altfel stă situaţia. Te plătea Ted să îndepărtezi potenţialii clienţi?

— Te referi la un eventual bonus dacă aş fi reuşit să o conving pe Georgette să vândă terenul de pe Route 24? întrebă Robin sarcastic. Nu, bineînţeles că nu.

Uşa care dădea spre East Main Street se deschise. Cei doi se întoarseră şi, uimiţi, dădură cu ochii de figura întunecată a sergentului Clyde Earley care intrase în agenţie.

Clyde Earley se aflase în prima maşină de poliţie care ajunsese la casa lui Lorraine Smith de pe Sheep Hill Road. După ce a făcut o descriere incoerentă a modului în care descoperise cadavrul lui Charley Hatch, Lorraine Smith a rămas cu ofiţerul care îl însoţise pe Earley, în timp ce el se grăbi să traverseze gazonul până în zona piscinei. Acolo găsise trupul lipsit de viaţă al grădinarului.

În momentul acela, Clyde simţise o urmă de regret. Nu voia să accepte gândul că îl speriase intenţionat pe Charley Hatch atunci când lăsase sacul de gunoi pe trotuar, lângă pubelă, pentru ca, la sosirea acasă, Charley să vadă că blugii, adidaşii şi sculpturile sale lipsesc. Dar în timp ce privea faţa însângerată a cadavrului, Clyde îşi dădu seama că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă. Probabil că Charley se speriase când văzuse că-i lipsesc lucrurile, intrase în panică şi îl sunase pe cel care-l plătise pentru vandalizarea acelei case blestemate. Persoana respectivă decisese în acel moment că Charley reprezenta un risc prea mare, se gândi Clyde. Bietul Charley! Părea un tip de treabă. N-aş fi surprins să aflu că vandalizarea casei nu reprezenta prima dată când Charley Hatch încălca legea.

Atent să nu calce iarba din jurul cadavrului, Earley cercetase zona. Maşina de tuns iarba era în spatele casei, observase el. Pun

pariu că a venit până aici ca să se întâlnească cu cineva. Dar cu cine se întâlnise? Sunt sigur că Jeff o să facă rost de lista cu telefoanele pe care le-a primit şi le-a dat Charley. Şi de un extras de cont de la bancă. Sau poate vom găsi bani ascunşi pe undeva pe la el prin casă.

Cu siguranţă, casa aceea de pe Old Mill Lane este blestemată, se gândi Clyde. Charley a vandalizat-o şi acum e mort. Georgette a vândut-o şi acum şi ea e moartă. Femeia aceea, Nolan, a avut o cădere nervoasă din cauza ei. Când se vor sfârşi toate astea?

Sosiseră şi alte maşini de poliţie. Clyde se ocupase de închiderea circulaţiei pe Sheep Hill Road, de încercuirea locului crimei cu bandă galbenă şi de postarea unui ofiţer la poartă pentru a se asigura că niciun vehicul neautorizat nu va putea intra în curte.

— Şi asta înseamnă şi maşinile presei, îl instruise el.

Lui Clyde îi plăcea să comande. Îl iritase faptul că, imediat după apariţia celor de la procuratură, poliţia locală fusese dată la o parte. Jeff MacKingsley avea întotdeauna grijă să îl menţină şi pe el în anchetă, dar chiar şi aşa, cei de la poliţia locală nu prea mai erau băgaţi în seamă.

Când Jeff ajunsese acolo, îl salutase în treacăt pe Clyde. Acum nu-mi mai spune ce bine am lucrat când am găsit lucrurile lui Clyde pătate de vopsea, îşi spuse Clyde.

După ce cadavrul fusese ridicat şi locul fusese împânzit de cei de la departamentul de criminalistică, Clyde plecase spre secţie, dar apoi se răzgândise şi îşi parcase maşina în faţa Agenţiei Imobiliare Grove de pe East Main Street. De afară, putea să o vadă pe Robin Carpenter stând la biroul ei şi pe Henry Paley care vorbea cu ea. Voia ca el să fie cel care îi anunţă de moartea lui Charley Hatch, şi mai voia să-i întrebe dacă vreunul dintre ei se întâlnise, dintr-un motiv sau altul, în ultima vreme cu el.

Nu m-ar surprinde dacă aş afla că Charley îi dădea raportul lui Paley, se gândi supărat Clyde, în timp ce deschidea uşa. Nu-mi place deloc tipul ăsta.

— Îmi pare bine că v-am prins pe amândoi, spuse el. Îl cunoaşteţi

pe Charley Hatch, grădinarul care se ocupa şi de casa de pe Holland Road?

— Da, l-am văzut de câteva ori, răspunse Paley.

— Astăzi după-amiază, între unu şi jumătate şi două, a fost împuşcat mortal în timp ce lucra la o proprietate de pe Sheep Hill Road.

Robin se albi la faţă şi sări de pe scaun.

— Charley! Nu se poate! Cei doi bărbaţi o priviră miraţi. Charley era fratele meu vitreg, izbucni ea în plâns. Nu se poate să fie mort!

47

Marţi după-amiază, în jur de ora cinci, Zach Willet merse cu maşina până în Madison, oraşul vecin şi parcă în faţa reprezentanţei de vânzări a Companiei de Construcţii de Vile Ted Cartwright. Intră, şi înăuntru dădu peste o agentă de vânzări, o femeie în jur de treizeci de ani, care se pregătea să închidă biroul. Observă numele de pe plăcuţa amplasată pe masa de lucru: AMY STACK.

— Bună, Amy, spuse el şi aruncă o privire în jur. Văd că te pregăteşti să o întinzi, aşa că n-o să-ţi răpesc mai mult de două minute.

Pe pereţi erau agăţate schiţe ale diverselor modele de vile şi câteva sugestii de mobilare a lor. Zach se plimbă de la una la alta, examinându-le pe toate cu atenţie. Pe o măsuţă se aflau mai multe broşuri care conţineau informaţii despre dimensiunile şi preţurile diferitelor modele. Luă una dintre ele şi începu să citească cu voce tare caracteristicile celei mai scumpe vile:

— Casă cu parter plus trei etaje, patru dormitoare, un dormitor matrimonial, bucătărie complet utilată cu cele mai noi aparate de uz casnic, trei şeminee, patru băi, maşină de spălat şi uscător de haine, garaj dublu, terasă şi grădină, toate utilităţile. Zach zâmbi încântat. Se pare că nu ai cum să dai greş cu tipul ăsta de vilă, spuse el. Puse broşura înapoi pe masă şi se apropie de cea mai mare fotografie de pe perete. Amy, ştiu că, probabil, te grăbeşti să te întâlneşti cu soţul sau cu prietenul tău, dar fii bună, rogu-te, şi arată-i şi tipului de treabă din faţa ta casa asta.

— Voi fi foarte încântată să vă însoţesc până acolo, domnule… Amy ezită. Nu cred că am făcut cunoştinţă.

— Aşa e, n-am făcut. Eu sunt Zach Willet, iar tu eşti Amy Stack,

asta dacă nu ai împrumutat cumva ecusonul altei persoane.

— Eu sunt. Amy deschise sertarul de sus al biroului şi luă de acolo un inel de chei. Vila aceea se află pe Pawnee Avenue, la numărul 8. Trebuie să vă spun că este cel mai luxos model de vilă dintre cele pe care le construim. Are toate dotările opţionale posibile şi, bineînţeles, acest lucru se reflectă şi în preţ. De asemenea, este şi complet mobilată.

— Sună din ce în ce mai bine, spuse Zach jovial. Hai să aruncăm o privire.

Pe drumul spre cartierul de vile, Amy Stack sublinie faptul că împrejurimile caselor erau aproape amenajate, că întregul complex urma să apară într-o revistă de grădinărie foarte cunoscută şi că aleile caselor erau încălzite pe dedesubt pentru a se împiedica astfel formarea poleiului pe timp de iarnă.

— Domnul Cartwright s-a gândit la toate, spuse ea cu mândrie. Este unul dintre acei patroni de companie de construcţii căruia îi place să se implice în toate, să pună umărul la construcţia efectivă a caselor în toate fazele de execuţie.

— Ted şi cu mine suntem buni prieteni, spuse Zach expansiv. Au trecut mai bine de patruzeci de ani de când călăream amândoi la club. Se uită împrejur. Unele dintre frumoasele case de cărămidă roşie erau deja ocupate. Sunt maşini scumpe parcate în faţa lor, comentă el. Se vede treaba că e un cartier select.

— Absolut, îl asigură Amy. Vecinii sunt nişte oameni foarte de treabă. Mai merse câţiva paşi, apoi spuse: Am ajuns la numărul 8. După cum vedeţi, casa este situată pe colţ şi este cea mai frumoasă din tot complexul.

Zâmbetul lui Zach se lărgi în momentul când Amy descuie uşa şi îl conduse în camera de zi de la parter.

— Şemineu înălţat, bar cu chiuvetă încorporată, ce ţi-ai putea dori mai mult? se întrebă el retoric.

— Unii folosesc camera de pe partea cealaltă drept sală de sport, lângă ea este o baie complet utilată, inclusiv cu cadă. Este un

aranjament foarte convenabil, spuse Amy, iar vocea ei deborda de un entuziasm profesional.

Zach insistă să meargă cu liftul la fiecare etaj. Asemenea unui copil care deschide cadouri, descoperea cu nedisimulată satisfacţie fiecare detaliu al casei.

— Compartiment pentru menţinerea caldă a farfuriilor! Doamne Dumnezeule, Amy! Mama mea punea farfuriile pe aragaz pentru a le păstra calde. Îmi amintesc că întotdeauna se alegea cu băşici la degete. Două dormitoare pentru oaspeţi, glumi el. Nu am rude apropiate, dar va trebui să-i caut pe verii mei din Ohio şi să-i invit la mine pentru un weekend.

Coborâră cu liftul, ieşiră din casă şi, în timp ce Amy încuia uşa, Zach spuse:

— O cumpăr. Aşa cum e. Mobilată complet.

— Minunat! exclamă Amy. O să plătiţi acum un avans?

— Nu ţi-a spus Ted Cartwright că îmi dă mie vila asta? întrebă Zach cu mirare în glas. I-am salvat viaţa odată, şi acum, pentru că trebuie să plec din locuinţa în care stau, mi-a spus să vin şi să-mi aleg o casă. Ted nu uită niciodată pe cineva care îi face un serviciu. Cred că eşti foarte mândră că lucrezi pentru el.

48

Alex mă sună la câteva minute după ce procurorul plecase împreună cu grupul lui. Era pe aeroportul din Chicago.

— Va trebui să revin aici mâine şi să mai stau vreo două zile, spuse el. Dar îmi e tare dor de voi şi vreau să mă întorc acasă, chit că numai pentru noaptea asta. De ce n-o întrebi pe Sue dacă poate să vină să stea cu Jack, pentru ca să te pot invita la o cină târzie, la Grand Cafe?

Restaurantul Grand Cafe din Morristown era încă unul din locurile care îmi aduceau aminte de trecut. Mama şi tata mergeau des acolo şi, în weekenduri, mă luau şi pe mine. Ştiam că mă voi simţi bine acolo, împreună cu Alex.

— Sună foarte bine, i-am spus eu. Jack a fost în vizită la un prieten astăzi, aşa că o să se culce mai devreme. O să o sun imediat pe Sue.

Încă mai aveam pe mine hainele de călărie. Am sunat-o pe Sue. Mi-a spus că poate veni. Am făcut rezervare la restaurant. L-am plimbat puţin pe Jack cu poneiul, apoi l-am aşezat în faţa televizorului, i-am pus o casetă cu păpuşile Muppet şi am urcat la etaj. De o săptămână, de când venisem aici, făcusem duş numai dimineaţa. Dar acum, în baia pe care tatăl meu o proiectase pentru mama, m-am scufundat în cada adâncă, încercând să alung toate problemele zilei. Se întâmplaseră atât de multe: detectivul Walsh mă urmărise; trecusem pe lângă casa unde fusese împuşcat grădinarul acela chiar în intervalul când se produsese omorul; procurorul, care până acum fusese atât de amabil, devenise rece şi formal când refuzasem să-i primesc înăuntru pe el şi pe colegii lui; urma să mă întâlnesc mâine cu Benjamin Fletcher.

Cât de mult din toate astea ar trebui să-i spun lui Alex? Sau poate nu ar

trebui să-i spun nimic şi să încerc să îmi petrec o seară liniştită cu el? Mâine de dimineaţă trebuie să se întoarcă la Chicago. Poate că în astea două zile cât va lipsi el, poliţia va reuşi să rezolve cele două crime şi procuratura mă va scoate de pe lista suspecţilor. Am încercat din răsputeri să-mi spun că asta se va întâmpla, pentru că era singurul lucru care mă putea ajuta să nu-mi pierd minţile.

După ce am ieşit din baie, mi-am pus halatul pe mine, i-am dat să mănânce lui Jack, l-am spălat şi l-am culcat. Apoi, m-am întors în dormitorul matrimonial să mă schimb. Mi-am adus aminte de ceva, şi nu era un lucru foarte plăcut. Intrasem în dormitorul acesta să-i spun noapte bună mamei, înainte ca ea şi Ted să plece în oraş pentru cină. Am crezut că el o aştepta jos, ştiam că ea tocmai se îmbrăca. Uşa era deschisă, şi am văzut-o descheindu-şi halatul. Apoi, înainte ca eu să pot spune ceva, Ted a ieşit din baia lui aranjându-şi cravata. Se apropiase de ea din spate, o cuprinsese cu mâinile şi o dezbrăcase de halat. Ea se întorsese şi îl sărutase pasional, iar el îi acoperise trupul de sărutări.

Asta se întâmpla numai cu câteva zile înainte ca ea să îl dea afară din casă.

Ce se întâmplase? Ce o determinase să îşi schimbe atât de radical atitudinea? De când începuse relaţia lor şi până când se despărţiseră, ea tot încercase să mă facă să mă împrietenesc cu Ted.

— Ştiu că l-ai iubit mult pe tati, Liza, şi cât de dor îţi e de el, dar pe Ted poţi să-l iubeşti în alt fel. Tati s-ar bucura dacă ar şti că Ted are acum grijă de noi.

Îmi amintesc răspunsul meu.

— Tati şi-ar dori să poată să trăiască alături de noi pentru totdeauna.

Cât de diferită este situaţia cu Jack! Sigur, el abia îşi poate aminti cum arăta tatăl lui, dar îl iubeşte sincer pe Alex.

Am hotărât să mă îmbrac cu un costum de mătase chinezească, verde-închis, elegant fără a fi foarte pretenţios. Când locuiam în New York, Alex şi cu mine ne făcusem un obicei din a ieşi cel puţin

de două-trei ori pe săptămână. Îi citeam o poveste lui Jack, îl lăsam în grija dădacei, apoi plecam împreună cu Alex la Neary, o cârciumă irlandeză, care ne plăcea foarte mult, sau, dacă aveam chef de paste, mergeam la Il Tennille. Uneori, ieşeam împreună cu prietenii, alteori, doar noi doi.

Acea senzaţie de tineri căsătoriţi dispăruse în clipa când ne mutasem aici, săptămână trecută, m-am gândit eu, în timp ce îmi aplicam rimel pe gene şi mă rujam. Îmi spălasem părul şi am hotărât să mi-l las liber, pentru că ştiam că lui Alex îi place mai mult aşa. Mi-am pus cerceii mei preferaţi, cu smaralde montate în aur, cei pe care mi-i făcuse cadou Larry la aniversarea unui an de la căsătorie. Larry – cât de trist este faptul că amintirea acelor ani de linişte pe care i-am petrecut cu el este umbrită de promisiunea pe care m-a obligat să i-o fac pe patul de moarte!

Nu l-am auzit pe Alex când a intrat, şi n-am ştiut că este acolo până când nu i-am simţit braţele în jurul meu. Am tresărit şi el a izbucnit în râs, apoi m-am întors spre el. Buzele lui le-au găsit pe ale mele şi eu i-am răspuns bucuroasă la îmbrăţişare.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el. Depoziţiile alea plicticoase par să nu se mai sfârşească niciodată. Trebuia să vin acasă, chiar şi pentru o singură noapte.

I-am mângâiat părul.

— Mă bucur că ai venit.

Jack veni în fugă.

— Pe mine nu m-ai salutat.

— Am crezut că ai adormit, spuse Alex râzând şi îl luă în braţe şi pe el, astfel că braţele lui puternice ne cuprinseseră acum pe amândoi. Era atât de bine! Mă simţeam excelent şi pentru câteva ore am putut pretinde că totul era minunat.

La masa noastră de la Grand Cafe s-au oprit mai multe persoane, care s-au dovedit a fi prieteni de-ai lui Alex, de la clubul de echitaţie din Peapack. Toţi şi-au exprimat regretele pentru actele de vandalism şi pentru şocul pe care-l suportasem când descoperisem

cadavrul lui Georgette. Alex le spuse tuturor că ne gândeam să redăm casei numele ei vechi, Knollcrest.

— După ce o să o redecoreze Ceil cu talentul său extraordinar, o să organizăm o petrecere pe cinste, le promise el tuturor.

Când, în sfârşit, am rămas singuri la masă, Alex mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Nu mă poţi împiedica să sper.

Atunci i-am povestit despre vizita procurorului şi despre faptul că detectivul Walsh mă urmărise toată dimineaţa şi îmi spusese că mă suspectează pentru că am ajuns foarte repede acasă de la locuinţa de pe Holland Road.

Am văzut cum muşchii maxilarului lui Alex se încordează şi cum faţa i se înroşeşte.

— Vrei să spui că oamenii aceia nu au altceva mai bun de făcut decât să se gândească la cât de repede ai ajuns tu acasă, când erai în stare de şoc?

— Stai, că e şi mai rău, am spus eu şi i-am povestit despre uciderea grădinarului şi despre faptul că se poate să fi trecut prin zona casei unde fusese omorât exact când se petrecuse crima. Alex, nu ştiu ce să fac. Acum aproape că şopteam. Toată lumea spune că evenimentele astea au legătură cu casa noastră, dar îţi jur, mă privesc de parcă eu aş fi de vină pentru moartea lui Georgette.

— Oh, Ceil, dar asta e o prostie! protestă Alex, dar apoi văzu că eram din nou pe punctul de a ceda nervos. Scumpa mea, spuse el, mâine o să plec mai târziu la Chicago. De dimineaţă o să mă duc la Morristown şi o să vorbesc cu procurorul. Are un tupeu fantastic dacă l-a pus pe detectivul acela să te urmărească. Şi, pe deasupra, a îndrăznit să vină la tine la uşă şi să te întrebe unde te aflai când a fost ucis grădinarul. O să-i pun eu la punct!

Într-un fel, îi eram recunoscătoare. Soţul meu voia să se lupte pentru mine, m-am gândit eu. Pe de altă parte, ce va zice Alex când, la următoarea vizită a lui Walsh sau a lui Jeff MacKingsley, voi refuza să răspund la întrebările lor, de teamă că răspunsurile mele

m-ar putea incrimina? I-am minţit deja când m-au întrebat dacă am mai tras vreodată cu o armă, şi când le-am spus că Georgette îmi explicase cum să ajung la casa de pe Holland Road.

Nu pot răspunde la întrebări simple, de genul: „Doamnă Nolan, aţi mai fost vreodată în Mendham înainte de ziua dumneavoastră, luna trecută? Aţi mai fost vreodată pe Holland Road înainte de joia trecută?“ Pentru că dacă le răspundeam sincer la aceste întrebări, răspunsurile mele ar fi dat naştere altor întrebări.

— Ceil, nu trebuie să-ţi faci griji. Toată chestia asta e ridicolă, spuse Alex. Se întinse peste masă şi îmi luă mâna într-a lui, dar eu mi-am tras-o şi am început să-mi caut batista prin poşetă.

— Poate că nu e momentul cel mai potrivit pentru a mă opri la masa voastră, Celia. Îmi pari foarte supărată.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Marcella Williams. Vocea ei era prietenoasă şi calmă, dar ochii, vioi şi plini de curiozitate, îi trădau entuziasmul de a se afla lângă noi într-un moment în care eram amândoi vizibil supăraţi.

Bărbatul care stătea lângă ea era Ted Cartwright.

49

Marți după-amiază, pe la patru şi jumătate, Jeff MacKingsley abia se întorsese în biroul lui, când sergentul Earley îl sună şi-i spuse că a aflat că Robin Carpenter era sora vitregă a lui Charley Hatch.

— Am fixat o conferinţă de presă la ora cinci, îi spuse Jeff. Spune-i să vină la mine la birou la ora şase. Sau, ar fi mai bine să o aduci tu cu maşina.

După cum se aşteptase, atmosfera la conferinţa de presă fu destul de încărcată.

— În mai puţin de o săptămână, în districtul Morris County au avut loc două crime, amândouă în case care depăşesc un milion de dolari. Există vreo legătură între cele două crime? întrebă un reporter de la *Record.*

— Charley Hatch era grădinarul care se ocupa de casa de pe Holland Road. Persoana care îi colecta gunoiul a declarat că, în această după-amiază, sergentul Earley a ridicat un sac din gunoiul lui Hatch, iar în sac au fost găsite o pereche de blugi, o pereche de pantofi de sport şi o pungă cu figurine din lemn. Este adevărat? Charley Hatch era suspect în cazul uciderii lui Georgette Grove? Întrebările veneau de la un reporter care lucra pentru *New York Post.*

— Aceste două crime au ceva în comun cu vandalizarea „Casei Micuţei Lizzie" de pe Old Mill Lane? Aveţi un cerc de suspecţi? întrebă reprezentantul publicaţiei *Asbury Park Press.*

Jeff îşi drese vocea. Alegându-şi cu grijă cuvintele, spuse:

— Charley Hatch, de profesie grădinar, a fost împuşcat mortal în după-amiaza asta, între două fără douăzeci şi două şi zece. Suntem de părere că asasinul era o persoană cunoscută lui, care probabil i-a dat întâlnire acolo. Nimeni nu a auzit focurile de armă, dar acest

lucru este explicabil, pentru că în apropiere, la o casă de pe Valley Road, se afla o maşină de tuns iarba în funcţiune. Atât avusese de gând să spună, dar se răzgândi, dându-şi seama că nu putea să încheie fără să mai dea câteva informaţii presei. Credem că între uciderea lui Charley Hatch şi cea a lui Georgette Grove există o legătură, şi, de asemenea, ar putea fi conectate cu vandalizarea casei de pe Old Mill Lane. Avem mai multe piste şi vă vom ţine la curent cu derularea anchetei.

Se întoarse în birou, foarte conştient de frustrarea şi iritarea care îl cuprinseseră pe Clyde Earley. Pun pariu pe oricât că nu a aşteptat venirea gunoierilor pentru a răscoli gunoiul lui Charley Hatch, se gândi el. Pun pariu că Charley şi-a dat seama că gunoiul său a fost răscolit de cineva şi a intrat în panică. Dacă Earley avea vreo bănuială, trebuia să aştepte până când gunoiul avea să ajungă la rampă, şi abia apoi să-l răscolească. După aceea, am fi putut să-i punem lui Charley telefonul sub urmărire şi am fi aflat pentru cine lucrează. Astfel, gunoierul nu ar fi putut să povestească la toată lumea ce s-a întâmplat.

Şi oare ce amestec are în toată povestea asta recepţionera aceea sexy de la Agenţia Imobiliară Grove, cea care susţine că este sora vitregă a lui Charley Hatch? se întrebă el.

La şase fix, Robin Carpenter, escortată de sergentul Earley, sosi la biroul lui Jeff. Walsh, Ortiz şi Shelley participară şi ei la întâlnire, şi Jeff era sigur că toţi trei erau conştienţi că Robin era genul de femeie care ar fi putut obţine orice de la un bărbat. E ciudat, se gândi Jeff. Săptămâna trecută, când am discutat cu ea după găsirea cadavrului lui Georgette Grove, părea să aibă doar un rol neînsemnat în toată povestea asta, şi iat-o acum jucând unul principal. Şi încercând să-i impresioneze pe cei din echipa mea, se gândi el, observând că Ortiz nu-şi mai putea dezlipi ochii de la ea.

— Domnişoară Carpenter, mai întâi vă rog să primiţi sincerele mele condoleanţe pentru moartea fratelui dumneavoastră. Sunt sigur că aţi fost şocată de vestea uciderii lui.

— Vă mulţumesc, domnule MacKingsley, dar nu aş vrea să vă faceţi o impresie greşită. Îmi pare foarte rău pentru Charley, dar trebuie să vă spun că nu am ştiut de existenţa lui până acum un an.

Jeff ascultă cu atenţie în timp ce Robin povestea cum, la vârsta de şaptesprezece ani, mama ei dăduse naştere unui băiat. Îl dăduse spre adopţie unei familii care nu putea avea copii.

— Mama mea a murit acum zece ani, continuă ea. Într-o zi, acum un an, Charley a apărut la uşa tatălui meu şi s-a prezentat. Avea la el certificatul de naştere şi câteva fotografii cu el în braţele mamei mele, aşa că nu exista niciun dubiu. Era chiar cine pretindea că este. Tatăl meu se recăsătorise, aşa că pe el nu-l interesa Charley. Vă spun sincer, chiar dacă îmi era frate vitreg, nu prea mi-a păsat de el. Toată ziua se văita. Se plângea că trebuise să-i dea prea mult soţiei sale, după divorţ. Spunea că urăşte grădinăria, dar, o dată intrat în meseria asta, era cam greu să-şi găsească altceva de făcut. Nu-i putea suporta pe majoritatea celor pentru care lucra. Nu era genul de om pe care multă lume şi l-ar fi dorit prieten.

— Vorbeaţi des cu el? întrebă Jeff.

— Vă spun cinstit, nici nu prea voiam să am de-a face cu el. Din când în când, mă mai suna şi mă invita la o cafea. Divorţase de curând şi încă era destul de agitat.

— Domnişoară Carpenter, avem motive întemeiate să credem că Charley Hatch este autorul vandalizării casei de pe Old Mill Lane.

— Asta este absolut imposibil, protestă Robin. De ce să facă Charley aşa ceva?

— Exact asta vrem să ştim şi noi, replică Jeff. V-a vizitat vreodată Charley la birou?

— Nu, niciodată.

— Georgette ştia că sunteţi rudă cu Charley?

— Nu. N-am avut niciun motiv să-i spun acest lucru.

— Georgette sau Henry îl cunoşteau?

— Posibil. Câteodată, oamenii care îşi vând casele locuiesc deja în altă parte, şi casele acelea trebuie îngrijite. Charley era grădinar şi

avea şi utilaje de deszăpezire. Când Georgette avea la vânzare case în exclusivitate, trebuia să se asigure că erau bine întreţinute, aşa că este foarte posibil ca ea să îl fi angajat pe Charley să aibă grijă de una sau mai multe dintre ele. Dar de un an, de când lucrez eu la agenţie, n-am auzit pe nimeni pronunţându-i numele.

— Ceea ce mi-aţi spus despre Georgette este valabil şi pentru Henry Paley, nu-i aşa? întrebă Jeff. E posibil ca el să-l fi cunoscut pe Charley înainte de săptămâna trecută?

— Bineînţeles.

— Când aţi vorbit ultima oară cu fratele dumneavoastră, domnişoară Carpenter?

— Acum cel puţin trei luni.

— Unde vă aflaţi ieri după-amiază între două fără douăzeci şi două şi zece?

— La birou. Henry se dusese să ia prânzul cu Ted Cartwright. S-a întors puţin după ora unu, şi eu m-am repezit până vizavi să-mi iau un sandviş, dar m-am întors imediat. Henry trebuia să plece la o întâlnire cu un client, la unu şi jumătate.

— S-a dus la întâlnirea aceea?

Robin ezită, apoi, spuse:

— Da, s-a dus, dar domnul Mueller, clientul, a sunat să anunţe că întârzie şi că nu putea să se întâlnească cu Henry decât la două şi jumătate.

— Deci Henry a rămas la agenţie până la două şi jumătate?

Robin Carpenter ezită din nou. Ochii i se umeziră şi îşi muşcă buza pentru a o opri din tremurat.

— Nu-mi vine să cred că a murit… De aceea…? Vocea i se stinse.

Jeff aşteptă câteva momente, apoi spuse încet:

— Domnişoară Carpenter, dacă aveţi vreo informaţie care ne poate ajuta în desfăşurarea anchetei, sunteţi obligată să ne-o dezvăluiţi. Ce începuserăţi să spuneţi?

Robin îşi pierdu toată stăpânirea de sine:

— Henry încerca să mă şantajeze, izbucni ea. Înainte să încep să

lucrez pentru Georgette, am ieşit cu Ted Cartwright de câteva ori. Bineînţeles, atunci când mi-am dat seama cât de mult îl dispreţuia, nu i-am mai spus despre legătura noastră. Henry tot încearcă să întoarcă totul împotriva mea, să facă să pară că eu am sabotat-o pe Georgette. Nu e adevărat! Ce e adevărat e că Henry Paley a plecat astăzi de la birou pe la unu şi un sfert şi nu s-a mai întors decât pe la patru. De fapt, când a venit sergentul Earley şi ne-a spus că Charley a fost omorât, el tocmai venise, de câteva minute.

— Întâlnirea cu clienţii se amânase de la unu şi jumătate la două şi jumătate? o întrebă Jeff.

— Da.

— Vă mulţumesc, domnişoară Carpenter. Ştiu că v-a fost foarte dificil. Vă rog să aşteptaţi câteva minute, până când declaraţia dumneavoastră va fi dactilografiată, şi s-o semnaţi. Sergentul Earley vă va conduce înapoi acasă.

— Vă mulţumesc.

Jeff îşi privi asistenţii, care îşi luaseră toţi notiţe în tăcere.

— Are vreunul dintre voi întrebări pentru domnişoara Carpenter?

— Una singură, spuse Paul Walsh. Domnişoară Carpenter, care este numărul dumneavoastră de mobil?

50

La trei fără un sfert, Dru Perry primi un telefon de la editorul ei, Ken Sharkey, care îi spuse despre înştiinţarea făcută de poliţie, conform căreia Charley Hatch, grădinarul care se ocupa de casa de pe Holland Road, unde fusese omorâtă Georgette Grove, fusese împuşcat mortal. Ken trimisese pe altcineva la faţa locului, dar voia ca Dru să participe la conferinţa de presă pe care în mod sigur MacKingsley avea s-o organizeze.

Dru îl asigură pe Ken că va fi prezentă la conferinţa de presă, dar nu-i împărtăşi extraordinara descoperire pe care o făcuse. Îşi petrecuse prima parte a după-amiezii refăcând arborele genealogic al Lizei Barton, pentru trei generaţii în urmă, pe linie maternă. Mama şi bunica Lizei fuseseră singure la părinţi. Străbunica ei avusese trei surori. Una dintre ele nu se căsătorise niciodată. Alta se căsătorise cu un anume James Kennedy şi murise fără să lase urmaşi. Cea de-a treia se căsătorise cu un bărbat pe nume William Kellogg.

Numele de fată al Celiei Foster Nolan fusese Kellogg. Aflase lucrul acesta dintr-un articol scris de un coleg din New York cu ocazia actelor de vandalism. Eu am scris doar că era vorba de văduva finanţistului Laurence Foster, îşi aminti Dru. Cred că e vorba de tipul de la *Post*, el trebuie să fi făcut cercetările în privinţa trecutului Celiei. Aceasta îl întâlnise pe Foster când el o angajase să îi redecoreze apartamentul. Avea propria ei firmă de decoraţiuni interioare, Celia Kellogg Interiors.

Dru se întoarse la cantina tribunalului şi comandă un ceai. Localul era aproape gol, lucru care îi convenea de minune. Avea nevoie de timp pentru a gândi şi abia atunci începuse să înţeleagă implicaţiile lucrurilor pe care tocmai le aflase.

Se uita în gol, ţinând cana de ceai cu ambele mâini. Poate faptul că se numea Kellogg este doar o coincidenţă, o foarte mare coincidenţă, se gândi Dru. Dar nu, nu cred în genul acesta de coincidenţe. Celia Nolan are exact vârsta pe care ar fi trebuit să o aibă acum Liza Barton. Să fie o coincidenţă faptul că Alex Nolan a cumpărat *chiar* casa aceea doar pentru a-i face o surpriză? E o şansă la un milion să se fi întâmplat aşa, dar este posibil. Însă, dacă a cumpărat-o ca să-i facă o surpriză, înseamnă că Celia nu i-a spus niciodată adevărul despre trecutul ei. Dumnezeule, nu pot decât să-mi imaginez cât de şocată a fost când el a adus-o să-i arate casa chiar de ziua ei şi, bineînţeles, a trebuit să se prefacă încântată.

Şi, ca şi când asta nu ar fi fost îndeajuns de rău, în ziua în care s-au mutat, a fost întâmpinată de mesajul de pe gazon, de vopseaua de pe casă, de păpuşa cu pistol în mână de pe verandă şi de capul de mort alături de oasele încrucişate sculptate în lemnul uşii. Nici nu e de mirare că leşinase când văzuse reporterii repezindu-se la ea.

Oare toate acestea fuseseră îndeajuns să o dezechilibreze? se întrebă Dru. Celia Nolan fusese cea care descoperise trupul lui Georgette Grove. Este oare posibil ca ea să fi fost atât de afectată de faptul că se întorsese în casa aceea şi de mediatizarea excesivă a actelor de vandalism, încât să o fi ucis pe Georgette?

Era o posibilitate, nu ezită Dru să concluzioneze.

Mai târziu, la conferinţa de presă, Dru fusese neobişnuit de tăcută. Faptul că sergentul Earley confiscase blugii, adidaşii şi figurinele de lemn care aparţineau grădinarului ucis nu însemna decât un singur lucru pentru ea. Că încercau să-l acuze pe Charley Hatch de actele de vandalism.

Dru se trezi sperând că Celia Nolan avea un alibi foarte solid pentru cele treizeci de minute cuprinse între două fără douăzeci şi două şi zece din acea după-amiază, şi îşi dădu seama că e din ce în ce mai sigură că nu avea niciun fel de alibi.

Fusese o zi lungă, dar, după conferinţa de presă, Dru se întoarse la birou. Găsi pe Internet câteva articole despre Celia Kellogg. Unul

dintre ele era un interviu publicat în *Architectural Digest* cu şapte ani în urmă. Când decoratorul pentru care lucra se retrăsese la pensie, Celia îşi înfiinţase propria firmă, şi revista o cataloga ca fiind una dintre cele mai inventive şi talentate reprezentante ale noului val de designeri.

În articol era prezentată ca fiind fiica lui Martin şi a lui Kathleen Kellogg. Ea nu spusese reporterului că era fiica lor adoptivă, observă Dru. Crescuse în Santa Barbara. Continuând să citească articolul, Dru află ceea ce o interesa. La scurt timp după ce Celia venise în Est pentru a se înscrie la cursurile Institutului de Tehnologia Decoraţiunilor, familia Kellogg se mutase în Neapole, Florida.

Numărul lor de telefon era foarte uşor de aflat din cartea de telefoane. Dru şi-l notă în agendă. Încă nu e momentul să-i sun, se gândi Dru. Mai mult ca sigur, vor nega faptul că au adoptat-o pe Liza Barton. Acum trebuie să fac rost de o imagine a Lizei realizată pe calculator, una din care să se vadă cum ar fi arătat la vârsta de treizeci şi patru de ani, apoi, trebuie să mă decid dacă să-i împărtăşesc bănuielile mele lui Jeff MacKingsley. Pentru că, dacă am dreptate, Micuţa Lizzie Borden nu numai că s-a întors, dar este nebună şi pusă pe omorât oameni. Chiar şi avocatul ei a recunoscut că n-ar fi surprins dacă într-o zi Liza s-ar întoarce şi i-ar zbura creierii lui Ted Cartwright.

Şi trebuie să aflu cine este Zach. Dacă numele acestei persoane o făcea să jelească atunci când se afla în detenţie, poate că acum îl urăşte şi pe el.

51

Chiar în momentul când Ted Cartwright îmi era prezentat, am fost sigură că la vederea mea ceva a tresărit în el. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de la faţa mea şi am avut certitudinea că atunci când mă privea o vedea, de fapt, pe mama. Ştiam asta pentru că, dintr-un motiv sau altul, în seara asta semănăm foarte tare cu ea.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Nolan, spuse el.

Avea o voce uşor răguşită, rezonantă, plină de încredere, vocea unui om obişnuit să comande, aceeaşi voce care se transformase într-una batjocoritoare când o aruncase pe mama spre mine.

În cei douăzeci şi patru de ani care au trecut de atunci, vocea aceasta mi-a răsunat în minte în momente când aş fi făcut orice să o pot uita, precum şi atunci când încercam cu disperare să îmi aduc aminte cuvintele pe care mama i le strigase înainte ca eu să ajung în cameră.

Şi în toţi aceşti ani, acele ultime cuvinte ale mele mi-au rezonat în suflet: „Las-o pe mama în pace!“

M-am uitat la el. Nu voiam să-i strâng mâna pe care mi-o întinsese, dar nici să par necioplită. Am murmurat un „Bună seara“ şi m-am întors spre Alex. Acesta, neştiind ce se întâmplă, a făcut ce ar face majoritatea oamenilor când apare un moment de tăcere jenantă. A încercat să-l mascheze cu o repriză de conversaţie politicoasă, spunându-mi că Ted este şi el membru al clubului de echitaţie din Peapack, şi că din când în când se mai întâlneau.

Bineînţeles, Marcella Williams nu putea să plece înainte să afle de ce plânsesem.

— Celia, te pot ajuta cu ceva? mă întrebă ea.

— Poate, dacă ţi-ai vedea de treburile tale, i-am răspuns.

Zâmbetul politicos îi îngheţă pe buze. Înainte ca ea să spună ceva, Ted o apucă de braţ şi o trase de acolo.

M-am uitat la Alex şi i-am citit supărarea de pe faţă.

— Ceil, ce-a fost asta? N-aveai niciun motiv să fii atât de nepoliticoasă.

— Ba eu cred că am avut, am replicat eu. Aveam o discuţie privată. Femeia aceea a văzut că sunt supărată şi totuşi abia aştepta să afle *de ce* eram supărată. Cât despre domnul Cartwright, ai văzut şi tu la fel de bine ca şi mine ce poveşti a îndrugat despre casa noastră în interviul acela lung pe care l-a acordat cu atâta bucurie presei.

— Ceil, am citit şi eu interviul acela, protestă Alex. Omul a răspuns doar la câteva întrebări puse de un reporter, atâta tot. Nici eu nu-l cunosc prea bine pe Cartwright, dar e foarte bine văzut la club. Şi cred că Marcella dorea sincer să te ajute. Pentru numele lui Dumnezeu, ieri te-a adus acasă cu maşina, când a aflat că avem probleme cu timpul.

„Mi-ai spus că Zach te-a văzut!"

Vocea mamei mele îmi invadase mintea. Sunt sigură că asta era o parte din ceea ce spusese în noaptea aceea. Vocea lui Ted îmi clarificase într-un fel amintirile care tot m-au chinuit săptămâna aceasta. Mai întâi, mi-am adus aminte că mama rostise numele lui Zach, şi acum mi-am amintit toată propoziţia: *Mi-ai spus că Zach te-a văzut!*

Ce-l văzuse Zach pe Ted făcând?

Şi atunci am spus cu voce tare:

— Oh, nu!

— Ceil, ce s-a întâmplat? Te-ai albit la faţă precum o stafie!

M-am gândit la o posibilă explicaţie a cuvintelor mamei mele. În ziua morţii lui, tata o luase călare înaintea lui Zach, şi apucase pe un drum greşit. Cel puţin asta era varianta lui Zach pe care ne-o spusese mie şi celorlalţi. Dar acelaşi Zach se lăudase că era prieten vechi cu Ted Cartwright. Oare Ted Cartwright călărise şi el cu ei în ziua

aceea? Oare are vreo legătură cu accidentul pe care l-a suferit tata? Oare Zach îl văzuse?

— Ceil, ce este? insistă Alex.

Am simţit literalmente cum faţa mi se goleşte de sânge şi m-am grăbit să găsesc o explicaţie plauzibilă. Lui Alex puteam să-i servesc o jumătate de adevăr.

— Înainte ca Marcella să dea buzna, tocmai mă pregăteam să-ţi spun că astăzi am vorbit cu mama. Mi-a zis că tata se simte din ce în ce mai rău.

— Boala lui s-a agravat?

Am dat afirmativ din cap.

— Oh, Ceil, îmi pare atât de rău. Putem s-o ajutăm cu ceva?

Acel plural m-a făcut să mă simt mai bine.

— I-am spus lui Kathleen să angajeze o asistentă care să stea tot timpul cu el. Am asigurat-o că o să plătesc eu pentru ea.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de chestia asta.

Am clătinat din cap în timp ce îi mulţumeam.

— Nu e nevoie, dar te iubesc pentru că vrei să mă ajuţi.

— Ceil, trebuie să ştii că, dacă mi-ai cere-o, ţi-aş da lumea întreagă pe tavă. Se întinse peste masă, îmi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale mele.

— Nu vreau toată lumea, am spus eu, ci numai o bucăţică. O bucăţică mică, plină de normalitate, pe care să stau eu cu tine şi cu Jack.

— Şi cu Jill, şi cu Junior, adăugă Alex zâmbind.

Veni şi nota de plată. În timp ce ne ridicam de la masă, Alex sugeră să trecem pe la masa Marcellei şi a lui Ted şi să ne luăm rămas-bun.

— N-ar strica să mai salvăm din aparenţe, mă rugă el. Marcella e vecina noastră şi nu a avut decât intenţii bune. Şi când vom începe să frecventăm clubul din Peapack o să tot dăm de Ted pe-acolo, fie că-ţi place, fie că nu.

Eram gata să-i dau un răspuns plin de furie, dar în momentul

acela m-am gândit că dacă Ted mă recunoscuse ar putea să se îngrijoreze că-mi amintesc cuvintele pe care i le strigase mama în noaptea aceea. Dacă nu mă recunoscuse, dar totuşi tulburasem ceva din subconştientul lui, poate că aş reuşi să-l fac să reacţioneze cumva.

— Cred că e o idee bună, am spus eu.

Eram aproape sigură că Marcella şi Ted ne priviseră mereu, dar când am pornit spre ei, şi-au întors privirile unul către celălalt, prefăcându-se că discută. Am mers până la masa lor. Ted ridicase o ceaşcă de cafea care părea că se pierde în mâna lui uriaşă. Mâna stângă se afla pe masă, cu degetele lungi şi groase răsfirate pe suprafaţa albă. Am simţit forţa acelor mâini în momentul când au aruncat-o pe mama spre mine.

I-am zâmbit Marcellei în timp ce realizam cât de mult o dispreţuiam. Îmi aduceam foarte bine aminte că întotdeauna flirtase cu Ted, chiar şi după ce acesta se căsătorise cu mama, apoi, la proces, se grăbise să susţină varianta lui, făcându-mi şi mie o caracterizare de zile mari.

— Marcella, îmi pare foarte rău, am spus eu. Astăzi am primit nişte veşti foarte proaste despre sănătatea tatălui meu. Este destul de grav bolnav. M-am uitat la Ted. Am făcut câteva ore de călărie cu un bărbat care pretinde că este prieten vechi cu dumneavoastră. Îl cheamă Zach. Este un profesor minunat. Sunt foarte bucuroasă că l-am ales pe el.

Mai târziu, după ce am ajuns acasă şi ne pregăteam să ne băgăm în pat, Alex îmi spuse:

— Ceil, ai fost minunată în seara asta, dar o să fiu foarte sincer. Când ai pălit aşa, brusc, mi-a fost frică să nu leşini. Ştiu că n-ai dormit prea bine în ultima vreme. Tipul ăsta, detectivul Walsh, te deranjează atât de tare sau e vorba de boala tatălui tău?

— Prezenţa detectivului pe urmele mele a fost un factor suplimentar de stres, am spus eu.

— O să fiu în birou la procurorul acela mâine de dimineaţă, la

prima oră. De acolo mă duc direct la aeroport, dar te sun să-ţi spun ce-am vorbit.

— Bine.

— După cum ştii, nu prea îmi place ideea, dar cred că ar trebui să iei un somnifer. E spre binele tău. Un somn bun o să te ajute să vezi lucrurile într-o altă lumină.

— Ai dreptate, am fost eu de acord. Apoi am adăugat: Zilele astea n-am fost tocmai o soţie model.

Alex mă sărută.

— Mai avem milioane de zile înaintea noastră. Mă mai sărută o dată. Şi de nopţi.

Somniferul îşi făcuse pe deplin efectul. Era aproape opt când m-am trezit. Primul lucru de care mi-am dat seama a fost că într-unul din visele mele auzisem şi prima parte a frazei spuse de mama, celelalte cuvinte pe care i le strigase lui Ted în noaptea aceea:

„Ai recunoscut asta când erai beat.“

52

Miercuri dimineaţa, la opt şi jumătate, Jeff MacKingsley ajunse punctual la birou. Presimţea că avea să fie o zi lungă şi destul de proastă. Amândouă bunicile lui, şi cea irlandeză şi cea scoţiană, îl avertizaseră că toate lucrurile vin câte trei, mai ales moartea.

Mai întâi Georgette Grove, apoi Charley Hatch. Partea celtică, mai superstiţioasă, a lui Jeff îl avertiza că spectrul morţilor violente plutea încă deasupra districtului Morris County, aşteptând să-şi revendice cea de-a treia victimă.

Spre deosebire de Paul Walsh, care rămăsese fixat pe ideea că Celia Nolan o omorâse pe Georgette Grove din motive numai de ea ştiute şi că tot ea avea şi motivul şi posibilitatea să-l ucidă pe Charley Hatch, Jeff era de părere că Celia Nolan era victima unor circumstanţe nefericite.

Acesta era motivul pentru care, atunci când Anna veni să-l anunţe că Alex Nolan era în anticameră şi ceruse să fie primit imediat de procuror, Jeff se gândi că, în sfârşit, va avea ocazia să vorbească cu soţul Celiei Nolan. Pe de altă parte, totuşi, nu îşi dorea să aibă o discuţie după care afirmaţiile sale să poată fi interpretate.

— Mort Shelley e la birou? o întrebă el pe Anna.

— Tocmai a trecut pe lângă biroul meu cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Spune-i să lase cafeaua şi să vină imediat încoace. Roagă-l pe domnul Nolan să aştepte câteva minute şi apoi pofteşte-l înăuntru.

— Bine.

În timp ce Anna se întorsese să plece, Jeff adăugă:

— Dacă Walsh trece pe la tine, nu vreau să-i spui că Alex Nolan e aici. S-a înţeles?

În loc de răspuns, Anna îşi ridică sprâncenele şi îşi puse un deget în dreptul buzelor. Jeff ştia că nici ea nu-l prea suporta pe Walsh. În mai puţin de un minut, Mort Shelley intră pe uşă.

— Îmi pare rău că te-am deranjat de la cafea, dar soţul Celiei Nolan e aici şi am nevoie de cineva care să asiste la discuţie, îi spuse Jeff. Să nu iei notiţe de faţă cu el. Presimt că discuţia asta nu o să fie prea prietenoasă.

Încă din momentul în care Alex Nolan intră în încăpere, fu evident că era nervos şi cu chef de ceartă. Îi răspunse cu jumătate de gură lui Jeff la salut, făcu cunoştinţă cu Shelley, apoi întrebă pe un ton aproape răstit:

— De ce unul dintre detectivii dumneavoastră îmi urmăreşte soţia?

Jeff admise pentru sine că, dacă el ar fi fost soţul Celiei Nolan, ar fi reacţionat la fel. Chiar dacă îşi concentrase atenţia asupra Celiei Nolan, Walsh exagerase când o urmărise chiar şi la cumpărături, şi încă fără să se ascundă. El credea că dacă îşi va face simţită prezenţa în mod atât de evident, acest lucru o va face să cedeze nervos şi să mărturisească uciderea lui Georgette Grove. În loc de asta, rezultatul fusese o atitudine ostilă din partea Celiei Nolan, şi acum soţul ei, care mai era şi avocat pe deasupra, venise să ceară socoteală.

— Domnule Nolan, vă rog să luaţi loc şi să-mi daţi voie să vă explic, spuse Jeff. Casa în care tocmai v-aţi mutat a fost vandalizată. Agentul imobiliar care v-a vândut-o a fost ucis. Avem dovezi care ne fac să credem că bărbatul care a fost împuşcat mortal ieri este autorul actelor de vandalism. O să joc cu toate cărţile pe masă. Cunoaşteţi, desigur, istoria casei – faptul că Liza Barton şi-a împuşcat mortal mama şi şi-a rănit tatăl vitreg, acum douăzeci şi patru de ani. O fotografie cu familia Barton a fost găsită lipită pe un stâlp al grajdului, în ziua următoare mutării dumneavoastră.

— Cea în care erau surprinşi la plajă? întrebă Alex.

— Da. Pe ea nu am găsit amprente în afara celor ale soţiei dumneavoastră, lucru explicabil pentru că ea a fost aceea care a

luat-o de acolo şi ne-a dat-o nouă.

— Imposibil, protestă Alex Nolan. Cel care a pus-o acolo trebuie să fi lăsat amprente.

— Exact asta e problema. În mod evident, amprentele de pe fotografic au fost şterse. Georgette Grove avea în poşetă o fotografie în care era surprins leşinul soţiei dumneavoastră. Fusese decupată din *Star-Ledger.* Nici aceasta nu avea amprente pe ea. În sfârşit, Charley Hatch, grădinarul care a fost împuşcat ieri în spatele unei case din apropierea clubului de echitaţie din Washington Valley, unde soţia dumneavoastră se afla la o lecţie de călărie, avea în buzunar o fotografie a lui Audrey Barton. Nici pe aceasta, ca şi pe celelalte, nu existau amprente.

— Încă nu înţeleg ce legătură au toate astea cu soţia mea, spuse Alex Nolan sec.

— Ar putea să nu aibă nicio legătură cu soţia dumneavoastră, dar are legătură cu casa dumneavoastră, şi încercăm să aflăm care este această legătură. Vă asigur că investigăm mai multe piste şi o grămadă de oameni au fost chestionaţi.

— Celia crede că se dă prea multă importanţă faptului că a ajuns repede acasă după ce a descoperit cadavrul lui Georgette Grove. Domnule MacKingsley, presupun că sunteţi conştient de forţa şi rapiditatea cu care corpul omenesc reacţionează în situaţii de stres extrem. Îmi aduc aminte de un caz similar, în care un bărbat a ridicat o maşină cu mâinile goale pentru a-şi salva copilul care fusese prins sub ea. Soţia mea este o femeie tânără care a fost foarte şocată de actele de vandalism. Două zile mai târziu, descoperă cadavrul unei femei pe care abia o cunoştea într-o casă în care nu mai călcase niciodată. Şi-a dat seama că persoana care o împuşcase pe Georgette Grove putea să fie încă în casă. Nu credeţi că este posibil ca, în starea aceea de şoc, şi sub imperiul senzaţiei că este în pericol, subconştientul ei să o fi ghidat pe drumul de întoarcere?

— Înţeleg punctul dumneavoastră de vedere, spuse Jeff binevoitor. Dar asta nu schimbă cu nimic faptele. Au murit doi

oameni şi noi chestionăm pe toată lumea care ar putea să aibă informaţii pe care noi le considerăm utile pentru desfăşurarea anchetei. Ştim că doamna Nolan a trecut cu maşina pe lângă casa de pe Sheep Hill Road unde a fost împuşcat Charley Hatch. Ştim că se afla, probabil, pe drum când s-a petrecut crima. Poate că a văzut ceva, eventual, o altă maşină venind din sens opus pe strada aceea. Poate a văzut pe cineva mergând pe jos. Ieri ne-a spus că nu l-a întâlnit niciodată pe Charley Hatch. Nu credeţi că avem toate motivele să o întrebăm dacă îşi aminteşte ceva? Poate că subconştientul ei a reţinut ceva.

— Sunt sigur că Celia doreşte să vă ajute în desfăşurarea anchetei, spuse Alex Nolan. Evident, nu are nimic de ascuns. Pentru numele lui Dumnezeu, prima dată a pus piciorul în oraşul acesta acum o lună, de ziua ei, şi a doua oară a fost săptămâna trecută, când ne-am mutat. Dar insist să-l aduceţi la ordine pe detectivul Walsh. Nu voi mai permite ca soţia mea să fie hărţuită sau deranjată. Aseară, în timp ce luam cina, Celia a cedat nervos. Bineînţeles, vina îmi aparţine, pentru că am cumpărat casa fără să mă consult cu ea.

— Da, este un lucru destul de neobişnuit pentru vremurile astea, comentă Jeff.

Urma de zâmbet care apăruse pe faţa lui Alex Nolan nu exprima niciun pic de bucurie.

— Poate mai degrabă idealist decât neobişnuit, spuse el. Celia a avut o mulţime de greutăţi în ultimii ani. Fostul ei soţ a aflat că e bolnav în stadiu terminal cu aproape un an înainte de a muri. Acum opt luni, a fost lovită de o limuzină şi s-a ales cu câteva contuzii destul de serioase. Tatăl ei suferă de Alzheimer şi chiar ieri a aflat că starea lui se înrăutăţeşte rapid. A încântat-o foarte tare faptul că avea să se mute din oraş în zona aceasta, dar tot amâna vizitarea unor case. Voia să mă ocup eu de chestia asta. Când am văzut casa aceasta, m-am gândit că era exact pe gustul ei. Era ceea ce căutam – o vilă frumoasă, spaţioasă, de construcţie mai veche, cu camere mari, într-o stare destul de bună, cu curte mare.

Jeff observă că ochii lui Nolan deveniseră mai calzi când vorbise despre soţia lui.

— Ceil mi-a tot povestit despre o casă veche pe care o vizitase cu mulţi ani în urmă, şi asta mi s-a părut că arată exact ca aceea. Ar fi trebuit să o aduc cu mine, să o vadă şi ea înainte de a o cumpăra? Sigur că aşa ar fi trebuit să fac. Ar fi trebuit să ascult mai atent istoria casei? Bineînţeles. Dar acum nu am venit aici pentru a vă spune ce ar fi trebuit să fac sau să vă povestesc de ce am cumpărat casa aceea. Am venit să mă asigur că soţia mea nu va mai fi hărţuită de subalternii dumneavoastră. Se ridică. Domnule MacKingsley, îmi puteţi da cuvântul dumneavoastră că detectivul Walsh o va lăsa în pace pe soţia mea?

Jeff se ridică şi el.

— Da, da, pot, spuse el. Va trebui să răspundă la câteva întrebări referitoare la drumul ei pe lângă casa de pe Sheep Hill Road unde a fost ucis Charley Hatch, dar lucrul acesta îl voi face eu personal.

— O consideraţi pe soţia mea suspectă în vreuna dintre aceste două crime?

— Ţinând cont de dovezile pe care le avem până acum, nu.

— În cazul acesta, o voi sfătui pe soţia mea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Vă mulţumesc. Mi-aţi fi de mare ajutor. O să încerc să aranjez o întâlnire cu ea pentru astăzi după-amiază. Veţi fi şi dumneavoastră acasă, domnule Nolan?

— Nu, voi fi plecat pentru următoarele două zile. Trebuie să iau câteva depoziţii în Chicago, pentru împărţirea unei moşteniri testamentare. M-am înapoiat acasă seara trecută, şi astăzi trebuie să mă întorc la Chicago.

Uşa abia se închisese în spatele lui Nolan, când intră Anna.

— Arată foarte bine tipul, spuse ea. Toate fetele care au mai puţin de cincizeci de ani se întrebau dacă e căsătorit. Le-am spus să-şi ia gândul de la el. Părea mult mai calm când a plecat decât când a venit.

— Cred că aşa şi era, o aprobă Jeff, chiar dacă se întreba dacă fusese cinstit în totalitate cu soţul Celiei Nolan. Tu ce crezi, Mort?

— Sunt de acord cu tine. Eu zic că nu o putem considera pe Celia Nolan suspectă, dar cred că ne ascunde ceva. Îţi jur, în momentul în care ne-a deschis uşa ieri, aşa cum era îmbrăcată în costumul acela de călărie, m-am gândit că ea e în fotografia pe care am găsit-o în buzunarul lui Charley Hatch.

— Şi eu am avut aceeaşi reacţie, dar, sigur, dacă am compara fotografia lui Audrey Barton cu doamna Nolan diferenţele ar fi evidente. Nolan e mult mai înaltă, are părul mai închis la culoare, forma feţei e diferită. S-a întâmplat doar să poarte acelaşi gen de haine ca şi Barton în poza pe care am găsit-o – jachetă de călărie, pantaloni şi cizme. Chiar şi părul îl avea prins ca şi cel al lui Barton.

Diferenţele erau evidente, îşi spuse Jeff, dar era ceva la Celia Nolan care-i amintea de Audrey Barton. Şi nu era numai faptul că amândouă arătau foarte bine în haine de călărie.

53

Joi dimineaţa, Ted Cartwright dădu o raită pe la sediul companiei sale din Madison. La zece şi jumătate, deschise uşa recepţiei ce servea şi drept anticameră biroului său. Acolo fu întâmpinat de Amy Stack, care îi spuse, veselă:

— Moş Crăciun, cum mai merg treburile pe la Polul Nord?

— Amy, spuse Cartwright iritat, nu ştiu ce vrea să însemne asta, şi nici nu vreau să aflu. Am o zi încărcată în faţă şi a trebuit să vin şi până aici să vorbesc din nou cu Chris Brown. Se pare că nu reuşeşte să înţeleagă că nu mai vreau să plătesc orele suplimentare ale echipei lui.

— Îmi cer scuze, domnule Cartwright, spuse Amy spăsită. Nu pot însă să nu mă gândesc cât de puţini oameni sunt atât de generoşi ca dumneavoastră, chiar şi cu cei care le-au salvat viaţa.

Cartwright tocmai trecea de masa ei, în drum spre biroul lui. Se opri brusc şi o întrebă:

— Despre ce tot vorbeşti?

Amy ridică privirea spre el şi înghiţi în sec, neliniştită. Îi plăcea să lucreze pentru Ted Cartwright, dar întotdeauna avusese mare grijă să facă exact ce aştepta el de la ea. Uneori, putea să glumească şi să discute cordial cu el, dar simţi că în dimineaţa asta nu era momentul şi regretă că îl întâmpinase cu o glumă înainte să vadă în ce dispoziţie este. În general, el era mulţumit de serviciile ei, dar de cele câteva ori în care se întâmplase să greşească, o făcuse praf cu sarcasmul lui.

Acum el aştepta o explicaţie pentru gluma aceea despre domnul Willet.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Simţea că orice i-ar fi spus domnului

Cartwright nu i-ar fi redat acestuia buna dispoziţie. Poate nu dorise ca domnul Willet să-i fi spus ei că urma să primească de la el casa aceea. Domnul Willet nu mi-a spus că trebuie să rămână secret faptul că îi dăruiţi casa aceea pentru că v-a salvat viaţa cu mulţi ani în urmă.

— *El mi-a salvat viaţa şi în schimb eu îi dau cadou casa aceea model!* Vrei să pui că *asta* ţi-a spus Zach Willet?

— Da, şi dacă e o minciună, trebuie să vă spun că deja am pierdut o ofertă de cumpărare. Cuplul acela din Basking Ridge, soţii Matthew, care s-au arătat interesaţi de ea, au sunat cu puţin timp în urmă, şi le-am spus că vila a fost vândută.

Cartwright continua să se holbeze la Amy. Faţa lui, de obicei roşie, era acum albă ca hârtia, iar ochii aproape îi ieşiseră din orbite.

— Domnul Willet a telefonat cu puţină vreme în urmă. Spunea că intenţionează să se mute în weekendul acesta, continuă ea, încurajându-se că nimic nu se întâmplase din vina ei. I-am spus că, ţinând seama că vila aceea e singura mobilată, ar putea să aştepte până când le vindem pe toate, dar el a zis că nu se poate.

Ted Cartwright se aplecase înainte, uitându-se fix la Amy. Se îndreptă şi rămase tăcut pentru câteva momente.

— O să vorbesc eu cu domnul Willet, spuse el încet.

De un an, de când lucra ca agent de vânzări la Compania de Construcţii de Vile Cartwright, Amy fusese martora multor accese de furie ale şefului ei, de cele mai multe ori cauzate de întârzierea lucrărilor sau de costurile suplimentare. Dar niciodată nu-i văzuse faţa, în general, neobişnuit de roşie, pălind de furie.

Dar, pe neaşteptate, Cartwright zâmbi.

— Amy, trebuie să-ţi spun că, pentru câteva minute, am căzut şi eu în plasă ca şi tine. Totul nu e decât o glumă de-a lui Zach. Una proastă, ce-i drept. Suntem prieteni de mulţi ani. Săptămâna trecută am pariat pe rezultatul unui meci Yankees – Red Sox. Este un susţinător fanatic al echipei Red Sox. Eu ţin cu Yankees. Am pariat pe o sută de dolari, dar Zach a zis că, dacă diferenţa de scor e mai

mare de zece puncte, îi datorez o vilă. Ted Cartwright chicoti. Am luat-o ca o glumă, dar văd că Zach a vrut să mă pună la încercare. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut timpul cu el.

— Chiar mi l-am pierdut, spuse Amy furioasă. Din cauza turului casei pe care îl făcuse cu Zach Willet cu o seară înainte, întârziase la întâlnirea cu noul ei prieten, iar acesta îi reproşase că fuseseră nevoiţi să se grăbească cu cina pentru a ajunge la timp la film. Ar fi trebuit să-mi dau seama după cum era îmbrăcat că nu îşi poate permite o asemenea casă. Dar, ca să fiu sinceră, domnule Cartwright, sunt mai supărată pentru că din cauza lui am pierdut vânzarea aceea.

— Ia legătura imediat cu soţii Matthew, îi ordonă Cartwright. Dacă nu au sunat decât astăzi de dimineaţă, poate că nu e prea târziu. Vorbeşte-le frumos şi poate o să ai parte şi de un bonus. În ceea ce-l priveşte pe Zach Willet, ţi-aş fi recunoscător dacă toată povestea asta ar rămâne între noi. Faptul că am picat amândoi de fraieri nu e ceva cu care să ne putem lăuda, nu-i aşa?

— Aşa o să facem, fu de acord Amy, foarte încântată de eventualitatea unui bonus. Dar, domnule Cartwright, când vă întâlniţi cu domnul Willet, spuneţi-i din partea mea că nu a fost deloc amuzant şi că n-ar trebui să facă farse unui prieten atât de bun ca dumneavoastră.

— Nu, n-ar trebui, Amy, spuse Ted Cartwright încet. N-ar trebui deloc.

54

Alex şi cu mine ne-am luat un rămas-bun rapid, aşa cum ne obişnuisem în ultima vreme. De la biroul procurorului urma să plece direct la aeroport. Mi-a promis că „o să îndrepte el lucrurile“ umplându-mă de speranţă şi de teamă în acelaşi timp. Dacă vor înceta să îmi pună întrebări, o să mă descurc, dar dacă vor veni din nou, şi eu voi refuza să răspund, atunci voi deveni suspectul principal. În timp ce-l sărutam pe Alex, i-am şoptit:

— Spune-le să mă lase în pace.

— Poţi să fii sigură că aşa voi face, spuse el şi îmi zâmbi, lucru care mă umplu de încredere.

Oricum, aveam întâlnire cu Benjamin Fletcher. Dacă îi spuneam că eu sunt Liza, el era obligat să păstreze secretul asupra identităţii mele, în baza confidenţialităţii relaţiei client – avocat. Era cea mai potrivită persoană care mă putea ajuta să trec prin ancheta asta – cunoscându-mi adevărata identitate, bineînţeles. Mi-am spus că trebuie să aştept până când aveam să-l întâlnesc faţă în faţă pentru a lua o decizie.

L-am lăsat pe Jack la şcoală la opt şi un sfert. Nu mă puteam duce la cafenea atât de devreme, mai ales că exista posibilitatea să îl găsesc acolo pe detectivul Walsh, aşteptându-mă. Aşa că m-am dus în cimitirul din spatele bisericii. Voiam de mult să vizitez mormintele părinţilor mei, dar până acum mă temusem că aş fi putut fi văzută de cineva şi aş fi dat naştere la discuţii.

Dar nu se vedea nimeni prin împrejurimi, aşa că am putut sta la mormintele lor, poziţionate unul lângă celălalt.

Piatra funerară era destul de simplă, cu o frunză sculptată în marmură şi cu cuvintele „Dragostea e eternă“ incrustate, de

asemenea, în marmură, la baza monumentului. Numele părinţilor mei erau şi ele scrise pe acea placă, împreună cu data naşterii şi cu cea a morţii. Generaţii întregi ale familiei mele erau îngropate în diferite părţi ale acestui cimitir, dar când tatăl meu murise, mama cumpărase parcela asta şi pusese şi piatra funerară. Îmi amintesc foarte bine înmormântarea lui. Aveam şapte ani, purtam o rochie albă şi duceam în mână un trandafir cu coada lungă, pe care mi s-a spus să-l aşez pe sicriu. Înţelegeam că tatăl meu murise, dar lacrimile îmi secaseră. Eram prea ocupată cu rugăciunile şi cu răspunsurile pe care trebuia să le dau oamenilor care se adunaseră acolo.

În mintea mea, încercam să mi-l imaginez pe tata, să-i aud vocea, să-l prind de mână şi să-l fac să rămână cu noi. Mama fusese calmă pe parcursul întregii ceremonii funerare, până la sfârșit când, fiind ultima persoană care trebuia să pună o floare pe coşciug, izbucnise: „Îl vreau pe soţul meu! Îl vreau pe soţul meu!“ şi se prăbuşise în genunchi, plângând în hohote.

Oare îmi aduc eu bine aminte că Ted Cartwright se repezise să o sprijine şi apoi, dându-şi seama ce era să facă, se abţinuse, sau e doar o închipuire de-a mea?

Cred că dragostea e eternă. Şi în timp ce stăteam acolo, m-am rugat la ambii mei părinţi: Ajutaţi-mă, vă rog, ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă să trec şi peste asta! *Călăuziţi-mă!* Nu ştiu ce să fac!

Biroul lui Benjamin Fletcher se afla în Chester, un oraş la douăzeci de minute distanţă de Mendham. Trebuia să mă întâlnesc cu el la ora nouă. Am plecat cu maşina spre el direct de la cimitir, am parcat şi am găsit un restaurant la numai câţiva metri de biroul lui. Acolo am băut o cafea şi am ronţăit nişte covrigi.

În aerul curat al dimineţii se simţea toamna. Purtam un jerseu care se încheia cu şnururi şi un şal larg de un portocaliu care bătea spre roşu. Mi-era prea cald cu puloverul acela pe mine, deşi în ultimele zile nu reuşisem să scap de senzaţia de frig, chiar şi atunci când soarele ardea destul de puternic. Mă îmbrăcasem anume în culori vii, pentru ca acestea să-mi lumineze întrucâtva faţa, care ştiam că

arăta obosită şi măcinată de griji.

La nouă fără un minut, urcam scările către biroul lui Benjamin Fletcher, care se afla la etajul doi. Am intrat într-o anticameră micuţă, mobilată cu un birou sărăcăcios la care bănuiesc că trebuia să stea o secretară, dacă avocatul avea vreuna. Pereţii aveau nevoie urgentă de zugrăveală. Podeaua de lemn era neîngrijită şi zgâriată. Lângă peretele din faţa biroului erau înghesuite două fotolii îmbrăcate în vinilin. Măsuţa dintre acestea era plină de reviste vechi.

— Dumneata trebuie să fii Celia Nolan, s-a auzit o voce din încăperea alăturată.

Doar la auzul acelei voci palmele au început să-mi transpire. Eram sigură că făcusem o greşeală imensă venind aici. Voiam să mă întorc şi să fug pe scări. Dar acum era prea târziu. Bărbatul acela imens umpluse deja cadrul uşii, cu mâna întinsă şi cu un zâmbet pe cât de fals, pe atât de larg întipărit pe faţă, de parcă nu trecuseră decât câteva zile de când ne întâlnisem prima oară şi îl auzisem spunând: „Deci asta e fetiţa care a intrat într-o încurcătură mai mare decât ea“.

Oare de ce mi-am adus aminte acest lucru?

Veni spre mine şi, luându-mi mâna, spuse:

— Întotdeauna îmi face plăcere să ajut o doamnă frumoasă care a dat de greu. Pofteşte înăuntru!

N-aş fi putut să fac altceva decât să-l urmez în încăperea înghesuită care îi servea drept birou. Se aşeză în spatele mesei de lucru, iar coapsele gigantice i s-au revărsat peste marginile scaunului. Chiar dacă fereastra era deschisă, faţa lui era plină de broboane de transpiraţie. Cred că acea cămaşă pe care o avea pe el fusese curată de dimineaţă când o îmbrăcase, dar, cu mânecile pe jumătate suflecate şi cu doi nasturi de la gât descheiaţi, Fletcher arăta aşa cum mi-l imaginasem: ca un avocat care renunţase la meserie, dar îşi ţinea biroul deschis pentru a avea unde se duce în timpul zilei.

Însă nu era prost deloc. Mi-am dat seama de acest lucru încă din

primul moment în care m-am aşezat în scaunul pe care mi-l oferise. Apoi începuse să vorbească:

— Celia Nolan, care locuieşte la numărul 1 pe Old Mill Lane, în Mendham, spuse el. Ai o adresă foarte interesantă.

Când stabilisem întâlnirea, îi dădusem numele meu complet şi numărul de telefon, nimic altceva.

— Da, aşa este, am fost eu de acord. De aceea am venit la dumneavoastră.

— Am citit toate articolele care au apărut despre tine. Soţul tău ţi-a cumpărat casa aceea vrând să-ţi facă o surpriză. Şi ţi-a făcut-o, dacă pot să spun aşa. Bărbatul tău nu prea ştie cum gândesc femeile. Apoi, când ai venit, ai găsit casa vandalizată şi două zile mai târziu ai dat din întâmplare peste cadavrul femeii care v-a vândut-o. Ai o viaţă foarte agitată. Acum, spune-mi cum ai auzit de mine, şi de ce eşti aici?

Înainte ca eu să-i pot răspunde, el ridică mâna.

— Stai puţin, văd că punem căruţa înaintea calului. Tariful meu este trei sute cincizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile, şi cer o garanţie de zece mii de dolari înainte să poţi spune: „Ajutaţi-mă, domnule avocat, pentru că am păcătuit".

Fără să spun nimic, am scos carnetul de cecuri şi am completat unul dintre ele. Benjamin Fletcher nu ştia, dar, făcând câteva cercetări despre mine, mă ajutase să obţin mai uşor protecţia de care aveam nevoie din partea lui, fără să fie necesar să-i spun că sunt Liza.

Încercând să îmi dau seama ce voiam să-i ascund şi ce trebuia să-i spun, i-am zis:

— Îmi pare bine că aţi făcut unele cercetări despre mine. Poate aşa veţi înţelege mai uşor cum mă simt când procurorii, practic, mă acuză de uciderea lui Georgette Grove.

Pleoapele lui Fletcher, întotdeauna lăsate pe jumătate, acum se ridicară de tot.

— De ce ar crede cineva una ca asta?

I-am povestit despre cele trei fotografii pe care nu se găsiseră amprente, despre cât de repede reuşisem să ajung acasă după ce descoperisem cadavrul lui Georgette şi despre faptul că s-ar fi putut să trec cu maşina pe lângă casa de pe Sheep Hill Road chiar în intervalul de timp în care fusese omorât grădinarul acela.

— Pe Georgette Grove am văzut-o prima şi singura oară în ziua când m-am mutat în casa aceea, am protestat eu. N-am auzit niciodată de grădinarul acela înainte ca procurorul să mă întrebe despre el, dar ştiu că ei cred că sunt implicată într-un fel sau altul în crimele astea, şi totul din cauza casei aceleia blestemate.

— Cred că până acum ai avut destulă vreme să-i afli istoria, spuse Fletcher.

— Bineînţeles. Ce vreau să zic e că din cauza acelor trei poze cei de la procuratură cred că toate crimele astea sunt într-un fel legate de casa familiei Barton. Nu ştiu cum am reuşit să îmi rostesc adevăratul nume atât de calmă, în timp ce mă uitam în ochii lui.

Şi atunci, el a spus ceva ce a făcut să-mi îngheţe sângele în vine:

— Întotdeauna am crezut că Liza se va întoarce într-o bună zi şi îşi va omorî tatăl vitreg, pe Ted Cartwright. Dar e o nebunie ca sticleţii aceia de la procuratură să te sâcâie tocmai pe tine, o străină care a avut ghinionul să primească chiar casa aceea drept cadou de ziua ei. Celia, îţi promit că o să mă ocup eu de ei. Altfel, ştii ce se va întâmpla? Îţi spun eu. O să începi să răspunzi la întrebări şi ei vor continua să te încurce şi să te zăpăcească până când, într-o bună zi, chiar şi tu vei ajunge să crezi că *i-ai ucis* pe oamenii aceia doar pentru că nu-ţi plăcea casa.

— Vreţi să spuneţi că n-ar trebui să le mai răspund la întrebări?

— Exact asta vreau să spun. Îl cunosc pe Paul Walsh. Vrea să-şi facă un nume. I-ai citit pe marii filosofi?

— Am făcut câteva ore de filosofie la liceu.

— Pe St. Thomas More nu l-ai citit, nu-i aşa? A fost avocat şi Lordul Cancelar al Angliei. Este autorul unei cărţi numită *Utopia.* Acolo a scris „În Rai nu există avocaţi", şi, deşi Walsh este poliţist,

cred că se referea şi la el. Tipul e pus pe fapte mari şi pregătit să doboare pe oricine i-ar sta în cale.

— Mă faceţi să mă simt puţin mai bine, i-am spus eu.

— Când ajungi la vârsta mea, ţi-e mai uşor să spui lucrurilor pe nume. De exemplu, luni după-amiază a venit pe la mine doamna aceea de la *Star-Ledger*, Dru Perry. Scrie o serie de articole intitulată „Povestea din spatele poveştii". Datorită publicităţii care s-a făcut în ultima vreme casei tale, s-a gândit ca următoarea temă pentru articolul ei să fie cazul familiei Barton. Am ajutat-o cât de mult am putut. Din câte mi-am dat seama, înclină să ţină partea Lizei, dar i-am spus că nu are prea multe motive să facă acest lucru. Liza ştia foarte bine ce face când a continuat să tragă cu pistolul în Ted Cartwright. El avusese o relaţie amoroasă cu mama ei înainte, în timpul şi după căsătoria acesteia cu Will Barton.

În momentul acela, mi-a trecut prin minte expresia biblică „Am să te vomit pe gură" şi am simţi o dorinţă puternică să mă întind peste biroul lui Benjamin Fletcher, să apuc cecul pe care tocmai îl scrisesem şi să-l rup în bucăţele. Dar aveam nevoie de omul acesta. În loc să fac toate astea, am spus:

— Domnule Fletcher, soţul meu este, de asemenea, avocat. Ştiu şi eu câte ceva despre confidenţialitatea relaţiei client-avocat şi, dacă vă angajez, trebuie să clarificăm ceva. Nu vreau să am de-a face cu un avocat care răspândeşte zvonuri despre familia clienţilor lui, chiar şi la un sfert de veac după terminarea cazului.

— Adevărul nu e bârfă, Celia, spuse el, dar te înţeleg perfect. Dacă Jeff MacKingsley, sau Paul Walsh, sau oricine altcineva de la procuratură mai încearcă să-ţi pună vreo întrebare, trimite-i la mine. O să am eu grijă de tine. Şi ascultă, să nu crezi că m-am purtat urât cu Liza. Ştiu că n-a vrut niciun moment să îşi ucidă mama, cât despre ticălosul acela de Ted Cartwright, cred că a meritat tot ce a primit de la ea.

55

Lena Santini, femeia care divorţase de Charley Hatch, fusese de acord să se întâlnească cu detectivul Angelo Ortiz la ora unsprezece, în casa lui Charley din Mendham. Era o femeie micuţă şi slabă, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu părul vopsit roşu. Părea cu adevărat întristată de moartea fostului ei soţ.

— Nu-mi vine să cred că l-a împuşcat cineva. Nu înţeleg. De ce ar fi vrut cineva să-i facă una ca asta? El n-a făcut niciodată rău nimănui. Îmi pare foarte rău de Charley, explică ea. Nu pot să spun că ne legau prea multe. Ne-am căsătorit acum zece ani. Eu mai fusesem căsătorită, dar divorţasem pentru că tipului îi plăcea să bea. Căsnicia mea cu Charley ar fi putut fi reuşită. Sunt chelneriţă şi câştig destul de bine. Îmi place slujba mea.

Stăteau în living. Lena trase un fum din ţigară.

— Uită-te la locul ăsta, spuse ea însoţindu-şi vorbele de un gest al mâinii. E atât de mizerabil că mi se încreţeşte pielea pe mine. Aşa era şi când eram căsătorită cu Charley. Îi spuneam că nu-i ia mai mult de o secundă să-şi pună chiloţii şi şosetele murdare în coşul de rufe, dar nu, el întotdeauna şi le lăsa pe podea. Ghici cine le ridica de acolo? Îi spuneam: „Charley, tot ce ai de făcut după ce iei o gustare e să cureţi farfuria, tacâmurile şi tot ce ai mai folosit şi să le pui în maşina de spălat vase“. Nu făcea chestia asta niciodată. Charley îşi lăsa vasele murdare pe unde apuca, pe masă, pe bufet sau chiar pe covoraşul de lângă scaunul pe care stătuse. Şi tot timpul se plângea. Trebuie să-ţi spun că, dacă s-ar fi organizat un concurs de văitături, Charley ar fi ieşit pe primul loc. Pun pariu că dacă ar fi câştigat zece milioane de dolari la loterie s-ar fi enervat doar pentru că premiul fusese de zece ori mai mare cu o săptămână înainte. Până la urmă, n-am mai putut

suporta şi ne-am despărţit acum un an. Expresia de pe faţa Lenei se îmblânzi. Dar, ştii, era foarte talentat. Figurinele acelea pe care obişnuia să le sculpteze erau foarte frumoase. Îi tot spuneam că ar trebui să încerce să le vândă, dar, bineînţeles, nu m-a ascultat niciodată. Doar câteodată avea chef de sculptat. În fine, Dumnezeu să-l odihnească. Sper să-i placă în Rai. Pe buzele ei apăru un mic zâmbet. N-ar fi amuzant dacă Sfântul Petru l-ar face pe Charley grădinar-şef acolo?

Ortiz, care şedea pe marginea fotoliului lui Charley, o ascultase înţelegător. Acum se decise că era timpul să treacă la întrebări.

— Cât de des l-aţi văzut pe Charley în anul care a trecut de când v-aţi despărţit?

— Nu ne-am văzut prea des. Am vândut casa pe care o cumpărasem amândoi, am împărţit banii pe care-i aveam strânşi. Eu m-am ales cu mobila, el cu maşina. Am împărţit totul pe din două. Din când în când îmi mai dădea câte un telefon şi mă invita la o cafea, de dragul vremurilor vechi. Cred că, pentru o scurtă perioadă, s-a întâlnit şi cu alte femei.

— Credeţi că avea o relaţie strânsă cu Robin Carpenter, sora lui vitregă?

— Cu femeia aceea? Lena îşi dădu ochii peste cap. Asta era altă poveste. Cei care îl adoptaseră pe Charley erau foarte de treabă. S-au purtat foarte bine cu el. Tatăl a murit acum opt ani. Când mama lui vitregă se afla pe patul de moarte, i-a dat lui Charley poze cu el de când era copil şi i-a mărturisit care era numele lui adevărat. Îţi spun, Charley a fost foarte agitat. Cred că spera ca familia lui de sânge să fie foarte bogată. Doamne, cât a fost de dezamăgit! Mama lui murise şi soţul ei nu voia să audă de el. Dar a cunoscut-o pe sora lui vitregă, Robin, şi, încă de la început, ea l-a jucat pe degete.

Ortiz se încordă vizibil şi se îndreptă de spate, dar apoi, nevrând ca femeia să-şi dea seama că spusele ei îl interesau foarte mult, se relaxă la loc.

— Se vedeau des?

— Şi încă cum! „Charley, poţi să mă duci până în oraş?“, „Charley poţi să îmi duci şi mie maşina la reparat?“

— Îl plătea pentru toate serviciile astea?

— Nu, dar îl făcea să se simtă important. Cred că ai apucat s-o cunoşti. E genul de femeie foarte plăcută de bărbaţi. Lena îl privi pe Ortiz. Tu eşti un bărbat chipeş. S-a dat şi la tine?

— Nu, răspunse detectivul cu sinceritate.

— Nu e timpul trecut. Oricum, cum îţi spuneam, din când în când, îl scotea la masă în New York. Acest lucru îl făcea să se simtă foarte important. Nu voia ca cineva de prin părţile astea să ştie că este fratele ei vitreg, şi nici să fie văzuţi împreună pe aici, pentru că ea avea un prieten bogat. Oh, şi stai s-o auzi p-asta: Charley i-a spus că, uneori, când proprietarii caselor de care avea grijă erau plecaţi, obişnuia să rămână acolo peste noapte. Avea cheile acelor case, pentru că era plătit să aibă grijă de ele, şi ştia codurile sistemelor de alarmă, fiindcă trebuia să intre şi să iasă din ele. Aşa că Robin l-a întrebat dacă o poate lăsa şi pe ea să folosească acele case din când în când, ca să-şi aducă acolo prietenul. Îţi dai seama ce tupeu pe capul ei?

— Domnişoară Santini, aţi auzit de actele de vandalism care au avut loc săptămâna trecută pe Old Mill Lane, în Mendham?

— La „Casa Micuţei Lizzie“? Bineînţeles, toată lumea a auzit de ele.

— Avem motive întemeiate să credem că autorul acelor acte de vandalism a fost chiar Charley.

— Glumiţi, nu-i aşa? spuse Santini, şocată. Charley n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. N-are nicio logică.

— Ar fi făcut aşa ceva dacă l-ar fi plătit cineva pentru asta?

— Cine ar fi putut să-i ceară să facă un astfel de lucru nebunesc? Lena Santini stinse în scrumieră ţigara pe care o ţinea între degete, luă alta din pachetul desfăcut care se afla pe masă, în faţa ei, şi o aprinse. Dacă stau să mă gândesc mai bine, singura persoană care l-ar fi putut determina pe Charley să accepte să facă un lucru atât de

prostesc este Robin.

— Robin Carpenter ne-a declarat că nu a mai vorbit cu Charley de trei luni.

— Atunci, de ce au luat cina împreună în New York, la restaurantul lui Patsy, pe West 56th Street?

— Poate ştiţi şi data exactă.

— Era în sâmbăta din weekendul de Ziua Muncii. Îmi amintesc că atunci era ziua lui Charley şi l-am sunat să-l invit la restaurant. Mi-a spus că Robin îl duce la Patsy. Ochii Lenei străluciră brusc. Dacă ai terminat cu întrebările, vreau să-ţi spun că trebuie să plec. Ştii, Charley mi-a lăsat mie casa asta. Nu valorează prea mult, mai ales că e şi ipotecată. Astăzi de dimineaţă te-am sunat să ne întâlnim aici pentru că mă gândeam să iau două dintre figurinele acelea de lemn şi să i le pun lui Charley în coşciug, dar nu am mai găsit niciuna.

— Sunt la noi, îi spuse Ortiz. Din păcate, sunt considerate probe şi nu vi le putem înapoia.

56

Detectivul Mort Shelley intră în Agenţia Imobiliară Grove cu albumul răposatei Georgette Grove sub braţ. El şi toţi colegii lui din echipa de investigaţii, inclusiv Jeff, îl studiaseră cu atenţie, pagină cu pagină, şi nu găsiseră nicio poză decupată din ziar care să îi îndreptăţească să creadă că Georgette recunoscuse brusc pe cineva. Albumul acoperea mulţi ani, şi majoritatea fotografiilor erau de la evenimentele şi activităţile civice ale lui Georgette. Erau şi poze în care aceasta era surprinsă în momentul în care i se decernau diverse premii sau în care zâmbea la braţul vreunei celebrităţi de mâna a doua căreia îi vânduse vreo casă în zonă.

— Poate că avea într-adevăr albumul pe birou, dar fotografia persoanei pe care a recunoscut-o nu se află cu siguranţă în el, trase concluzia Jeff.

Însă tot foloseşte la ceva, se gândi Shelley. Faptul că a trebuit să-l restitui îmi dă încă un motiv să mai stau puţin de vorbă cu Robin şi cu Henry. Robin se afla la biroul ei şi îşi ridică privirea imediat ce auzi uşa deschizându-se. Când văzu cine era vizitatorul, zâmbetul profesional i se topi pe buze.

— Am venit să vă înapoiez albumul, aşa cum am promis, spuse Mort pe un ton blând. Vă mulţumesc că mi l-aţi împrumutat.

— Sper că v-a fost de folos, spuse Robin. Biroul ei era împânzit de hârtii. Îşi îndreptă privirea spre ele, vrând să dea foarte clar de înţeles că era ocupată şi că nu avea timp de pierdut.

Cu aerul unui om pe care nu-l presează nicio treabă urgentă, Mort se aşeză pe canapeaua din sala de recepţie, cea poziţionată în faţa biroului lui Robin.

În mod evident iritată, ea ridică privirea spre el.

— Dacă aveţi vreo întrebare, aş fi mai mult decât bucuroasă să vă răspund.

Mort îşi ridică trupul masiv de pe canapea.

— Canapeaua asta este confortabilă, dar prea moale pentru gustul meu. Te ridici foarte greu de pe ea. Poate ar trebui să-mi trag un scaun mai aproape de dumneavoastră.

— Domnule… ăăă… Îmi pare rău, ştiu că am fost prezentaţi, dar v-am uitat numele.

— Shelley. Ca şi poetul. Mort Shelley.

— Domnule Shelley, am fost la procuratură ieri şi i-am povestit domnului MacKingsley tot ce ştiam, tot ce v-ar fi putut folosi la investigaţia dumneavoastră. Nu mai am de adăugat nimic în plus la cele spuse ieri şi, având în vedere că agenţia aceasta încă funcţionează, am o slujbă pe care trebuie să mi-o îndeplinesc.

— Şi eu la fel, domnişoară Carpenter, şi eu la fel. E douăsprezece şi jumătate. Aţi luat masa de prânz?

— Nu. Îl aştept pe Henry să se întoarcă. E cu un client.

— Henry e un tip ocupat, nu-i aşa?

— Da, presupun că se poate spune şi aşa.

— Şi dacă nu se întoarce până la, să zicem, patru? Vă comandaţi ceva de mâncare? Vreau să spun că nu aşteptaţi până la patru ca să mâncaţi de prânz, nu-i aşa?

— Nu, pun plăcuţa cu ceasul în geam şi fug până vizavi să-mi iau ceva.

— Aşa aţi făcut şi ieri, nu-i aşa, domnişoară Carpenter?

— Deja v-am spus că ieri mi-am luat de mâncare la pachet pentru că Henry urma să plece la o întâlnire cu un client.

— Da, dar nu ne-aţi spus că aţi pus plăcuţa aceea cu ceasul în geam în jurul orei două, nu-i aşa? Din câte spune bătrânica de treabă care lucrează la magazinul de perdele din josul străzii, a văzut plăcuţa pe uşă când a trecut pe-aici în jurul orei două şi cinci.

— Ce vreţi să spuneţi? Oh, înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Cu toată agitaţia de ieri, la un moment dat a început să mă doară capul. Am

dat o fugă până la farmacie, să-mi iau o aspirină.

— Aha. În altă ordine de idei, partenerul meu, detectivul Ortiz, a stat de vorbă cu fosta dumneavoastră cumnată vitregă, dacă pot să spun aşa, cu ceva timp în urmă.

— Cu Lena?

— Da, cu Lena. Dumneavoastră ne-aţi declarat că nu aţi mai vorbit cu Charley de mai bine de trei luni. Lena spune că aţi luat cina cu el la restaurantul lui Patsy din New York, acum mai puţin de două săptămâni. Cine minte, şi cine spune adevărul?

— Eu spun adevărul. Acum trei luni l-am sunat pentru că nu îmi mai pornea maşina. S-a oferit să mă ajute s-o pornesc şi apoi să o ducă la reparat. Trebuia să mă întâlnesc cu un prieten la restaurantul lui Patsy, din New York, şi el m-a dus cu maşina până acolo. În seara aceea, a spus că în acel local i-ar plăcea să-l duc de ziua lui, şi eu i-am spus în glumă: „S-a făcut!" Apoi, când mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic, amintindu-mi de promisiunea făcută, i-am lăsat la rândul meu un mesaj în care îi spuneam că nu se poate. Bietul de el, chiar m-a luat în serios când i-am promis că o să-l duc acolo.

— În momentul de faţă, sunteţi implicată într-o relaţie cu un bărbat?

— Nu, nu sunt. Cred că, atunci când spuneţi „vreun bărbat", vă referiţi la Ted Cartwright. După cum v-am spus şi ieri, îmi e doar prieten. Ne-am întâlnit de câteva ori. Punct.

— O ultimă întrebare, domnişoară Carpenter. Fosta soţie a fratelui dumneavoastră vitreg ne-a declarat că i-aţi cerut lui Charley să vă lase, pe dumneavoastră şi pe prietenul dumneavoastră înstărit, să petreceţi din când în când câte o noapte în casele de care trebuia să aibă el grijă cât timp proprietarii erau plecaţi. Este adevărat?

Robin Carpenter se ridică în picioare.

— Până aici, domnule Shelley. Spuneţi-i domnului Mackingsley că, dacă el sau lacheii dumnealui mai doresc să îmi pună şi alte întrebări, pot să ia legătura cu avocatul meu. Veţi primi mâine numele lui.

57

Miercuri de dimineaţă, Dru Perry sună la redacţia ziarului şi vorbi cu Ken Sharkey.

— Cred că am dat de ceva baban, îi spuse ea. Pune pe altcineva să se ocupe de tribunal.

— Sigur. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu la telefon.

— Bine. Ţine-mă la curent.

Dru avea un prieten, Kit Logan, al cărui fiu, Bob, lucra la poliţia din New Jersey, la laboratorul de informatică. Îi telefonă lui Kit, schimbă câteva politeţuri, îi promise că aveau să se întâlnească în curând, apoi îi ceru numărul de telefon al lui Bob.

— O să-l rog să-mi facă un serviciu, Kit, şi nu vreau să-l sun la birou.

Bob locuia în Morristown. Îl prinse la telefon exact când se pregătea să plece la muncă.

— Sigur, pentru tine, Dru, pot să folosesc computerul pentru a „îmbătrâni" persoana din fotografie, îi promise el. Dacă mi-o trimiţi astăzi, o să fie gata mâine-seară. Cred că nu mai trebuie să-ţi spun că am nevoie de cea mai clară fotografie pe care o ai.

Dru se gândea la acest aspect al problemei în timp ce-şi întindea marmeladă pe o felie de pâine şi sorbea dintr-o cană de cafea. Majoritatea fotografiilor pe care ziarele le republicaseră după vandalizarea casei de pe Old Mill Lane o prezentau pe Liza împreună cu mama şi tatăl său. Într-una dintre ele erau surprinşi toţi trei pe plajă la Spring Lake, în alta, făcută la clubul de echitaţie din Peapack, Audrey ţinea un trofeu deasupra capului, iar în alta erau surprinşi toţi trei la un fel de petrecere la clubul de golf. Niciuna

dintre ele nu e foarte clară, îşi spuse Dru. Pun pariu că ziarul local, *Daily Record*, a făcut câteva poze la nuntă.

Tot gândindu-se cum să facă să pună mâna şi pe alte fotografii, mai puse o felie de pâine în prăjitor.

— De ce nu? rosti ea cu voce tare.

Mai exista cineva care ar fi putut avea poze cu Liza. Când am vorbit săptămâna trecută cu Marcella Williams, parcă a spus ceva despre cât de tristă părea Liza la nunta mamei ei cu Ted Cartwright. Astăzi o să mă opresc mai întâi la ea. Poate că ar fi mai bine să o sun înainte, să fiu sigură că o găsesc acasă. Dacă ştie că vin, o să mă aştepte. Dacă nu, ar putea să se urce pe mătura ei şi să plece în altă parte, în căutarea unor noi bârfe.

Dru prinse cu coada ochiului imaginea ei reflectată în uşa dulapului de vase. Când se văzu, scoase limba şi începu să se strâmbe. Cu laţele astea chiar că arăt ca un câine ciobănesc, se gândi ea. Ei bine, n-am timp de pierdut la coafor, aşa că o să mă tund singură. Ce dacă n-o să fie egal peste tot? Una dintre caracteristicile de bază ale părului este că întotdeauna creşte la loc. Părul *unor* persoane creşte la loc, se corectă ea chicotind în gând, cu imaginea lui Ken Sharkey, editorul ei, în minte.

Pâinea sări din prăjitor. Ca de obicei, se prăjise doar pe o parte. Scoase felia de pâine, o întoarse şi o introduse înapoi în aparat. Încă ceva, trebuie să-mi cumpăr un prăjitor de pâine nou, se hotărî ea în timp ce apăsa butonul. Ăsta pe care-l am începe deja să mă enerveze teribil.

Cu cea de-a doua felie de pâine prăjită în faţă, Dru continuă să-şi planifice ziua. Trebuie să aflu cine este Zach. Poate am să trec pe la secţia de poliţie, să văd dacă îl găsesc pe Clyde Earley pe acolo. N-am să-i spun cine cred eu că este Celia Nolan, de fapt, dar o să aduc vorba despre ea, să văd ce se întâmplă. Lui Clyde îi place tare mult să se audă vorbind. Ar fi interesant de aflat dacă bănuieşte măcar că Celia Nolan este posibil, ba chiar probabil, să fie, de fapt, Liza Barton.

Posibil sau probabil – acestea sunt cuvintele-cheie. Familia Kellogg ar fi putut fi verii îndepărtaţi ai lui Audrey şi ar fi putut înfia o fată de vârsta Celiei, dar asta tot nu este dovada concludentă că, de fapt, Celia este Liza. Şi mai era ceva, se gândi Dru. Clyde Earley a fost cel care a preluat apelul lui Ted Cartwright în noaptea în care s-a întâmplat tragedia. Poate că şi el ştia despre existenţa unui anume Zach în toată afacerea asta. Oricine ar fi, Zach trebuie că era o persoană destul de importantă în momentul acela, altfel de ce ar fi fost Liza atât de traumatizată de numele lui?

O dată decisă în privinţa programului ei, Dru strânse puţinele rămăşiţe ale micului dejun, urcă la etaj, întinse pătura pe pat în încercarea de a face un pic de ordine, merse apoi în baie şi intră sub duş. Înfăşurată într-un halat gros care abia îi putea acoperi formele generoase, deschise fereastra, văzu cum era vremea afară şi se decise că treningul era foarte potrivit cu condiţiile atmosferice. Treningul în care n-am alergat niciodată. Ei bine, nimeni nu-i perfect, îşi spuse ca o consolare.

La ora nouă fix, o sună pe Marcella Williams. Pun pariu că s-a trezit de mai bine de o oră, se gândi Dru, în timp ce telefonul suna a treia oară. Poate că face duş.

Marcella ridică receptorul exact când se declanşase robotul telefonic.

— Stai aşa, strigă ea acoperind mesajul de întâmpinare al robotului.

Pare destul de iritată, se gândi Dru. Poate chiar am prins-o sub duş. Mesajul înregistrat se opri în cele din urmă.

— Doamnă Williams, la telefon Dru Perry, de la *Star-Ledger*. Sper că nu v-am deranjat.

— Oh, dar deloc, domnişoară Perry. M-am trezit de mai bine de o oră şi tocmai ieşeam de sub duş când am auzit telefonul sunând.

Dru se gândi cam cum arăta Marcella înfăşurată doar într-un prosop, răspândind stropi pe covor, şi simţi cum o umple buna dispoziţie.

— Eu scriu pentru o rubrică permanentă găzduită de ediţia de duminică a ziarului *Star-Ledger,* care se numeşte „Povestea din spatele poveştii“, explică ea.

— Ştiu rubrica aceea. Întotdeauna o citesc cu plăcere, o întrerupse Marcella.

— Acum pregătesc un articol despre Liza Barton şi ştiu că aţi fost prietenă apropiată a familiei. Mă întrebam dacă pot trece pe la dumneavoastră, să vă iau un interviu despre familia Barton şi, bineînţeles, mai ales despre Liza.

— Aş fi încântată să acord un interviu unei ziariste atât de bune ca tine.

— Se întâmplă cumva să aveţi şi câteva fotografii ale familiei Barton?

— Da, sigur că am. Ştii, am fost prieteni apropiaţi. Şi, când Audrey s-a măritat cu Ted, petrecerea de nuntă a avut loc în grădina casei. Le-am făcut câteva poze, dar trebuie să te avertizez că în niciuna dintre ele n-am reuşit să o surprind pe Liza zâmbind.

Cred că azi e ziua mea norocoasă, se gândi Dru.

— Ora unsprezece vă convine?

— Perfect. La douăsprezece şi jumătate trebuie să mă întâlnesc cu cineva, să luăm prânzul.

— O oră îmi va fi de ajuns. Şi, doamnă Williams…

— Oh, te rog, Dru, spune-mi Marcella.

— Minunat. Marcella, te rog să te gândeşti bine, poate poţi să îţi aminteşti dacă Audrey sau Will Barton sau Ted Cartwright au avut vreun prieten pe nume Zach.

— Oh, ştiu cine e Zach. Este instructorul de călărie pe care îl avea Will Barton la clubul de echitaţie din Washington Valley. În ultima zi, în ziua când a murit, Will nu l-a mai aşteptat pe Zach, a luat-o singur înainte şi a greşit drumul. De aceea a şi avut loc accidentul acela mortal. Dru, mă simt un pic inconfortabil aşa cum stau acum, cu receptorul în mână şi cu apa curgând de pe mine. Te aştept la unsprezece.

Dru auzi telefonul închizându-se, dar rămase nemişcată secunde bune, până când vocea computerizată o atenţionă să închidă telefonul sau să formeze un alt număr. Accidentul mortal, se gândi ea. Zach era instructorul de călărie al lui Will Barton. Oare Will Barton murise din vina lui Zach? Oare din cauza neatenţiei lui plecase Will Barton singur pe un traseu periculos?

În timp ce cobora scările, Dru se gândi la o nouă variantă. Dacă moartea lui Barton nu fusese un accident? Şi, dacă era adevărat, când aflase Liza chestia asta?

58

La ora unu, Ted Cartwright parcă maşina în faţa clubului de echitaţie din Washington Valley şi se îndreptă spre grajduri.

— Zach e pe-aici? îl întrebă el pe Manny Pagan, unul dintre îngrijitori.

Manny ţesăla o iapă sperioasă, obosită de cât o făcuse proprietarul ei să alerge.

— Uşurel, fetiţo, uşurel, murmura el liniştitor.

— Eşti surd? Te-am întrebat dacă Zach e pe-aici! strigă Cartwright.

Manny era foarte nervos şi fu gata să strige: „Da' găseşte-l şi singur!" însă când ridică privirea şi îşi dădu seama că Ted Cartwright, pe care îl cunoştea din vedere, tremura de furie, spuse:

— Cred că ia masa de prânz în partea aceea, în zona amenajată pentru picnic; îi arătă cu mâna spre un pâlc de copaci aflat la vreo sută de metri depărtare.

Ted Cartwright parcurse distanţa aceea cu paşi repezi, în câteva secunde. Când ajunse lângă el, Zach începuse a doua jumătate a unui sandviş cu salam. Ted se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Cine dracului te crezi? îl întrebă el pe Zach, într-o şoaptă ameninţătoare.

Zach mai muşcă o dată din sandviş şi luă o gură de suc înainte de a răspunde.

— Nu aşa se vorbeşte între prieteni, spuse el calm.

— Cine ţi-a băgat în cap că poţi să te duci nestingherit la vilele mele şi să-i spui agentului meu de vânzări că ţi-am făcut cadou una?

— Nu ţi-a spus că am sunat şi am anunţat-o că vreau să mă mut în weekend? întrebă Zach. Îţi spun, Ted, locul unde stau s-a

transformat într-un adevărat iad. Copiii proprietarei dau în fiecare seară petreceri şi bat la tobe până când am impresia că o să-mi plesnească urechile, iar în timpul ăsta tu ai casa asta drăguţă, în mijlocul unor alte case drăguţe, şi chiar ştiu că vrei să mi-o faci cadou.

— Dacă încerci să pui piciorul acolo, o să chem poliţia.

— Oare de ce cred eu că n-o să faci aşa ceva? întrebă Zach, în timp ce se uita liniştit peste umărul lui Cartwright.

— Zach, se fac douăzeci de ani de când mă tot storci de bani. Trebuie să te opreşti cât mai curând, altfel rişti ca într-o bună zi să dispari de pe faţa pământului.

— Ted, asta e o ameninţare şi sunt sigur că n-ai vrut să spui asta. Poate că eu sunt cel care ar trebui să meargă la poliţie. Aşa cum văd eu lucrurile, te-am salvat de puşcărie în toţi aceşti ani. Bineînţeles, dacă mi-aş fi dat drumul la gură atunci, până acum probabil că ţi-ai fi ispăşit pedeapsa şi ai fi luat-o de la capăt, dar n-ai mai fi avut compania de construcţii de drumuri şi poduri, nici complexurile de vile, nici magazinele şi nici reţeaua de săli de fitness. Probabil că ai fi ţinut discursuri prin şcoli, ca parte din programul de reabilitare.

— Şi şantajul se pedepseşte, reuşi Cartwright să articuleze.

— Ted, vila aceea e ca o picătură într-un ocean pentru tine, dar pentru mine ar însemna foarte mult. Oasele mele bătrâne au început să mă doară din ce în ce mai tare. Oricât de mult aş iubi caii, mă cam obosesc în ultima vreme. Şi mai e şi chestia cu conştiinţa mea încărcată. Ce-ar fi dacă m-aş duce aşa, ca-ntr-o plimbare, până la secţia de poliţie din Mendham şi le-aş povesti despre un accident care n-a fost deloc un accident şi le-aş spune că am şi dovada acestui fapt, dar că înainte să spun mai multe vreau să mi se dea imunitate. Cred că am mai vorbit noi doi despre chestia asta.

Ted Cartwright se ridică în picioare. Venele de la tâmple i se umflaseră şi îi pulsau frenetic. Mâinile lui strângeau marginea mesei de picnic, de parcă acest lucru ar fi fost singurul care l-ar fi împiedicat să se repeadă la omul din faţa lui.

— Fii atent, Zach. Fii foarte atent. Cuvintele sale erau seci şi tăioase ca nişte pumnale.

— Sunt atent, îl asigură Zach vesel. De aceea, dacă mi se întâmplă ceva, dovezile spuselor mele vor fi găsite imediat. Ei bine, trebuie să mă întorc la treabă. Am o lecţie de călărie cu o doamnă foarte drăguţă. Locuieşte în fosta ta casă – ştii, cea în care ai fost împuşcat. E ceva ciudat la ea. Zice că, atunci când era mică, a mai călărit din când în când un ponei, dar se vede de la o poştă că nu spune adevărul. E o călăreaţă foarte bună. Şi încă ceva, nu ştiu de ce, dar se pare că e foarte interesată de accidentul de care ştim noi doi.

— I-ai povestit ceva?

— Oh, bineînţeles. Tot, în afară de amănuntele mai importante. Mai gândeşte-te, Ted. Poate o s-o rogi pe agenta ta de vânzări, pe Amy, să-mi umple frigiderul până sâmbătă, când mă mut. Ar fi un gest frumos, nu crezi?

59

Miercuri după-amiază, la ora două fix, Paul Walsh, Angelo Ortiz şi Mort Shelley se adunară în birou la Jeff MacKingsley pentru a recapitula ceea ce aflaseră în cazul numit de presă „Crimele Micuţei Lizzie“. Toţi îşi aduseseră cu ei pungi de hârtie în care aveau sandviciuri şi cafea sau suc. La cererea lui Jeff, Ortiz începu primul să-şi citească raportul. Trecu rapid în revistă conversaţia pe care o avusese cu Lena Santini, fosta soţie a lui Hatch, şi ce-i spusese aceasta despre relaţia pe care Charley o avea cu Robin Carpenter.

— Vrei să spui că povestea pe care ne-a servit-o ieri Carpenter e o minciună sfruntată? întrebă Jeff. Cât de proşti ne crede?

— Am vorbit eu cu Carpenter în dimineaţa aceasta, spuse Mort Shelley. Susţine că tot ceea ce ne-a declarat este adevărat şi că nu mai vorbise cu Charley în ultimele trei luni. În privinţa acelei aşa-zise întâlniri de ziua lui Charley, ea zice că totul a fost ideea lui şi că ea i-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic în care îi spunea că nu poate ieşi cu el. Afirmă că nu a fost la Patsy în seara aceea.

— Hai să facem rost de câteva fotografii cu Charley Hatch şi cu Robin Carpenter şi să le arătăm şefului de sală, barmanului şi chelnerilor de la Patsy, spuse Jeff. Cred că avem destule dovezi pentru a-i putea solicita judecătorului emiterea unei autorizaţii de ascultare a telefoanelor ei. De asemenea, îi vom verifica cheltuielile pe care le-a făcut cu cardul de credit şi extrasul de cont de la bancă. Am obţinut deja permisiunea judecătorului să verificăm listingul telefoanelor lui Charley Hatch. Cred că le vom primi în după-amiaza asta. Ar trebui să-i verificăm şi lui cardurile şi contul din bancă. Ori Carpenter minte, ori fosta soţie a lui Hatch. Hai să aflăm care dintre ele spune adevărul.

— Nu cred că Lena Santini e o mincinoasă, obiectă Ortiz. Mi-a declarat doar ce i-a spus Charley despre Robin Carpenter. Apropo, m-a întrebat dacă poate pune două dintre figurinele acelea de lemn în coşciugul lui Charley. I-am spus că nu i le putem da.

— Bine că nu ne-a cerut capul de mort şi oasele încrucişate pe care Charley le-a sculptat în uşa casei familiei Nolan, comentă sec Mort Shelley. E o adevărată operă de artă. Nu mi-a venit să cred ieri când am văzut că erau încă acolo.

— Da, şi noi am avut destulă vreme să le studiem când Celia Nolan ne-a trântit uşa în nas, spuse Paul Walsh încet. După câte am înţeles, plănuieşti să-i faci o vizită astăzi, nu-i aşa, Jeff?

— Nu, nu vreau să mă întâlnesc astăzi cu ea, spuse Jeff scurt. Când am sunat-o, mi-a spus să iau legătura cu avocatul ei, Benjamin Fletcher.

— Benjamin Fletcher! exclamă Mort Shelley. El a fost avocatul Micuţei Lizzie! De ce Dumnezeu s-a dus Celia Nolan la el?

— Păi, a mai scos-o o dată din bucluc, nu-i aşa? spuse Walsh încet.

— Pe cine a mai scos?

— Pe Liza Barton, pe cine altcineva? întrebă Walsh.

Jeff, Mort şi Angelo se holbară la el. Satisfăcut de uimirea care era întipărită pe feţele lor, Paul Walsh zâmbi.

— Fac pariu cu voi pe cât vreţi că fetiţa aceea nebună în vârstă de zece ani a reapărut acum în persoana Celiei Nolan, femeia care a leşinat când s-a văzut din nou în vechea ei casă.

— Cred că ai înnebunit de tot, izbucni Jeff. Şi mai cred că tu eşti cel din cauza căruia s-a grăbit să-şi ia un avocat. A fost foarte cooperantă până când ai apărut tu şi-ai început s-o întrebi cum a ajuns aşa de repede acasă de la vila de pe Holland Road.

— Am cercetat puţin trecutul Celiei Nolan. A fost adoptată în copilărie. Are treizeci şi patru de ani, exact cât ar fi trebuit să aibă şi Liza Barton. Toţi am avut un şoc ieri când am văzut-o îmbrăcată în costumul acela de călărie, şi am să vă spun şi de ce. Sunt de acord că e mai înaltă şi că are părul mai închis la culoare decât Audrey

Barton, dar cred că acest lucru se datorează unei vizite la coafor – am observat că rădăcinile firelor de păr erau blonde. Aşa că pot să spun cu siguranţă că Audrey Barton era mama Celiei Nolan.

Jeff rămase tăcut pentru un minut, nevenindu-i să creadă că începea să fie de acord că poate Paul Walsh avea dreptate.

— După ce am văzut-o pe Celia Nolan în haine de călărie, am pus şi eu câteva întrebări în stânga şi-n dreapta. Ia lecţii de călărie la clubul de echitaţie din Washington Valley. Profesorul ei este Zach Willet, care, din întâmplare sau nu, este aceeaşi persoană care îl învăţa să călărească pe Will Barton când a avut accidentul acela mortal, continuă Walsh, abia ascunzându-şi satisfacţia la vederea impactului pe care vorbele sale îl aveau asupra colegilor lui.

— Dacă Celia Nolan este Liza Barton, crezi că-l consideră vinovat pe Zach Willet de moartea tatălui ei? întrebă încet Mort.

— Hai să-ţi spun aşa: dacă eu aş fi în locul lui Zach Willet, n-aş mai vrea să stau prea multă vreme singur cu femeia aceea, răspunse Walsh.

— Paul, teoria ta – căci asta este încă, o teorie nu ia în calcul faptul că acea proprietate a fost vandalizată de Charley Hatch, îi spuse Jeff. Vrei să sugerezi că Celia Nolan îl cunoştea pe Charley Hatch?

— Nu, nu vreau să spun asta, şi accept şi faptul că până marţea trecută, când s-a mutat în casa aceea, nu o cunoştea pe Georgette. Spun totuşi că echilibrul ei mental s-a rupt când a văzut mesajul vopsit pe gazon şi păpuşa aceea cu pistolul în mână şi capul de mort şi oasele încrucişate sculptate pe uşă şi petele de vopsea. Atunci a hotărât să se răzbune pe persoanele care au pus-o în situaţia asta. Ea este cea care a descoperit cadavrul lui Georgette. Dacă este într-adevăr Liza Barton, se explică şi faptul că a ajuns aşa de repede înapoi acasă – cunoştea foarte bine zona şi împrejurimile. Bunica ei locuise la doar câteva străzi distanţă de Holland Road. De asemenea, a recunoscut că a trecut cu maşina pe lângă casa de pe Sheep Hill Road unde a fost omorât Charley Hatch exact în intervalul de timp în care se producea crima. Chiar şi fotografiile acelea pe care le-am

găsit reprezintă o modalitate prin care, practic, ne imploră să o recunoaştem.

— Chiar şi aşa, nu putem s-o acuzăm pe Celia Nolan de uciderea lui Charley Hatch. Cum ar fi putut ea să afle că el este autorul actelor de vandalism? îl întrebă Ortiz pe Walsh.

— Gunoierul a povestit la toată lumea cum a venit Clyde Earley şi a descoperit blugii, pantofii de sport şi figurinele sculptate în gunoiul lui Hatch, răspunse Walsh.

Jeff simţi că acum avea destule argumente pentru a combate teoria lui Walsh.

— Vrei să sugerezi că Celia Nolan, chiar dacă este Liza Barton, a auzit din întâmplare povestea de la gunoier, a aflat unde se află Charley Hatch, un om pe care nu l-a mai văzut niciodată, l-a găsit, l-a convins cumva să o urmeze până la marginea curţii, între tufişuri, l-a împuşcat şi apoi a plecat la clubul de echitaţie pentru lecţia ei de călărie?

— A recunoscut că se afla pe drumul respectiv la ora la care a avut loc crima, insistă Walsh încăpăţânat.

— Da, aşa ne-a spus. Şi dacă n-ai fi forţat tu nota, probabil că acum aş fi stat de vorbă cu ea şi mi-ar fi dat, probabil, câteva amănunte care ne-ar fi putut fi de ajutor, respectiv dacă a mai văzut o maşină pe drumul acela sau dacă a observat vreun pieton. Paul, ştiu că vrei să pui totul în cârca Celiei Nolan şi sunt de acord cu tine că ar fi un subiect de presă senzaţional: „Micuţa Lizzie loveşte din nou!“ Îţi spun că în mod sigur Charley Hatch a fost angajat de cineva. Nu cred deloc povestea pe care ne-a servit-o Clyde. Pariez că Earley a căutat prin gunoiul lui Charley cât timp acesta se afla încă pe proprietatea lui. Nu m-ar surprinde să aflu că a şi luat lucrurile acelea cu el, iar Charley şi-a dat seama de asta. Apoi, Earley s-a întors, a pus lucrurile înapoi în pubelă şi a aşteptat să fie văzut de un martor de încredere cum deschide sacii de gunoi, după ce aceştia nu se mai aflau pe proprietatea lui Hatch. Dacă Charley a intrat în panică atunci când a văzut că-i lipsesc lucrurile, mai mult ca sigur şi

persoana care l-a angajat s-a speriat la rândul ei. Şi bănuiala mea este că Georgette Grove aflase cine comandase actele de vandalism şi a plătit cu viaţa chestia asta.

— Jeff, ai fi foarte bun în rolul de avocat al apărării pentru Celia Nolan. E o femeie foarte atrăgătoare, nu-i aşa? Am văzut cum te uitai la ea.

Când văzu privirea îngheţată a procurorului, Walsh înţelese că depăşise măsura.

— Îmi cer scuze, murmură el. Dar îmi susţin teoria.

— După ce se va încheia cazul acesta, sunt sigur că vei fi mai fericit dacă te vei muta la o altă divizie, spuse Jeff. Eşti un om deştept, Paul, şi ai putea fi şi un detectiv foarte bun, dar ai un singur defect – ţii la ideile şi teoriile tale ca un câine de un ciolan. Nu eşti deschis la părerile şi opiniile altora şi, să-ţi spun sincer, m-am cam plictisit de atitudinea asta a ta şi de tine. Iată cum o să procedăm de acum încolo. În cursul după-amiezii de astăzi, trebuie să primim listingurile cu apelurile telefonice ale lui Charley Hatch. Mort, tu pregăteşte o cerere către judecătorul de serviciu, prin care solicităm listingurile cu telefoanele personale şi cu cele de la firme nu numai ale lui Robin Carpenter, ci şi ale lui Henry Paley şi ale lui Ted Cartwright. Vreau să ştiu pe cine au sunat şi de cine au fost sunaţi în ultimele două luni. Cred că avem destule motive să cerem asta. De asemenea, vreau extrasele de cont bancare şi ale cardurilor de credit ale lui Carpenter şi ale lui Hatch. Şi am să adresez o cerere Tribunalului pentru Minori, cu solicitarea de a declasifica dosarul adopţiei Lizei Barton.

Jeff îi aruncă o privire lui Paul Walsh.

— Pun pariu cu voi că, indiferent dacă Celia Nolan se dovedeşte sau nu a fi Liza Barton, nu e decât o victimă a unor circumstanţe nefericite. Dintotdeauna am fost de părere că Liza, când era copilă, a fost victima răutăţilor lui Ted Cartwright, şi cred că acum, nu ştiu din ce motiv, cineva încearcă să o facă pe Celia Nolan să pară vinovată de crimele petrecute.

60

După ce am plecat din biroul lui Benjamin Fletcher, am condus la întâmplare o vreme, încercând să mă hotărăsc dacă să-i spun sau nu că eu sunt Liza Barton şi dacă să mai apelez în continuare la serviciile sale. Faptul că îmi spusese că, din câte ştia el, mama avusese o relaţie cu Ted Cartwright în timp ce era măritată cu tata mă înfuriase foarte tare, chiar dacă adevărul dureros era că, în momentul în care se căsătorise, era foarte îndrăgostită de Ted.

Mi-am spus că avantajul că-l angajasem pe Fletcher era faptul că îl dispreţuia în mod evident pe Paul Walsh şi că se va lupta ca un tigru să mă apere de el. De asemenea, angajându-l pe Flecher, o să-i pot explica mai uşor lui Alex de ce nu mai vreau să cooperez cu cei de la procuratură. Aş putea foarte bine să-i spun că tot ce s-a întâmplat pare să aibă o oarecare legătură cu cazul Lizei Barton şi de aceea m-am dus direct la avocatul fetiţei. Pare cel mai firesc lucru pe care puteam să-l fac.

Ştiam că până la urmă, cu riscul de a-l pierde, trebuia să-i spun lui Alex adevărul despre identitatea şi trecutul meu, dar deocamdată nu puteam să fac chestia asta. Dacă aş reuşi să-mi aduc aminte exact ce i-a strigat mama lui Ted în noaptea aceea, sunt sigură că aş descoperi de ce a aruncat-o spre mine, şi poate aş afla dacă l-am împuşcat intenţionat sau nu.

În toate desenele pe care le făcusem pentru doctorul Moran când eram mică, pistolul era suspendat în aer. Nu-l ţinea nicio mână. Ştiu că impactul cu trupul mamei mele declanşase primul glonţ. Mi-aş dori să pot dovedi că în momentul în care l-am împuşcat pe Ted eram în stare acută de şoc.

Zach era cheia care ducea la toate răspunsurile. În toţi aceşti ani

nu am luat niciodată în calcul varianta ca tatăl meu să nu fi murit, de fapt, într-un accident. Dar acum, când încerc să pun cap la cap ultimele cuvinte ale mamei mele, nu reuşesc să le găsesc pe cele care îmi lipsesc.

„Mi-ai spus când erai beat… Zach te-a văzut… "

Ce-i spusese Ted mamei? Şi ce anume văzuse Zach?

Era abia zece dimineaţa. Am sunat la redacţia ziarului *Daily Record* şi mi s-a spus că întreaga colecţie a ziarului din perioada aceea era înregistrată pe microfilm la Biblioteca Centrală de pe Randolph Street. La zece şi jumătate eram în sala de studiu a Bibliotecii Centrale, solicitând microfilmul cu ziarele din jurul datei de 9 mai de acum douăzeci şi şapte de ani, ziua în care murise tatăl meu.

Bineînţeles, când am început să citesc ediţia din data de 9 mai, mi-am dat seama că ştirea morţii tatălui meu apăruse în ziarele de a doua zi. Oricum, mi-am aruncat o privire peste articole şi am văzut că în ziua aceea la prânz, la Jockey Hollow, era programat un concurs de tir cu arme vechi, de colecţie. La acest concurs participau douăzeci de colecţionari, iar printre ei se afla şi cel mai mare colecţionar de arme vechi din Morris County, Ted Cartwright.

M-am uitat la fotografia lui Ted. Pe vremea aceea, era trecut bine de treizeci de ani, avea părul negru şi afişa o atitudine nepăsătoare. Se uita în obiectivul aparatului de fotografiat şi ţinea în mână pistolul pe care urma să-l folosească în concurs.

Am trecut repede la ziua următoare. Pe prima pagină am găsit articolul despre tatăl meu: „Will Barton, arhitect, laureat al mai multor concursuri, şi-a pierdut viaţa într-un accident de călărie".

Fotografia îl înfăţişa pe tatăl meu exact aşa cum mi-l aminteam – ochii pătrunzători, care păstrau întotdeauna o urmă de veselie, nasul aristocratic, gura frumos arcuită şi părul blond şi bogat. Dacă ar fi trăit, ar fi avut acum înjur de şaizeci de ani. M-am trezit din nou prinsă în jocul acela periculos în care îmi imaginam cum ar fi arătat viaţa mea dacă el n-ar fi murit, dacă noaptea aceea oribilă nu ar fi

existat.

Versiunea ziarului despre moartea tatălui meu era aceeaşi pe care mi-o povestise şi Zach Willet. Mai multe persoane au declarat că l-ar fi auzit pe tatăl meu spunându-i lui Zach că o ia înainte, că nu-l mai aşteaptă până când avea să-i scoată calului piatra din copită. Nimeni nu-l văzuse pe tatăl meu luând-o pe traseul acela periculos, care era foarte clar marcat cu o pancartă pe care scria PERICOL! NU INTRAŢI! Opinia generală era că ceva a speriat calul şi că „Barton, care era un călăreţ neexperimentat, nu l-a mai putut controla".

Apoi am citit fraza care îmi atrăsese atenţia, care parcă explodase sub privirile mele. „Un îngrijitor de la grajduri, Herbert West, care antrena un cal pe un traseu din apropiere, a declarat că a auzit un sunet foarte puternic, asemănător cu un foc de armă, în momentul în care domnul Barton ajunsese la bifurcaţia de unde începea traseul periculos."

„Un sunet foarte puternic, asemănător cu un foc de armă." Am derulat microfilmul până când am ajuns la paginile din secţiunea de sport a ziarului din acea zi. Ted Cartwright ţinea o cupă într-o mână şi un Colt vechi, calibrul 22, în cealaltă. Câştigase concursul de tir şi în articol se spunea că avea să sărbătorească victoria luând prânzul la clubul din Peapack, cu mai mulţi prieteni, şi apoi urma să facă o lungă partidă de călărie. „Am fost atât de ocupat cu exerciţiile pentru concursul de tir că nici nu-mi aduc aminte de când nu am mai călărit ca lumea", îi spusese el reporterului.

Tatăl meu murise la ora trei – fusese suficient timp pentru ca Ted să mănânce de prânz şi să plece cu calul peste câmpuri, poate până la traseele de călărie ale clubului din Washington Valley. Era oare posibil ca acolo să se fi întâlnit cu tatăl meu, bărbatul care i-o furase pe mama, poate chiar să-l fi surprins în momentul când se lupta să-şi înfrâneze calul?

Era posibil, dar totul era numai o presupunere. Exista o singură persoană de la care se putea afla adevărul, şi aceea era Zach Willet.

Am scos la imprimantă articolele respective – cel despre

accidentul tatălui meu şi cel despre concursul de tir câştigat de Ted. Se făcuse vremea să-l iau pe Jack de la şcoală. Am ieşit din bibliotecă, m-am urcat în maşină şi am plecat spre St. Joe.

După faţa amărâtă a lui Jack am putut să-mi dau seama că dimineaţa lui nu fusese una dintre cele mai bune. N-a spus nimic despre ce se întâmplase, dar după ce am ajuns acasă, pe când stăteam amândoi în bucătărie, mâncând de prânz, a început să vorbească:

— Unul dintre copiii de la mine din clasă mi-a spus că stau într-o casă unde un copil şi-a omorât mama. E adevărat, mami?

Mi-am imaginat cum o să fie în ziua când o să afle că *eu* sunt copilul acela care şi-a omorât mama. Am tras aer în piept şi am spus:

— Din câte ştiu eu, Jack, fetiţa aceea locuia în casa asta cu mămica şi cu tăticul ei şi era foarte, foarte fericită. Apoi tăticul ei a murit şi, într-o noapte, cineva a încercat să-i facă rău mamei ei, iar ea a încercat să o salveze.

— Dacă ar încerca cineva să-ţi facă rău, eu te-aş salva, promise Jack.

— Ştiu că aşa ai face, dragul meu. Aşa că, dacă prietenul tău te mai întreabă despre fetiţa aceea, spune-i că a fost foarte curajoasă. Nu a reuşit să îşi salveze mama, dar a încercat din toate puterile să facă lucrul ăsta.

— Mami, nu plânge!

— Nu vreau să plâng, Jack, am spus eu. Doar că îmi pare foarte rău de fetiţa aceea.

— Şi mie îmi pare rău de ea, decise Jack.

I-am spus că, dacă n-are nimic împotrivă, o să o rog pe Sue să vină să stea cu el, în timp ce eu o să mă duc să călăresc puţin. Am văzut că pe faţa lui trece o umbră de îndoială, aşa că am adăugat repede:

— Sue te învaţă să călăreşti, aşa că şi eu trebuie să iau lecţii, ca să pot ţine pasul cu tine.

Explicaţia asta îmi fu de ceva ajutor, dar apoi, după ce-şi termină sandvişul, Jack se ridică de pe scaun, înconjură masa şi veni la mine

cu mâinile întinse.

— Pot să stau la tine în braţe puţin? mă întrebă el.

— Sigur. L-am ridicat şi l-am îmbrăţişat. Cine spune că eşti un băieţel perfect? l-am întrebat eu.

Era unul dintre jocurile noastre preferate. L-am văzut că începe să zâmbească.

— Tu, spuse el.

— Cine te iubeşte cel mai mult?

— Tu, mami.

— Eşti tare isteţ, m-am minunat eu. Nu-mi vine să cred că eşti atât de deştept.

Acum deja râdea.

— Te iubesc, mami.

În timp ce îl ţineam în braţe, mi-am adus aminte de noaptea aceea în care mă lovise limuzina, şi cum, în momentul acela înspăimântător, înainte să-mi pierd cunoştinţa, singurul gând care mi-a trecut prin minte a fost „Ce-o să se întâmple cu Jack dacă mor?“ Când m-am trezit la spital, tot la asta m-am gândit întâi. Kathleen şi Martin erau desemnaţi drept tutorii lui, în caz că muream, dar Kathleen avea şaptezeci şi patru de ani şi Martin îi ocupa tot timpul. Chiar dacă ar rămâne sănătoasă pentru încă zece ani, atunci Jack ar avea paisprezece ani, iar ea optzeci şi patru. Tocmai de aceea am fost atât de uşurată când l-am văzut pe Alex acolo, şi mai ales când mi-a spus că se va duce la mine acasă şi va sta cu Jack. În aceste şase luni care au trecut de atunci, m-am simţit în siguranţă ştiind că, dacă aş păţi ceva, Alex o să fie aici şi o să aibă grijă de Jack. Dar dacă Alex ne va părăsi când va afla adevărul despre mine? Ce s-ar întâmpla cu Jack?

Băieţelul meu mi-a adormit în braţe şi a tras un pui de somn de numai douăzeci de minute. M-am întrebat dacă îi conferam acelaşi sentiment de securitate pe care îl aveam eu când eram în braţele tatălui meu, în ziua aceea când valurile ne-au aruncat pe ţărm. M-am rugat la tatăl meu să mă ajute să descopăr adevărul despre moartea

lui. M-am gândit la ceea ce-mi spusese Benjamin Fletcher despre mama şi Ted Cartwright. Mi-am amintit cum căzuse mama în genunchi la înmormântarea tatălui meu şi începuse să jelească: „Îl vreau pe soţul meu! Îl vreau pe soţul meu!"

Mi-ai spus când erai beat! Mi-ai ucis soţul! Şi mi-ai mai spus că Zach te-a văzut când ai făcut-o!

Asta strigase mama în noaptea aceea! Eram la fel de sigură de asta precum eram sigură că-mi ţin copilul în braţe. În sfârşit, reuşisem să pun cap la cap toate piesele puzzle-ului. Am rămas acolo tăcută multă vreme, absorbind şi asimilând trăirile pe care mi le declanşaseră acele cuvinte. Acum se explica de ce mama îl gonise pe Ted. De asemenea, se explica de ce îi era atât de frică de el şi ce-ar fi putut el să-i facă pentru a se salva.

De ce nu s-a dus mama la poliţie? m-am întrebat. Îi fusese oare teamă de reacţia mea când aveam să aflu că un bărbat îl ucisese pe tatăl meu pentru a i-o lua pe ea?

După ce a venit Sue, am plecat să iau ultima mea lecţie de călărie de la Zach Willet.

61

Chiar dacă Dru nu prea o putea suporta pe Marcella Williams, trebuia să admită că aceasta era o foarte bună sursă de informaţii, o adevărată mină de aur. Insistase ca Dru să bea o cafea cu ea şi o servise chiar şi cu câteva pateuri, în faţa cărora Dru încercase în zadar să reziste.

La insinuarea lui Dru că Audrey Barton ar fi putut fi încurcată cu Ted Cartwright în timpul căsniciei sale, Marcella reacţionă cu destulă vehemenţă. Îi spuse că nu credea o iotă.

— Audrey îşi iubea foarte mult soţul, spuse ea. Will Barton era un tip absolut special. Avea stil, şi Audrey aprecia chestia asta. Ted a fost întotdeauna un tip fermecător. Şi încă mai este aşa. Să-l fi lăsat Audrey pe Will pentru el? Nu. Dar, s-ar fi măritat cu el dacă ar fi fost liberă? După cum se poate vedea, a şi făcut asta. Însă nu i-a purtat niciodată numele. Cred că şi-a păstrat numele de Barton pentru a-i face pe plac Lizei.

Marcella pregătise un teanc de fotografii care considera că o pot interesa pe Dru.

— Will Barton şi cu mine nu ne prea suportam, explică ea. Ăsta e singurul reproş pe care pot să-l aduc gusturilor sale. Apoi, după moartea lui Will, Ted a început să o viziteze pe Audrey din ce în ce mai des, şi eu împreună cu fostul meu soţ treceam din când în când pe acolo, mai beam un pahar, mai schimbam o vorbă… Cred că Audrey nu voia ca Liza să-şi dea seama că ea avea o relaţie cu Ted, aşa că, pentru a îndulci eventualele tensiuni, ne invita mai des pe la ei. Mie mi-a plăcut întotdeauna să fac poze şi, după întâmplarea cu Liza, le-am adunat pe toate, iar o parte din ele le-am dat ziarelor şi posturilor de televiziune.

Puteam să pun pariu că aşa ai făcut, se gândi Dru. Dar în timp ce se uita la poze şi studia prim-planurile lui Will şi ale lui Audrey Barton abia putea să-şi ascundă emoţia de privirea curioasă a Marcellei Williams.

O să-l rog pe Bob să proceseze fotografia pe calculator, dar cred că ştiu care va fi rezultatul. Celia Nolan este Liza Barton. Trăsăturile ei erau o combinaţie a celor ale părinţilor ei. Semăna cu amândoi.

— O să foloseşti toate pozele mele în articolul tău? întrebă Marcella.

— Depinde de cât spaţiu o să-mi pună ziarul la dispoziţie. Marcella, l-ai cunoscut vreodată pe tipul ăsta, Zach, cel care îi dădea lecţii de călărie lui Will Barton?

— Nu. De ce m-aş fi întâlnit cu el? Audrey s-a înfuriat destul de tare când a auzit că Will ia lecţii de la el. Will i-a explicat că nu a vrut să înveţe să călărească la clubul din Peapack pentru că nu dorea să se facă de râs în faţa ei. Ştia că nu se pricepe deloc şi probabil că nu ar fi ajuns niciodată un călăreţ bun, dar voia să înveţe să călărească pentru a îi putea ţine companie soţiei sale. Părerea mea este că nu prea îi plăcea să-şi vadă nevasta călărind atât de des împreună cu Ted Cartwright.

— Ştii cumva dacă Audrey îl învinovăţea pe Zach de moartea soţului ei?

— N-ar fi putut face aşa ceva. Toţi cei de la grajduri i-a spus că Will a insistat să plece singur mai departe, deşi Zach i-a cerut să-l aştepte.

Telefonul Marcellei începu să sune chiar când Dru se ridica să plece. Marcella se repezi să răspundă şi după ce ridică receptorul, pe faţa ei se văzu că primise veşti proaste.

— Asta e, îi spuse ea lui Dru. Trebuia să mă întâlnesc cu Ted Cartwright, să luăm prânzul împreună, dar se pare că şi-a petrecut toată dimineaţa cu antreprenorii săi, iar acum are nişte afaceri urgente de rezolvat. Poate că e mai bine aşa. Am impresia că Ted este într-una din dispoziţiile lui proaste, şi te asigur că în momentele

acestea nimeni nu şi-ar dori să fie în preajma lui.

După ce plecă de la Marcella, Dru se duse direct la camera de lectură a Bibliotecii Centrale. Completase o cerere de studiu a microfilmelor pe care erau copiate exemplarele ziarului local, *Daily Record,* din jurul datei morţii lui Will Barton. Bibliotecara îi zâmbi:

— Văd că microfilmul ăsta are mare căutare. L-am mai dat unei persoane, numai cu o oră în urmă.

Celiei Nolan, pun pariu, se gândi Dru. Cred că a apucat să discute cu Zach şi probabil că bănuieşte că accidentul a avut loc în condiţii suspecte.

— Mă întreb dacă nu era cumva prietena mea, Celia Nolan, spuse ea. Lucrăm amândouă la acelaşi proiect.

— Ba da, chiar ea a fost, îi confirmă bibliotecara bănuielile. A făcut copii de pe mai multe articole din ziar.

Mai multe, se gândi Dru, în timp de studia ediţia din 10 mai a ziarului. Oare de ce a copiat mai multe articole?

Cinci minute mai târziu, Dru scotea la imprimantă articolul despre moartea lui Will Barton. Apoi, pentru a fi sigură că nu scăpase nimic, „răsfoi" ziarul până ajunse la secţiunea sportivă şi, ca şi Celia Nolan, trase concluzia că Ted Cartwright ar fi putut ajunge foarte uşor în vecinătatea locului unde se produsese accidentul lui Will Barton şi era posibil să fi avut la el o armă de foc.

Foarte îngrijorată de starea de spirit pe care probabil că o avea Celia, Dru se mai opri o dată, de data aceasta la secţia de poliţie din Mendham. Aşa cum sperase, sergentul Clyde Earley era de serviciu, şi îi acordă cu plăcere un interviu.

Îi povesti pas cu pas şi cu foarte multe înfloriturі despre vizita pe care o făcuse acasă la Charley Hatch şi despre faptul că i se păruse ciudat că se îmbrăcase cu pantalonii aceia groşi.

— Sunt sigur că nu voia să îl văd cu blugii ăia stropiţi cu vopsea.

După ce termină istorisirea despre modul în care găsise el hainele incriminatoare şi figurinele de lemn, Dru îl devie spre un alt subiect.

— Totul pare să aibă o legătură cu cazul Micuţei Lizzie, nu-i aşa?

susură ea. Pun pariu că îţi aduci aminte noaptea aceea de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

— Să ştii că aşa este, Dru. Parcă o văd pe copila aceea, calmă şi rece, aşezată pe bancheta din spate a maşinii mele de poliţie, mulţumindu-mi pentru pătura cu care o învelisem.

— Tu ai condus maşina în care se afla ea, nu-i aşa?

— Da.

— Ţi-a spus ceva cât timp aţi mers cu maşina?

— Nu a scos niciun cuvânt.

— Unde ai dus-o?

— Chiar aici. Am arestat-o.

— *Ai arestat-o?*

— Ce altceva puteam să fac? Să-i fi dat o acadea? I-am luat amprentele şi am fotografiat-o.

— Mai ai amprentele acelea?

— După ce un minor este achitat, amprentele prelevate de la el trebuie distruse.

— Clyde, ai distrus amprentele pe care le-ai luat Lizei?

Clyde îi facu cu ochiul.

— Neoficial, nu. Le păstrez într-un dosar, ca amintire.

Dru se gândi cât de mult încercase Celia Nolan să fugă de ziarişti în prima zi când o văzuse. Îi era milă de ea, dar trebuia să-şi termine investigaţia. Doi oameni muriseră şi, dacă Celia era într-adevăr Liza Barton, probabil că acum ştia că exista posibilitatea ca moartea tatălui ei să nu fi fost rezultatul unui accident. Nu era exclus faptul ca şi ea să fie în pericol cât de curând.

Şi dacă ea e criminalul, atunci trebuie oprită, se gândi Dru.

— Clyde, trebuie să faci ceva, spuse Dru. Ia amprentele Lizei şi du-i-le imediat lui Jeff MacKingsley. Cred că Liza s-a întors în Mendham cu intenţia de a se răzbuna pe oamenii care i-au făcut rău.

62

Încă din clipa în care l-am întâlnit pe Zach Willet la grajduri, mi-am dat seama că se schimbase ceva la el. Părea cumva mai încordat, pus în gardă. Ştiam că încerca să afle ce e cu mine, dar eu voiam să-i câştig încrederea şi să-l fac să vorbească. Dacă fusese martor la „accidentul" tatălui meu şi era dispus să declare totul la poliţie, să spună adevărul despre ce se întâmplase, de fapt, în ziua aceea, eram convinsă că singura cale de a-l determina s-o facă era să-l motivez material.

Mă ajută să înşeuez calul, apoi am mânat caii până în locul în care traseul intra în pădure.

— Hai să o luăm pe drumul care duce la răscrucea unde a avut loc accidentul lui Will Barton, am spus eu. Sunt foarte curioasă.

— Da' văd că te interesează foarte mult accidentul acela, comentă Zach.

— Am citit despre el. E interesant faptul că un îngrijitor susţine că a auzit o împuşcătură. Parcă îl chema Herbert West. Mai lucrează aici?

— Nu, acum e arbitru de curse la hipodromul din Monmouth Park.

— Zach, la ce distanţă erai în spatele lui Will Barton în ziua aceea? Cale de trei minute? De cinci?

Zach şi cu mine călăream unul lângă celălalt. Briza puternică alungase norii şi acum vremea era însorită, dar rece, perfectă pentru echitaţie. Frunzele copacilor dădeau primele semne ale apropierii toamnei. Galbenul, portocaliul şi ruginiul începuseră să-şi facă loc în oceanul de verde şi, împreună cu acesta, alcătuiau un minunat pastel sub albastrul viu al cerului. Mirosul pământului reavăn frământat de

copitele cailor îmi aducea aminte de vremurile în care călăream pe ponei, asistată de mama, la clubul din Peapack. Uneori, venea şi tata cu noi şi citea o carte sau un ziar cât timp făceam noi un traseu.

— Să spunem că eram cam la cinci minute în spatele lui, îmi răspunse Zach. Şi, doamnă, cred că ar trebui să dăm cărţile pe faţă aici şi acum. De ce îmi pui atâtea întrebări despre accidentul acela?

— Hai mai bine să discutăm la răscrucea aceea din faţă, i-am sugerat eu.

Nemaifăcând niciun fel de efort să-mi ascund îndemânarea cu care călăream, am strâns calul între pulpe. A luat-o la trap, iar Zach m-a urmat. Şase minute mai târziu, am tras de hăţuri şi ne-am oprit la răspântie.

— Vezi, Zach? am spus eu. Am cronometrat. Am plecat de la grajduri la două şi zece. Acum este două şi nouăsprezece minute, şi cea mai mare parte din timp am mers destul de repede. Aşa că nu aveai cum să fii la numai patru sau cinci minute în spatele lui Will Barton, nu-i aşa? L-am văzut încleştându-şi maxilarul. Zach, o să fiu foarte sinceră cu tine, am început eu. Bineînţeles, aveam să-i spun adevărul numai până la un punct. Sora bunicii mele era mama lui Will Barton. A murit sigură de faptul că moartea lui nu a fost un accident. Mai e şi declaraţia lui Herbert West, care jură că a auzit un foc de armă. Un asemenea zgomot ar fi putut speria un cal, nu-i aşa? Mai ales dacă respectivul cal era condus de un călăreţ nervos, care a tras de hăţuri prea tare sau le-a smucit. Nu eşti de acord cu mine? Adică, mă gândesc că poate atunci când îl căutai pe Will Barton l-ai văzut galopând pe poteca aceea periculoasă, nereuşind să-şi controleze calul, şi ai ştiut că nu mai poţi face nimic să-l opreşti. Dar poate l-ai văzut şi pe cel care a tras focul acela de armă. Şi poate acel om era Ted Cartwright.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Zach.

Însă eu vedeam broboanele de sudoare care îi apăruseră pe frunte şi nervozitatea cu care îşi strângea şi îşi desfăcea pumnii.

— Zach, mi-ai spus că eşti prieten bun cu Ted Cartwright. Şi

înţeleg că nu vrei să-l bagi în bucluc. Dar Will Barton nu ar fi trebuit să moară. Familia mea este destul de bogată. Am primit permisiunea să-ţi ofer un milion de dolari dacă te duci la poliţie şi spui cum s-au petrecut faptele. Singurul lucru rău pe care l-ai făcut a fost faptul că ai minţit în declaraţia pe care ai dat-o atunci. Mă îndoiesc că te vor pune sub acuzare pentru ceva atât de minor, mai ales că au trecut atâţia ani. Ai fi un erou, un om a cărui conştiinţă l-a obligat să îndrepte o greşeală din trecut.

— Un milion de dolari ai spus?

— În numerar. Depuşi în contul tău.

Buzele lui Zach se subţiaseră într-o părere de zâmbet.

— La care se mai adaugă şi un bonus dacă spun poliţiei că l-am văzut pe Cartwright repezindu-se cu calul spre cel al lui Barton, forţându-l să o ia pe cărarea aceea periculoasă şi apoi trăgând un foc în aer pentru a speria animalul şi a-l face să cadă în râpă?

Inima începu să-mi bată cu putere. Încercând să-mi păstrez un ton calm, am spus:

— Un bonus de zece la sută, încă o sută de mii de dolari. Aşa s-a întâmplat?

— Da, chiar aşa s-a întâmplat. Cartwright avea în mână Colt-ul acela vechi. Pistolul ăla are nevoie de muniţie specială. Imediat după ce a tras, a luat-o pe cărarea care face legătura cu traseele de călărie ale clubului din Peapack.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Am auzit urletul lui Barton atunci când s-a prăbuşit în râpă. Ştiam că nu mai are nicio şansă de supravieţuire. Cred că am fost destul de şocat. Am hoinărit pe alte trasee, ca să las impresia că-l căutam pe Barton. În cele din urmă, cineva i-a văzut trupul în râpă. Între timp, îmi luasem aparatul de fotografiat şi mă întorsesem la răspântia aceea. Voiam să mă pun cumva la adăpost, să mă protejez. Era 9 mai. Am luat un exemplar al ziarului din ziua aceea, care conţinea şi un articol despre Ted, inclusiv o fotografie cu acesta ţinând în mână Colt-ul de calibrul 22 pe care urma să-l folosească la

concursul de tir. Am pus fotografia aceea lângă glonţ, care era înfipt în trunchiul unui copac, şi am făcut o poză. L-am scos de acolo cu grijă, cu mâna înmănuşată. Am găsit şi tubul cartuşului, chiar acolo, pe cărare. Apoi am mers pe jos până pe marginea râpei şi am făcut o poză scenei de dedesubt – vânzoleala aceea de maşini de poliţie, ambulanţe, maşina veterinarului, care venise pentru cal. Desigur, nu se mai putea face nimic. Totul se terminase pentru bietul om încă din momentul în care căzuse în râpă.

— Îmi arăţi şi mie fotografiile acelea? Mai ai tubul cartuşului?

— Pot să-ţi arăt pozele. Dar ele rămân la mine până când primesc banii. Şi, da, am atât tubul cartuşului, cât şi glonţul.

Nu ştiu de ce i-am pus lui Zach întrebarea următoare, dar am făcut-o:

— Zach, îmi spui toate astea numai pentru bani?

— În cea mai mare parte, da, spuse el, dar mai am şi un alt motiv. M-am cam săturat să-l văd pe Ted Cartwright cum scapă nepedepsit şi mai are şi tupeul să mă ameninţe.

— Când pot să văd şi eu dovezile despre care mi-ai vorbit?

— Diseară, când ajung acasă.

— Dacă persoana cu care îmi las de obicei copilul o să fie liberă, pot să trec pe la tine mai pe seară, pe la nouă.

— La nouă e foarte bine. O să-ţi dau adresa mea. Ţine minte, doar am să-ţi arăt fotografiile. Glonţul, tubul cartuşului şi pozele o să le predau poliţiei, dar numai după ce primesc banii şi imunitate din partea procuraturii.

Ne-am înapoiat la grajduri în tăcere. Am încercat să-mi imaginez cum se simţise tatăl meu când Ted Cartwright se repezise cu calul spre el, ce simţise când calul pe care nu mai putea să-l controleze se prăbuşise în râpă, ducându-l spre o moarte sigură. Probabil că exact ceea ce simţisem şi eu când Ted o aruncase pe mama spre pistolul pe care îl ţineam în mână, şi apoi înaintase spre mine.

În timp ce descălecam la grajduri, telefonul mobil al lui Zach începu să sune. Răspunse, apoi, îmi făcu cu ochiul.

— Salut, spuse el. Ce mai faci? Oh, spui că vila aceea face şapte sute de mii, cu tot cu mobilă, dar că nu vrei să mi-o dai mie, mai bine îmi dai banii? Prea târziu. Am o ofertă mai bună. La revedere. Ce bine m-am simţit, îmi spuse Zach, în timp ce mâzgălea adresa lui pe spatele unui plic. Ne vedem pe la nouă. Numărul casei nu se vede bine din stradă, dar poţi să o recunoşti după puştii care roiesc pe lângă ea şi după sunetul de tobe care se aude din interior.

— O găsesc eu, l-am asigurat.

Am plecat ştiind că, dacă Ted Cartwright va fi trimis în judecată, avocatul lui va susţine că mărturia lui Zach a fost cumpărată cu bani. Până la un punct ar avea dreptate, dar cum ar putea să nege toate dovezile pe care Zach le păstrează de atâţia ani? Şi cu ce era asta atât de diferit de ceea ce făcea poliţia din cele mai vechi timpuri – oferirea de recompense pentru cei care puteau să aducă dovezi concludente?

Eu nu făcusem altceva decât să-i ofer lui Zach mult mai mult decât o recompensă obişnuită.

63

La ora patru, sergentul Clyde Earley şi Dru Perry aşteptau în faţa biroului lui Jeff MacKingsley.

— Nu ştiu dacă o să-i convină faptul că ai venit şi tu cu mine, se plânse Clyde.

— Ascultă, Clyde, eu sunt ziaristă. Ăsta e articolul meu. O să-mi protejez exclusivitatea.

Anna era la biroul ei. Văzu că Earley nu era în apele lui, şi lucrul acesta o încântă. Când îi făcea legătura lui Jeff cu Earley, îi spunea că îl caută Wyatt Earp. Îi cunoştea tendinţa de a nu respecta întocmai procedurile legale, lucru care îl scotea pe Jeff din minţi. Din documentele pe care le dactilografiase, ştia că Jeff punea serios la îndoială autenticitatea poveştii lui Clyde, referitoare la modul în care descoperise hainele şi sculpturile care îl incriminau pe Charley Hatch, şi era îngrijorat că exista posibilitatea să nu se poată folosi de lucrurile acelea ca probe, în cazul în care se va pune problema unui proces penal.

— Sper că i-ai adus veşti bune domnului procuror, îi spuse ea lui Clyde pe un ton prietenos. E într-o dispoziţie groaznică astăzi.

Văzu că umerii lui Earley se lăsară la auzul acestor cuvinte. Se auzi interfonul:

— Trimite-i înăuntru, spuse Jeff.

— Lasă-mă să vorbesc eu prima, murmură Dru către Clyde, în timp ce acesta îi deschidea uşa de la biroul lui Jack.

— Dru, Clyde, îi întâmpină Jeff. Ce pot să fac pentru voi?

— Mulţumesc. Eu o să mă aşez, spuse Dru. Jeff, ştiu că eşti ocupat, dar vei fi foarte bucuros că ne-ai primit. Ce urmează să-ţi spun este foarte important şi vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei spune

nimic presei. Eu reprezint presa în povestea asta şi am venit la tine pentru că am certitudinea că era obligaţia mea să fac asta. Mă tem că o viaţă este în pericol.

Jeff se aplecă în faţă şi-şi încrucişă braţele pe birou.

— Continuă.

— Cred că Celia Nolan este Liza Barton şi, mulţumită lui Clyde, putem să şi dovedim lucrul acesta.

Văzând expresia gravă care se întipărise pe faţa lui Jeff, Dru realiză două lucruri: Jeff MacKingsley se gândise şi el la această variantă şi nu se bucura deloc de posibilitatea ca teoria să se dovedească viabilă. Scoase fotografiile pe care le luase de la Marcella Williams.

— Aveam de gând să procesez câteva dintre fotografiile astea pe calculator, ca să-mi dau seama cum arată acum persoana fotografiată în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, spuse ea. Dar nu cred că mai e nevoie. Jeff, uită-te la ele şi apoi gândeşte-te la Celia Nolan. Seamănă cu ambii ei părinţi.

Jeff luă fotografiile şi le întinse pe birou.

— Unde voiai să le procesezi pe calculator? întrebă el.

— La un prieten.

— La un prieten care lucrează la poliţia statală, pun pariu. Eu pot să o fac mai repede.

— Le vreau înapoi sau măcar o copie după ele. Şi vreau o copie şi a fotografiei procesate, insistă Dru.

— Dru, ştii şi tu că nu fac astfel de promisiuni, mai ales reporterilor. Dar ştiu că ai venit la mine pentru că te temi că încă o persoană îşi va pierde viaţa. Pentru asta, cred că-ţi sunt dator să-ţi fac această promisiune. Se întoarse spre Clyde. Tu de ce eşti aici?

— Păi, să vezi… începu Clyde.

— Jeff, îl întrerupse Dru, Clyde se află aici pentru că Celia Nolan se poate să fi ucis deja două persoane şi probabil că acum se îndreaptă spre omul care a fost, cel puţin parţial, responsabil de moartea tatălui său. Uite ce am găsit astăzi la bibliotecă.

În timp ce Jeff citea articolele, Dru spuse:

— M-am dus să vorbesc cu Clyde. El este cel care a arestat-o pe Liza în noaptea când a ucis-o pe mama ei şi l-a împuşcat pe Ted.

— I-am păstrat amprentele, spuse sec Clyde Earley. Le am acum la mine.

— I-ai păstrat amprentele, repetă Jeff. Din câte ştiu eu, există o lege care spune că atunci când un minor este achitat, tot dosarul lui este distrus, inclusiv amprentele.

— Le-am păstrat ca pe o amintire personală, spuse Clyde, aproape scuzându-se, dar asta nu înseamnă că nu putem să aflăm foarte repede dacă Celia Nolan este Liza Barton.

— Jeff, începu Dru, dacă am dreptate, şi Celia este, de fapt, Liza, poate a venit aici ca să se răzbune. L-am intervievat pe avocatul care a apărat-o la proces acum douăzeci şi patru de ani, şi mi-a spus că nu l-ar surprinde dacă ar afla într-o bună zi că Liza s-a întors şi i-a zburat creierii lui Ted Cartwright. Iar o funcţionară de la tribunal, care lucrează de multă vreme acolo, mi-a spus că a auzit că, atunci când Liza era închisă la centrul de detenţie pentru minori, încă în stare de şoc, rostea numele „Zach" şi începea să jelească. Poate articolele astea ne vor dezvălui ce s-a întâmplat, de fapt. Am sunat pe la prânz la clubul de echitaţie din Washington Valley şi am cerut cu Zach. Mi-au spus că tocmai îi dădea Celiei Nolan lecţii de călărie.

— Bine. Vă mulţumesc frumos amândurora, spuse Jeff. Clyde, cunoşti părerea mea despre obiceiul tău de a ignora prevederile legale şi a face cum te taie capul, dar îmi pare bine că ai avut curajul să-mi predai amprentele astea. Dru, ai exclusivitate. Îţi dau cuvântul meu.

După plecarea celor doi, Jeff rămase minute lungi la biroul său, studiind fotografiile Lizei Barton. Celia e, gândi el. Putem să confruntăm amprentele ei cu cele pe care le-am prelevat de pe fotografia pe care a găsit-o în grajd. Ştiu că nu am putea să folosim niciodată în faţa instanţei amprentele pe care le-a păstrat Clyde, dar măcar vom afla cu cine avem de-a face. Şi, cu puţin noroc, voi putea

rezolva cazurile astea înainte să găsim încă un cadavru.

Fotografia care era lipită pe stâlpul din grajd.

Adâncit în gânduri, Jeff privea în gol spre pozele împrăştiate pe biroul său. Oare asta îi scăpase?

La cursurile de criminologie ne-au învăţat că banii şi dragostea sunt motivele celor mai multe crime, se gândi el.

Deschise interfonul:

— Mort Shelley e pe-aici?

— Da, văd că e la biroul lui. Clyde părea foarte uşurat când a ieşit de la tine, spuse Anna. Presupun că nu l-ai luat prea tare.

— Fii atentă, poate o să te iau pe tine tare, spuse Jeff. Trimite-l pe Mort la mine, te rog.

— Ai spus „te rog". Cred că eşti într-o dispoziţie mai bună.

— Poate că sunt.

Când veni Mort Shelley, Jeff îi spuse:

— Lasă baltă tot ce faci acum. Cineva din josul listei tocmai a ajuns în top, şi trebuie să ne concentrăm asupra acestei persoane. Îi întinse lui Mort agenda pe care scrisese un nume.

Ochii lui Shelley se măriră.

— Crezi?

— Încă nu ştiu ce să cred, dar foloseşte câţi oameni vrei pentru asta. Vreau să ştiu totul despre omul ăsta, inclusiv când i-a căzut primul dinte şi despre care anume dinte a fost vorba.

În timp ce Mort Shelley se ridica, Jeff îi întinse o copie a articolelor din ziar pe care i le dăduse Dru.

— Dă-i astea Annei, te rog. Se întoarse spre interfon. Anna, acum douăzeci şi şapte de ani a avut loc un accident mortal la clubul de echitaţie din Washington Valley. Trebuie să fi fost investigat fie de poliţia din Mendham, fie de către noi. Vreau să-mi faci o copie de pe dosarul anchetei, dacă acesta mai există. O să găseşti detaliile în hârtiile pe care ţi le va da Mort. De asemenea, sună la club şi vezi dacă poţi să-mi faci legătura cu Zach Willet.

64

Când m-am întors acasă de la club, grajdul era gol, iar Jack şi Sue nu se vedeau nicăieri. În mod evident, plecaseră la o plimbare cu Star prin împrejurimi, şi mie îmi convenea chestia asta. Mi-am sunat contabilul şi am verificat dacă aveam cel puţin un milion o sută de mii de dolari în contul meu curent.

Larry murise de doi ani, dar încă nu eram obişnuită să gândesc în sume mari. Consilierul financiar al lui Larry, Karl Winston, continuă să lucreze pentru mine, şi eu merg, în general, pe mâna lui în ceea ce priveşte investiţiile din domeniul financiar şi administrarea banilor. E destul de conservator şi eu sunt la fel. Dar am simţit un oarecare ton întrebător în vocea lui când i-am spus să fie pregătit să vireze suma aceea de bani în contul unei alte persoane.

— Nu putem să o scădem de la venituri, nu e o donaţie, i-am spus eu, şi nici să o trecem la cheltuieli, dar, crede-mă, îmi trebuie banii ăştia.

— Sunt banii tăi, Celia, spuse el. Dar trebuie să te avertizez că un milion o sută de mii de dolari, chiar dacă eşti bogată, este o sumă destul de substanţială.

— Karl, dacă reuşesc să fac cu ei ceea ce mi-am propus, banii aceia vor valora de zece ori pe-atât, i-am spus eu.

Şi ăsta era adevărul. Dacă Zach Willet avea dovezile pe care susţinea că le are, dacă avea dovada că Ted Cartwright era direct responsabil de moartea tatălui meu şi dacă Ted avea să fie trimis în judecată, eu mă voi oferi bucuroasă ca martor şi voi spune care au fost ultimele cuvinte ale mamei mele, cuvinte pe care i le-a strigat lui Ted. Şi, pentru prima dată, lumea avea să audă şi versiunea mea asupra evenimentelor din noaptea aceea. Voi depune mărturie sub

jurământ că Ted a vrut să o ucidă pe mama când a aruncat-o spre mine şi m-ar fi ucis şi pe mine în noaptea aceea dacă ar fi avut ocazia. Voi spune toate astea pentru că ştiu că ăsta e adevărul adevărat. Ted a iubit-o pe mama, dar mai mult s-a iubit pe el însuşi. Nu putea să rişte ca într-o bună zi ea să se ducă la poliţie şi să declare ceea ce-i dezvăluise el la beţie.

Mai pe seară, m-a sunat Alex. Stătea la hotelul Ritz-Carlton din Chicago, locul lui favorit.

— Ceil, îmi e tare dor de tine şi de Jack. În mod sigur o să rămân aici până vineri după-amiază, dar m-am gândit că poate ţi-ar face plăcere să mergem în New York, la teatru, în weekendul ăsta. Vedem şi noi vreo două piese bune. Şi dacă fosta dădacă ar fi de acord să aibă grijă de Jack sâmbătă seara, duminică am putea să mergem la un spectacol de matineu care o să-i placă şi lui. Ce zici?

Era o idee foarte bună cu care am fost de acord.

— O să fac rezervările la Carlyle, i-am spus eu. Apoi am tras adânc aer în piept. Alex, ai spus că simţi că e ceva între noi. Ei bine, chiar este. Trebuie să-ţi spun ceva care ar putea să-ţi schimbe părerea despre mine şi sentimentele pe care mi le porţi. Dacă vrei să pleci, îţi voi respecta decizia.

— Ceil, pentru numele lui Dumnezeu! Nimic nu ar putea alunga iubirea pe care ţi-o port!

— Vom vedea, dar trebuie să-mi asum riscul ăsta. Te iubesc.

Când am pus receptorul în furcă, mâna îmi tremura. Totuşi, ştiam că luasem cea mai bună decizie. Am hotărât să-i spun şi lui Benjamin Fletcher adevărul despre mine. Mă întreb dacă va mai vrea să mă reprezinte după asta. Dacă nu, aveam să găsesc un alt avocat.

Nu ştiam cine o ucisese pe Georgette sau pe grădinar, dar faptul că eu eram Liza Barton cu siguranţă nu era o dovadă suficientă pentru a mă acuza de aceste crime. Am părut suspectă până acum din cauza răspunsurilor mele evazive. Zach Willet era instrumentul eliberării mele.

Acum voi putea să-i spun lui Alex adevărul despre mine, să

vorbesc în numele unei persoane care fusese prea multă vreme nedreptăţită. Îl voi ruga să mă ierte că nu am avut îndeajuns de multă încredere în el pentru a-i spune totul încă de la început, dar în acelaşi timp îi voi cere să mă protejeze aşa cum trebuie să facă orice bărbat cu soţia lui.

— Mami, eşti bucuroasă? mă întrebă Jack, în timp ce-l ştergeam după baie.

— Întotdeauna sunt bucuroasă când sunt cu tine, Jack, am spus eu. Dar cred că încep să mă bucure şi alte lucruri. Apoi i-am spus că Sue o să mai stea puţin cu el pentru că eu trebuia să plec undeva.

Sue veni la opt şi jumătate.

Zach locuia în Chester. Îi căutasem strada pe hartă şi îmi marcasem drumul pe care trebuia să-l urmez până acolo. Locuia într-un cartier de case micuţe, multe dintre ele transformate în locuinţe pentru două familii. Am găsit şi casa lui – la numărul 358 dar a trebuit să merg cu maşina încă vreo două sute de metri până să găsesc un loc de parcare liber. Existau felinare, dar lumina lor era în mare parte ascunsă de crengile copacilor bătrâni ce străjuiau trotuarele. Afară se răcise bine, şi pe stradă nu mai era nimeni.

Zach avusese dreptate în privinţa unui lucru. Puteai să-ţi dai seama care este casa lui după sunetul tobelor care se auzea dinăuntru. Am urcat treptele verandei. M-am trezit în faţa a două uşi, una în centrul faţadei şi una mai într-o parte. Probabil că ultima dădea către apartamentele de la etaj, aşa că am încercat-o pe aceea. Deasupra soneriei, era scris un nume şi am reuşit cu chiu, cu vai să desluşesc litera Z. Am sunat şi am aşteptat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am mai sunat o dată şi am ascultat la uşă, dar nu am putut auzi decât sunetul tobelor. Nu eram sigură că soneria funcţiona.

Nu ştiam ce să fac. Era nouă fix. Mi-am zis că poate plecase să mănânce ceva şi încă nu se întorsese. Am coborât scările verandei, am mers pe trotuar şi m-am uitat în sus. Ferestrele, cel puţin cele care dădeau în faţa casei, erau întunecate. Nu-mi venea să cred că Zach se răzgândise şi renunţase la întâlnirea cu mine. Văzusem că îşi

dorea foarte mult banii aceia. Apoi mi-a trecut prin minte că probabil Ted Cartwright i-a făcut o ofertă mai bună. Dacă aşa stăteau lucrurile, eram dispusă să dublez suma.

Nu-mi convenea să stau acolo, dar nici nu voiam să renunţ la speranţa că Zach va sosi în câteva momente. M-am hotărât să-mi aduc maşina, să o parchez pe stradă, chiar în faţa casei lui Zach şi să îl aştept în ea. Traficul nu era aşa de intens la ora aceea, aşa că nu aveam să-i încurc pe cei care treceau pe-acolo.

Nu ştiu ce m-a făcut să mă întorc şi să mă uit la maşina care era parcată pe trotuar, în faţa intrării casei. L-am văzut pe Zach înăuntru. Geamul din stânga, din dreptul şoferului, era deschis, iar el părea că doarme. Probabil se hotărâse să mă aştepte afară, m-am gândit eu în timp ce mă apropiam de maşină.

— Bună, Zach, am spus. Mă temeam că te-ai răzgândit.

Când am văzut că nu-mi răspunde, l-am atins pe umăr şi el s-a prăbuşit peste volan. Îmi simţeam mâna lipicioasă. Am privit-o. Era plină de sânge. Simţeam că mă prăbuşesc şi m-am agăţat de portieră. Apoi mi-am dat seama că am atins maşina şi am şters repede mânerul portierei cu batista. Am fugit la maşina mea şi am condus până acasă. Pe tot parcursul drumului, am încercat cu disperare să-mi şterg mâna de pantaloni. Nu ştiu la ce m-am gândit în tot timpul ăsta. Ştiam doar că trebuie să scap de acolo.

Când am intrat în casă, Sue se uita la televizor în camera de zi. Era cu spatele la mine, iar pe hol lumina era stinsă.

— Sue, am strigat eu, trebuie să o sun neapărat pe mama. Cobor imediat.

La etaj, m-am repezit în baie, m-am dezbrăcat şi am dat drumul la duş. Mă simţeam de parcă tot corpul îmi fusese scăldat de sângele lui Zach. Mi-am aruncat şi pantalonii în cadă şi am văzut apa înroşindu-se la picioarele mele.

Nu cred că acţionam raţional. Ştiam doar că trebuie să îmi găsesc un alibi. M-am îmbrăcat repede şi am coborât la parter.

— Persoana cu care trebuia să mă întâlnesc nu era acasă, am spus.

Ştiam că Sue îşi dăduse seama că mă schimbasem, dar a fost foarte mulţumită când am plătit-o triplu faţă de cât îi dădeam de obicei. După ce a plecat, mi-am turnat un pahar de whisky şi m-am aşezat la masa din bucătărie, gândindu-mă ce să fac. Zach era mort şi nu ştiam dacă dovezile de care îmi vorbise mai existau sau nu.

N-ar fi trebuit să fug. Ştiam lucrul acesta. Dar Georgette îl recomandase pe Zach tatălui meu pentru lecţii de călărie. Zach îl lăsase pe tata să călărească singur. Dacă se afla că eu sunt Liza Barton? Dacă aş fi chemat poliţia, cum le-aş fi putut explica faptul că descoperisem încă un cadavru, mai ales că era vorba de o persoană care contribuise la moartea tatălui meu?

Am dat pe gât şi ultima picătură de whisky, m-am dus sus, m-am dezbrăcat, m-am băgat în pat şi mi-am dat seama că mă aştepta încă o noapte albă, de griji şi poate chiar de disperare. Ştiind că nu fac cel mai bun lucru, am luat un somnifer. Pe la unsprezece, am auzit telefonul sunând. Era Alex.

— Ceil, probabil că dormeai adânc. Îmi cer scuze că te-am trezit. Voiam să te asigur că, indiferent de ceea ce ai să-mi spui, eu nu-mi voi schimba sentimentele faţă de tine.

Eram foarte adormită, dar în acelaşi timp bucuroasă că îi auzeam vocea, că auzeam acele cuvinte.

— Te cred, am şoptit eu.

Apoi, pe un ton de glumă, Alex spuse:

— Nu mi-ar păsa nici dacă mi-ai spune că eşti Micuţa Lizzie Borden. Noapte bună, iubita mea.

65

Trupul lui Zachary Eugene Willet a fost găsit de un toboşar de şaisprezece ani, Tony „Rap" Corrigan la ora şase dimineaţa, când se pregătea să plece cu bicicleta să împartă ziarele.

— La început, am crezut că bătrânul Zach făcuse o noapte albă şi adormise în maşină, le explicase el agitat lui Jeff MacKingsley şi lui Angelo Ortiz care veniseră la locul crimei, imediat după ce fuseseră anunţaţi de poliţia din Chester. Dar, apoi, am văzut tot sângele acela uscat. Am crezut că o să vomit acolo.

Nimeni din familia Corrigan nu-şi aducea aminte să-l fi văzut pe Zach parcându-şi maşina cu o seară înainte.

— Cred că a venit după lăsarea serii, spuse Sandy Corrigan, mama lui Rap, o femeie slăbuţă, de patruzeci de ani. M-am întors aseară de la serviciu pe la şapte şi un sfert. Lucrez ca asistentă medicală la spitalul din Morristown. Fetele erau cu mine când am ajuns acasă. După ce termină orele, se duc la mama mea, şi de acolo le iau eu în drum spre casă.

Cele trei fetiţe, de zece, unsprezece şi doisprezece ani, stăteau lângă mama lor. La întrebările lui Jeff, ele spuseră că nu văzuseră nimic neobişnuit când se întorseseră acasă cu o seară înainte. Trecuseră pe lângă maşina aceea de teren şi îşi petrecuseră tot restul serii în casă, uitându-se la televizor.

— Ne facem lecţiile cu bunica, îi explică lui Jeff cea de doisprezece ani.

Soţul lui Sandy, Steve, care era pompier, venise de la serviciu pe la zece.

— Am intrat cu maşina direct în garaj şi nu m-am uitat deloc la stradă, explică el. Am avut o zi grea, un incendiu izbucnit într-o casă

care urma să fie demolată. Credem că e opera unor copii. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am patru copii cuminţi. Le spunem mereu să-şi aducă şi prietenii aici. Rap e un toboşar foarte bun. Toată ziua exersează.

— Zach avea de gând să se mute în weekend, spuse Sandy Corrigan. Întotdeauna se plângea de tobele lui Rap şi, oricum, îi spusesem că, atunci când urma să-i expire contractul de închiriere, noi nu aveam de gând să i-l înnoim. Avem nevoie de spaţiu. Casa asta a fost a soacrei mele. Noi ne-am mutat aici după moartea ei. Îmi cam pare rău de Zach. Era un om aşa de singuratic. Dar, trebuie să vă spun, am fost foarte bucuroasă când ne-a spus că pleacă.

— Înseamnă că nu avea prea mulţi vizitatori, nu-i aşa? întrebă Jeff.

— Nu-l vizita nimeni, niciodată, spuse Sandy Corrigan. Ajungea acasă în jur de şase, şapte seara şi nu ieşea în oraş aproape niciodată. În weekenduri, dacă nu se ducea la clubul de echitaţie, ceea ce se întâmpla mai mereu, stătea la el în apartament, sus. Pentru el, acasă însemna mai curând la club decât aici.

— V-a spus cumva unde urma să se mute?

— Da. Primise vila model a Complexului de Vile Cartwright din Madison..

— Cartwright! exclamă Jeff.

— Da. Ted Cartwright, antreprenorul, el le construieşte.

— Da' ce nu construieşte el? întrebă amărât soţul ei.

— Cred că o vilă dintre acelea trebuie să fie destul de scumpă, spuse Jeff pe un ton neutru, încercând să nu lase să i se vadă entuziasmul. Din nou Cartwright, se gândi el.

— Mai ales dacă e şi mobilată, fu de acord Sandy Corrigan. Zach se lăuda că domnul Cartwright i-o făcuse cadou pentru că el îi salvase viaţa odată.

— Doi tipi de la o firmă de mutări au venit să împacheteze lucrurile lui Zach, domnule MacKingsley, interveni Rap. Le-am dat eu drumul înăuntru, pe la trei. Le-am spus că unul dintre ei ar fi

putut singur să facă toată treaba în mai puţin de o oră. N-au stat prea mult şi au ieşit numai cu două cutii care nu cântăreau prea mult.

— Ţi-au lăsat cumva o carte de vizită? întrebă Jeff.

— Păi, nu. Adică, aveau uniforme şi veniseră cu un camion. Oricum, de ce ar fi venit cineva să-i împacheteze lucrurile dacă Zach nu ştia de lucrul ăsta?

Jeff şi Angelo se uitară unul la celălalt.

— Poţi să ne spui cum arătau oamenii aceia? întrebă Jeff.

— Unul dintre ei era un tip înalt. Avea ochelari de soare la ochi şi părul blond, cam ciudat. Cred că era vopsit. Era destul de bătrân, cred că avea în jur de cincizeci de ani, chiar peste. Celălalt tip era mai scund, în jur de treizeci de ani. Ca să fiu sincer, nu prea i-am băgat în seamă.

— Înţeleg. Ei bine, dacă îţi mai aminteşti ceva despre ei, te rog să ne suni, o să las cartea mea de vizită mamei tale. Jeff se întoarse către Sandy Corrigan. Aveţi cumva o cheie de rezervă la apartamentul lui Zach, doamnă Corrigan? întrebă el.

— Sigur că da.

— Puteţi să mi-o daţi, vă rog? Vă mulţumesc tuturor pentru cooperare.

Echipa de la departamentul de criminalistică cerceta, pentru prelevarea amprentelor, clanţa uşii apartamentului lui Zach şi butonul soneriei.

— Oh, am găsit una foarte clară aici, comentă Dennis, de la laboratorul de criminalistică. Am mai găsit una parţială pe mânerul portierei. Aceea arată ca şi cum cineva ar fi încercat să o şteargă.

— N-am apucat să-ţi zic, îi spuse Jeff lui Angelo în timp ce răsucea cheia în uşa care dădea dinspre verandă în apartament şi o deschidea. Am vorbit la telefon cu Zach ieri după-amiază, la cinci.

Începură să urce scările, treptele trosnind sub greutatea paşilor lor.

— Cum ţi s-a părut? întrebă Ortiz.

— Cam îngâmfat. Foarte sigur pe el. Când i-am cerut să vină la

procuratură, să schimbăm câteva vorbe, mi-a spus că, de fapt, tocmai se gândea să mă sune şi să fixăm o întâlnire. Zicea că are să-mi spună nişte lucruri foarte interesante, dar că mai întâi trebuia să punem la punct câteva detalii. Era sigur că noi trei putem ajunge la o înţelegere.

— „Noi trei"? întrebă Angelo.

— Da, noi trei – Celia Nolan, Zach şi cu mine.

La capătul scărilor era un hol îngust.

— E genul de casă structurată ca un vagon de tren, comentă Jeff. Toate camerele dau într-un hol. Mai făcură câţiva paşi şi intrară în ceea ce trebuia să fie livingul.

— Ce mizerie! spuse Angelo.

Fotoliile şi canapeaua erau împrăştiate în toate direcţiile. Din tapiţeria uzată fusese scoasă toată umplutura. Covorul fusese rulat şi aruncat într-un colţ. Mărunţişurile de pe rafturi fuseseră îngrămădite pe o pătură.

Într-o tăcere totală, cei doi bărbaţi intrară în dormitor şi în bucătărie. Peste tot era la fel – conţinutul sertarelor şi dulapurilor era împrăştiat pe prosoape sau pe pături, salteaua de pe pat fusese tăiată. În baie, dulăpiorul de medicamente fusese golit în cadă. Plăcile de faianţă fuseseră scoase de pe pereţi şi puse pe podea.

— Se pare că cei care s-au dat drept lucrători la o firmă de mutări, spuse Jeff încet, erau mai degrabă o echipă de demolatori.

Reveniră în dormitor. Într-un colţ, erau aruncate zece sau douăsprezece albume de fotografii. Se vedea clar că din ele fuseseră smulse câteva pagini.

— Cred că primul album de poze a fost vândut în ziua când s-a inventat aparatul de fotografiat, spuse Ortiz. N-am înţeles niciodată obsesia asta cu fotografiile vechi. Când bătrânii mor, generaţia următoare le păstrează fotografiile din motive sentimentale. A treia generaţie păstrează câteva fotografii ale bunicilor lor pentru a dovedi lumii că au strămoşi şi aruncă restul de poze.

— Împreună cu medaliile şi cu toate trofeele care erau atât de

dragi bunicilor lor, îl aprobă Jeff. Mă întreb dacă tipii ăştia au găsit ce căutau.

— Crezi că trebuie să vorbim cu doamna Nolan? întrebă Angelo.

— Se ascunde în spatele avocatului ei, dar poate că va fi de acord să ne răspundă la câteva întrebări în prezenţa lui.

Se opriră din nou în living.

— Puştiul de jos a spus că muncitorii aceia au luat cu ei două cutii. Ce crezi că era în ele?

— Ce-ar putea să lipsească de aici? întrebă Jeff.

— Cine ştie?

— Hârtii, spuse Jeff scurt. Mai vezi vreo scrisoare, vreo factură sau vreo altă bucată de hârtie pe-aici? Cred că, oricine ar fi fost, n-a găsit ce căuta. Probabil căuta o chitanţă de la vreo căsuţă poştală sau de la vreo casetă de valori de la bancă.

— Ce zici de aranjamentul ăsta? întrebă Ortiz, ridicând de jos o ramă spartă. Cred că în rama asta era oglinda de deasupra canapelei, şi Zach a scos oglinda şi a făcut monstruozitatea aceasta. În centrul ramei era o caricatură mare a lui Zach Willet, înconjurată de o grămadă de poze inscripţionate, care fuseseră lipite cu bandă adezivă. Ortiz citi ce era scris sub caricatură: „Lui Zach, la aniversarea a douăzeci şi cinci de ani petrecuţi la Washington Valley". Cred că toată lumea i-a dat câte o poză pe care a scris câte o felicitare. Pun pariu că i-au cântat şi „La mulţi ani" bietului om.

— Hai să o luăm cu noi, spuse Jeff. Poate găsim ceva interesant în ea. Şi acum, având în vedere că abia a trecut de opt, cred că nu e prea devreme să-i facem o scurtă vizită doamnei Nolan.

Sau mai bine spus Lizei Barton, se corectă el în gând.

66

— Mami, pot să stau acasă cu tine astăzi? mă întrebă Jack.

Rugămintea lui era atât de neobişnuită încât m-a luat prin surprindere. Dar am reuşit să găsesc repede o explicaţie.

— Văd că ai plâns, spuse el calm.

— Nu, Jack, am protestat eu. Numai că nu prea am dormit bine azi-noapte şi am ochii obosiţi.

— Ai plâns, spuse el simplu.

— Facem pariu? Am vrut să par că vreau să jucăm un joc. Jack iubea jocurile.

— Ce fel de pariu? mă întrebă el.

— Uite cum facem. După ce te las la şcoală, mă întorc şi trag un pui de somn, şi dacă ochii mei vor fi frumoşi şi strălucitori atunci când vin să te iau, o să-mi datorezi o sută de trilioane de dolari.

— Şi dacă nu sunt frumoşi şi strălucitori, atunci tu îmi vei datora o sută de trilioane de dolari, începu Jack să râdă. De obicei, ne onoram astfel de pariuri cu un cornet de îngheţată şi un bilet la film.

O dată stabilită miza pariului, Jack a fost de acord să se ducă la şcoală. Am reuşit să ajung înapoi acasă înainte să izbucnesc din nou în plâns. Mă simţeam prinsă în capcană şi lipsită de orice speranţă. Din câte puteam să-mi dau seama, Zach spusese şi altor persoane că urma să se întâlnească cu mine. Cum puteam eu să explic că el deţinea dovada că Ted Cartwright îl omorâse pe tata? Şi unde erau acum acele dovezi? Oricum, ei credeau că eu îi ucisesem pe Georgette Grove şi pe grădinarul acela. L-am atins pe Zach. Poate că amprentele mele rămăseseră pe maşină.

Eram moartă de oboseală şi m-am gândit că ar fi mai bine să fac ceea ce îi promisesem lui Jack, să încerc să trag un pui de somn. În

timp ce urcam la etaj, am auzit soneria de la uşă. Mâna mi-a înţepenit pe balustradă. Instinctul îmi spunea să continuu să urc, dar, când soneria a sunat din nou, am început să cobor. Eram sigură că e cineva de la procuratură. Tot ce trebuia să le spun era că nu răspund la nicio întrebare decât în prezenţa avocatului meu, mi-am amintit eu.

Când am deschis uşa, am fost foarte uşurată să constat că nu venise şi detectivul Walsh. Procurorul Jeff MacKingsley stătea pe verandă împreună cu detectivul acela mai tinerel, cu părul negru, care fusese foarte politicos cu mine.

Îmi lăsasem ochelarii de soare în bucătărie, aşa că puteam să-mi imaginez ce era în mintea lor când mi-au văzut ochii roşii şi umflaţi. Pentru o secundă, cred că nici nu mi-a păsat. Obosisem să tot alerg, să mă tot ascund, să mă tot lupt. Mă întrebam dacă nu cumva veniseră să mă aresteze.

— Doamnă Nolan, ştiu că v-aţi angajat un avocat şi vă asigur că nu vă voi pune nicio întrebare despre crimele ale căror victime au fost Georgette Grove şi Charley Hatch, spuse Jeff MacKingsley. Dar cred că dumneavoastră ştiţi câte ceva despre o altă crimă, care tocmai a avut loc. Ştiu că aţi luat lecţii de călărie cu Zach Willet. Zach a fost găsit împuşcat în dimineaţa aceasta.

N-am spus nimic. Nu mai puteam să mă prefac surprinsă. I-am lăsat să creadă că tăcerea mea era semnul exterior al stării de şoc, asta dacă nu credeau că însemna că îmi spuseseră ceva ce ştiam.

MacKingsley aştepta un răspuns de la mine, şi când a văzut că nu-l primeşte, a continuat:

— Ştim că ieri după-amiază aţi avut o lecţie de călărie cu Zach. V-a spus, cumva, dacă avea de gând să se întâlnească cu cineva? Ne interesează orice vă puteţi aminti, orice amănunt se poate dovedi foarte important pentru noi.

— Dacă avea de gând să se întâlnească cu cineva? am repetat eu, auzindu-mi vocea devenind aproape isterică. Mi-am pus mâna peste gură. Am angajat un avocat, am reuşit eu să spun cu o voce ceva mai

calmă. Nu vă voi spune nimic decât în prezenţa lui.

— Înţeleg. Doamnă Nolan, încă o simplă întrebare. Fotografia aceea pe care aţi găsit-o pe stâlpul din grajd, aţi arătat-o şi soţului dumneavoastră?

Mi-am amintit cum am găsit fotografia în grajd, cum am ascuns-o în compartimentul secret al biroului meu, apoi cum Jack i-a spus lui Alex despre ea şi cum Alex s-a supărat că eu nu aveam de gând să i-o arăt. Fotografia aceea era unul dintre lucrurile care adânceau prăpastia dintre mine şi Alex.

Cel puţin la această întrebare a lui MacKingsley puteam să răspund fără frică:

— Soţul meu deja plecase la serviciu când am găsit fotografia aceea. S-a întors acasă tocmai când v-o dădeam dumneavoastră. Nu, domnule MacKingsley, el nu a apucat să o vadă.

Procurorul dădu din cap şi îmi mulţumi, dar apoi, în timp ce se întorcea să plece, îmi spuse, pe un ton care suna ciudat de binevoitor:

— Celia, cred că totul începe să se clarifice. Cred că o să fie foarte bine pentru tine.

67

Jeff MacKingsley rămase tăcut pe tot parcursul drumului spre birou, şi Ortiz fu îndeajuns de inteligent să-l lase în pace. Era destul de clar pentru Angelo că şeful lui era foarte îngândurat şi ştia şi motivul. Celia Nolan părea că e în pragul unei crize de nervi.

Cei de la departamentul de criminalistică îi aşteptau la birou.

— Avem nişte amprente foarte bune pentru tine, Jeff, spuse foarte satisfăcut Dennis, expertul în amprente de la laboratorul de criminalistică. Avem una de la degetul arătător pe care am prelevat-o de pe butonul soneriei şi una de la degetul mare, luată de pe mânerul portierei.

— În apartamentul lui Zach aţi găsit vreuna? întrebă Jeff.

— O grămadă, dar numai de-ale lui Zach. Atât. Am înţeles că pe acolo au trecut şi doi tipi de la o firmă de mutări. Au făcut o dezordine teribilă. Ciudat – cred că purtau mănuşi.

— Când spui ciudat, vrei să spui neobişnuit? vru să fie sigur Jeff.

— Ştii că asta vreau să zic, şefu'. Ai văzut vreodată vreun muncitor care cară mobile purtând mănuşi?

— Dennis, am două seturi de amprente pe care aş vrea să le verifici, spuse Jeff. Ezită, apoi adăugă pe un ton hotărât: Şi confruntă-le cu acelea pe care le-ai prelevat de pe soneria şi de pe portiera maşinii lui Zach.

În sufletul lui Jeff se ducea o bătălie aprigă. Dacă amprentele Lizei Barton, cele pe care Clyde le păstrase, se dovedeau a fi aceleaşi cu cele de pe fotografia din grajd, acest lucru era dovada de necontestat că Celia Nolan era Liza Barton. Şi dacă acele amprente se potriveau şi cu cele prelevate de Dennis de pe soneria şi maşina lui Zach Willet, aveau dovada că Celia se aflase la locul crimei când Zach

Willet fusese ucis.

Amprentele prelevate pe vremea când Liza era minoră erau ilegale acum, ceea ce însemna că nu puteau fi folosite la tribunal. Dar acest lucru nu contează, îşi spuse el încăpăţânat. Nu cred că Celia Nolan are vreo legătură cu moartea lui Zach Willet.

Dennis se întoarse într-o jumătate de oră.

— Se potrivesc, domnule procuror, spuse el. Cele trei seturi de amprente aparţin aceleiaşi persoane.

— Mulţumesc, Dennis.

Jeff rămase tăcut aproape douăzeci de minute, jucându-se cu un creion în timp ce se gândea la avantajele şi dezavantajele deciziei pe care se chinuia să o ia. Apoi, cu un gest hotărât, rupse creionul în două, răspândind aşchii prin tot biroul.

Se întinse spre telefon şi, fără să mai apeleze la Anna, sună la informaţii şi ceru numărul de telefon al lui Benjamin Fletcher, avocat.

68

Jimmy Franklin se angajase de curând ca detectiv şi, neoficial, se afla sub îndrumarea bunului său prieten Angelo Ortiz. Joi dimineaţa, la indicaţiile lui Angelo, având la îndemână telefonul mobil prevăzut cu cameră, se opri la Agenţia Imobiliară Grove pentru a se interesa, chipurile, de o casă micuţă în zona oraşului Mendham.

Jimmy avea douăzeci şi şase de ani, dar, ca şi lui Angelo, aspectul său de băieţel îi dădea un aer foarte atrăgător. Robin îi spuse, cu amabilitate, că în Mendham erau foarte puţine case mici disponibile, dar existau câteva oferte în oraşele învecinate.

În timp ce ea marca pentru el paginile din dosarul destul de hărtănit care conţinea toate ofertele de vânzare, Jimmy pretindea că vorbeşte la telefon. De fapt, îi făcea poze, de aproape, lui Robin. După ce se uită peste ofertele despre care ea credea că îl pot interesa, se întoarse repede la birou şi descărcă pozele în calculator.

Cu o seară înainte reuşise să facă rost de o poză a lui Charley Hatch de la Lena, fosta lui soţie. Era o fotografie în care, după cum îi spusese şi ea, Charley nu arăta foarte bine.

Mări câteva fotografii de-ale lui Robin, la fel cum făcuse şi cu cea în care Charley nu arăta foarte bine, le printă şi le luă cu el. Apoi se urcă în maşină şi merse până în Manhattan. Parcă pe West 56th Street, în apropierea restaurantului lui Patsy.

Când ajunse acolo, era deja douăsprezece fără un sfert. Mireasma de sos de roşii se împletea cu aroma usturoiului, aducându-i aminte lui Jimmy că de dimineaţă nu mâncase decât un covrig cu obişnuita ceaşcă de cafea, şi asta se întâmplase pe la ora şase.

Dar serviciul mai întâi, se gândi el şi se aşeză pe un scaun de la

bar. Restaurantul nu începuse încă să se umple cu lumea care venea aici pentru prânz, iar la bar se afla un singur client care îşi sorbea berea, aşezat pe un scaun, la colţ. Jeff scoase fotografiile şi le puse pe bar.

— Un suc de afine, comandă el, în timp ce-i arăta barmanului legitimaţia şi insigna. Îi cunoşti pe vreunul dintre oamenii aceştia? îl întrebă el.

Barmanul studie fotografiile.

— Persoanele îmi par cunoscute, mai ales femeia. S-ar putea să fi stat pe-aici, pe la bar, aşteptând să li se elibereze masa. Dar nu pot să fiu sigur.

Jimmy avu mai mult noroc cu şeful de sală, care o recunoscu din prima pe Robin.

— Ea mai vine din când în când pe aici. S-ar putea să fi fost şi cu tipul acela. Cred că a venit o singură dată cu el, dar, de obicei, venea cu altcineva. Lăsaţi-mă să-i întreb şi pe chelneri.

Jimmy îl privi pe şeful de sală cum mergea de la un chelner la altul. Apoi dispăru sus, în sala de la etaj, iar când se întoarse era urmat de un chelner şi avea pe faţă expresia satisfăcută a unui om care şi-a îndeplinit misiunea.

— Dominick vă va spune mai multe, zise el. Lucrează de patruzeci de ani aici şi jur că niciodată nu uită figura unui client.

Dominick ţinea în mână fotografiile.

— Ea vine aici uneori. E frumuşică. E tipul de femeie pe care o remarci imediat, ştiţi, aşa, un pic sexy. Pe tipul acela nu l-am văzut decât o dată. Acum vreo două săptămâni, să zic cu puţin timp înainte de Ziua Muncii. Îmi amintesc chestia asta pentru că era ziua lui. Ea a comandat o porţie de plăcintă cu brânză şi a pus nişte lumînări pe ea. Apoi i-a dat un plic. Am văzut că erau bani frumoşi în el. Tipul i-a numărat chiar la masă. În plic erau douăzeci de hârtii de o sută de dolari,

— Frumos cadou de ziua lui, fu Jimmy de acord.

— Tipul era ceva de groază. I-a numărat cu voce tare! O sută,

două sute, trei sute şi aşa mai departe. Când a ajuns la două mii, i-a băgat în buzunar.

— I-a dat cumva şi o felicitare? întrebă Jimmy.

— Cine mai are nevoie de o felicitare când primeşte atâţia bani?

— Mă întreb dacă toţi banii aceia erau doar un cadou de ziua lui sau ea avea o problemă şi-l plătea pe el să o rezolve. Spuneai că, de obicei, vine aici însoţită de un alt bărbat. Ştii cumva cum îl cheamă?

— Nu.

— Dar mi-l poţi descrie?

— Sigur.

Jimmy scoase carneţelul şi începu să noteze descrierea celuilalt partener al lui Robin Carpenter. Apoi, extrem de satisfăcut de felul în care decursese dimineaţa, decise că ar fi în interesul serviciului dacă ar comanda şi o porţie de paste à la Patsy.

69

Paul Walsh luase destul de în serios ameninţarea cu retrogradarea primită de la şeful lui şi acceptase fără să protesteze sarcina de a verifica veridicitatea declaraţiei proprietarei casei în care locuia Zach, conform căreia acesta urma să se mute în vila pe care i-o făcuse cadou Ted Cartwright.

Joi dimineaţa, la nouă şi jumătate, Paul vorbea deja cu Amy Stack, care îi povesti cu detalii cum Zach Willet avusese tupeul să-i joace o farsă ei şi domnului Cartwright.

— A fost foarte convingător când mi-a spus că domnul Cartwright i-a făcut cadou vila aceea model. Mă simt atât de prost că l-am crezut!

— Ce a zis domnul Cartwright când i-aţi spus că Zach a venit şi v-a cerut vila aceea?

— La început nu m-a crezut, dar apoi m-am temut că o să explodeze. Atât de furios era! Dar după aceea a început să râdă şi mi-a explicat că totul era rezultatul unui pariu pe care îl făcuseră ei în glumă, şi că Zach se purta de parcă pariul acela fusese adevărat.

— Pariu sau nu, aţi avut vreun moment impresia că domnul Cartwright intenţiona cu adevărat să-i dăruiască acea casă lui Zach? întrebă Walsh.

— Chiar dacă i-a salvat viaţa domnului Cartwright cu ani în urmă, Zach Willet nu avea nicio şansă să locuiască în casa aceea, spuse Amy cu tonul unei persoane care depune un jurământ.

— Domnul Cartwright a stat ieri toată ziua la birou?

— Nu, a trecut doar pe aici între nouă şi zece, dar a stat foarte puţin. Spunea că se va întoarce pe la patru, să se întâlnească cu un antreprenor, dar cred că până la urmă s-a răzgândit.

— Are tot dreptul să facă aşa ceva, spuse Walsh, uşor ironic. Vă mulţumesc, domnişoară Stack. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Vestea morţii lui Zach ajunsese şi la clubul de echitaţie din Washington Valley. Faptul că fusese împuşcat li se părea de neimaginat oamenilor care lucrau la grajduri.

— Nu ar fi fost în stare să facă rău nici unei muşte, protestase un bătrânel sfrijit, care răspundea la numele de Alonzo, când Paul Walsh îl întrebase dacă Zach Willet avea vreun duşman. Zach îşi vedea de treaba lui. De cincizeci de ani, de când îl cunosc eu, nu s-a certat cu nimeni.

— Ştii cumva dacă, dintr-un motiv sau altul, îl ura cineva?

Nimeni nu reuşi să-şi amintească nimic de genul acesta, până când Alonzo îşi aduse aminte că Manny Pagan spusese ceva despre o ceartă care avusese loc ieri între Zach şi Ted Cartwright.

— Manny e în ţarc, exersează cu un cal. Îl aduc eu aici, se oferi Alonzo.

Manny Pagan veni la grajduri împreună cu calul cu care exersa.

— Domnul Cartwright chiar a ţipat la mine. În viaţa mea n-am văzut pe cineva mai furios. I-am arătat masa unde mânca Zach şi l-am văzut pe Cartwright repezindu-se practic spre el. De aici, am putut vedea că el şi Zach au început să se certe. Câteva minute mai târziu, când a trecut pe lângă nune înapoi spre maşină, pot să jur că scotea fum pe urechi.

— Asta se întâmpla ieri, în jurul prânzului?

— Da.

Paul Walsh aflase tot ceea ce dorise să afle şi acum era nerăbdător să plece de acolo. Era alergic la cai şi simţea deja că ochii începuseră să-i lăcrimeze.

70

— La telefon e Benjamin Fletcher, anunţă Anna prin interfon.

Jeff Maekingsley trase adânc aer în piept şi ridică receptorul.

— Salut, Ben, spuse el cu căldură. Ce mai faci?

— Salut, Jeff. Îmi pare bine să te aud, dar sunt sigur că nu m-ai sunat doar ca să mă întrebi de sănătate, care, în cazul în care chiar te interesează, nu e tocmai bună.

— Bineînţeles că mă interesează cum te simţi, dar, ai dreptate, nu acesta este motivul pentru care te-am sunat. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nu prea mă simt atras de asta, Jeff. Vipera aceea pe care tu o numeşti detectiv, Walsh, a fost cam ocupat în ultima vreme cu intimidarea noii mele cliente.

— Da, mi-am dat şi eu seama de asta, şi îmi pare rău. Îmi cer scuze.

— Am auzit chiar că Walsh face mare tam-tam cum că el crede că noua mea clientă s-a mişcat prea repede, chiar dacă nu ştia că un ucigaş se află prin preajmă. Nu prea îmi face plăcere să aflu aşa ceva.

— Ben, nu te învinovăţesc. Ascultă-mă puţin. Ştii că noua ta clientă, Celia Nolan, e de fapt Liza Barton?

Jeff auzi respiraţia precipitată de la capătul celălalt al firului şi îşi dădu seama că Benjamin Fletcher nu ştia că Liza şi Celia erau una şi aceeaşi persoană.

— Am dovada, spuse el. Amprentele.

— Sper că nu te referi la amprentele din dosarul care i s-a întocmit când era minoră, spuse acid Benjamin Fletcher.

— Ben, acum nu contează de unde le am. Vreau să vorbesc cu Celia. Nu o voi întreba nimic despre crimele care au avut loc

săptămâna trecută, dar vreau să aflu altceva de la ea. Numele Zach Willet îţi spune ceva?

— Sigur. E tipul care îi dădea lecţii de călărie tatălui Lizei. În perioada în care se afla la centrul pentru minori şi nu scotea niciun cuvânt, repeta întruna numele lui. Ce-i cu el?

— Zach a fost împuşcat în maşina sa, seara trecută. Se pare că Celia avea întâlnire cu el. Amprentele ei au fost găsite pe portiera maşinii lui Zach şi pe butonul soneriei de la uşa lui. Nici măcar pentru o secundă nu mi-a trecut prin cap că ea ar avea vreo legătură cu moartea lui Zach, dar am nevoie de ajutorul ei. Trebuie să aflu de ce urma să se întâlnească cu el şi de ce Zach mi-a spus ieri la telefon că s-ar putea să treacă pe la mine împreună cu Celia. O laşi să îmi răspundă la câteva întrebări? Sunt îngrijorat de faptul că şi alte persoane ar putea fi în pericol, inclusiv ea.

— O să vorbesc cu ea şi apoi o să iau o decizie. Bineînţeles, dacă va fi de acord să-ţi răspundă la întrebări, voi fi şi eu prezent la discuţie, şi, dacă la un moment dat voi spune stop, va trebui să te opreşti. O sun chiar acum şi o să revin cu un telefon mai târziu, pe parcursul zilei de azi.

— Te rog, imploră Jeff. Cât de repede poţi. Oriunde şi oricând îi convine, eu voi fi acolo.

— Bine, Jeff, şi vreau să-ţi mai spun un lucru. Ai atâţia oameni în subordine. Ai putea să pui pe cineva să o supravegheze. Asigură-te că nu i se va întâmpla nimic rău doamnei aceleia frumoase.

— N-o să las să se întâmple aşa ceva, spuse Jeff întunecat. Dar trebuie să mă ajuţi să vorbesc cu ea.

71

Jack câştigase pariul. Am fost de acord cu el, ochii îmi erau încă obosiţi, dar i-am spus că asta se întâmpla fiindcă mă durea capul şi nu pentru că eram foarte stresată. În loc să-i dau o sută de trilioane de dolari, l-am dus la cafenea şi i-am cumpărat un cornet de îngheţată ca desert. Am păstrat ochelarii de soare la ochi şi i-am spus lui Jack că din cauza luminii mă durea şi mai tare capul. Oare mă crezuse? Nu ştiu. Mă îndoiesc. E un copil prea deştept şi prea atent.

După asta, am mers cu maşina până în Morristown. Lui Jack îi rămăseseră mici hainele pe care i le cumpărasem anul trecut şi avea nevoie urgentă de câteva bluze şi două-trei perechi de pantaloni. Asemeni celor mai mulţi dintre copii, nu-i prea plăcea să meargă la cumpărături, aşa că m-am limitat la strictul necesar. Ceea ce m-a înspăimântat mai tare a fost faptul că anticipam că, peste puţin timp, nu o să mai fiu lângă Jack. Dacă aveam să fiu arestată, măcar mă asiguram că are hainele necesare.

Când am ajuns acasă, pe robotul telefonic aveam două mesaje. L-am convins pe Jack să-şi ducă hainele sus şi să şi le pună singur în dulap. Ca mai mereu în ultimul timp, îmi era foarte teamă că mesajele care mă aşteptau erau pentru Lizzie Borden, dar amândouă s-au dovedit a fi de la Benjamin Fletcher, care îmi transmitea să-l sun imediat.

O să mă aresteze, m-am gândit eu. Mi-au găsit amprentele. Fletcher avea să-mi spună să mă predau. Am format greşit de două ori numărul de telefon până când am reuşit să vorbesc cu el.

— La telefon Celia Nolan, domnule Fletcher. Am primit mesajele dumneavoastră, am spus eu, încercând să-mi păstrez vocea cât mai calmă.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facă un client e să-i spună avocatului său adevărul, Liza, îmi spuse el.

Liza. Cu excepţia doctorului Moran, în primele zilele ale tratamentului psihiatric, şi a lui Martin în momentele sale de rătăcire, nimeni nu-mi mai spusese Liza de când aveam zece ani. Întotdeauna mi-am imaginat cum o să fie când cineva mă va striga pe neaşteptate pe nume şi va distruge imaginea Celiei pe care o construisem cu atâta migală. Modul deschis în care Fletcher îmi spusese pe nume mă ajută să reduc şocul pe care ştiam că-l voi resimţi.

— Nu ştiam dacă să vă spun sau nu, am zis eu. Încă nu sunt sigură că pot avea încredere în dumneavoastră.

— Poţi să ai încredere în mine, Liza.

— Cum v-aţi dat seama? M-aţi recunoscut ieri?

— Nu pot să spun că mi-am dat seama. Jeff MacKingsley mi-a spus, acum o oră.

— Jeff MacKingsley v-a spus?

— Vrea să vorbească cu tine, Liza. Dar mai întâi trebuie să mă asigur că pot permite lucrul ăsta, că, dacă sunt de acord să vorbeşti cu el, va fi în interesul tău. Nu-ţi face griji, voi fi şi eu acolo cu tine, dar îţi mai spun o dată, sunt foarte îngrijorat. Jeff mi-a spus că a găsit amprentele tale pe portiera maşinii în care a fost descoperit cadavrul şi pe butonul soneriei. Şi, după cum ţi-am spus, ştie că eşti Liza Barton.

— Asta înseamnă că o să fiu arestată? am întrebat eu, abia reuşind să-mi mişc buzele.

— Nu, dacă mă laşi pe mine să mă ocup de problema asta. Este o chestie foarte neobişnuită, dar procurorul mi-a spus că e convins că tu nu ai nimic de-a face cu această crimă. Totuşi, vrea să-l ajuţi să-l găsească pe cel care a comis-o.

Am închis ochii şi am simţii cum tot corpul îmi este invadat de o senzaţie de uşurare. Jeff MacKingsley nu mă considera implicată în uciderea lui Zach! Oare mă va crede când îi voi spune că Zach l-a

văzut pe Ted Cartwright provocând moartea tatălui meu? Dacă da, poate, doar poate, avusese dreptate când îmi spusese că totul va fi bine pentru mine. Mă întreb dacă atunci când mi-a spus asta ştia că sunt Liza Barton.

I-am spus lui Benjamin Fletcher totul despre Zach Willet. I-am povestit despre suspiciunea mea că moartea tatălui meu nu se produsese, de fapt, din cauza unui accident, şi că am început să iau lecţii de călărie cu Zach pentru a reuşi să-l cunosc mai bine. I-am mai spus lui Fletcher că ieri i-am promis lui Zach un milion o sută de mii de dolari dacă avea să se ducă la poliţie şi să dea o declaraţie despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat când tatăl meu a căzut în râpa aceea.

— Şi Zach ce-a spus când a auzit oferta ta, Liza?

— Zach a jurat că Ted Cartwright s-a repezit cu calul lui spre cel al tatălui meu şi l-a împins să o ia pe poteca aceea periculoasă şi apoi l-a speriat trăgând un foc de armă în aer. Zach luase glonţul şi tubul cartuşului şi chiar făcuse fotografii cu glonţul înfipt într-un copac. În toţi aceşti ani, păstrase toate dovezile care trădau vinovăţia lui Cartwright. Mi-a spus ieri că Ted Cartwright l-a ameninţat. De fapt, eram încă împreună cu Zach când a fost sunat pe telefonul mobil. Sunt sigură că era Ted Cartwright, deşi Zach nu a pronunţat numele interlocutorului său. A râs doar şi i-a spus acestuia că nu mai avea nevoie să locuiască în vila lui pentru că primise o ofertă mai bună.

— MacKingsley o să afle nişte lucruri foarte interesante de la tine, Liza. Dar, spune-mi, cum au ajuns amprentele tale pe butonul soneriei şi pe portiera maşinii?

I-am povestit lui Fletcher despre întâlnirea pe care o fixasem cu Zach. I-am spus că nu mi-a răspuns la uşă atunci când am sunat, că l-am văzut apoi zăcând în maşină, că am intrat în panică şi am fugit acasă.

— Mai ştie cineva că ai fost acolo, Liza?

— Nu, nici măcar Alex. Dar ieri după-amiază mi-am sunat consilierul financiar şi i-am cerut să fie pregătit să transfere suma de

bani pe care i-o promisesem lui Zach într-un cont privat. Asta se poate verifica.

— Foarte bine, Liza, spuse Benjamin Fletcher. Când îţi convine să mergi la procuratură?

— Trebuie să o sun pe dădacă, să vină să stea cu copilul. Cred că pe la patru ar fi în regulă. Sau cel puţin pe cât de „în regulă“ putea fi pentru mine să merg la procuratura din Morris County, m-am gândit eu.

— Atunci, rămâne stabilit pentru ora patru, spuse Fletcher. Am închis telefonul şi, de undeva din spatele meu, Jack mă întrebă:

— Mami, o să fii arestată?

72

Cea mai mare parte a investigatorilor din cadrul procuraturii fuseseră transferaţi de la echipele lor şi puşi să lucreze la cazurile celor două crime din Mendham. La ora trei, cei care analizau listingurile telefoanelor lui Hatch, Ted Cartwright, Robin Carpenter şi Henry Paley erau pregătiţi să-i raporteze lui Jeff ce găsiseră.

— În ultimele şase luni, Cartwright a luat legătura cu Zach Willet de şase ori, spuse Liz Reilly, o agentă nouă. Ultimul apel a fost înregistrat ieri după-amiază, la 3:06.

— Probabil că doamna Nolan a auzit apelul acela, comentă Jeff. Cred că în jurul acelei ore tocmai se încheia lecţia ei de călărie cu Zach.

— Cartwright şi Henry Paley au vorbit foarte mult în ultimul timp, raportă Nan Newman, unul dintre agenţii cu state vechi în procuratură, dar de pe telefoanele lui Henry nu a fost niciodată sunat Charley Hatch.

— Cunoaştem faptul că Paley şi Cartwright acţionau împreună pentru a o forţa pe Georgette Grove să vândă terenul de pe Route 24, spuse Jeff. Paley e un ticălos şi încă nu ne-a spus unde era la ora la care a fost ucis Hatch. Trebuie să ştiu unde se afla pentru a-l elimina din cercul de suspecţi în cazul acestor trei crime. I-am cerut să se prezinte aici, însoţit de avocatul său. O să vină la ora cinci, iar apoi, la şase, îl aştept pe Ted Cartwright, de asemenea împreună cu avocatul său. Ştim că Robin Carpenter minte, continuă el. A minţit în legătură cu întâlnirea pe care a avut-o cu fratele ei la restaurantul lui Patsy. Cartela lui de trecere a podului arată că a intrat în New York la ora şase şi patruzeci de minute în seara aceea, ceea ce coincide cu cele declarate de fosta lui soţie detectivului Ortiz. În restaurantul lui

Patsy, Robin a fost văzută dându-i lui Hatch două mii de dolari, care, după părerea mea, este un cadou de aniversare cam generos, asta dacă banii nu reprezentau, de fapt, plata pentru un anume favor pe care el urma să i-l facă. Carpenter nu l-a mai sunat pe Hatch de vinerea trecută. Probabil că s-a folosit de o cartelă telefonică preplătită pentru a lua legătura cu el. Cred că i-a spus şi lui să-şi cumpere una, pentru că femeia al cărei gazon îl tundea în ziua când a fost omorât a declarat că Hatch avea două telefoane mobile. Părerea mea e că unul era telefonul lui obişnuit şi celălalt era neînregistrat. De asemenea, mai cred că atunci când a răspuns la telefon şi-a dat întâlnire cu cineva la capătul curţii, lângă gardul viu. Bineînţeles, nu putem fi siguri că Robin a fost cea care l-a sunat, dar pariez că Charley Hatch avea sentinţa semnată din momentul în care persoana care l-a angajat a aflat că blugii, adidaşii şi sculpturile lui au fost confiscate. Charley nu era genul de om care să reziste la un interogatoriu mai serios.

Echipa de investigatori asculta în linişte, urmărind firul deducţiei lui Jeff, sperând că vor putea şi ei să intervină cu ceva care să contribuie la analiza pe care el o făcea evenimentelor ce precedaseră celor două crime.

— Ted Cartwright o ura pe Georgette Grove şi îşi dorea proprietăţile ei, acest lucru reprezentând motivele pentru care putea să o ucidă, continuă Jeff. Ştim că a lucrat la un moment dat cu Robin Carpenter şi că au avut şi o relaţie amoroasă, poate încă mai au o astfel de relaţie. Există posibilitatea ca Zach Willet să-l fi şantajat pe Ted în toţi aceşti ani care au trecut de când a murit Will Barton. O să aflăm mai multe după ce vorbesc cu doamna Nolan. Sunt de părere că, dacă avem puţin noroc, putem să rezolvăm cazurile astea în următoarele zile, le spuse el subordonaţilor lui şi apoi îl văzu pe Mort Shelley deschizând uşa biroului. Schimbară o privire, iar Shelley îi răspunse la întrebarea nerostită.

— E acolo unde a spus că o să fie. L-am reperat.

— Vezi să nu-l pierzi, spuse Jeff încet.

73

Aceasta era clădirea tribunalului unde avusese loc procesul meu. În timp ce mergeam pe coridoarele lui mi-am adus aminte de zilele acelea teribile. Mi-am amintit privirea pătrunzătoare a judecătorului, faptul că îmi era frică de avocatul meu, că nu îmi inspira încredere şi că totuşi eram obligată să stau lângă el. Îmi aduc aminte cum ascultam depoziţiile martorilor, conform cărora intenţionasem să-mi omor mama. Îmi amintesc cum încercam mereu să stau dreaptă pentru că mama mereu îmi spunea să nu mă cocoşez. Pentru mine era chiar o problemă, pentru că eram foarte înaltă, chiar şi la vârsta aceea.

Benjamin Fletcher mă aştepta în faţa uşii de la intrarea în biroul procurorului. Era mai bine îmbrăcat decât în ziua când îl vizitasem la birou. Cămaşa lui albă era convenabil de proaspătă, costumul bleumarin îndeajuns de călcat, cravata aranjată la locul ei. Când am intrat, mi-a luat mâna şi mi-a ţinut-o pentru câteva momente.

— Aş putea spune că îi datorez scuze unei fetiţe de zece ani, spuse el. Am reuşit să o scap de pedeapsă pe copila aceea, dar admit că am crezut versiunea lui Cartwright despre ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Ştiu că aşa aţi făcut, am spus eu, dar mai important este că m-aţi scăpat.

— Verdictul a fost „nevinovată“, continuă el, dar el s-a bazat pe posibilitatea unei greşeli. Cei mai mulţi dintre oameni, inclusiv judecătorul, inclusiv eu, au intuit că, probabil, eşti vinovată. După ce terminăm şi cu toată tevatura asta, o să am grijă ca toată lumea să înţeleagă calvarul prin care ai trecut şi să ştie că nu ai fost decât o victimă nevinovată.

Am simţit că ochii mi se luminează şi cred că şi Fletcher a observat.

— Fără plată, adăugă el, şi numai eu ştiu cât mă doare sufletul când rostesc aceste vorbe.

Am râs, ceea ce urmărise şi el. Brusc, m-am simţit foarte confortabil, sigură că acest septuagenar voinic va avea grijă de mine.

— Sunt Anna Maloy, secretara domnului MacKingsley. Vreţi să mă urmaţi, vă rog?

Femeia părea să aibă înjur de şaizeci de ani, avea figura unei femei de treabă şi un pas vioi. În timp ce o urmam pe coridor, am bănuit că era genul acela de secretară mămoasă care crede întotdeauna că ştie ea mai bine ce-i trebuie şefului.

Biroul de pe colţ al lui Jeff MacKingsley era spaţios şi agreabil. Din primul moment, l-am plăcut instinctiv pe omul acesta, chiar dacă uram să-l văd apărând neanunţat la uşa mea. Acum se ridică de la birou şi veni să ne întâmpine. Mă machiasem cât putusem de bine, ca să nu mi se observe ochii umflaţi, dar nu cred că reuşisem să-l păcălesc prea mult.

Cu Benjamin Fletcher alături, care, asemenea unui leu bătrân, aştepta să se repeadă la primul semn de pericol, i-am povestit totul lui Jeff, tot ce ştiam despre Zach. I-am spus că, acum douăzeci şi patru de ani, nu eram decât o copilă în detenţie la centrul pentru minori şi că numele lui îmi provoca o criză de durere şi jale. I-am mai spus că abia în ultimele două săptămâni am reuşit să-mi amintesc ultimele cuvinte ale mamei mele: „Mi-ai spus atunci când erai beat. L-ai omorât pe soţul meu. Mi-ai spus că Zach te-a văzut."

— De aceea l-a dat mama afară din casă, i-am spus eu lui Jeff. În încăpere mai erau detectivul Ortiz şi o stenodactilografă, dar nu i-am băgat în seamă. Voiam ca acest om, care jurase să protejeze siguranţa cetăţenilor din district, să înţeleagă că mama avea toate motivele să se teamă de Ted Cartwright.

M-a lăsat să vorbesc fără să mă întrerupă aproape deloc. Cred că, în felul meu, răspundeam la toate întrebările pe care ar fi vrut să mi

le pună. Când am început să descriu cum m-am dus acasă la Zach, cum am apăsat butonul soneriei şi cum l-am văzut după aceea în maşină, mi-a cerut câteva detalii suplimentare.

După ce am terminat, i-am aruncat o privire lui Benjamin Fletcher şi, ştiind că nu îi va conveni ce urma să spun, am zis:

— Domnule MacKingsley, vreau să-mi puneţi orice întrebare doriţi despre Georgette Grove şi Charley Hatch. Cred că acum vă puteţi da seama de ce am ajuns acasă atât de repede de la vila de pe Holland Road. Cunoşteam drumul acela încă din copilărie. Bunica mea a locuit în apropierea casei aceleia.

— Aşteaptă puţin, mă întrerupse Benjamin Fletcher. Am convenit să nu vorbim despre aceste două cazuri.

— Trebuie, am spus eu. Oricum, o să se afle că sunt Liza Barton. M-am uitat la MacKingsley. Ştie vreun reporter despre asta?

— Ca să vă spun drept, chiar un reporter, Dru Perry, ne-a dezvăluit acest lucru, admise Jeff. Probabil că la un moment dat va trebui să vorbiţi cu ea. Cred că vă veţi înţelege foarte bine. Apoi, adăugă: Soţul dumneavoastră ştie că sunteţi Liza Barton?

— Nu, nu ştie, am spus eu. Ştiu că a fost o mare greşeală din partea mea, dar i-am promis primului meu soţ, tatăl lui Jack, că nu-mi voi dezvălui trecutul în faţa nimănui. Bineînţeles, acum o să-i spun lui Alex şi nu pot decât să sper că relaţia noastră va supravieţui.

În următoarele patruzeci de minute, am răspuns la toate întrebările procurorului despre scurta mea întâlnire cu Georgette Grove şi despre faptul că nu ştiam absolut nimic despre Charley Hatch. L-am povestit chiar şi despre telefoanele destinate Micuţei Lizzie şi despre mesajele pe care le-am primit.

La cinci fără zece, m-am ridicat în picioare.

— Dacă nu mai aveţi alte întrebări, trebuie să plec, am spus eu. Băieţelul meu devine foarte neliniştit atunci când lipsesc de lângă el prea mult timp. Dacă mai apar şi alte întrebări, vă rog să-mi daţi un telefon. Voi fi bucuroasă să vă răspund la ele.

Jeff MacKingsley, detectivul Ortiz şi Benjamin Fletcher s-au ridicat şi ei. Nu ştiu de ce, dar am avut senzaţia că cei trei roiau în jurul meu de parcă aş fi avut nevoie de protecţie. Fletcher şi cu mine ne-am luat la revedere de la cei doi bărbaţi şi am părăsit încăperea. La biroul secretarei lui Jeff şedea o femeie cu părul cărunt şi mi-am amintit că o mai văzusem la noi acasă în ziua în care avuseseră loc actele de vandalism. Era unul dintre reporterii care invadaseră locul.

Era cu spatele la mine şi am putut auzi ce spunea:

— I-am spus lui Jeff despre Celia Nolan pentru că am crezut că e de datoria mea să îl avertizez în privinţa ei. Şi în loc de mulţumiri mi-am pierdut exclusivitatea. *New York Post* dezvăluie toată povestea în pagina trei. Probabil că titlul de pe prima pagină va fi „Întoarcerea Micuţei Lizzie“ şi practic o vor acuza de comiterea celor trei crime.

Nu ştiu cum am reuşit să ajung până la maşină. Nu ştiu cum am reuşit să rămân calmă când mi-am luat la revedere de la Benjamin Fletcher. Nu ştiu cum am ajuns acasă. Am plătit-o pe Sue, i-am mulţumit şi am refuzat când s-a oferit să ne pregătească cina. Făcuse această ofertă pentru că, după cum a spus şi ea, arătam foarte palidă. Sunt sigură că avea dreptate.

Jack părea lipsit de vlagă. Cred că prinsese o răceală sau poate se îmbolnăvise din cauza problemelor mele, din cauză că mă văzuse atât de supărată. Am comandat o pizza prin telefon, şi, înainte să ne fie adusă, ne-am îmbrăcat amândoi în pijamale, iar eu mi-am pus pe deasupra un halat.

M-am decis să mă culc imediat ce aveam să-l bag pe Jack în pat. Tot ce voiam era să dorm, şi să dorm, şi iar să dorm. Am primit câteva telefoane. Primul, de la domnul Fletcher, apoi m-a sunat Jeff MacKingsley. Nu le-am răspuns nici unuia dintre ei şi amândoi mi-au lăsat mesaje pe robot, mesaje în care îşi exprimau îngrijorarea şi regretul pentru starea în care mă aflam.

Bineînţeles că sunt supărată, m-am gândit eu. Mâine voi putea vedea în ziar articolul „Reîntoarcerea Micuţei Lizzie“. De azi înainte

nu voi mai putea scăpa de porecla aceasta, indiferent cât de departe voi fugi şi indiferent unde mă voi ascunde.

Jack şi cu mine am mâncat câte două felii de pizza. În mod clar Jack prinsese un virus, ceva. L-am dus sus pe la opt.

— Mami, vreau să dorm cu tine, mi-a spus el temător.

N-aveam nimic împotrivă. Am încuiat uşa şi am armat alarma. Apoi l-am sunat pe Alex pe mobil. Nu a răspuns, dar mă aşteptam la asta. Parcă zicea ceva de o întâlnire de afaceri la cină. I-am lăsat un mesaj în care i-am spus că îmi voi închide telefonul pentru că voiam să mă culc devreme şi l-am rugat să mă sune la ora şase de dimineaţă, ora din Chicago. I-am zis că aveam să-i spun ceva foarte important.

Am luat un somnifer, m-am întins în pat şi, cu Jack cuibărit în braţele mele, am adormit foarte repede.

Nu ştiu cât am dormit, dar afară era întuneric beznă când am simţit că îmi ridică cineva capul şi am auzit o voce şoptită spunându-mi:

— Bea asta, Liza!

Am încercat să-mi încleştez buzele, dar o mână puternică m-a forţat să le deschid şi m-am trezit bând un lichid amărui, în care am simţit gustul somniferelor pisate.

Parcă la foarte mare depărtare, l-am auzit pe Jack plângând ca şi cum o persoană l-ar fi luat de lângă mine.

74

— Dru, vestea nu s-a răspândit din biroul acesta, se răsti Jeff, pierzându-şi până la urmă răbdarea cu reporterul din faţa lui. Văd că ai uitat că şi Clyde Earley, printre alţii, ştie că Celia Nolan este Liza Barton. Nu ştim câte alte persoane au recunoscut-o sau au aflat cine este cu adevărat. Sincer, cred că persoana care a pus la cale actele de vandalism de la casa de pe Old Mill Lane cunoştea foarte bine adevărata identitate a Celiei Nolan. Cei de la *New York Post* o să publice vechea poveste şi o să încerce să o lege cumva de cele trei crime care au avut loc în ultima vreme, dar sunt pe o pistă total greşită. Stai pe-aici şi voi putea să-ţi spun adevărata poveste şi, astfel, vei scrie un articol cu adevărat senzaţional.

— Jeff, eşti cinstit cu mine? Furia lui Dru începuse să scadă, tensiunea din priviri îi dispăruse şi buzele nu-i mai erau atât de încordate.

— Nu cred că s-a întâmplat vreodată să nu fiu cinstit cu tine, replică Jeff supărat şi, în acelaşi timp, plin de înţelegere.

— Îmi sugerezi să mai aştept?

— Vreau să spun că în curând vei putea scrie un articol foarte bun pe tema asta.

Stăteau amândoi în cadrul uşii biroului lui Jeff. Jeff ieşise imediat ce auzise vocea supărată a lui Dru.

Anna veni spre ei.

— Habar n-ai ce i-ai făcut bietei femei, Dru! se răsti ea. Ar fi trebuit să vezi ce figură a făcut când te-a auzit ţipând despre „Reîntoarcerea Micuţei Lizzie“! Biata de ea, locuieşte în „Casa Micuţei Lizzie“! Era distrusă!

— Te referi la Celia Nolan? întrebă Dru.

— A trecut chiar prin spatele tău când a plecat, spuse Anna. Era cu avocatul ei, domnul Fletcher.

— Ce, Liza, adică Celia, s-a întors la el? El e avocatul ei? Dru îşi dădu seama prea târziu că Jeff nu-i spusese Annei cine era, de fapt, Celia. Jeff, o să rămân prin preajmă, adăugă ea, pe un ton în care se simţea părerea de rău.

— Trebuie să vină Henry Paley cu avocatul lui, îi spuse Jeff Annei. E ora cinci. Poţi să te duci acasă.

— Nici gând, îi spuse Anna. Jeff, Celia Nolan e de fapt Liza Barton?

Privirea pe care i-o aruncă Jeff o făcu să-şi înghită următoarea întrebare.

— O să-i spun domnului Paley să intre când ajunge aici, spuse ea. Şi indiferent dacă tu apreciezi sau nu chestia asta, eu *chiar* ştiu când ceva este cu adevărat confidenţial.

— Nu ştiam că există vreo diferenţă între „confidenţial" şi „cu adevărat confidenţial", spuse Jeff.

— Oh, dar este, chiar una importantă, îl asigură Anna pe un ton plin de răceală. Uite, nu-i acela domnul Paley, cel care vine încoace?

— Ba da, el este, spuse Jeff. Şi cel din spatele lui este avocatul său. Trimite-i înăuntru.

Henry Paley citi o declaraţie pe care în mod evident o pregătise împreună cu avocatul său.

Fusese partenerul de afaceri al lui Georgette Grove timp de mai bine de douăzeci de ani. Chiar dacă nu era de acord cu Georgette în privinţa proprietăţii comune asupra terenului de pe Route 24 şi chiar dacă existau divergenţe şi în ceea ce priveşte decizia lui de a se retrage din afacere, rămăseseră buni prieteni.

— Pentru mine a fost o mare dezamăgire când mi-am dat seama că Georgette îmi umblase prin birou şi-mi luase dosarul care cuprindea amănuntele înţelegerilor mele cu Ted Cartwright, spuse el pe un ton foarte oficial.

Henry recunoscu că fusese în casa de pe Holland Road de mai

multe ori decât declarase anterior, dar insistă că neconcordanţa dintre declaraţiile lui se datora faptului că îşi completase greşit agenda în care îşi nota programul zilnic.

Merse mai departe şi recunoscu chiar că, în urmă cu un an, Ted Cartwright îi oferise o sută de mii de dolari dacă reuşea să o convingă pe Georgette să-i vândă terenul de pe Route 24, pentru ca el să aibă îndeajuns de mult spaţiu pentru a-şi construi complexul comercial pe care îl proiectase. Henry spuse că Georgette nu fusese deloc interesată să vândă terenul, aşa că oferta lui Cartwright nu s-a concretizat niciodată.

— Mai există o problemă neclarificată, şi anume locul în care mă aflam la ora la care a fost ucis Charley Hatch, grădinarul, continuă Henry să citească. Am plecat de la birou la ora unu şi cincisprezece minute şi m-am dus direct la Agenţia Imobiliară Grannon. Acolo m-am întâlnit cu Thomas Madison, vărul lui Georgette Grove. Domnul Grannon făcuse o ofertă pentru cumpărarea agenţiei noastre. În ceea ce-l priveşte pe răposatul Charley Hatch – cred că l-am văzut pe domnul Hatch de câteva ori, când arătam diverse case unor clienţi, iar el fusese angajat să se îngrijească de grădinile şi împrejurimile acelor case. Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată cu el. Cu privire la ultima crimă comisă, cea care ar putea avea legătură cu familia Barton, pot spune că nu l-am cunoscut niciodată pe Zach Willet, nu am călărit niciodată un cal şi nici nu am luat vreodată lecţii de călărie.

Foarte mulţumit de el însuşi, Henry împături atent declaraţia şi se uită la Jeff.

— Cred că am reuşit să acopăr întreaga situaţie, spuse el.

— Poate, zise Jeff politicos. Dar mai am o întrebare. Nu credeţi că Georgette Grove, care cunoştea relaţiile mai mult decât cordiale pe care le aveaţi cu Ted Cartwright, ar fi preferat mai curând să moară decât să meargă pe mâna dumneavoastră şi să vândă terenul acela de pe Route 24? Din câte am auzit eu despre ea, cred că exact aşa ar fi făcut.

— Obiectez la această întrebare, se repezi avocatul lui Paley.

— Vă aflaţi în apropierea casei de pe Holland Road când Georgette a fost împuşcată, domnule Paley, şi moartea ei v-a oferit ocazia să scoateţi un preţ mai bun decât cel oferit de Ted Cartwright. Cam atât pentru astăzi. Vă mulţumesc că aţi venit şi ne-aţi prezentat declaraţia dumneavoastră, domnule Paley.

75

Rama grea care încadrase odată o oglindă şi devenise apoi locul în care Zach Willet îşi ţinuse amintirile de la aniversarea a douăzeci şi cinci de ani de lucru la Washington Valley era pusă pe un birou larg într-o cameră goală din apropierea biroului lui Jeff MacKingsley.

Investigatorul Liz Reilly lucra la procuratură doar de câteva luni, şi aştepta de multă vreme să fie solicitată să participe la anchetarea unei crime. Fusese instruită să cerceteze fiecare fotografie şi fiecare notiţă care fusese lipită pe ramă şi să caute o poză în care să se vadă un glonţ înfipt într-un copac, într-un gard sau stâlp. Fotografia, sau fotografiile ar fi putut fi mărite, i se spusese. De asemenea, era posibil să apară în ele trasee de călărie şi, probabil, un indicator care să fie postat la intrarea pe un anumit traseu, indicator pe care să scrie pericol. Alţi investigatori cercetau toate lucrurile găsite în apartamentul lui Willet, în speranţa că vor găsi respectivul glonţ turtit sau chiar tubul cartuşului.

Liz presimţea că din obiectul jalnic din faţa ei ar fi putut să se ivească ceva foarte important. Se bucura de fiecare moment în care putea fi prezentă la locul unei crime pentru că îi plăcea să adune probe. Ajunsese la locuinţa lui Zach Willet la scurtă vreme după prima vizită a echipei de la laboratorul de criminalistică.

Era sigură că acel colaj era locul perfect pentru a ascunde o fotografie sau un obiect de dimensiuni mici, care altfel ar fi putut fi foarte uşor descoperite într-un sertar sau într-un dosar.

Banda adezivă cu care fuseseră lipite pozele era uscată şi crăpată şi se desprindea uşor de panoul de plută pe care Zach îl pusese în spatele ramei. În scurtă vreme, Liz avea lângă ea un teanc mic de fotografii. Citi nerăbdătoare câteva bilete de felicitare: „Zach, încă

douăzeci şi cinci de ani!“, „Ţine-o tot aşa, cowboy!“, „Drumuri bune!“

Începu să le citească unul câte unul, pe măsură ce le scotea de pe panoul de plută.

Părea că toată această activitate nu duce spre niciun rezultat. Liz continuă până când în ramă nu rămase decât caricatura lui Zach. Era desenată în creion pe o bucată de carton gros şi era mai degrabă înfiptă în panoul de plută, decât lipită de el. Cred că ar trebui să o scot şi pe asta, se gândi Liz. După ce o scoase, o întoarse şi văzu că pe spatele ei era lipit un plic de opt centimetri pe doisprezece. Liz decise că era bine să mai fie cineva de faţă atunci când îl va deschide.

Merse pe hol până la biroul procurorului. Uşa era deschisă şi Jeff MacKingsley se afla în faţa ferestrei, întinzându-se.

— Domnule MacKingsley, pot să vă arăt ceva?

— Sigur, Liz, ce este?

— Plicul acesta era lipit pe spatele caricaturii lui Zach Willet.

Jeff îşi mută privirea de la plic la Liz şi înapoi la plic.

— Dacă în plicul acesta e ceea ce sper eu… spuse el. Fără să îşi termine fraza, Jeff se duse la birou şi scoase din sertar un cuţit pentru desfăcut scrisori. Dezlipi banda adezivă de pe plic, îl deschise şi îi răsturnă conţinutul pe masă. Din el căzură două obiecte de metal.

Jeff mai scoase din plic o scrisoare şi vreo cinci-şase fotografii. Într-una dintre ele, un prim-plan înfăţişă o mână osoasă arătând spre un copac în care era înfipt un glonţ. Sub gaura din trunchiul copacului era pus un ziar pentru a se putea vedea ziua – 9 mai – şi anul în care murise Will Barton. O altă fotografie, care era decupată din ziarul care apăruse în ziua aceea, îl înfăţişa pe Ted Cartwright mândrindu-se cu pistolul său.

Scrisoarea avea două pagini şi era scrisă lizibil, dar plină de greşeli de ortografie. Era adresată „Oricărei persoane interesate“ şi în ea Zach descria foarte amănunţit cum îl văzuse pe Will Barton murind.

În scrisoare se descria cum Ted Cartwright, călare pe calul lui

puternic, se repezise spre iapa nervoasă pe care o călărea neexperimentatul Will Barton. Zach povestea cum armăsarul lui Ted o forţase pe iapa aceea să o apuce pe traseul periculos. Când aceasta se apropiase de marginea râpei, Zach îl văzuse pe Ted trăgând un foc în aer, speriind astfel calul, făcându-l să se ridice în două picioare şi să se prăbuşească în râpă împreună cu nefericitul său călăreţ.

Jeff se întoarse către Liz.

— Bravo! Chestia asta e foarte importantă şi poate că e chiar ceea ce ne lipsea pentru a rezolva cazurile astea.

Liz ieşi din biroul lui Jeff, foarte satisfăcută de reacţia procurorului la descoperirile sale.

Jeff rămase singur, gândindu-se că tot ce-i spusese Celia se dovedise a fi adevărat, dar fu întrerupt din reflecţiile sale când un alt investigator, Nan Newman, intră în fugă în biroul lui.

— Şefu', n-o să-ţi vină să crezi! Rap Corrigan, puştiul acela care a descoperit cadavrul lui Zach Willet, a venit să-mi dea o declaraţie. În timp ce el era acolo, în biroul vecin a intrat Ted Cartwright, însoţit de avocatul său. Rap a înlemnit când l-a văzut pe Cartwright şi apoi aproape că m-a târât după el pe hol ca să-mi spună ceva. Jeff, Rap jură că Ted Cartwright este unul dintre aşa-zişii muncitori care au intrat în apartamentul lui Willet ieri, numai că atunci îşi pusese o perucă blondă, de maimuţoi!

76

Ted Cartwright purta un costum bleumarin cu o croială impecabilă, o cămaşă de un albastru-deschis, ale cărei mâneci erau încheiate cu o pereche de butoni franţuzeşti, şi o cravată albastră. Părul alb, privirea pătrunzătoare a ochilor lui albaştri şi statura impozantă îl făceau să arate ca un foarte puternic om de afaceri. Se îndreptă spre camera de lucru a lui Jeff, urmat îndeaproape de avocatul său.

Aşezat în spatele biroului său, Jeff îi privi pe cei doi intrând, aşteptă intenţionat până când Cartwright şi avocatul său ajunseră în faţa lui şi abia apoi se ridică în picioare. Nu le întinse mâna nici unuia dintre ei şi le indică să ia loc pe fotoliile care fuseseră aşezate lângă biroul său.

Ca martori la această întâlnire, Jeff îi invitase pe detectivii Angelo Ortiz şi Paul Walsh, iar aceştia erau deja aşezaţi în fotolii poziţionate în stânga şi în dreapta procurorului. Stenodactilografa tribunalului era deja la locul ei, impasibilă ca întotdeauna. Despre Louise Bentley se spunea că nici dacă i-ar fi transcris declaraţia lui Jack Spintecătorul nu i s-ar fi mişcat nici măcar un muşchi de pe faţă.

Avocatul lui Cartwright se prezentă:

— Domnule procuror MacKingsley, eu sunt Louis Buch şi îl reprezint pe domnul Theodore Cartwright. Aş dori să se consemneze că domnul Cartwright, clientul meu, este foarte îndurerat de moartea lui Zach Willet. Ca răspuns la cererea dumneavoastră, s-a prezentat astăzi aici de bunăvoie şi doreşte din toată inima să vă ajute în orice mod în investigaţia dumneavoastră cu privire la moartea domnului Willet.

Cu o expresie impasibilă, Jeff MacKingsley îl privi pe Ted.

— De câtă vreme îl cunoşteaţi pe Zach Willet, domnule Cartwright?

— Oh, cred că de vreo douăzeci de ani, răspunse Ted.

— Mai gândiţi-vă, domnule Cartwright, nu cumva sunt mai bine de treizeci de ani?

— Douăzeci, treizeci… Cartwright ridică din umeri. Oricum ar fi, tot o grămadă de timp înseamnă, nu-i aşa?

— Puteţi spune că eraţi prieteni?

Ted ezită.

— Depinde de modul în care definiţi prietenia. Îl cunoşteam bine pe Zach. Îl simpatizam. Eu iubesc caii şi el se înţelegea foarte bine cu ei. Îl admiram pentru uşurinţa cu care reuşea să-i stăpânească. Pe de altă parte, nu mi-a trecut niciodată prin cap să-l invit la cină la mine acasă sau să socializez cu el într-un alt fel.

— Deci nu consideraţi un gest de socializare faptul că aţi băut un pahar împreună la barul lui Sammy?

— Bineînţeles, dacă mă întâlneam cu el întâmplător la un bar, beam un pahar împreună, domnule MacKingsley.

— Înţeleg. Când aţi vorbit ultima dată cu el?

— Ieri după-amiază, în jurul orei trei.

— Şi care a fost motivul acestei convorbiri?

— Ne-am distrat copios de o farsă pe care el reuşise să mi-o facă.

— Despre ce farsă este vorba, domnule Cartwright?

— Acum câteva zile, Zach s-a dus în complexul de vile pe care îl construiesc în Madison şi i-a spus agentului de vânzări că eu i-am făcut cadou o vilă model. Făcusem un pariu pe rezultatul unui meci Yankees – Red Sox, şi el spusese în glumă că, dacă Red Sox câştigă la o diferenţă mai mare de zece puncte, îi datorez o vilă.

— El i-a spus cu totul altceva agentului dumneavoastră de vânzări, spuse Jeff. L-a spus că v-a salvat viaţa la un moment dat.

— Glumea.

— Când v-aţi întâlnit ultima oară cu Zach?

— Ieri, în jurul prânzului.

— Unde v-aţi întâlnit?

— Lângă grajdurile clubului de echitaţie din Washington Valley.

— V-aţi certat cu el?

— Ne-am cam dondănit. Din cauza glumei lui proaste, aproape că am pierdut o vânzare, chiar a vilei aceleia model. Agentul meu de vânzări l-a luat foarte în serios şi a spus unui cuplu interesat s-o cumpere că vila nu mai era de vânzare. Eu am vrut doar să-i atrag atenţia lui Zach că mersese prea departe. Dar, câteva ore mai târziu, cuplul respectiv a revenit şi mi-a făcut o ofertă solidă pentru casa aceea, aşa că l-am sunat pe Zach pe la trei şi mi-am cerut scuze.

— Foarte ciudat, domnule Cartwright, spuse Jeff, pentru că un martor l-a auzit pe Zach spunându-vă că nu mai avea nevoie de banii care reprezentau preţul acelei vile pentru că avea o ofertă mai bună. Vă amintiţi cumva ca el să vă fi spus aşa ceva?

— Nu am avut această discuţie, spuse Ted calm. Cred că vă înşelaţi, domnule MacKingsley, aşa cum se înşală şi martorul dumneavoastră.

— Nu cred. Domnule Cartwright, i-aţi promis vreodată lui Henry Paley că îi veţi da o sută de mii de dolari dacă reuşea să o convingă pe Georgette Grove să vă vândă terenul de pe Route 24 pe care ea îl deţinea în coproprietate cu Henry?

— Am avut o înţelegere de afaceri cu Henry Paley.

— Georgette vă cam stătea ca un ghimpe în coaste, nu-i aşa, domnule Cartwright?

— Georgette făcea lucrurile în felul ei. Eu le fac într-al meu.

— Unde vă aflaţi miercuri 4 septembrie, în jurul orei zece dimineaţa?

— Ieşisem cu calul meu, pentru o partidă de călărie matinală.

— Nu vă aflaţi cumva pe traseul de călărie care duce la cărarea din pădurea aflată în spatele casei de pe Holland Road, acolo unde a fost găsit cadavrul lui Georgette?

— Nu obişnuiesc să călăresc pe cărări lăturalnice.

— Domnule Cartwright, îl cunoşteaţi pe Will Barton?

— Da, îl cunoşteam. A fost primul soţ al răposatei mele neveste, Audrey.

— Când soţia dumneavoastră a murit, eraţi separaţi în fapt?

— În seara morţii sale, mă chemase la ea pentru a discuta o eventuală împăcare. Ne iubeam foarte mult. Fiica ei, Liza, mă ura de moarte pentru că nu voia ca cineva să-i înlocuiască tatăl, şi o ura şi pe mama ei pentru dragostea pe care mi-o purta.

— De ce v-aţi despărţit de soţia dumneavoastră, domnule Cartwright?

— Faptul că Liza mă ura, şi intensitatea cu care mă ura însemna prea mult pentru Audrey. Plănuisem ca separarea noastră să fie doar temporară, până când avea să îşi ducă fiica la un psihiatru.

— Nu cumva v-aţi separat pentru că, într-o noapte, după ce v-aţi îmbătat, i-aţi mărturisit lui Audrey Barton că l-aţi ucis pe primul ei soţ?

— Ted, nu răspunde la întrebarea asta, îi spuse Louis Buch. Se uită la Jeff şi adăugă furios: Credeam că am venit aici să discutăm despre Zach Willet. Nu am fost informat de alte probleme.

— Lou, e în ordine. Nicio problemă. O să răspund la întrebări.

— Domnule Cartwright, continuă Jeff, lui Audrey Barton îi era foarte frică de dumneavoastră. Greşeala ei a fost că nu s-a dus la poliţie. Era de-a dreptul îngrozită de reacţia pe care ar fi avut-o fata ei dacă ar fi aflat că dumneavoastră i-aţi ucis tatăl pentru ca Audrey să se poată căsători cu dumneavoastră. Dar şi dumneavoastră vă temeaţi, nu-i aşa? Vă temeaţi că într-o bună zi Audrey avea să se ducă la poliţie. Oricum, chestiunea focului de armă care se auzise în zona în care calul lui Will Barton se prăbuşise în râpă rămăsese neclarificată.

— E ridicol! izbucni Cartwright.

— Nu, nu este. Zach Willet a asistat la ceea ce i-aţi făcut dumneavoastră lui Will Barton. Am găsit câteva dovezi interesante în apartamentul lui Zach – o declaraţie scrisă în care povesteşte ce şi cum s-a întâmplat, plus câteva fotografii ale glonţului tras de

dumneavoastră, înfipt în trunchiul unui copac de lângă traseul acela. În declaraţia lui, Zach descrie cum aţi procedat cu Barton. A păstrat glonţul acela şi tubul cartuşului în toţi aceşti ani. Daţi-mi voie să vă citesc declaraţia lui.

Jeff luă scrisoarea lui Zach şi începu să citească cu emfază frazele în care se descria cum Ted se repezise cu calul său spre iapa lui Barton.

— Este o ficţiune care nu va fi niciodată admisă ca probă la tribunal, izbucni Louis Buch.

— Uciderea lui Zach nu este o ficţiune, replică Jeff acid. V-a şantajat timp de douăzeci şi şapte de ani, iar după ce aţi omorât-o pe Georgette Grove a devenit mai îndrăzneţ şi a cerut să fie plătit cu mai mult.

— Nu am ucis-o nici pe Georgette Grove şi nici pe Zach Willet, spuse Cartwright autoritar.

— Aţi fost cumva în apartamentul lui Zach Willet ieri?

— Nu, nu am fost.

Jeff privi în dreapta lui.

— Angelo, vrei să-l aduci pe Rap?

În timp ce aşteptau venirea lui Rap, Jeff spuse:

— Domnule Cartwright, după cum vedeţi, am aici dovada pe care aţi căutat-o ieri în apartamentul lui Zach – glonţul şi tubul cartuşului provenind de la pistolul cu care aţi tras pentru a speria calul călărit de Will Barton, precum şi fotografiile care arată unde şi când s-a întâmplat acest lucru. Tocmai câștigaserăți un premiu cu pistolul acela, nu-i aşa? Mai târziu, l-aţi donat unui muzeu din Washington, pentru a-i întregi colecţia de arme, nu-i aşa? Nu v-aţi îndurat să-l aruncaţi, dar nici nu doreaţi să-l păstraţi în casă, pentru că ştiaţi că Zach recuperase glonţul care dusese la moartea lui Will Barton. Am cerut muzeului să ne predea arma aceea pentru a o compara cu muniţia găsită de Zach. Ar trebui să ne edificăm odată dacă glonţul respectiv a fost tras cu arma aceea. Jeff ridică privirea. Oh, uite că a venit şi băiatul proprietarei lui Zach.

La îndemnul lui Angelo, Rap veni mai în faţă şi se opri lângă biroul lui Jeff.

— Rap, recunoşti pe cineva din încăpere? întrebă Jeff.

Era limpede că Rap se simţea bine când era în centrul atenţiei.

— Vă recunosc pe dumneavoastră, domnule MacKingsley, spuse el, şi îl recunosc pe detectivul Ortiz. Amândoi aţi fost la mine acasă astăzi de dimineaţă, după ce am descoperit cadavrul lui Zach în maşină.

— Mai recunoşti şi pe altcineva, Rap?

— Da, îl mai recunosc pe tipul acesta. Arătă spre Ted. Ieri a venit la noi acasă îmbrăcat ca un muncitor care cară mobilă. Mai era cu încă un tip. I-am dat cheia de la apartamentul lui Zach. Zach ne spusese că în weekend urma să se mute într-o vilă fiţoasă în Madison.

— Eşti sigur că bărbatul acesta este cel care a venit la tine acasă ieri şi apoi a intrat în apartamentul lui Zach Willet?

— Sunt foarte sigur. Purta o perucă urâtă. Îl făcea să arate ca un prostănac. Dar i-aş recunoaşte faţa oriunde şi oricând, şi, dacă îl găsiţi şi pe celălalt tip, sunt sigur că îl voi putea recunoaşte şi pe el. Acum îmi aduc aminte mai multe despre el. Are o aluniţă în formă de căpşună lângă frunte şi îi lipseşte jumătate din degetul arătător de la mâna dreaptă.

— Mulţumesc, Rap.

Jeff aşteptă până când Rap ieşi din birou şi Angelo închise uşa în spatele lui, apoi, începu să vorbească:

— Robin Carpenter este prietena dumneavoastră, îi spuse el lui Cartwright. Dumneavoastră i-aţi dat bani să-l plătească pe Charley Hatch ca să vandalizeze vila cunoscută şi sub numele de „Casa Micuţei Lizzie“. Aţi împuşcat-o pe Georgette Grove şi vom reuşi să dovedim şi chestia asta. Hatch a devenit o ameninţare pentru dumneavoastră sau pentru Robin şi l-aţi lichidat şi pe el.

— Nu-i adevărat! strigă Cartwright şi sări în picioare.

Louis Buch se ridică la rândul lui, uimit şi furios, totodată.

Jeff îl ignoră pe avocat şi îl privi ţintă pe Cartwright.

— Ştim că în noaptea aceea te-ai dus acasă la Audrey Barton pentru a o omorî. Ştim că tu i-ai provocat moartea lui Will Barton. Ştim că tu l-ai ucis pe Zach Willet. Şi ştim că nu lucrezi la nicio companie de mutări. Jeff se ridică în picioare. Domnule Cartwright, sunteţi arestat sub învinuirea de pătrundere prin efracţie în apartamentul lui Zach Willet. Domnule Buch, noi urmează să ne încheiem ancheta şi anticipăm că în următoarele zile domnul Cartwright va fi acuzat şi de comiterea acestor crime. Îi voi ordona detectivului Walsh să meargă la domiciliul domnului Cartwright şi să sigileze locul până când vom reuşi să obţinem un mandat de percheziţie. Jeff făcu o pauză şi apoi adăugă sarcastic: Presimt că acolo vom găsi o perucă prostească şi o uniformă de muncitor la o companie de mutări. Se întoarse către detectivul Ortiz şi-i spuse: Te rog, citeşte-i domnului Cartwright drepturile.

77

Douăzeci de minute după ce Ted Cartwright fusese luat sub escortă din biroul lui Jeff MacKingsley, Jeff o invită pe Dru Perry înăuntru, pentru a discuta cu ea.

— Ţi-am promis că o să-ţi dau material pentru un articol, spuse el, şi acesta nu este decât începutul poveştii. Tocmai l-am arestat pe Ted Cartwright pentru că a intrat prin efracţie în apartamentul lui Zach Willet.

Chiar dacă era un reporter experimentat, Dru Perry simţi că îi pică falca.

— Anticipăm că va fi acuzat şi de alte lucruri, mai grave, în următoarele zile, continuă Jeff. Vor fi acuzaţii în legătură cu uciderea lui Zach Willet şi a lui Will Barton. S-ar putea să mai apară şi altele, asta depinde de desfăşurarea anchetei.

— Will Barton! exclamă Dru. Ted Cartwright l-a ucis pe tatăl Lizei Barton?

— Avem dovada că a făcut-o, iar în noaptea aceea s-a dus în casa de pe Old Mill Lane pentru a o omorî pe Audrey Barton, soţia de care se despărţise. Liza, acea biată fetiţă de numai zece ani a încercat doar să-şi protejeze mama de furia lui Ted. De douăzeci şi patru de ani, Liza Barton, pe care lumea o cunoaşte acum sub numele Celia Nolan, a fost torturată nu numai de pierderea mamei ei, ci şi de părerea aproape unanimă că ea şi-ar fi ucis cu premeditare mama şi l-ar fi împuşcat pe Ted pentru că ura faptul că între cei doi se înfiripase o relaţie. Jeff se frecă la ochi. O să-ţi dau mai multe detalii în zilele care urmează, Dru, dar te poţi baza pe ceea ce tocmai ţi-am spus.

— Lucrez în branşa asta de multă vreme, Jeff, spuse Dru, dar

povestea asta e aproape incredibilă. Îmi pare atât de bine că biata fată şi-a găsit un bărbat care o iubeşte şi are un copil foarte reuşit. Cred că lucrurile astea au ajutat-o să supravieţuiască.

— Da, replică Jeff cu o urmă de îngrijorare, are un copil fantastic, şi el o va ajuta să treacă prin toate astea.

— Cred că încerci să-mi spui ceva, zise Dru. Nu l-ai menţionat pe soţul ei devotat.

— Nu, nu l-am menţionat, spuse Jeff încet. Nu pot comenta mai mult, dar acest lucru s-ar putea să se schimbe destul de curând.

78

Simt cum sunt dusă la parter. Nu îmi pot deschide ochii.

— Jack! încerc să-i strig numele, dar nu reuşesc decât să i-l şoptesc. Îmi simt buzele ca de cauciuc. Trebuie să mă trezesc. *Jack are nevoie de mine.*

— Stai liniştită, Liza. Te duc eu la Jack.

Alex e cel care îmi vorbeşte. Alex, soţul meu. E acasă, nu în Chicago. Mâine trebuie să-i spun că, de fapt, sunt Liza Barton. Dar el mi-a spus Liza. În pahar fuseseră puse somnifere pisate.

Poate visez.

Jack. Plânge. Mă strigă: *„Mami! Mami! Mami!"*

— Jack! Jack! încerc eu să ţip, dar nu reuşesc decât să-i murmur numele.

Simt pe faţă atingerea aerului rece. Alex mă duce în braţe. Unde mă duce? Unde e Jack?

Ochii mei refuză să se deschidă. Aud cum se deschide o uşă – uşa de la garaj. Alex mă întinde pe ceva. Ştiu unde sunt. Sunt în maşina mea, pe bancheta din spate.

— Jack…

— Îl vrei pe Jack? Poţi să-l iei. E vocea unei femei, o voce aspră, batjocoritoare.

— Mammmmi!

Simt cum braţele lui Jack mi se încolăcesc în jurul gâtului. Şi-a lipit capul de pieptul meu, lângă inima mea.

— Mammmi!

— Ieşi afară, Robin. Am să pornesc motorul. E vocea lui Alex.

Aud uşa garajului închizându-se. Am rămas singură cu Jack.

Sunt atât de obosită. Nu mă mai pot împotrivi. Adorm.

79

La ora zece şi jumătate seara, încă în biroul lui, Jeff îl aştepta pe detectivul Mort Shelley. Fusese deja anunţat că în apartamentul lui Ted Cartwright fuseseră găsite o perucă blondă, o uniformă de muncitor cu emblema unei companii de mutări şi cele două cutii cu hârtii care fuseseră luate din apartamentul lui Zach Willet. Mai important, un pistol de calibrul 9 milimetri fusese găsit în seiful din dormitorul casei.

Jeff era sigur că pistolul respectiv se va dovedi a fi cel cu care fusese tras un glonţ în capul lui Zach Willet.

Cu asta l-am prins pe Cartwright, se gândi el, şi, dacă ajungem la o înţelegere, s-ar putea să-l facem să recunoască şi uciderea lui Will Barton. Şi până la urmă vom reuşi să-l facem să recunoască şi ce voia de fapt să-i facă lui Audrey Barton în noaptea în care aceasta a murit.

Satisfacţia pe care Jeff trebuia în mod normal să o simtă pentru rezolvarea cu succes a unui astfel de caz era umbrită de grija pentru securitatea Celiei Nolan. Adică a Lizei Barton, se corectă el. Eu va trebui să-i spun că soţul ei este cel care a aranjat lucrurile astfel încât să fie acuzată de uciderea lui Georgette Grove, se gândi el, şi asta din cauza banilor pe care ea îi moştenise de la vărul lui, Laurence Foster.

Se auzi o bătaie în uşă şi Mort Shelley intră în birou.

— Jeff, nu pot să înţeleg cum a reuşit tipul ăsta, Nolan, să scape de puşcărie.

— Ce-ai descoperit, Mort?

— De unde vrei să-ncep?

— Tu alegi. Jeff se îndreptă în scaun.

— Alex Nolan este un escroc, spuse Mort hotărât. Este într-adevăr avocat şi lucrează în cadrul unei firme care a fost renumită la un

moment dat, dar acum mai are doar doi angajaţi şi este condusă de nepotul unuia dintre fondatori. El şi Nolan îşi cam văd fiecare de treaba lui. Nolan pretinde că este specializat în testamente şi contracte comerciale, dar nu are decât o mână de clienţi. Împotriva lui au fost formulate mai multe plângeri pentru încălcarea eticii şi a deontologiei profesionale şi a fost suspendat din barou de două ori. Apărarea lui a fost întotdeauna aceeaşi – a spus că nu prea reuşeşte să-şi ţină registrele în ordine, că, de fapt, nu este hoţ, ci neglijent, şi a reuşit astfel să scape de acuzaţii.

Mulţumirea din vocea lui Shelley creştea în intensitate pe măsură ce continua să citească din notiţele sale şi îşi consulta din când în când dosarul gros pe care îl adusese cu el.

— Niciodată în toată viaţa lui nu a câştigat vreun ban prin metode cinstite. Banii pe care îi are i-a primit anul trecut prin testament de la o bătrână de şaptezeci şi şapte de ani, o văduvă căreia îi făcea o curte asiduă. Familia acesteia a fost scandalizată, dar, pentru a nu lăsa o femeie distinsă şi cultă să ajungă bătaia de joc a târgului, nu au contestat testamentul la tribunal. Din şmecheria asta, Nolan s-a ales cu trei milioane de dolari.

— E o sumă destul de frumuşică, spuse Jeff. Majoritatea oamenilor s-ar fi mulţumit cu atât.

— Jeff, o asemenea sumă reprezintă mărunţiş pentru cineva ca Alex Nolan. El vrea bani adevăraţi, o avere din care să-şi poată cumpăra avioane particulare, iahturi şi palate.

— Celia – vreau să spun Liza – nu are atâţia bani.

— Ea nu are, dar fiul ei, da. Nu vreau să mă înţelegi greşit. Ea are destui bani. Laurence Foster a avut grijă de ea, dar două treimi din averea lui au fost moştenite de Jack. În aceste două treimi intră şi patentele invenţiilor şi descoperirilor făcute ca urmare a studiilor şi cercetărilor pe care le-a finanţat domnul Foster pe parcursul vieţii sale. Trei companii care folosesc aceste invenţii urmează în scurt timp să le facă publice, iar asta înseamnă zeci de milioane de dolari pe care Jack îi va câştiga într-o singură zi.

— Alex Nolan ştie toate astea?

— Era un lucru cunoscut că Laurence Foster investea masiv în companii de cercetare. Testamentul lui se află la tribunalul districtului, unde a fost autentificat. Nolan nu trebuia să fie un geniu pentru a afla toate astea.

Shelley alese o altă pagină din dosar.

— La sugestia ta, am găsit asistentele particulare care l-au îngrijit pe Foster ultima oară când a fost în spital. Una dintre el a recunoscut că Nolan îi dădea bacşişuri mari pentru a-l lăsa să-şi viziteze vărul în perioada în care Laurence Foster era pe moarte şi vizitele erau interzise, cu excepţia rudelor de gradul întâi. Probabil Nolan spera că va fi trecut şi el în testament, dar Foster începuse să-şi piardă luciditatea, aşa că poate chiar el a fost cel care i-a povestit despre trecutul Celiei. Bineînţeles, nu putem fi siguri de acest lucru, dar se pare că aşa s-a întâmplat.

Maxilarul lui Jeff se încleşta pe măsură ce asculta spusele subalternului său.

— Nolan e un maestru al diversiunii, continuă el. Apartamentul acela din Soho nu era al lui. Îl închiriase cu luna. Nici mobila nu era a lui. El nu avea nimic. Folosea cei trei milioane de dolari pe care i-i lăsase bătrâna – vreau să spun foarte bătrâna – lui prietenă pentru a o convinge pe Liza că era, de fapt, un avocat de succes. Am vorbit şi cu consilierul pe probleme financiare al Celiei, Karl Winston. El mi-a spus că accidentul pe care l-a suferit Celia, iarna trecută, atunci când a fost lovită de o limuzină, a fost norocul lui Nolan. Ea a intrat în panică la gândul că, dacă va muri, nu ar avea cine să aibă grijă de Jack. Tot Winston mi-a spus şi cum îşi împărţise Foster averea prin testament – o treime Celiei şi două treimi lui Jack. Dacă Jack moare înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani, totul este moştenit de Celia. După ce s-a căsătorit cu Alex Nolan, în afara unor donaţii în scopuri caritabile şi a unui cont deschis pe numele părinţilor ei adoptivi, Celia şi-a împărţit, prin testament, averea între Jack şi Nolan. De asemenea, l-a desemnat pe Nolan tutorele lui Jack şi

depozitarul averii lui până când copilul va împlini douăzeci şi unu de ani.

— În momentul în care Nolan a venit în biroul acesta ieri şi mi-a vorbit despre fotografia pe care Liza a găsit-o lipită în grajd ca fiind una înfăţişând familia Barton pe plaja de la Spring Lake, am ştiut că el trebuie să fie persoana care a pus-o acolo, spuse Jeff. Săptămâna trecută mă aflam în bucătăria familiei Nolan când Liza mi-a dat acea fotografie. Nolan a intrat în cameră în momentul în care eu o puneam într-o pungă de plastic. Nu a cerut să se uite la ea atunci, aşa că nu avea cum să o fi văzut. Dar ieri, deşi în ziare au apărut o mulţime de fotografii cu familia Barton, el ştia exact ce fotografie fusese găsită în grajd.

— Robin este prietena lui de trei ani, spuse Shelley. Am luat o fotografie de-a lui Nolan de la barou şi m-am dus cu ea la restaurantul lui Patsy. Unul dintre chelneri a început să lucreze acolo acum trei ani şi îşi aminteşte că i-a văzut împreună încă de atunci. Mi-a spus că întotdeauna Nolan plăteşte cu bani lichizi, ceea ce nu e de mirare.

— După părerea mea, Robin nu a vrut să iasă în evidenţă pentru ca el să poată pune mâna pe bani, spuse Jeff. Unul dintre lucrurile despre care nu cred că a minţit este faptul că întâlnirile ei cu Ted Cartwright nu au dus la niciun rezultat.

— Mă întreb dacă planul de a o aduce pe Liza în fosta ei casă nu a fost conceput după ce Robin s-a angajat la agenţia imobiliară a lui Georgette Grove şi a văzut că proprietatea era scoasă la vânzare, murmură Jeff. Cumpără-i casa drept cadou. Mută-te acolo împreună cu ea. Vandalizeaz-o, pentru a o speria. Spune tuturor că ea e Micuţa Lizzie. Mizează pe faptul că îşi va pierde minţile şi, astfel, îi vei putea lua averea. Dar apoi ceva nu a mai mers conform planului. În seara aceea, în care a rămas la birou până mai târziu, se pare că Georgette Grove a găsit ceva care dovedea legătura dintre Robin şi Alex. Henry ne-a spus că Georgette le cotrobăise amândurora prin birouri. Poate că Georgette a găsit o fotografie în care Robin şi Alex

erau împreună sau un bilet scris de el şi adresat ei. Georgette a sunat-o pe Robin la ora zece, joi seara. Dacă Robin nu recunoaşte, nu vom putea niciodată să ştim adevărul.

— Eu cred că Robin a fost cea care a aşteptat-o pe Georgette în casa de pe Holland Road, interveni Mort. Dacă ea şi Alex şi-au dat seama că trebuie să scape de Georgette, probabil că atunci s-au decis să încerce să-i pună Celiei în cârcă acea crimă, şi au făcut chestia asta lăsând o fotografie a Celiei în poşeta lui Georgette. Şi, nu uita, dacă Robin a pus o fotografie în poşeta aceea, la fel de bine ar fi putut şi scoate ceva de acolo, ca de exemplu ceea ce găsise Georgette în biroul ei. Apoi, când blugii, adidaşii şi sculpturile lui Charley Hatch au fost confiscate de sergentul Clyde Earley, Charley a devenit un pericol mult prea mare pentru ei. Aşa că planul lor de a pune mâna pe averea Lizei şi a lui Jack i-a împins să comită două crime. Şi dacă Celia ajungea la închisoare din cauza acestor crime, cu atât mai bine, ăsta ar fi fost sfârşitul perfect.

— Probabil că nu e prima oară când Nolan e implicat într-o crimă, îi spuse Jeff lui Shelley. După cum ştii, avem patru oameni care cercetează acum perioada de dinainte ca Alex să facă Dreptul. A fost suspect în cazul morţii unei tinere bogate pe care el o curta în timpul liceului. Poliţia nu a reuşit să dovedească nimic, dar ea tocmai îl părăsise pentru altul. Se pare că el a înnebunit şi a urmărit-o mai bine de un an. Până la urmă, ea a obţinut un ordin judecătoresc prin care i se interzicea lui Nolan să se apropie de ea. Toate astea le-am aflat abia în după-amiaza asta.

Expresia lui Jeff deveni gravă.

— Primul lucru pe care am să-l fac mâine de dimineaţă va fi să mă duc până în Mendham şi să-i povestesc Lizei tot ce am aflat. După aceea, o să aranjez ca ei şi fiului ei să le fie asigurată protecţia douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dacă Nolan nu s-ar afla în Chicago, aş fi ordonat să fie protejată încă de acum. Părerea mea este că Nolan şi prietena lui au toate motivele să fie foarte, foarte nervoşi.

Telefonul sună. Anna, care era încă la birou, în compania lui Dru Perry, răspunse imediat, ascultă mesajul persoanei de la celălalt capăt al firului şi apoi deschise interfonul.

— Jeff, la telefon este un oarecare detectiv Ryan, sună din Chicago. Spune că l-au pierdut pe Alex Nolan. A plecat de la întâlnirea pe care o avea în urmă cu mai mult de trei ore, şi nu a ajuns la hotelul Ritz-Carlton.

Jeff şi Mort săriră în picioare.

— *Trei ore!* exclamă Jeff. A avut destul timp la dispoziţie pentru a ajunge aici!

80

Auzisem uşa garajului închizându-se. Motorul maşinii mergea. Gazele de eşapament mă ameţiseră deja, dar ştiam că trebuie să rezist. Acum, că era cu mine din nou, Jack adormise la loc. Am încercat să-l mişc. *Trebuia* să ajung pe scaunul din faţă. Trebuia să opresc motorul. Dacă rămâneam acolo, aveam să murim. Trebuia să mă mişc. Dar membrele nu mă ascultau. Oare ce mă forţase Alex să beau?

Nu mă puteam mişca. Eram prăbuşită pe pernele banchetei, pe jumătate aşezată, pe jumătate întinsă. Zgomotul motorului era asurzitor. Era ambalat la maximum. Cred că pedala de acceleraţie era blocată. În curând, aveam să ne pierdem cunoştinţa. În curând, băieţelul meu avea să moară.

Nu! Nu! Vă rog, nu!

— Jack! Jack! Vocea mea era doar o şoaptă răguşită, dar îi vorbeam în ureche, aşa că a tresărit. Jack, mami e bolnavă! Jack, ajută-mă!

Se mişcă din nou, smucind din cap, neliniştit. Apoi se cuibări la loc, lângă gâtul meu.

— Jack, Jack, trezeşte-te, trezeşte-te!

Începeam să adorm din nou. Trebuia să rezist. Mi-am muşcat buzele atât de tare încât am simţit gustul sângelui, dar durerea m-a ajutat să îmi păstrez cunoştinţa.

— Jack, ajut-o pe mami! m-am rugat eu.

Şi-a ridicat capul. Am simţit că se uită la mine.

— Jack, încearcă să te urci… pe scaunul din faţă. Scoate… cheia… din contact.

Se mişcă. Se ridică în capul oaselor şi îmi alunecă din poală.

— E întuneric aici, mami, spuse el.

— Urcă-te… pe scaunul… din faţă, am şoptit eu. Urcă-te… Simţeam cum mă cufund încet într-un dulce leşin. Vorbele pe care voiam să le spun îmi dispăreau încet din minte…

Piciorul lui Jack mi-a şters faţa. Se urca pe scaunul din faţă.

— Cheia, Jack…

De la mulţi kilometri depărtare, l-am auzit spunând:

— Nu pot s-o scot!

— Răsuceşte-o, Jack! Răsuceşte-o… şi apoi… scoate-o! Brusc, se făcu linişte, o linişte totală. Apoi se auzi strigătul somnoros, dar mândru al lui Jack:

— Mami, am reuşit! Am scos cheia!

Ştiam că gazele de eşapament ne puteau încă omorî. Trebuia să ieşim afară. Jack nu va reuşi să ridice singur uşa grea a garajului.

Se întinsese pe spătarul scaunului din faţă şi se uita în jos, la mine.

— Mami, ţi-e rău?

Telecomanda pentru uşa garajului, m-am gândit eu, e lipită pe trapă, deasupra scaunului şoferului. Deseori îl las pe Jack să apese butonul.

— Jack… deschide… uşa… garajului, l-am implorat eu. Ştii cum.

Cred că am leşinat pentru un moment. Huruitul pe care-l făcea uşa garajului ridicându-se m-a trezit pentru o clipă, şi atunci, cu o imensă uşurare şi bucurie, am renunţat să mă mai lupt pentru a rămâne conştientă.

M-am trezit în ambulanţă. Primul chip pe care l-am văzut a fost cel al lui Jeffrey MacKingsley. Primele lui cuvinte au fost exact acelea pe care voiam să le aud.

— Nu-ţi face griji, Jack e bine.

Următoarele cuvinte păreau pline de promisiuni.

— Liza, ţi-am spus că totul o să fie bine.

EPILOG

Trăim de doi ani în casa asta. După ce am reflectat bine, am decis să rămânem aici. Pentru mine nu mai reprezenta casa în care îmi ucisesem mama, ci casa în care încercasem să-i salvez viaţa. Mi-am folosit talentul şi aptitudinile de decorator de interioare pentru a duce la capăt proiectul tatălui meu. A ieşit foarte frumos, şi în fiecare zi mai adunăm o amintire fericită lângă cele din copilăria mea.

Ted Cartwright a ajuns la o înţelegere cu organele de anchetă. A primit treizeci de ani de puşcărie pentru uciderea lui Zach Willet, cincisprezece pentru uciderea tatălui meu şi doisprezece pentru că a provocat moartea mamei mele, pedepsele urmând să se execute în acelaşi timp. Una dintre clauzele înţelegerii cu procuratura a fost ca el să recunoască faptul că venise în seara aceea la noi acasă, plănuind să o ucidă pe mama.

Locuise în casa aceea cât timp fusese căsătorit cu mama şi ştia că una dintre ferestrele de la subsol nu fusese, dintr-un motiv sau altul, cuplată la sistemul de alarmă al casei. Aşa reuşise să intre.

A recunoscut că avusese de gând să o stranguleze pe mama în somn şi, dacă eu m-aş fi trezit şi l-aş fi găsit acolo, m-ar fi omorât şi pe mine.

Ştiind că divorţul iminent l-ar fi pus automat pe lista suspecţilor, sunase la el acasă de la telefonul din subsolul casei noastre şi aşteptase apoi o oră înainte de a urca spre dormitorul mamei mele. Plănuise să declare celor de la poliţie că mama îi spusese să vină în ziua următoare la ea ca să discute despre o eventuală împăcare.

Dar trebuise să schimbe explicaţia acelui telefon pentru că eu mă trezisem şi avusese loc episodul cu împuşcăturile. Aşa că declarase la procesul meu că mama îl sunase târziu, în seara aceea, şi îl rugase

să vină la noi acasă cât timp eu dormeam.

O dată intrat în casă, Ted luase din agenda mamei noul cod al alarmei şi o dezactivase. Descuiase apoi uşa de la bucătărie, ca să lase impresia că neatenţia mamei permisese unui străin să intre în casă. La proces, declarase că mama dezactivase alarma şi descuiase uşa pentru că îl aştepta.

De asemenea, Ted le-a spus anchetatorilor că celălalt „muncitor" era Sonny Ingers, un lucrător în construcţii care era angajat la unul dintre şantierele sale. Semnalmentele lui Ingers se potriveau cu informaţiile pe care le oferise Rap Corrigan – aluniţa în formă de căpşună şi falanga lipsă de la degetul arătător al mâinii drepte. Cum nu fuseseră găsite destule dovezi care să-l incrimineze pe Ingers de uciderea lui Zach Willet, acesta a pledat „vinovat" în cazul intrării prin efracţie în apartamentul lui Zach şi a fost condamnat la trei ani de închisoare.

Declaraţia lui Ted de la tribunal a conţinut toate aceste amănunte. Cred că o grămadă de oameni din comunitatea locală s-au simţit ruşinaţi că au crezut povestea lui în toată această vreme şi că au condamnat o copilă de numai zece ani.

Henry Paley a scăpat din anchetă fără să fie acuzat de nimic. Procuratura a concluzionat că Henry complotase cu Ted Cartwright numai pentru a o convinge pe Georgette Grove să-i vândă acestuia din urmă terenul de pe Route 24. Nu a existat nicio dovadă că el a ştiut sau a fost implicat în vreun fel în rănirea vreunei persoane.

Vor trece foarte, foarte mulţi ani până când Alex Nolan sau Robin Carpenter vor ieşi din puşcărie. Amândoi au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă pentru uciderea lui Georgette Grove şi a lui Charley Hatch şi pentru că au încercat să ne omoare pe mine şi pe Jack.

Robin a recunoscut că ea a fost cea care i-a împuşcat atât pe Georgette, cât şi pe fratele ei vitreg, Charley Hatch. Ea luase din poşeta lui Georgette poza în care apărea împreună cu Alex, găsită de Georgette în biroul ei. Tot ea a fost cea care a pus fotografia mea în

geanta lui Georgette şi poza mamei mele în buzunarul lui Charley Hatch.

În primele săptămâni care au urmat zilei în care eu şi Jack aproape fuseserăm ucişi, o mulţime de oameni au trecut pe la noi pe-acasă. Ne-au adus mâncare, şi flori, şi prietenie. Unii dintre ei mi-au spus că bunica lor şi bunica mea fuseseră colege de şcoală. Îmi place foarte mult aici. Rădăcinile mele sunt aici. Mi-am deschis un magazin de decoraţiuni interioare în Mendham, dar va trebui să-mi selectez clientela. Viaţa mea e plină. Jack e în clasa întâi şi joacă în toate echipele din care reuşeşte să facă parte.

În săptămânile şi lunile de după arestarea lui Alex, uşurarea pe care am resimţit-o la auzul mărturisirilor lui Ted a pus pe planul doi durerea cauzată de trădarea lui Alex. Jeff a fost cel care m-a ajutat să înţeleg că acel Alex pe care îl cunoşteam eu nu existase niciodată.

Nu ştiu exact când mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de Jeff. Cred că el a ştiut înaintea mea că eram făcuţi unul pentru celălalt.

Şi acesta este un alt motiv pentru faptul că sunt atât de ocupată. Soţul meu, Jeff MacKingsley, se pregăteşte să candideze pentru postul de guvernator.